ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

शारीरककारिकावली

शारीरकाधिकरणमुक्तावली च

(सुदर्शनपत्राधिपकृत - द्रमिडभाषाविवरणसहिता)

சாரீரககாரிகாவளீ

(சாரீரகாதி₄கரணமுக்தாவளியுடன் சேர்ந்தது)

['ஸுதர்சனம்' ஆசிரியர் எழுதிய
தமிழ் விவரணத்துடன் கூடியது.]

[இரண்டாம் பாகம்]

இயற்றியவர் –

கோழியாலம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி.

கிடைக்குமிடம்:–
ஸ்ரீ S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், அட்வகேட்,
['ஆசிரியர்' ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்]
3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி.

ஸ்ரீ ரா. ஸ்ரீ. கி. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார் குடும்ப
தர்ம சொத்துக்களின் ஆதரவில் வெளிவருகிறது

விலை ரூ. 5-00] [தபாற்கூலி 0-75.

ஸ்ரீநிவாஸம் பிரஸ், 8, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சிராப்பள்ளி.

ஸ்ரீ உ. வே.

கோழியாலம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி

श्रीवेङ्कटार्यनिजताతపదాब्जभृङ्गं

श्रीराघवार्यनिजपूर्वजलब्धबोधम् ।

वङ्गीशवंशकलशांबुधिपूर्णचन्द्रं

श्रीश्रीनिवासगुरुवर्यमहं प्रपद्ये ।।

திருநக்ஷத்திரம் ஆவணி அச்விநி.

श्रीः

श्रीमते रङ्गरामानुजमहादेशिकाय नमः

भूमिका

[अभिनवदेशिक उत्तमूर् वीरराघवाचार्याः]

१. श्रीशब्दवङ्गिकुलवारिधिकौस्तुभानां
काले त्वधीतपरिपूर्णयजुश्श्रुतीनाम्।
अङ्गानि शास्त्रमधिगम्य च तर्कमारात्
आचार्यतल्लजसमाश्रयणोज्ज्वलानाम्॥

२. श्रीरङ्गलक्ष्मणमुनिः प्रथितो य आसीत्
पूर्वाश्रमेऽस्य महतो निजसोदरस्य।
श्रीराघवार्यशुभनामसुविश्रुतस्य
संसेवयाऽऽप्तसकलागममौलिभूम्नाम्॥

३. स्वाभाविकानुपमशीलसुवृत्तवेष-
श्रीब्रह्मवर्चसपटुव्यवहारभाजाम्।
हस्त्यद्रिनाथविविधोत्सववीथिवेद-
पारायणाचरणपूर्णकृतार्थतानाम्॥

४. गार्हस्थ्यलक्ष्मसदपत्यकुलार्चितानां
प्राज्ञप्रसिद्धशुभवृत्तसुताश्रितानाम्।
अध्यापिताखिलयजुश्श्रुतिकाव्यशास्त्र-
वेदान्तयुग्मसरहस्यमहाकृतीनाम्॥

५. श्रीरङ्गलक्ष्मणगुरूत्तममङ्गलादि-
नानास्तवप्रणयनप्रथिते कवित्वे।
अन्तादिलक्ष्मणशताद्भुतगद्यमुख्य-
व्याख्यानपद्यकृतिविश्रुतनैपुणानाम्॥

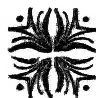
६. सम्यक् यतीन्द्रमतदर्पिकयोक्तमर्थं
पद्यैस्सुबोधमधुरैः सकलं विबोध्य ।
शारीरकाध्ययनसक्तजनप्रवृत्ति-
साफल्यशैघ्र्यपरिकल्पनचिन्तकानाम् ॥

७. विद्याक्रमेण वयसा च ममाग्रजानां
श्रीश्रीनिवासविदुषां हि कृती इमे द्वे ।
शारीरकाधिकरणैः वरदस्तुतिश्च
प्रत्येकसूत्रविषयार्थपरा कृतिश्च ॥

८. तत्पुत्रतार्किकसुशीलविरक्तविद्वत्-
श्रीरङ्गनाथकृतिना तदतिप्रियेण ।
प्राज्ञेन वैष्णवसुदर्शनकारिणा च
संपादिते सुरुचिरं भजतः प्रकाशम् ॥

९. एते कृती विषयसंशयपूर्वपक्ष-
सिद्धान्तसङ्गतिमुखस्फुटबोधनेद्धे ।
विद्यालयेषु विबुधैः परिकल्प्य पाठ्य-
ग्रन्थप्रवेशमनघैः परिरक्षणार्हे ॥

१०. अध्यायद्वयमधुना
मुद्रितमालोक्य मोदमानेन ।
इत्थं न्यवेदि संप्रति
वात्स्यश्रीवीरराघवार्येण ॥

ஶ்ரீ:

அபி₄நவதே₃ஶிக ஶ்ரீ உ. வே உத்தமூர்

வீரராக₄வாசார்ய ஸ்வாமியின்

வடமொழி பூ₄மிகையின்

தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு

ஶாரீரககாரிகாவளி, ஶாரீரகாதி₄கரண முகதாவளி என்னும் இவ்விரு நூல்களையும் இயற்றிய ஸ்வாமி பற்பல சிறப்புகளுடையவர்.

1. ஶ்ரீஶப்₃த₃ம் வங்கி₃புரத்துநம்பி வம்ஶமாகிற கடலில் உதித்த கௌஸ்துப₄மணி போன்றவர். உரிய காலத்தில் யஜுர்வேத₃த்தைப் பரிபூர்ணமாக அத்₄யயனம் செய்தவர். வேதா₃ங்க₃ங்களையும், தர்க்க ஶாஸ்த்ரத்தையும் அதி₄கரித்தவர் ஆசார்ய ஶ்ரேஷ்ட₂ரான கோழியாலம் ஸ்வாமியை ஆஶ்ரயித்து உயர்வுபெற்றவர் இந்த ஸ்வாமி.

2. ஶ்ரீரங்க₃ராமாநுஜமுனிவர் என்று ப்ரஸித்₃தி₄பெற்றவரான அந்தக் கோழியாலம் ஸ்வாமி, பூர்வாஶ்ரமத்தில் இந்த ஸ்வாமிக்குத் தமயனாரவர் பூர்வாஶ்ரமத்தில் அவரது புகழ்பெற்ற திருநாமம் ஶ்ரீராக₄வாசார்யர் என்பது. அவரை ஆஶ்ரயித்து உப₄யவேதா₃ந்தங்களின் பொருளை அறியப்பெற்றவர் இந்த ஸ்வாமி.

3 இயல்வானவையும், ஒப்பற்றவையுமான நற்பண்புகளையும், நல்லொழுக்கத்தையும், நல்ல வேஷத்தையும், சிறந்த ப்₃ரஹ்ம வர்சஸ்ஸையும், அழகான பேச்சுவழக்கையும் உடையவர். அத்திகிரியருளாளனின் பலவித₄மான உத்ஸவங்களில் திருவீதிகளில் நடைபெறும் வேத பாராயணங்களில் பரிபூர்ணமாக அந்வயிக்கும் பேறு பெற்றவர் இந்த ஸ்வாமி

4 க₃ருஹஸ்த₂த₄ர்மத்துக்கு லக்ஷணமான நன்மக்கட்பேற்றையும் பெற்றவர். அதிலும், பேரறிவாளர்களாய், ஸுப்ரஸித்₃த₄ர்களாய், நல்லொழுக்கம் நிரம்பியவர்களான பிள்ளைகளாலே ஆஶ்ரயிக்கப்பட்டவர் பூர்ணமான யஜுர்வேத₃ம், காவ்யங்கள், ஶாஸ்த்ரங்கள், உப₄ய வேதா₃ந்தங்கள், ரஹஸ்யங்கள் ஆகிய தி₃வ்யக்₃ரந்த₂ங்களைப் பலருக்குக் கற்பித்தவர் இந்த ஸ்வாமி

5. ஆசார்யரான ஶ்ரீரங்க₃ராமாநுஜ கு₃ருத்தமர் விஷயமான மங்க₃ளம், எம்பெருமானைப் பற்றியதான ஸ்வரூபாத₃யஷ்டகஸ்துதி, ஶ்ரீக்ருஷ்ணமங்க₃ளம் முதலான பல துதி நூல்களை இந்த ஸ்வாமி இயற்றியுள்ளார். அவற்றில் இவருடைய கவித்திறமை ஒளிவிடுகின்றது.

७. वचनेन विरोधे हि नैव न्यायः प्रवर्तते।
ततो जगत्कारणं तत् प्रधानमिति चेन्न तत्॥

सि ८. न्यायाविरुद्धस्मृत्योपबृंहितान्निगमादपि।
दुर्बलस्तद्विरुद्धस्मृत्युपबृंहित इत्यतः॥

எப்படியெனில்: 'சேதநம், அசேதனம் என்னும் இருவகைப் பொருள்களடங்கிய உலகிற்கு அசேதனமேயான மூலப்ரக்ருதி காரணமாயிருப்பது பொருந்தாமை' முதலான ந்யாயங்களுக்கு விருத்$_3$த$_4$மாயிருக்கையாலே, கபிலஸ்ம்ருதி கைக்கொள்ளத்தகாததேயாகும்— என்பதே அவ்வாக்ஷேபம். இதற்கு ஸமாத$_4$ானம் பின்வருமாறு:— "**நஹி வசந விரோதே$_4$ ந்யாய: ப்ரவர்த்ததே**" [வசனத்தோடு முரண்படுமிடத்தில் ந்யாயம் விலைசெல்லாது] என்னும் ந்யாயத்தையொட்டி, கபிலஸ்ம்ருதிக்கு முரண்பட்ட அந்த ந்யாயங்கள் விலைசெல்லாவாகையால் கபிலஸ்ம்ருதி கைக்கொள்ளத்தக்கதேயாகும். ஆகையால், கபிலஸ்ம்ருதியைக் கொண்டு 'ப்ரத$_4$ானம் ஜகத்காரணம்' என்பதே வேதார்த்தம் என்று நிர்ணயிக்கத்தட்டில்லை.

8–13. **ஸித்தாந்தம்**— இப்பூர்வபக்ஷம் தவறு. முதலத்தியாயத்திற்சொன்ன ந்யாயங்களுக்கு முரண்பட்ட கபிலஸ்ம்ருதியைக்கொண்டு வேதார்த்தத்தை நிர்ணயிப்பதைக் காட்டிலும், அந்த ந்யாயங்களுக்கு முரண்படாத மநு முதலான ஸ்ம்ருதிகளைக்கொண்டு வேதார்த்தத்தை நிர்ணயிப்பதே தக்கதாகும். ஆராய்ந்தால், இங்கு ந்யாயத்துக்கும் வசனத்துக்கும் விரோதமேற்படவில்லை. மந்வாதி$_3$வசனத்துக்கும், கபிலவசனத்துக்குமே விரோதமேற்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால், முதலத்தியாயத்திற் கூறிய ந்யாயங்களோடு ஒத்திருக்கும் மந்வாதிவசனங்களைக் கைக்கொண்டு, அவற்றோடு ஒவ்வாத கபிலவசனத்தைக் கைவிடுவதே தக்கது.

ஸ்ரீ:

ப்$_{3}$ரஹ்மஸூத்ர த்$_{3}$விதீயாத்$_{4}$யாயாதி$_{4}$கரணாநுக்ரமணிகை

ப்$_{3}$ரஹ்மஸூத்ர த்$_{3}$விதீயாத்$_{4}$யாயாதி$_{4}$கரணாநுக்ரமணிகை முற்றிற்று.

ப்$_{3}$ரஹ்மஸூத்ர த்$_{3}$விதீயாத்$_{4}$யாயஸூத்ராநுக்ரமணிகை

ப்₃ரஹ்மஸூத்ரத₃விதீயாத₄யாயஸூத்ராநுக்ரமணிகை முற்றிற்று.

श्रीः

।। द्वितीयाध्यायब्रह्मसूत्राणि ।।

प्रथमः पादः

1. स्मृत्यधिकरणम् ।।

1. स्मृत्यनवकाशदोषप्रसङ्ग इति चेन्नान्यस्मृत्यनवकाशदोषप्रसङ्गात् ।।
2. इतरेषां चानुपलब्धेः ।।

2. योगप्रत्युक्त्यधिकरणम् ।।

3. एतेन योगः प्रत्युक्तः ।।

3. विलक्षणत्वाधिकरणम् ।।

4. न विलक्षणत्वादस्य तथात्वं च शब्दात् ।।
5. अभिमानिव्यपदेशस्तु विशेषानुगतिभ्याम् ।।
6. दृश्यते तु ।।
7. असदिति चेन्न प्रतिषेधमात्रत्वात् ।।
8. अपीतौ तद्वत्प्रसङ्गादसमञ्जसम् ।।
9. न तु दृष्टान्तभावात् ।।
10. स्वपक्षदोषाच्च ।।
11. तर्काप्रतिष्ठानादपि ।।
12. अन्यथानुमेयमिति चेदेवमप्यनिर्मोक्षप्रसङ्गः ।।

4 शिष्टापरिग्रहाधिकरणम् ।।

13. एतेन शिष्टापरिग्रहा अपि व्याख्याताः ।।

5. भोक्त्रापत्त्यधिकरणम् ।।

14. भोक्त्रापत्तेरविभागश्चेत्स्याल्लोकवत् ।।

6. आरम्भणाधिकरणम् ।।

15. तदनन्यत्वमारम्भणशब्दादिभ्यः ।।
16 भावे चोपलब्धेः ।।
17. सत्त्वाच्चापरस्य ।।
18 असद्व्यपदेशान्नेति चेन्न धर्मान्तरेण वाक्यशेषाद्युक्तेः शब्दान्तराच्च ।।
19. पटवच्च ।।
20 यथा च प्राणादिः ।।

7. इतरव्यपदेशाधिकरणम् ।।

21. इतरव्यपदेशाद्धिताकरणादिदोषप्रसक्तिः ।।
22. अधिकं तु भेदनिर्देशात् ।।
23. अश्मादिवच्च तदनुपपत्तिः ।।

8. उपसंहारदर्शनाधिकरणम् ।।

24. उपसंहारदर्शनान्नेति चेन्न क्षीरवद्धि ।।

25 देवादिवदपि लोके ।

9 कृत्स्नप्रसक्त्यधिकरणम् ॥

26. कृत्स्नप्रसक्तिर्निरवयवत्व-
शब्दकोपो वा ॥

27. श्रुतेस्तु शब्दमूलत्वात् ॥

28. आत्मनि चैवं विचित्राश्च हि ॥

29. स्वपक्षदोषाच्च ॥

30. सर्वोपेता च तद्दर्शनात् ॥

31 विकरणत्वान्नेति चेत्तदुक्तम् ॥

10 प्रयोजनवत्त्वाधिकरणम् ॥

32 न प्रयोजनवत्त्वात् ॥

33. लोकवत्तु लीलाकैवल्यम् ॥

34 वैषम्यनैर्घृण्ये न सापेक्षत्वात्
तथाहि दर्शयति ॥

35 न कर्माविभागादितिचेन्न
अनादित्वादुपपद्यते चाप्युप-
लभ्यते च ॥

36 सर्वधर्मोपपत्तेश्च ॥

॥ इति प्रथमः पादः ॥

॥ द्वितीयः पादः ॥

11 रचनानुपपत्त्यधिकरणम् ॥

37. रचनानुपपत्तेश्च
नानुमानं प्रवृत्तेश्च ॥

38. पयोम्बुवच्चेत्तत्रापि ॥

39. व्यतिरेकानवस्थि-
तेश्चानपेक्षत्वात् ॥

40. अन्यत्राभावाच्च न
तृणादिवत् ॥

41. पुरुषाश्मवदिति चेत्तथापि ॥

42. अङ्गित्वानुपपत्तेश्च ॥

43 अन्यथानुमितौ च
ज्ञशक्तिवियोगात् ॥

44 अभ्युपगमेऽप्यर्थाभावात् ॥

45 विप्रतिषेधाच्चासमञ्जसम् ॥

12 महद्दीर्घाधिकरणम् ॥

46. महद्दीर्घवद्वा
ह्रस्वपरिमण्डलाभ्याम् ॥

47. उभयथापि न
कर्मातस्तदभावः ॥

48. समवायाभ्युपगमाच्च
साम्यादनवस्थितेः ॥

49. नित्यमेव च भावात् ॥

50 रूपादिमत्त्वाच्च विपर्ययो
दर्शनात् ॥

51. उभयथा च दोषात् ॥

52 अपरिग्रहाच्चात्यन्तमनपेक्षा ॥

13. समुदायाधिकरणम् ॥

53 समुदाय उभयहेतुकेऽपि
तदप्राप्तिः ॥

54 इतरेतरप्रत्ययत्वादुपपन्नमिति
चेन्न सङ्घातभावानिमित्तत्वात् ॥

55 उत्तरोत्पादे च पूर्वनिरोधात् ॥

92. तदभिध्यानादेव तु तल्लिङ्गात्सः ॥

93. विपर्ययेण तु क्रमोऽत उपपद्यते च ॥

94 अन्तरा विज्ञानमनसी क्रमेण तल्लिङ्गादिति चेन्नाविशेषात् ॥

95. चराचरव्यपाश्रयस्तु स्यात्तद्व्यपदेशोभाक्तस्तद्भावभावित्वात् ॥

21. आत्माधिकरणम् ॥

96. नात्मा श्रुतेर्नित्यत्वाच्च ताभ्यः ॥

22. ज्ञाधिकरणम् ॥

97. ज्ञोऽत एव ॥

98 उत्क्रान्तिगत्यागतीनाम् ॥

99 स्वात्मना चोत्तरयोः ॥

100 नाणुरतच्छ्रुतेरिति चेन्नेतराधिकारात् ॥

101. स्वशब्दोन्मानाभ्यां च ॥

102 अविरोधश्चन्दनवत् ॥

103 अवस्थितिवैशेष्यादिति चेन्नाभ्युपगमाद्धृदि हि ॥

104 गुणाद्वाऽऽलोकवत् ॥

105 व्यतिरेको गन्धवत्तथा च दर्शयति ॥

106 पृथगुपदेश त् ॥

107. तद्गुणसारत्वात्तु तद्व्यपदेशः प्राज्ञवत् ॥

108 यावदात्मभावित्वाच्च न दोषस्तद्दर्शनात् ॥

109. पुंस्त्वादिवत्त्वस्य सतोऽभिव्यक्तियोगात् ॥

110 नित्योपलब्ध्यनुपलब्धिप्रसङ्गोऽन्यतरनियमो वान्यथा ॥

23. कर्त्रधिकरणम् ॥

111. कर्ता शास्त्रार्थवत्त्वात् ॥

112. उपादानाद्विहारोपदेशाच्च ॥

113. व्यपदेशाच्च क्रियायां नचेन्निर्देशविपर्ययः ॥

114. उपलब्धिवदनियमः ॥

115. शक्तिविपर्ययात् ॥

116. समाध्यभावाच्च ॥

117. यथा च तक्षोभयथा ॥

24. परायत्ताधिकरणम् ॥

118. परात्तु तच्छ्रुतेः ॥

119. कृतप्रयत्नापेक्षस्तु विहितप्रतिषिद्धावैयर्थ्यादिभ्यः ॥

25. अंशाधिकरणम् ॥

120 अंशो नानाव्यपदेशादन्यथा चापि दाशकितवादित्वमधीयत एके ॥

121. मन्त्रवर्णात् ॥
122. अपि स्मर्यते ॥
123. प्रकाशादिवत्तु नैवं परः ॥
124 स्मरन्ति च ॥
125 अनुज्ञापरिहारौ देहसंबन्धात् ज्योतिरादिवत् ॥
126. असन्ततेश्चाव्यतिकरः ॥
127. आभासा एव च ॥
128. अदृष्टानियमात् ॥
129. अभिसन्ध्यादिष्वपि चैवम् ॥
130. प्रदेशभेदादिति चेन्नान्तर्भावात् ॥

॥ इति तृतीयः पादः ॥

॥ चतुर्थः पादः ॥

26. प्राणोत्पत्त्यधिकरणम् ॥

131. तथा प्राणाः ॥
132. गौण्यसंभवात् तत्प्राक्श्रुतेश्च ॥
133. तत्पूर्वकत्वाद्वाचः ॥

27. सप्तगत्यधिकरणम् ॥

134. सप्त गतेर्विशेषितत्वाच्च ॥
135. हस्तादयस्तु स्थितेऽतो नैवम् ॥

28. प्राणाणुत्वाधिकरणम् ॥

136. अणवश्च ॥
137. श्रेष्ठश्च ॥

29. वायुक्रियाधिकरणम् ॥

138. न वायुक्रिये पृथगुपदेशात् ॥
139. चक्षुरादिवत्तु तत्सहशिष्टयादिभ्यः ॥
140. अकरणत्वाच्च न दोषस्तथाहि दर्शयति ॥
141. पञ्चवृत्तिर्मनोवद्व्यपदिश्यते ॥

30 श्रेष्ठाणुत्वाधिकरणम् ॥

142 अणुश्च ॥

31. ज्योतिराद्यधिष्ठानाधिकरणम् ॥

143. ज्योतिराद्यधिष्ठानं तु तदामननात्प्राणवता शब्दात् ॥
144. तस्य च नित्यत्वात् ॥

32 इन्द्रियाधिकरणम् ॥

145. त इन्द्रियाणि तद्व्यपदेशादन्यत्र श्रेष्ठात् ॥
146. भेदश्रुतेर्वैलक्षण्याच्च ॥

33 संज्ञामूर्तिक्लृप्त्यधिकरणम् ॥

147. संज्ञामूर्तिक्लृप्तिस्तु त्रिवृत्कुर्वत उपदेशात् ॥
148. मांसादि भौमं यथाशब्दमितरयोश्च ॥
149 वैशेष्यात्तु तद्वादस्तद्वादः ॥

॥ इति चतुर्थः पादः ॥

॥ द्वितीयाध्यायः समाप्तः ॥

श्रीः
श्रीमते श्रीराघवार्यमहादेशिकाय नमः

॥ श्रीशारीरककारिकावली ॥

॥ अथ द्वितीयाध्याये प्रथमः पादः ॥

॥ स्मृत्यधिकरणम् ॥ (२-१-१)

सू ॥ स्मृत्यनवकाशदोषप्रसङ्ग इति चेन्नान्यस्मृत्यनवकाशदोषप्रसङ्गात् ॥ (२-१-१)

१. नारायणाख्यं ब्रह्मैव जगद्धेतुतया श्रुतौ।
प्रतिपाद्यमिति प्रोक्तमाद्येऽध्याये सुनीतिभिः ॥

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீசாரீரககாரிகாவளீ விவரணம்

இரண்டாமத்தியாயம் முதற்பாதம்

ஸ்ம்ருத்யதிகரணம் (2-1-1)

ஸ்ம்ருத்யநவகாஶதோ₃ஷ ப்ரஸங்க₃ இதி சேந்நாந்ய - ஸ்ம்ருத்யநவகாஶதோ₃ஷ ப்ரஸங்கா₃த் ॥ 2-1-1 ॥

ஸம்ருத்யநவகாஶதோ₃ஷப்ரஸங்க₃: **இதி சேத்**–(*ப்ரஹ்ம காரணவாததனதை ஒபபுக்கொண்டால) கபிலஸ்ம்ருதியானது பயனுடையதாவதற்கு இடமிலலாமறபோய் விடுகையாகிற தோஷம ஏறபடுமே எனில்;* **அநயஸம்ருத்யநவகாஶ தோ₃ஷ பரஸங்கா₃த**–(*ப்ரதா₄நகாரண வாத₃த்தை ஒப்புக கொண்டால்) மநு முதலான மற்ற பல ஸ்மருதிகள் பயனுடையனவாவதறகு இடமிலலாமற் போய்விடுகையாகிற தோஷம் ஏற்படுமாகையால.* **ந**–*முற்கூறிய வாதம பொருந்ாது.*

२. परपक्षान्निराकृत्य स्थूणानिखननक्रमात्।
पूर्वोक्तार्थं दृढीकर्तुमेषोऽध्यायः प्रवर्तते॥

३. पूर्वं साङ्ख्यौ निरस्तौ द्वौ वेदान्तार्थप्रकाशनात्।
निरीश्वरोऽत्र कपिलस्मृतिग्राही निरस्यते॥

पू ४. आप्तप्रणीतस्मृत्यैव वेदान्तार्थविनिर्णयः।
कार्योऽल्पश्रुतमन्दैस्तत् वेदोक्तकपिलोक्तया॥

1-3. **அவதாரிகை.** "ஸ்ரீமந்நாராயணனுகிற பரப்ரஹ்மமே உலகிற்குக் காரணமாக வேதத்தில் சொல்லப்படுகிறுன" என்று நலல நியாயங்களைக்காட்டி இந்த ஶாரீரகஶாஸ்திரத்தின் முதலத்தியாயத்தில நிரூபிக்கப்பட்டது. தூணைக குழியிலிட்டு ஆட்டியாட்டி உறுதியாக பூமியில ஊன்றுவது போலே. முன அத்தியாயத்தில நிர்ணயிதத ப்ரஹ்மகாரணவாதத்துக்கு முரணுகப் பேசும் எதிரிகளின் வாதங்களை எடுதது நிரஸிப்பதன மூலம் ப்ரஹ்மகாரணவாதத்தையே நிலைநாட்டுவதறகாக இவவிரண்டாமததியாயம தொடங்குகிறது. முன் அதிகரணங்களில் நிரீஶ்வரஸேஶ்வரஸாங்க்யர்களாகிற இருவகையான ஸாங்க்யர்களும் **உபநிஷதர்த்தங்களைக** காட்டி நிரஸிககப்பட்டனர். இவ்வதிகரணததில் கபிலஸ்ம்ருதியை ப்ரமாணமாகக கொண்டு மறுபடி எழுந்த நிரீஶ்வர ஸாங்க்யன் நிரஸிக்கப்படுகிறுன்.

4-7. **பூர்வபக்ஷம்.** உபனிஷத்துக்களில் தததவார்த்தங்கள் தெளிவாகக் கூறப்படவிலலையாகையாலே, வழககொழிந்த உபநிஷத் பாகங்களிலுள்ள அர்ததங்களையும் தம் யோக மஹிமையாலே ஸாக்ஷாத்கரிதத ஆப்தராலே இயற்றப்பட்ட ஸ்ம்ருதியைக் கொண்டே புல்கிய கலவியறிவையும் கேள்வியறிவையுமுடைய மனிதாகள் உபநிஷதர்த்தங்களைத் தெளிந்தறியவேண்டும். ஆகையால், "ருஷிம் பரஸூதம் கபிலம" [ஶ்வே 5-2] எனறு உபனிஷத்தில கொண்டாடப்பட்ட

५. स्मृत्या तत्त्वैकपरया न्याय्यो वेदार्थनिर्णयः।
अन्यथाऽनवकाशोऽस्याः तस्मादखिलकारणम्॥
६. प्रधानमेव वेदान्तवेद्यमित्येव युक्तिमत्।
न च वाच्यमयुक्तत्वात्प्रधानं नेति कारणम्॥

வராய், ஆப்தரான கபிலரால் இயற்றப்பட்டதாய், தத்துவத்தைக் காட்டுவதற்காகவே ஏற்பட்டதான கபிலஸ்ம்ருதியைக்கொண்டு வேதார்த்தத்தை நிர்ணயிப்பதே தகும். அப்படி நிர்ணயிக்கும்போது, மூலப்ரக்ருதியெனும் ப்ரதா₄னமே அனைத்துலகிற்கும் காரணமாகிறது என்பதே வேதார்த்தம் என்று கபிலஸ்ம்ருதியிலிருந்து தேறுகிறது. ஆப்தர்களான மநு முதலான மற்றவர்கள் இயற்றிய ஸ்ம்ருதிகளிலிருந்து ப்ரஹ்மமே ஜகத்காரணம் என்பதே வேத₃ார்த்த₂ம் என்று தேறுகிறதே எனில்: அந்த ஸ்ம்ருதிகள் வேதத்தின் பூர்வபாகத்தில் சொன்ன யாகாதிகர்மங்களையே விரிவாகப் பேசுகின்றனவாகையால் அந்த அம்சத்தில் அந்த ஸ்ம்ருதிகள் பயனுடையவையாவதற்கு இடமிருக்கிறது. இக்கபிலஸ்ம்ருதியோவெனில், யாக₃ாதி₃ கர்மங்களைப்பற்றிப் பேசாமல் வேதத்தின் உத்தரப₄ாக₃மான உபநிஷத்துக்களில் சொல்லப்பட்ட ஜகத்காரணப்பொருளைப்பற்றியே பேசுகிறதாகையால், அவ்வர்த்தத்தை நிர்ணயிக்க இந்தஸ்ம்ருதியையே கைக்கொள்ளவேண்டும். இல்லாவிடில், ஓரளவாவது பயனுடையவையாகும் அந்த ஸ்ம்ருதிகளைப்போலல்லாமல், இந்த ஸ்ம்ருதி முழுவதும் பயனற்றதாகிவிடும். ஆகையால், இந்த ஸ்ம்ருதியைக்கொண்டு ப்ரத₄ானமே ஜகத்காரணம் என்பதே வேதார்த்தம் என்று கொள்வதே தக்கது. இனி, ஓராக்ஷேபம் எழக்கூடும். அதாவது:— இப்படி கபிலஸ்ம்ருதியைக்கொண்டு மூலப்ரக்ருதியே ஜகத்காரணம் என்று கொண்டால், அது முதலத்தியாயத்திற்சொன்ன யுக்திகளுக்குப் (ந்யாயங்களுக்குப்) பொருந்தாமலிருக்கிறதே;

௭. वचनेन विरोधे हि नैव न्यायः प्रवर्तते।
ततो जगत्कारणं तत् प्रधानमिति चेन्न तत्॥

ஸி ௮. न्यायाविरुद्धस्मृत्योपबृंहितान्निगमादपि।
दुर्बलस्तद्विरुद्धस्मृत्युपबृंहित इत्यतः॥

எப்படியெனில: 'சேதநம. அசேதனம் எனனும் இருவகைப் பொருள்களடஙகிய உலகிற்கு அசேதனமேயான மூலப்ரக்ருதி காரணமாயிருபபது பொருந்தாமை' முதலான நியாயங்களுக்கு விருத்₃த₄மாயிருக்கையாலே, கபிலஸம்ருதி கைககொளள ததகாததேயாகும்— என்பதே அவ்வாக்ஷேபம். இதறகு ஸமாத₄ானம் பின்வருமாறு:— "**நஹி வசந விரோதே₄ நயாய: ப்ரவாத்ததே**" [வசனத்தோடு முரண் படுமிடத்தில நயாயம விலைசெல்லாது] எனனும நியாயததையொட்டி, கபிலஸ்ம்ருதிக்கு முரண்பட்ட அநத நியாயங்கள் விலைசெல்லாவாகையால கபிலஸ்ம்ருதி கைக் கொள்ளததககதேயாகும். ஆகையால, கபிலஸ்ம்ருதியைக கொண்டு 'ப்ரத₄ானம ஜகத்காரணம' எனபதே வேதார்ததம் என்று நிர்ணயிககததட்டிலலை.

8-13. **ஸிததாந்தம்**— இப்பூர்வபக்ஷம் தவறு. முதலத்தி யாயத்திறசொன்ன நியாயங்களுககு முரணபடட கபில ஸ்மருதியைககொண்டு வேதாாத்தத்தை நிாணயிபபதைக காட்டிலும். அந்த நியாயஙகளுககு முரண்படாத மநு முதலான ஸ்ம்ருதிகளைககொண்டு வேதார்ததத்தை நிாண யிப்பதே தக்கதாகும். ஆராய்ந்தால், இங்கு ந்யாயததுககும் வசனத்துக்கும் விரோதமேறபடவிலலை. மங்வாதி₃வசனததுக கும், கபிலவசனததுக்குமே விரோதமேறபட்டிருகிறது. ஆகையால். முதலத்தியாயததிற கூறிய நயாயஙகளோடு ஒத்திருக்கும் மங்வாதிவசனஙகளைக் கைககொண்டு, அவற் றோடு ஒவ்வாத கபிலவசனத்தைக் கைவிடுவதே தக்கது.

९. श्रुतिस्तुतोक्त्याप्ततममन्वादिस्मृतिभिः कृतम् ।
उपबृंहणमेव स्यात् ग्राह्यं भूयोऽन्यथा महान् ॥

१०. आसामनवकाशत्वरूपदोषस्समापतेत् ।
न ह्यासां सावकाशत्वं भवेद्धर्मोपबृंहणात् ॥

மேலும், ஸாங்க்யமத ப்ரவர்த்தகரான கபிலரைக்காட்டிலும், மநு முதலானோர் ஆப்ததமரானவர். "யத்3வை கிஞ்ச மநுரவத3த் தத்3பே4ஷஜம்" [யஜு-அஷ்ட 3-2-11] [மநு சொன்னது அனைத்தும் மருந்தாகும்] "ஸஹோவாச வ்யாஸ: பாராசர்ய:" [தை-ஆர 1-9-35] [பராசரரின் புத்திரரான வியாஸரன்றோ சொன்னார்] என்கிறபடியே மநு, வியாஸர் முதலானோர் தத்துவத்தை உள்ளபடி ஸாக்ஷாத்கரித்தோடன்றியில், அதை உள்ளபடி உரைப்பவர்கள் என்று அவர்களுடைய வார்த்தைக்கும் வேதத்தில் பெருஞ்சிறப்பு கூறப்பட்டுள்ளது. கபிலருடைய வார்த்தைக்கு இப்படி சிறப்புக் கூறப்படவில்லை. மேலும், கபிலஸ்ம்ருதி ஒன்றே ப்ரதா4னகாரணவாதத்தைச் செய்கின்றது, மநுவினுடையது முதலான பல ஸ்ம்ருதிகள் ப்ரஹ்மகாரணவாதத்தைச் செய்கின்றன. ஆகையால், "பூ4யஸாம் ஸ்யாத்3 ப3லீயஸ்த்வம்" [அதிக எண்ணிக்கையுடையதே அதிக பலமுடையது] என்னும் நியாயப்படியும் மநுஸ்ம்ருதி முதலானவையே கைக்கொள்ளத்தக்கவை. இல்லாவிடில் இத்தனை ஸ்ம்ருதிகளும் வீணாகப்போய்விடுகையாகிற பெரியதோஷம் ஏற்படும். யாகம் முதலான கர்மங்களை விவரிப்பதன்மூலம் அவை பயனுடையவையாகலாமே என்று பூர்வபக்ஷத்தில் கூறியதும் தவறு. "இஷ்டாபூர்த்தம் ப3ஹுதா4 ஜாதம் ஜாயமானம் விஶ்வம் பி3ப4ர்த்தி பு4வனஸ்ய நாபி4:" [தை-நா 1-6] [முக்காலத்திலும் செய்யப்படும் யாகங்களாகிற இஷ்டங்கள், குளம் வெட்டுதல் முதலான பூர்த்தங்கள் முதலிய எல்லா க4ர்மங்களையும் ஜக3த்3கா4ரணனை இந்த பகவான் (ஆராத்4

११. यतस्तेषां च धर्माणां पराराधनरूपता।
"इष्टापूर्त"मिति श्रुत्या "यज्ञैस्त्व"मिति च स्मृतेः॥

१२. ज्ञायतेऽतः कापिलोक्त्योपबृंहणमसङ्गतम्।
वेदोपबृंहणं नाम तदुक्तार्थप्रकाशनम्॥

१३. कापिल्यास्तद्विरुद्धत्वात् न तत्संभावनार्हता।
"ऋषिं प्रसूत"मित्युक्त्या नैवाप्तमता भवेत्॥

யனுயிருந்துகொண்டு) தரிககிறுன] முதலான ஶ்ருதி களிலும. "யஜ்ஞைஸ்த்வமிஜ்யஸே நித்யம் ஸர்வதே₃வமயாச்யுத। ஹவ்யகவ்யபு₄கே₃கஸ்த்வம பித்ருதே₃வ ஸ்வரூபத்₄ருக॥" [வி-பு 5-20-97] [ஸர்வதே₃வஶரீரியான அச்சுதனே! நீயே எல்லா யஜ்ஞங்களாலும எபபோதும் ஆராதிககப படுகிறுய். தேவஶரீரியாயிருநதுகொண்டு ஹவிஸ்ஸுககளை யும. பிதருஶரீரியாயிருநதுகொணடு கவ்யஙகளையும் புஜிப பவன நீயே] முதலான ஸமருதிகளிலும முறகூறிய யஜஞஙகள் பரமபொருளுககு ஆராதனமாயிருநதுகொணடே நிறமபெறுகின்றன எனறு கோஷிககபபடுகிறது. ஆகை யால, ஆராதயனுன பரமபுருஷனைச சொலலுவதில மநவாதி₃ ஸம்ருதிகளுககு நோககிலலையெனில். ஆராத₄னமான யஜஞாதிகளை அவை விவரிபபதும பயனறறதாகி. அநத ஸம்ருதிகள் முழுவதும வீணுகவே போயவிடும. ஆக, இக்காரணங்களால. கபிலஸ்மருதியைககொணடு வேதார்த் தததை விளககுவது பொருந்தாது எனறு நிரூபிககப்பட்ட தாயிறறு. மேலும. வேதத்தை உபப₃ருமஹணம செய்வ தாவது வேததசிறசொனன அாத்ததததை விளககுகையே யாகும; ஆகையால், சேதனுசேதனஙகளை சரீரமாகக்கொணட பரமசேதனுன நாராயணனே ஜகதகாரணமெனறு பலவிடங் களில் பறைசாற்றும வேதததுககு நேரே முரண்பட்ட கபில ஸ்ம்ருதியானது வேததததுககு உபப்₃ருமஹணமாகும் எனறு எண்ணவேயிடமிலலை. "ருஷிம பரஸூதம" [ஶவே5-2] என்று

सू ॥ इतरेषां चानुपलब्धेः ॥ (२-१-२)

१४. साक्षात्कृतातीन्द्रियार्थजातानामात्मयोगतः।
वेदान्तविद्वरिष्ठानां मन्वादीनां च भूयसाम् ॥

१५. कपिलोक्तप्रकारेण तत्त्वस्यानुपलब्धितः।
एतत्स्मृतिर्भ्रान्तिमूलेत्यनया नार्थनिर्णयः ॥

॥ इति स्मृत्यधिकरणम् ॥

உபனிஷத்தில கபிலரை 'ருஷி' [தத்துவத்தை அறிந்தவர்] என்று கூறியிருந்தபோதிலும், மந்வாதிகளைப்போலே தத்துவத்தை உள்ளபடி உரைப்பவர் என்று கொண்டாடவில்லை. ஆகையால், அவர் மந்வாதிகளைப்போல ஆப்தமராகமாட்டார்.

இதரேஷாம் சாநுபலப்$_3$தே$_4$: ॥ 2-1-2 ॥

இதரேஷாம ச—*மனு முதலான ஸ்ம்ருதிகர்த்தாக்களுக்கு.* **அநுபலப்$_3$தே$_4$** —*(கபிலருக்கு ஏற்பட்ட காட்சி) ஏற்படவில்லையாகையால் (கபிலஸ்ம்ருதி வேதோபப்$_3$ரும்ஹணமாகாது.)*

14-15. இனி, *"கபிலரானவர் தன் யோக$_3$மஹிமையால தத்துவங்களை உள்ளபடி ஸாக்ஷாத்கரித்திருக்கையாலே, அவருடைய ஸ்ம்ருதியை ஒட்டி வேதாந்தார்த்தத்தை நிர்ணயிக்கவேண்டாமோ? மந்வாதிகளுக்கு யாக$_3$ாதி$_3$கர்மங்களைச் சொல்லுவதில் யோக$_3$ாபேக்ஷையில்லையே" என்னும் பூர்வ பக்ஷம் இந்த ஸூத்ரத்தில் தள்ளப்படுகிறது. மந்வாதிகளும் யாக$_3$ாதி$_3$கர்மங்களால ஆராதி$_4$க்கப்படும் பரமாத்மாவைத் தம யோகமஹிமையால ஸாக்ஷாத்கரித்தே அவனுக்கு ஆராதனமான கர்மங்களைச் சொல்லியிருக்கிறார்களாகையாலே, அவர்களுக்கும் யோகாபேக்ஷையுண்டு. இப்படித் தம் யோகமஹிமையாலே இந்திரியங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட பரமாத்மாவையும் அவனுடைய ஆராதனங்*

॥ योगप्रत्युक्त्यधिकरणम् ॥ (२-१-२)

सू ॥ एतेन योगः प्रत्युक्तः ॥ (२-१-३)

१६. कपिलोक्तेर्भ्रान्तिमूलकत्वेपि तदसंभवात् ।
वेदप्रवक्तृविध्युक्तयोगतन्त्रस्य, तेन वै ॥

१७. वेदोपबृंहणं न्याय्यमिति शङ्का निरस्यते ।
पू कृत्स्नवेदप்ரவக்त्रैव योगस्याभिहितत्वतः ॥

களையும் ஸாக்ஷாத்கரித்தவர்களாய், வேதாந்தவிழுப்பொருளை அறிந்தவர்களில் சிறந்தவர்களாய், பலரான மனு முதலானோர், கபிலர் கூறிய ரீதியில் ப்ரதா₄னமே ஜகத்காரணமென்று ஸாக்ஷாத்கரிக்காமையாலே, கபிலஸ்ம்ருதியானது மயக்கத்தால் ஏற்பட்டது என்று நிச்சயித்து, வேதார்த்த நிர்ணயத்தில் விலக்கத்தக்கதேயாகும்.

ஸ்ம்ருத்யதி₄கரணம் முற்றிற்று

யோக₃ப்ரத்யுக்த்யதிகரணம் (2-1-2)

ஏதேந யோக₃: ப்ரத்யுக்த: ॥ 2-1-3 ॥

ஏதேந – (முன் ஸூத்ரத்தில்) கபிலஸ்ம்ருதியை நிரஸித்த வழியிலே, யோக₃ — யோக₃ஸ்ம்ருதியும், ப்ரத்யுக்த — பதிலுரைக்கப்பட்டதாயிற்று

16–*17. முன் அதிகரணத்தில் கபிலரிஷி இயற்றிய ஸாங்க்ய ஸம்ருதியானது வேதவிருத்தமாகையாலே மயக்கத்தால் ஏற்பட்டது என்று நிரூபிக்கப்பட்டது "வேதங்களனைத்தையும் பலருக்கு ஓதுவித்த நான்முகனாலே இயற்றப்பெற்றதாகையாலே மயக்கத்திற்கு இடமில்லாததான யோகஸ்ம்ருதியாலே வேதார்த்தத்தை விளக்குவது நியாயம்; அப்படி விளக்கும்போது ப்ரஹ்மம் உலகிற்கு நிமித்த காரணமாத்திரமாகவும், மூலப்ரக்ருதியே உலகிற்கு உபாதா₃நகாரணமாகவும் ஆகிறது என்பதே வேதா₃ர்த்த₂மென்றுதேறும்' என்னும் சங்கை இவ்வதிகரணத்தில் தள்ளப்படுகிறது.

१८. ईशाभ्युपगमाच्चापि योगस्मृत्याऽर्थनिर्णयः।
न्याय्योऽतो वेदवाक्यानां प्रधानपरतेत्यसत्॥
सि १९. कपिलोक्तेर्निरासेन योगतन्त्रं च वारितम्।
कपिलस्मृतिवद्वेदविरुद्धत्वाविशेषतः॥

17–18*.* பூர்வபக்ஷம்—ஸாங்க்யஸ்ம்ருதிபோலல்லாமல் எல்லா வேதங்களையும் முதலில் தான் ஓதிப் பிறர்க்கும் ஓதுவித்தவனான பிரமனாலேயே யோகஸ்ம்ருதியானது இயற்றப் பெற்றது. மேலும், அதில் ஈஶ்வரனும் ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டிருக்கிறான். வேதாந்தங்களில் மோக்ஷஸாதனமாகக் கூறப்பட்ட யோகமும் அதில் இசையப்படுகிறது ஆகையால், அதைக்கொண்டு அர்த்த நிர்ணயம் செய்வது நியாயமாகும். ஆகையால், அதிற் சொல்லியபடி ஈஶ்வரனை நிமித்தமாத்ர மாகவும், மூலப்ரக்ருதியையே உபாதானகாரணமாகவும் கொள்வதே தக்கது.

18-20* **ஸித்தாந்தம்.** கபிலஸ்ம்ருதியைத் தள்ளுவதற்குக் கூறியகாரணங்களே யோகஸ்ம்ருதி விஷயத்திலும் இருக்கின்றனவாகையாலே அதுவும் தள்ளத்தக்கதே. கபிலஸ்ம்ருதியைப்போலவே யோகஸ்ம்ருதியும் வேதத்திற்கு முரண்பட்ட அர்த்தங்களைச் சொல்லுகிறது. குறிப்பாக, உலகிற்கு நிமித்தோபாதான காரணங்கள் இரண்டாகவும் ஆகின்றவன் ஸர்வேஶ்வரனே என்று வேதங்கள் அறையாநிற்க, யோகஸ்ம்ருதியானது அவற்றுக்கு நேர்மாறாக ஈஶ்வரன் நிமித்தமாத்ரமாகிறான் என்று கூறுகிறது. ஆகையால் ஈஶ்வரனை ஒப்புக்கொண்டும், உள்ளபடி ஒப்புக்கொள்ளவில்லையாகையால் பயனில்லாமற்போகிறது. மோக்ஷஸாதனமான யோகத்தை ஒப்புக்கொண்டிருந்தபோதிலும், அந்த யோகத்துக்கு விஷயமான பரஹ்மத்தை உலகிற்கு உபாதானமாக ஒப்புக்கொள்ளாமையாலும், ஜீவாத்மாவை பரஹ்மாத்மகனாக

२०. अग्राह्या सर्वथा योगस्मृतिश्च भ्रान्तिहेतुका।
क्षेत्रज्ञत्वादिधैर्वक्तुः भ्रमादिस्संभवेन्ननु ॥

॥ इति योगप्रत्युक्त्यधिकरणम् ॥

॥ विलक्षणत्वाधिकरणम् ॥ (२-१-३)

सू-॥ न विलक्षणत्वादस्य तथात्वं च शब्दात् ॥ (२-१-४)

२१. मन्वादिस्मृतयस्तर्कविरुद्धत्वात्सुदुर्बलाः।
तर्कानुसारिणी ग्राह्या कापिलीत्येतदस्यते ॥

ஒபபுகசொள்ளாமையாலும, யோகத்தைச் சொனனதும் பயனற்றுப்போகிறது. நாலு வேதஙகளேயும சொனனவனே யானுலும் பிரமனும இருள்துயககு மயககு மறபபுகளுக்கு வசப்பட்ட ஒரு ஜீவனே. அவனுககும் ரஜஸதமோ குணங கள் உணடு. முக்குணமயனுயிருபபதாலேயே, ஒவவொரு குணம் விஞசியிருக்கும ஒவ்வொரு காலததில ஒவ்வொரு விதமான புராணங்களே அவன உபதேசிததிருககிருன எனறு புராணங்களிலேயே சொலலபபடடிருப்பதைப் பாரககிறேும. அததகைய ராஜஸ தாமஸபுராணஙகளேப்போலவே இந்த யோகஸம்ருதியும வேதவிருததமாயிருககையாலே அந்த நான முகனின மயககததிலுலேயே ஏறபடடிருககவேண்டும. ஆகையால, கபிலஸம்ருதியைபபோலே யோகஸமருதியும எலலாபபடியாலும் கைவிடததக்கதேயாகும.

யோகபரதயுகதய₄திகரணம முற்றிற்று.

விலக்ஷணத்வாதி₄கரணம். (2-1-3)

ந விலக்ஷணத்வாத₃ஸ்ய தத₂ாத்வம் ச ஶப்₃த₃ாத் ॥2-1-4॥

ந—உலகம் ப்ரஹ்மத்தின் கார்யமாகமாட்டாது; அஸய **விலக்ஷணத்வாத்**— இவ்வுலகம் ப்ரஹ்மத்தைக்காட்டிலும

२२. ईशाद्विकारित्वाज्ञत्वाऽपुमर्थाश्रयतादिभिः ।
विलक्षणत्वाज्जगतः न भवेत् ब्रह्मकार्यता ॥

மிகவும வேறுபட்டிருக்கையால்; தத்₂ாதவம்-- இப்படி வேறு பட்டிருப்பது, ஶப்₃த₃ாத் ச— சாஸ்திரப்ரமாணததாலும அறியப்படுகிறது.

21.* இவ்வதிகரணததில் ப்ரத₄ானகாரணவாதி₃ தர்க்கத்தை பலமாகக்கொண்டு ஆக்ஷேபிக்கிறுன "மநு முதலான ஸ்ம்ருதிகள் தாககததிறகு முரண்பட்டவையாகையாலே, மிகவும வலிமையற்றவையாகும். ஆகையால தர்கசத்தோடு ஒததிருக்கும் கபிலஸமருதியே கைக்கொள்ளத்தககது ' என்பது அவன வாதம. இவ்வாதம இவ்வதிகரணத்தில தள்ளப படுகிறது. இதில முதல இரண்டு ஸூதரங்களும பூர்வபக்ஷம.

22–23 பூர்வபக்ஷம. ப்ரஹ்மத்துககு உலகம் கார்யம (உபாதே₃யம்)என்று கூறுவது தவறு ப்ரஹ்மத்தைக்காட்டிலும் மிகவும வேறுபட்ட இவ்வுலகம் அதற்குக் கார்யமாக மாட்டாதன்றோ. இவ்வுலகம் விகாரமுடையது, ப்ரஹ்மமோ விகாரமற்றது எனக்கூறப்படுகிறது. இவ்வுலகம் அறிவற்றது; ப்ரஹ்மம் எல்லாமறிந்ததெனச் சொல்லப்படுகிறது. இவ்வுலகம் அபுருஷார்த்தமான துக்கம் முதலானவற்றுககு இருப்பிடமாயிருப்பது. பரஹ்மமோ பரமபுருஷார்த்தமான ஆனந்தத்துககு ஒரே இருப்பிடமாயிருப்பது என்று ஒப்புக் கொள்ளப்படுகிறது. இத்தகைய பல வேறுபாடுகளிருப்பதால உலகம் பரஹ்மததிற்குக கார்யமாயிருக்க முடியாது உலகில மண் முதலான (உபாத₃ான) காரணங்களும, பானை முதலிய கார்யங்களும் (உபாதே₃யங்களும்) வேறுபாடின்றி ஒரே லக்ஷணமுடையவையாயிருப்பதைக் காண்கிறோம். அதாவது, பானையும உண்மையில மண்ணுருவாகவேயிருப்பதைக் காண்கிறோம். இங்கோவெனில் ப்ரஹ்மம் அறிவுள்ளதாய், ஆநந்தத்திற்கேயிருப்பிடமானதாயிருப்பது; சேதநா

२३. वैलक्षण्यं च "विज्ञानञ्चे"ति वेदात्प्रतीयते ।
अतो जगत्कारणं तत् प्रधानं स्यात्सलक्षणम् ॥
२४. "तं पृथिव्यब्रवीत्, आप" इत्यादिश्रुतिवाक्यतः ।
पृथिव्यादेरपि स्पष्टं ज्ञानयोगोऽवसीयते ॥
२५. तस्मान्न जगतो ब्रह्मवैलक्षण्यं भवेदिति ।
आक्षेपपरिहाराय पठ्यते सूत्रमुत्तरम् ॥

சேதநாத்மகமான உலகம துககத்துககு இருப்பிடமானதாயும அறிவற்றதாகவுமிருககிறது ஆகையால உலகம பரஹமத்திறகுக் கார்யமாகமுடியாது. உலகம பரஹமததைககாட்டிலும மிகவும் வேறுபட்டிருககிறது எனனும இவ்விஷயம ப்ரத்யக்ஷத்தாலும, அனுமானததாலும அறியபபடுவதோடனறியில், சாஸ்திரததாலும அறியபபடுகிறது "விஜ்ஞாநஞ்ச அவிஜ்ஞாநஞ்ச" [தைத்த-ஆந-3] [அறிவுள்ளதான ப்ரஹ்மமும், அறிவறறதான உலகமும] முதலான ஶ்ருதிகளும் இவ் வேறுபாட்டையே காட்டுகினறன. ஆகையால உலகத்தோடு வேறுபாடின்றி ஒரே லக்ஷணமுடைய மூல ப்ரக்ருதியே ஜகதகாரணமாயிருககததககது.

24-*25. **பூர்வபக்ஷத்தின்மேல் ஓராக்ஷேபம்.** பரஹ்மத்தைககாட்டிலும உலகம் விலக்ஷணமானபடியால உலகிறகு ப்ரஹ்மம காரணமாகமாட்டாது எனறு கூறியது தவறு. **"தம் ப்ருதி₂வ்யப₃ரவீத"** [யஜு-கா 5-5 2] [அவனைக் குறித்து பூமி சொல்லிறறு] **'ஆபோ வா அகாமயந்த"** [யஜு-அஷ்டகம3-1-5][ஜலஙகள்ஸஙகலபிததன]முதலான வேதவாக்கியங்களிலிருந்து பூமி, ஜலம முதலான பொருள்களுக்கும் அறிவுண்டென விளஙகுகிறது. ஆகையால அறிவுள்ள உலகம் அறிவுள்ளபரஹ்மததைககாட்டிலும் விலக்ஷணமானதல்லவாகையால் உலகம் பரஹ்மத்தின் காரயமாகத் தட்டிலலையே.

25* [இவ்வாக்ஷேபத்திறகு பதிலாக அடுத்த ஸூத்ரம அமைகிறது]

* पू-सू-॥ अभिमानिव्यपदेशस्तु विशेषानुगतिभ्याम् ॥ (२-१-५)

२६. धीकार्यव्यपदेशोऽयं "तं पृथिव्यब्रवीदि"ति ।
तत्तत्पदार्थाभिमानिदेवताविषयो मतः ॥

२७. "हन्ताह"मिति पृथ्व्यादेर्देवतेति विशेषणात् ।
"अग्निर्वाग्गि"ति वागादावग्न्यादेश्चानुवेशनात् ॥

(*பூ. ஸூ:—)

அபி₄மாநிவ்யபதே₃ஶஸ்து விஶேஷாநுக₃திப்₄யாம் ॥2-1-5॥

அபி₄மாநிவ்யபதே₃ஶ து–('பூமி சொல்லிற்று' முதலான விடங்களில் பூமி முதலானவற்றின்) அபி₄மானிதேவதைகளையே சொல்லுகிறது; விஶேஷாநுக₃திப்₄யாம்— (பூமி முதலானவற்றை தே₃வதாஶப்₃தத்தாலே) விசேஷித்திருக்கையாலும் (அக்னி முதலானவை வாக் முதலானவற்றை) அநுப்ரவேஶித்ததாகக் கூறுகையாலும் (இது தெளிவாகிறது.)

26-28. பூர்வபக்ஷம் முற்கூறிய ஆக்ஷேபம் பொருந்தாது. "தம் ப்ருதி₂வ்யப்₃ரவீத்" [யஜு—கா 5-5-2] (அவனைக் குறித்து பூமி சொல்லிற்று) முதலான ஶ்ருதிவாக்யங்களில் பூமி முதலானவற்றுக்கு அறிவின் காரியமான பேச்சு முதலானவற்றைச் சொல்லியிருப்பது பூமி முதலான அவ்வவற்றின் அபி₄மானி தேவதைகளின் பேச்சு முதலானவற்றையே குறிக்கிறது. வேறு வேதவாக்கியங்களில் இந்த பூமி முதலானவற்றை தேவதைகள் என்று விசேஷித்திருப்பதிலிருந்தும், இவற்றுக்கு அநுப்ரவேஶத்தைச் சொல்லியிருப்பதிலிருந்தும் இவ்விஷயம் தெளிவாகிறது. "ஹந்தா஽ஹமிமாஸ் திஸ்ரோ தே₃வதா: . அநுப்ரவிஶ்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி" [சாந்

---

*இனி, பூர்வபக்ஷஸூத்ரங்கள் (பூ-ஸூ-பூ.ஸூ) என்றும், ஸித்தாந்தஸூத்ரங்கள்(ஸி-ஸூ-ஸி.ஸூ)என்றும்குறிக்கப்படும்

२८. ब्रह्मसालक्षण्यमस्य जगतोऽतो न विद्यते।
प्रधानोपादानकत्वमतोऽस्त्वागमसंमतम् ॥
सि-सू-॥ दृश्यते तु॥ (२-१-६)
२९. अत्रोच्यते माक्षिकादेः क्रिम्याद्युत्पत्तिदर्शनात्।
कार्यकारणभावोऽस्ति सुविलक्षणयोरपि॥

6-3-2] [அகனி, ஜலம, பூமி என்னும இம மூனறு தேவதை களையும்.. .... அநுப்ரவேஶித்து நாமரூபவ்யாகரணம செயயக கடவேன்.] என்று பூமி முதலானவறறை தேவதைகளாக ஓருபனிஷத் வாகயம படிககிறது. ‘அக₃நிா வாக₃பூ₄தவா முக₂ம் பராவிஶத்” [ஐதரேய 2-4] [அகனியானது வாககாகி முகத்தினுள் நுழைநதது.] எனறு மற்ரொரு வேதவாககியம அக்னி முதலானவற்றுக்கு வாக்கு முதலான இநதிரியஙகளில அநுப்ரவேஶதைச் சொலலுகிறது. இப்படி தேவதைகளாக விஶேஷித்திருககையாலும, அநுபரவேஶதைச் சொலலி யிருககையாலும பூமி, அகனி முதலான வேத சப்தங்கள பூமி, அக்னி முதலான சபதங்களால உலகில வழஙகபபடும அசேதனப் பொருள்களின அபி₄மானி தேவதைகளையே குறிக்கின்றன என விளங்குகிறது. ஆகையால பூமி முதலான வற்றுக்கும் அறிவுண்டாகையால, அறிவுள்ள உலகம அறி வுள்ள ப்ரஹ்மத்தைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமானதலலவாகை யால உலகம் ப்ரஹ்மத்தின் கார்யமாகத தட்டிலலை எனற ஆக்ஷேபம் பொருந்தாது. ஆகையால் முற்கூறியபடி ப்ரஹ மத்தைக்காட்டிலும் உலகம விலக்ஷணமாகவேயிருககையால கபிலஸ்ம்ருதியில் சொல்லியபடி மூலபரகருதியே உலகிறகு உபாதான காரணமாகும்.

(ஸி. ஸூ:-) த்₃ருஶ்யதே து ॥2-1-6॥

த்₃ருஶ்யதே து-(ஈ முதலானவற்றிலிருந்து அவற்றிலும் மிகவும் வேறுவகைப்பட்ட புழு முதலானவை உணடாவது) காணபபடுகிறது; (ஆகையால பரஹ்மததிடமிருந்து மிகவும் வேறுவகைப்பட்ட உலகம உணடாவதில குறையிலலை.)

सि-सू-॥ असदिति चेन्न प्रतिषेधमात्रत्वात्॥ (२-१-७)

३०. कारणात् यदि कार्यस्य वैलक्षण्यमिहेष्यते।
कारणे तर्हि कार्यं न सदित्यसत उद्भवः॥

---

29. ஸித்தாந்தம்-முன் இரண்டு ஸூத்ரங்களிலும் எழுந்த பூர்வபக்ஷம் தவறு, ஈ முதலானவற்றிலிருந்து மிக வும் வேறு வகைப்பட்ட புழு முதலானவை உண்டாவதைக் காண்கிறோமாகையால், பரஹ்மத்திடமிருந்து மிகவும் வேறு வகைப்பட்டதாக ஒப்புக்கொண்டாலும் * உலகம் உண்டாவதில் குறையில்லை.

(ஸி. ஸூ:-) அஸதி₃தி சேந்ந ப்ரதிஷேத₄மாத்ரத்வாத் ॥2-1-7॥

அஸத இதி சேத்—(முற்கூறியபடி ஒப்புக்கொண்டால் கார்யம் காரணத்தில்) இல்லாமற் போகிறதே எனில். ந-இல்லாமற் போகாது; ப்ரதிஷேத₄ மாத்ரத்வாத—(கார்ய காரணங்கள்) ஒரே மாதிரியாயிருக்கவேண்டும் என்னும் நியமத்தை மாத்திரமே தள்ளுகிறோம், (கார்ய காரணங்கள் ஒரே வஸ்துவென்பதையும் தள்ளவில்லை.)

30-*31- பூர்வபக்ஷம். முன் ஸூத்ரத்தில் சொன்னபடி காரணத்தைக்காட்டிலும் கார்யம் மிகவும் வேறுபட்டது என்று ஒப்புக்கொண்டால், காரணத்தில் கார்யப்பொருள் இல்லையென்று ஆகிவிடுமே, அப்படியானால் இல்லாதபொருள் புதிதாக உண்டாகிறது என்று கூறும் அஸத்கார்யவாதத்தை ஒப்புக்கொண்டதாகிவிடுமே, இது எப்படிப் பொருந்தும்?

---

* உண்மையில் ஜக₃த் விசிஷ்டபரஹ்மத்தையே காரணமாகவும், கார்யமாகவும் ஒப்புக்கொள்ளுகையால் இங்கு கார்ய காரணங்களிடையே ஸாலக்ஷண்யமுள்ளதேயொழிய வைலக்ஷண்யமில்லையென்பதே ஸித்தாந்தியின் கருத்து. இது மேலே தெளிவு பெறும்.

३१. प्रसजेदिति चेत्तन्न कार्यकारणयोर्मिथः।
सलक्षणत्वनियममात्रस्य प्रतिषेधतः॥
३२. तयोरेकद्रव्यता तु स्वीकृतैवैकमेव तत्।
कारणं कार्यतां प्राप्तं सलक्षणविलक्षणे॥
३३. अवस्थे भजते तस्मात् नियमोऽत्र न विद्यते।
अतोऽत्र वैलक्षण्येऽपि ब्रह्मकारणकं जगत्॥

पू-सू-॥ अपीतौ तद्वत्प्रसङ्गादसमञ्जसम्॥ (२-१-८)

---

*31-33–ஸித்தாந்தம்– இவ்வாக்ஷேபம் எழ இடமில்லை. முன் ஸூத்ரத்தில், கார்யமும் காரணமும் ஒரே லக்ஷணத்தை யுடையதாயிருக்கவேண்டும் என்னும் நியமமே தள்ளப் பட்டது, கார்ய காரணங்கள் ஒரே திரவியமே என்பது தள் ளப்படவில்லை, ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டேயுள்ளது. ஒன்றே யான காரணமே கார்ய நிலையை அடைகிறது, மண்ணிலிருந்து குடமுண்டாகுமிடத்திற்போலே சில சமயம் கார்ய காரணங் கள் ஒரே லக்ஷணமுடையவையாகவுமிருக்கின்றன; ஈயி லிருந்து புழுவுண்டாகுமிடத்திற்போலே சில சமயம் அவை வெவ்வேறு லக்ஷணங்களையுடையவையாகவுமிருக்கின்றன. இதில் ஒரு நிர்ப்பந்தமில்லை காரணமானது ஸலக்ஷண மாகவோ, விலக்ஷணமாகவோவுள்ள கார்யநிலையை அடையும் இவ்விரண்டிடங்களிலும் கார்ய காரணங்கள் ஒரே திரவியமே என்பது மறுக்கப்படவில்லை. த்3ருஷ்டாந்திகமான ஜகத் பரஹ்மங்கள் விஷயத்திலும் உலகமும் பரஹ்மமுமாகிற கார்ய காரணங்கள் ஒரே திரவியமே என்னும் நியமத்திற்கு ப4ங்க3 மில்லை; ஆகையால், ஜகத் பரஹ்மங்கள் வேறுபட்ட லக்ஷணங் களையுடையவையென ஒப்புக்கொண்டாலும் அவை கார்ய காரணமாகக் குறையில்லை.

(பூ.ஸூ:-) அபீதௌ தத்3வத்ப்ரஸங்கா3த3ஸமஞ்ஜஸம் ॥2-1-8॥

३४. जगतः कारणे ब्रह्मण्यपीत्यादौ परात्मनः ।
जगद्वच्च विकारित्वाद्यनिष्टः प्रसजेत्ततः ॥
३५. भवेद्वेदान्तवाक्यानामसमञ्जसतेति चेत् ।
सि-सू-न तु दृष्टान्तभावात् ॥ (२-१-९)
नैतद्युक्तं ब्रह्मणोऽस्य चिदचिद्वस्तुदेहिनः ॥

அபீதௌ—ப்ரளயத்தில், தத்3வத் ப்ரஸங்கா3த்—உலகைப் போலவே (பரமாத்மாவுக்கும் விகாரமடைகை முதலான தோஷங்கள்) ஏற்படுமாகையால், அஸமஞ்ஜஸம்—(வேதாந்த வாக்யங்கள்) பொருந்தாப் பேச்சுகளாகிவிடும்.

34-*35. பூர்வபக்ஷம். ஸூத்ரத்தில் அபீதி என்று அப்யயமாகிற லயத்தைச் சொன்னது ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிகளுக்கு உபலக்ஷணம். முன் ஸூத்ரத்தில் சொன்னபடி காரணமான ப்ரஹ்மமும் கார்யமான உலகமும் ஒரே த்ரவ்யம் என்று கொண்டால், ப்ரளயகாலம் முதலானவற்றில் கார்யமான உலகமே காரணமான ப்ரஹ்மமாகிவிடுவதால், கார்யமான கடத்திலிருக்கும் மண்ணாயிருக்கும் தன்மை முதலானவை காரணமான மண்கட்டியிலும் இருப்பதுபோலே, கார்யமான சேதநாசேதநாத்மகமான உலகத்திலுள்ள விகாரமடைவதாயிருக்கை அறிவற்றதாயிருக்கை, கர்மத்திற்கு வசப்படுவதாயிருக்கை முதலான தன்மைகள் காரணமான ப்ரஹ்மத்திடமும் ஏற்படவேண்டிவரும். வேதாந்தவாக்யங்களோவெனில், இந்த விகாரித்வம் முதலான தன்மைகள் ப்ரஹ்மத்திடமில்லையென்று பேசுகின்றன. ஆகவிப்படி முன்னுக்குப்பின் முரணைப் பேசுகையால் வேதாந்த வாக்யங்கள் முழுவதும் பொருந்தாப் பேச்சுகள் ஆகிவிடும். இப்படியாகாமைக்காக ஜகத்ப்ரஹ்மங்கள் ஒரே த்ரவ்யமல்ல என்று கொண்டே தீரவேண்டும். ஆகையால் ப்ரஹ்மம் உலகிற்கு உபாதானகாரணமாக முடியாது, மூலப்ரக்ருதியே உலகிற்கு உபாதானகாரணமாகும்.

३६. कार्यकारणभावे चासंस्पर्शे गुणदोषयोः।
निदर्शनस्य सद्भावात् यथा जीवस्य देहिनः॥
३७. बाल्ययौवनवृद्धत्वधर्मास्सन्त्येव विग्रहे।
आत्मन्येव ज्ञानसुखादीनि तद्वत्परात्मनः॥
३८. शरीरभूतचिदचिद्गता दोषा अधीमुखाः।
सार्वज्ञ्यसत्यसङ्कल்पतादयश्च परात्मनि॥

(ஸ். ஸூ:-) ந து த்₃ருஷ்டாந்தபா₄வாத் ॥2-1-9॥

ந து-(ப்ரஹ்மத்திடம் உலகிலுள்ள தோஷங்கள் ஏற்படாவாகையால்.) வேதாந்தவாக்யங்கள் பொருந்தாப்பேச்சாகமாட்டா, த்₃ருஷ்டாந்தபா₄வாத்-தருஷ்டாந்தமிருக்கையால்.

35*-38. ஸித்தாந்தம்-இப்பூர்வபக்ஷம் தவறு. கேவல ப்₃ரஹ்மஸ்வரூபம் உலகமாகப் பரிணமிப்பதாக நாம் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை, காரணநிலையில் ஸூக்ஷ்மசேதநாசேதனங்களோடு கூடியிருந்த ப்ரஹ்மமே, கார்ய நிலையில் ஸ்தூல சேதநாசேதனங்களோடு கூடியதாகப் பரிணமிப்பதாகவே ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம். சேதநாசேதநப்பொருள்களை சரீரமாகக்கொண்ட ப்ரஹ்மமானது கார்யமாகவும் காரணமாகவுமானபோதிலும் சரீரமான சேதநாசேதனங்களிலுள்ள தோஷங்கள் பரஹ்மத்திடம் ஒட்டமாட்டா என்பதற்கும், சரீரியான பரஹ்மத்திடமுள்ள குணங்கள் சரீரமான சேதநா சேதனங்களிடம் ஒட்டமாட்டா என்பதற்கும் திருஷ்டாந்தம் உள்ளது. அதாவது-ப்ராக்ருத சரீரமுடைய ஜீவனுக்கு பா₃ல்யம், யௌவனம், கிழத்தனம் முதலான நிலைகள் ஏற்பட்டபோதிலும் பால்யம் முதலான தன்மைகள் சரீரத்திலேயே நிற்பதையும், ஜ்ஞானம் ஸுக₂ம் முதலான தன்மைகள் ஆத்மாவிலேயே நிற்பதையும் காண்கிறோம். அது போலவே பரமாத்மாவின் சரீரமான சேதநாசேதனங்களிடமே அஜ்ஞானம் முதலான தோஷங்கள் நிலைநிற்கின்றன

सि-सू-॥ स्वपक्षदोषाच्च ॥ (२-१-१०)

३९. ब्रह्मकारणवादस्य संग्रहोऽस्य न केवलम्।
निर्दुष्टत्वात्, प्रधानस्य हेतुत्वे दोषतोपि हि॥

४०. प्रधानहेतुवादे हि पुंसो निर्विकृतेस्सदा।
अजासान्निध्यतोऽन्योन्यं धर्माध्यासो न संभवेत्॥

४१. अध्यासो ह्यन्यधर्मानुसन्धानं स्यादन्यवस्तुनि।
निर्विकारस्य सोऽध्यासो न भवेदुचितो भृशम्॥

வென்றும், ஸாவஜ்ஞத்வம், ஸத்யஸங்கல்பத்வம் முதலான குணங்கள் சரீரியான பரமாத்மாவிடமே நிலைநிற்கின்றன வென்றும் கொள்ளத் தடையில்லை. ஆகவிப்படி ப்ரஹ்மத்திடம் உலகிலுள்ள தோஷங்கள் தட்டாவாகையாலே விசிஷ்ட ப்ரஹ்மமே உபாதான காரணமாகத் தட்டில்லை.

(ஸி-ஸூ:-) ஸ்வபக்ஷதோ₃ஷாச்ச ॥2-1-10॥

ஸ்வபக்ஷதோ₃ஷாத் ச— ஸாங்க்₂ய பக்ஷத்தில் தோஷமிருக்கையாலும் (ப்ரஹ்மகாரணவாதமே கைக்கொள்ளத் தக்கது.)

39–42—**ஸித்தாந்தம்.** ப்ரஹ்மகாரணவாதத்தில் தோஷமில்லையாகையாலே அதுவே கைக்கொள்ளத்தக்கது என்று இது வரையில் நிலைநிறுத்தப்பட்டது. ப்ரத₄ானகாரணவாதத்தில் தோஷமிருக்கையாலும் அதைக்கைவிட்டு ப்₃ரஹ்மகாரணவாதமே கைக்கொள்ளத்தக்கது என்று இந்த ஸூத்ரத்தில் ஸ்தாபிக்கப்படுகிறது. ப்ரத₄ானகாரணவாதிகளான ஸாங்க்யர்கள், விகாரமற்றவனான புருஷனுக்கும், மூலப்ரக்ருதிக்கும் ஏற்படும் ஸந்நிதி₄யாலே (நெருக்கத்தாலே) ப்ரக்ருதியிலுள்ள கர்த்ருத்வம் புருஷனிடமும் புருஷனுகிற சைதந்யம் ப்ரக்ருதியிலும் அத்₄யஸிக்கப்படுவதாக (ஏறிடப்படுவதாக) கொள்ளுகிறார்கள். இது ஒட்டாது. அத்₄யாஸமாவது.—ஒரு பொருளில் வேறு பொருளின் தன்மையை அனுஸந்திப்பதேயாகும்; விகாரமற்றவனான புருஷனுக்கு

४२. प्रकृतेरिति तन्मूलविश्वकार्याद्यसंभवः ।
तस्मादत्यन्तदुष्टत्वात् न तत्पक्षपरिग्रहः ॥
सि-सू-॥ तर्काप्रतिष्ठानादपि ॥ (२-१-११)
४३. अस्याप्रतिष्ठितत्वाच्च तर्कस्यान्यहतस्य च ।
एतन्मूलस्तन्त्रवादः त्याज्यः प्रामाणिकैर्भृशम् ॥

அத்தகைய அநுஸந்தானம் என்பது ஒட்டாததாகையால் அத்$_4$யாஸம் ஒட்டாது. அறிவற்றதாகையால் மூலப்ரக்ருதிக்கு அவ்வநுஸந்த$_4$ானம் அடியோடு ஒட்டாது. ஆகையால் இவ்வத்$_4$யாஸத்தை அடியாகக்கொண்ட ஜக$_3$த்ஸ்ருஷ்டி முதலான ப்ரவ்ருத்திகள் சிறிதும் பொருந்தமாட்டா. ஆகவிப்படி ஸாங்க்யபக்ஷம் மிகவும் பொருந்தாமலிருக்கையால் அதைக் கைவிட்டு ப்ரஹ்மகாரணவாதத்தையே கைக்கொள்ள வேண்டும்.

(ஸி-ஸூ) தர்க்காப்ரதிஷ்ட$_2$ாநாத$_3$பி ||2-1-11||

தர்க்காப்ரதிஷ்ட$_2$ாநாத் அபி—*தர்க்கம் ஒரு நிலையில் நில்லாததாகையாலும் (ஶ்ருதியிலிருந்து தேறும் ப்$_3$ரஹ்மகாரணவாதமே கைக்கொள்ளத்தக்கது.)*

43. **ஸித்தாந்தம்**—*ஒரு தர்க்கம் மற்றொரு தர்க்கத்தால் அடிபட்டுப் போவதை நாம் உலகில் காண்கிறோமாகையால், கேவலதர்க்கத்தை அடிப்படையாகக்கொண்ட ஸாங்க்$_2$ய மதம் கைவிடத்தக்கதேயாகும். தர்க்கத்தைத் துணையாகக் கொண்ட வேதத்தை ஆதாரமாகக்கொண்ட ப்ரஹ்மகாரணவாதமே கைக்கொள்ளத்தக்கதாகும்.*

"ஆர்ஷம் த$_4$ர்மோபதே$_3$ஶம் ச வேத$_3$ஶாஸ்த்ராவிரோதி$_4$னா |
யஸ் தர்க்கேணாநுஸந்த$_4$த்தே ஸ த$_4$ர்மம் வேத$_3$ நேதர ||"

[மநு 12-106]

[ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகளை **அவற்றுக்கு முரண்படாத தர்க்கத்தைக் கொண்டு** *பொருள் கொள்பவனே தர்மமறிந்தவன், மற்றவன் அறியாதவன்] என்று கூறினாரன்றோ மனுவும்.*

सि-सू-॥ अन्यथानुमेयमिति चेदेवमप्यनिर्मोक्षप्रसङ्गः ॥ (२-१-१२)

४४. क्लृप्तप्रकारादितरप्रकारेणानुमानिकम्।
अनुमेयं तदिति चेत् एवमप्युक्तदोषतः॥

४५. अनिर्मोक्षप्रसङ्गश्च दुर्वारो भवति ध्रुवम्।
त्वदुक्ततर्कादधिककुतर्कस्यापि संभवात्॥

॥इति विलक्षणत्वाधिकरणम्॥

(ஸி-ஸூ) அந்யதா₂ऽநுமேயமிதி சேதே₃வமப்யநிர் மோக்ஷ ப்ரஸங்க₃: ॥2-1-12॥

அந்யதா₂—வேறுவிதமாக, அநுமேயம்—(ப்ரதா₄னத்தை ஜகத்காரணமாக) அநுமானம் செய்யவேண்டியது, **இதி சேத்—**எனில்; **ஏவம் அபி**—இப்படி அநுமானம் செய்தாலும், **அநிர்மோக்ஷப்ரஸங்க₃:**—('தர்க்கம் ஒருநிலைநில்லாது' என்று சென்ற ஸூத்ரத்திற்சொன்ன தோஷத்தினின்றும்) விடுபட முடியாமற்போகும்.

44-44—**பூர்வபக்ஷம்**—இதுவரையில் மூலப்ரக்ருதியை ஜகத்காரணமாக ஸ்தாபிக்கக் கையாண்ட அநுமானங்கள் நிலைநில்லாமற்போனாலும், மேதா₄விலாஸத்தாலே நிலைநிற்கும் அநுமானத்தை வேறுவழியிலே கண்டுபிடித்து, அதன் மூலம் ப்ரதா₄னமே ஜகத்காரணம் என்று நிலைநிறுத்தலாமாகையாலே, தர்க்கத்தை அடிப்படையாகக்கொண்ட ஸாங்க்ய மதம் கைக்கொள்ளத்தக்கதே என்று நிச்சயிக்கத்தட்டில்லை

44*-45—**ஸித்தாந்தம்**—இப்பூர்வபக்ஷம் தவறு. இப்படிச் சொன்னபடி வேறுவழியில் ஒரு அநுமானத்தைக்கண்டு பிடித்தாலும், இப்பூர்வபக்ஷியைக்காட்டிலும் குதர்க்கத்தில் வல்லவனான ஒருவன் தோன்றி இந்தத்தர்க்கத்தையும் நிலை நில்லாமற் செய்யக்கூடுமாகையால், 'தர்க்கம் நிலைநில்லாது' என்று சென்ற ஸூத்ரத்தில் சொன்ன தோஷத்தினின்றும் விடுபடமுடியாமற்போய்விடும் என்பது நிச்சயமாகையால், கேவல தர்க்கத்தை அடிப்படையாகக்கொண்ட ப்ரதா₄ன காரணவாத₃ம் கைவிடத்தக்கதேயாகும்.

விலக்ஷணத்வாதிகரணம் முற்றிற்று.

॥ शिष्टापरिग्रहाधिकरणम् ॥ (२-१-४)

सि-सू-॥ एतेन शिष्टापरिग्रहा अपि व्याख्याताः ॥ (२-१-१३)

४६. ब्रह्मकारणतावादोऽचाल्योप्यस्थिरतर्कतः ।
अणुकारणतर்कैस्स चाल्य इत्येतदस्यते ॥

சிஷ்டாபரிக்₃ரஹாதி₄கரணம் (2-1-4)

(ஸி-ஸூ)ஏதேந ஶிஷ்டாபரிக்₃ரஹா அபி வ்யாக்₂யாதா ॥2-1-13॥

ஏதேந—இவ்வளவால. ஶிஷ்டாபரிக₃ரஹா. அபி–வேதத திலை ஆதரிககபபடாத (நையாயிகம முதலான) மறற (பரமாணுகாரணவாத)பக்ஷஙகளும. வயாக₂யாதா.–தள்ளப பட்டன என்று அறியததககது.

46-46—பூர்வபக்ஷம-முறகூறியபடி ப்ரத₄ானகாரண வாதியின நிலைநிலலாத தாககஙகளால ப்ரஹ்மகாரணவாதம அசைகக முடியாமறபோனாலும், பரமாணுகாரணவாதி களின நிலைநிறகும் தாககஙகளாலே அதை அசைககலாமே. ப்ரத₄ானகாரணவாதமபோலே பரமாணுகாரணவாததலை ஒரு மததலைச சோநதவர்களே நிலைநிறுத்தவிலலை, நையா யிகா, வைசேஷிகா, சமணர், சைவர் முதலான பல மதங களைச் சோந்தவாகள் தஙகள் தங்களுடைய தர்ககஙகளைக கொணடு பரமாணுவே உபாதான காரணம் என்னும ஓரே முடிவுககு வந்திருககிறார்கள். ஆகையால பரமாணுகாரண வாதவிஷயத்தில 'தர்ககம நிலைநிலலாது' என்னும தோஷம ஏறபடவழியிலலை. ஆகையால பரமாணுகாரணவாதமே கைககொள்ளததக்கது.

46*-48. **ஸித்தாநதம்**—இபபூாவபக்ஷம தவறு. வேதத் திலை ஆதரிககப்படாத ஸாங்க்யமதத்தை நிரஸிதத கார ணங்களாலேயே, வேதத்திலை ஆதரிககபபடாத நையா

४७. साङ्ख्यतन्त्रनिरासेन शिष्टा वेदापरिग्रहाः ।
निरस्ताः कणभक्षादिस्मृतयश्चाप्रतिष्ठिताः ॥

४८. शङ्काऽधिकाऽणुवादस्य न दुष्टत्वं बहुग्रहात् ।
निस्तारस्तर्कमूलत्वादस्याप्यस्थिरतेति च ॥

॥ इति शिष्टापरिग्रहाधिकरणम् ॥

பிகம் முதலான பரமாணுகாரணவாத பக்ஷங்களும் தள்ளப்பட்டவையாகின்றன. கணாத₃ர், அக்ஷபாத₃ர், சமணர், சைவர் முதலான பல மதங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் தங்கள் தங்கள் தர்க்கங்களாலே பரமாணுவே ஜக₃த்காரணம் என்று நிலைநிறுத்தியிருக்கிறார்களாகையாலே, 'தர்க்கம் நிலைநில்லாது' என்னும் தோஷம் வாராது என்று அதிகப்படியான ஆசங்கையை (ஸந்தேஹத்தை) எழுப்பியதற்குப் பரிஹாரமாவது:- பலர் பல தர்க்கங்களாலே பரமாணுகாரணவாதத்தைச் செய்திருந்தபோதிலும், அந்தத் தர்க்கங்களும் வேறு தர்க்கங்களாலே முற்கூறிய வழியில் அடிபட்டுப்போகலாமாகையாலே, அந்தத் தர்க்கங்களும் நிலைநில்லாமற்போக இடமுண்டு. மேலும், நையாயிகர் முதலானோர் 'பரமாணு ஜக₃த்காரணம்' என்னும் ஒரு விஷயத்தில் ஏககண்ட₂ராயிருந்தபோதிலும் பரமாணுவின் ஸ்வரூபம் எத்தகையது என்று நிர்ணயிப்பதில் அவர்களுடைய தர்க்கங்கள் நிலைநில்லாமலிருப்பதையே காண்கிறோம். பரமாணுவைச் சிலர் சூந்யமென்கின்றனர், வேறு சிலர் சூர்யமன்றென்கின்றனர். சிலர் அது ஜ்ஞானஸ்வரூபமென்கின்றனர், பிறிது சிலர் அர்த்தஸ்வரூபமென்கின்றனர். சிலர் அது க்ஷணிகமென்கின்றனர்; மற்றும் சிலர் அது நித்யமென்கின்றனர். சிலர் அது ஒருபடிப்பட்டதென்கின்றனர், இன்னும் சிலர் அது பலபடிப்பட்டது என்கின்றனர். சிலர் அது மெய்யெனக் கூறுகின்றனர்; மற்றவர் அதைப் பொய்யெனக் கூறுகின்றனர். இவ்வண்ணமாகப் பரமாணுஸ்வரூபவிஷயத்தில் அவர்களுடைய தர்க்கங்

॥ भोक्त्रापत्त्यधिकरणम् ॥ (२-१-५)

सि-सू-॥ भोक्त्रापत्तेरविभागश्चेत्स्याल्लोकवत् ॥ (२-१-१४)

கள் நிலைநிலலாமறபோவதைக காண்கிறோமாகையாலும், ஸாங்கயமதமபோலே பரமாணுகாரணவாதமும வேதததில் ஆதரிககபபடாததாகையாலும், கேவலதாககததையே அடிப படையாகக கொணடதாகையாலும ஸாங்கயமதத்தை நிர ஸிததவழியிலேயே இமமதஙகளும தளளபபட்டவையாக அறியததககவை. ஆகையால, சிஷ்டஙகளாய—முன நிர ஸிககபபட்ட ஸாங்கயமதததைககாட்டிலும வேறுபடடவை யாய், அபரிக₃ரஹஙகளான—(ஸாஙகயத்தைபபோலவே) வேதவைதிகாகளால பரிக₃ரஹிககப்படாத பரமாணுகாரண வாததத்தைச செய்யும மதஙகளும முன் சொனன 'தர்ககம நிலைநிலலாது முதலான காரணஙகளாலேயே நிரஸிககப பட்டன.

ஸிஷ்டாபரிக₃ரஹாதி₄கரணம் முற்றிற்று

போக்த்ராபத்த்யதிகரணம் (2-1-5)

(ஸி-ஸூ) போ₄க்த்ராபத்தேரவிபா₄க₃ஶ்சேத் ஸ்யால்லோகவத் ॥2-1-14॥

போ₄கத்ராபத்தே — (பரஹ்மம சேதநாசேதனங்களை சரீரமாகக் கொண்டதெனறு இசைநதால, சரீரமுடைய ஜீவனைப்போலே, சரீரமுடைய பரஹ்மமும) ஸுகது₃ககா நுப₄வமுடையது எனறு ஆகிவிடுமாகையால, **அவிபா₄க₃:** **சேத**-(ஜீவனுக்கும் ப்ரஹ்மததிற்கும்) வாசியிலலாமறபோய் விடுமே எனில்: **லோகவத ஸ்யாத**—உலகில (அரசன பிரஜை ஆகிய இருவரும சரீரமுடையவராயிருநதபோதிலும், அரச னின் ஆணையை மீறுவதால ஏறபடும துககாநுபவம் பர தந்த்ரனான ஜீவனுக்கேயொழிய ஸ்வதந்தரனான அரசனுககு ஏற்படாதது) போல இஙகும (பரதநத்ரனான ஜீவனைக காட்டிலும் ஸ்வதந்தரனான பரமனுக்கு) வாசி யுணடு.

४९. त्वत्पक्षेऽपि जगद्देहप्रतिसम्बन्धितावशात् ।
जीवस्येव ब्रह्मणोऽपि दोषाः स्युः भोक्तृतादयः ॥

५०. इत्थमत्र पुनस्साङ्ख्यप्रत्यवस्थानमस्यते ।
पृ चिदचिद्रूपजगता देहिनः परमात्मनः ॥

---

*49-*50.* வைதந்த்யதிகரணத்திலும் விலக்ஷணத்வாதிகரணத்திலும் ஸாங்க்யமதத்தில் தோஷங்களிருக்கிறபடியால் அது கைக்கொள்ளத்தக்கதன்று என்று நிலைநிறுத்தப்பட்டது. இவ்வதிகரணத்தில், ப்ரஹ்மகாரணவாதத்திலும் தோஷமிருக்கிறபடியால் அது கைக்கொள்ளத்தக்கதன்று என்று ஸாங்க்யன் மறுபடியும் ஆக்ஷேபிக்க அந்த ஆக்ஷேபம் தள்ளப்படுகிறது. அதாவது,—ப்ரஹ்மகாரணவாதிகள் ப்ரஹ்மத்திற்கு உலகை சரீரமாகக் கொள்வதால், சரீரமுடைய ஜீவனைப்போலே சரீரமுடைய ப்ரஹ்மமும் இன்பதுன்பங்களை அநுபவிக்க நேரிடுகையாலே, ஜீவனைக் காட்டிலும் ப்ரஹ்மத்திற்கு வாசியில்லாமற்போய்விடும் என்னும் ஆக்ஷேபம் இவ்வதிகரணத்தில் தள்ளப்படுகிறது.

50-51.* **பூர்வபக்ஷம்**-சேதநாசேதனங்களடங்கிய உலகம் ப்ரஹ்மத்திற்கு சரீரமாகையாலே, அத்தகைய ப்ரஹ்மமே உலகிற்கு உபாதானகாரணமாகிறது என்று ப்ரஹ்மகாரணவாதிகளால் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. இப்படி ஒப்புக்கொண்டால் தோஷம் ஏற்படுகிறது. எப்படியெனில் உலகில் ஜீவனுக்கு சரீரமிருப்பதாலேயே இன்பதுன்பங்களின் அநுபவம் உள்ளது என்பதைக் காண்கிறோம். "**ந ஹ வை ஸஶரீரஸ்ய ஸத: ப்ரியாப்ரியயோரபஹதிரஸ்தி। அஶரீரம் வாவ ஸந்தம் ந ப்ரியாப்ரியே ஸ்ப்ருஶத:**" *[சாந் 8-12-1]* [சரீரமுடையவனாயிருக்கும் வரையில் இன்பதுன்பங்களினின்றும் விடுபடமுடியாது, சரீரமற்றவனான பின்பே இவனை இன்பதுன்பங்கள் தொடுவதில்லை.] என்று வேத

५१. जीवात्मवद्देहयोगप्रयुक्त सुखदुःखयोः ।
भोक्तृत्वापत्तितोऽस्य स्यादविभागस्तु जीवतः ॥

सि ५२. इति चेन्न विभागस्स्यात् हेयप्रतिभटत्वतः ।
शरीरित्वप्रयुक्ता न सुखदुःखोपभोक्तृता ॥

மும கூறுகிறது. இபபடி இருககுமபோது பரமாதமாவுககு உலகை சரீரமாக ஒபபுககொண்டால அவனும ஜீவனைப் போலே இனபதுனபஙகளை அனுபவிப்பவனுக வேண்டி வரும. ஆகவிபபடி ஜீவனுக்கும பரஹ்மத்திற்கும வாசி யிலலாமற போய்விடும பரஹமகாரண வாதிகளோவெனில ஜீவனைபபோலே பரமாத்மாவை இனபதுன்பங்களை அனுபவிபபவனுக ஒபபுககொளளவதிலலை. ஆகவிப்படி பரஹ்ம காரணவாதத்திலும தோஷமிருககிறபடியால் அது கைக கொள்ளத்தகாததேயாகும.

52-56. ஸிததாநதம—இபபூாவபக்ஷம் தவறு. பரமாத்மா வானவன தாழவுகளுககெலலாம எதிாததடடாயிருபப வனுகையாலே, உலகை சரீரமாகக கொணடிருபபதால மாததிரம அவன் சரீரமுடைய ஜீவனைபபோலே இனப துன்பங்களை அனுபவிபபவனுக முடியாது. ஆகையால ஜீவனைக்காட்டிலும ப்ரஹ்மத்திற்கு வாசி இருககவே செய் கிறது. எப்படியெனில் இனபதுன்பஙகளை அனுபவிப்பது சரீரமுடையவனுயிருப்பதால மாத்திரமல்ல, காமததாலேயே யாகும. 'ந ஹ வை'' என்று தொடங்கும வேதவாக்யமானது கர்மத்தால் ஏற்பட்ட சரீரமிருககும் வரையில் ஜீவனுக்கு இன்பதுன பங்களிருக்கவே செய்யும், அது விடுபட்டபின்பே அவை விடும் எனறே கூறுகிறது. ''ஸ ஏகதா₄ ப₄வதி த்ரிதா₄ ப₄வதி' [சாங் 7-26-2] [முகதாத்மா ஒரு சரீரமுடைய வனுகிருன, மூன்று சரீரமுடையவனுகிருன] ''ஸ யதி₃ பித் ருலோக காமோ ப₄வதி'' [சாங் 8-2-1] [முக்தன் பிதரு லோகததிறகுச் செலல விரும்பினுனுகில] ''ஸ தத்ர பர்யேதி

५३. कर्ममूलैव "न ह वा" इति कर्मवपुःपरम्।
"स एकधे"त्यादिवाक्यान्मुक्तस्यापि शरीरिता॥
५४. श्रूयतेऽतः परस्यास्य नितरां भोक्तृता नहि।
राजाज्ञावर्तिनां लोके यथा तदतिवर्तिनाम्॥

ஜக்ஷத க்ரீடந ரமமாண *[சாந 8-12-3] [முகதன பரமாதமாவை அநுபவிககிறுன, சாபபிடுவது, விளையாடுவது, இன்புறுவது முதலான எலலா போகங்களையும் பரமாதமாவிடமே அடைகிருன.]* முதலான ஶ்ருதிகளில கர்மகருத சரீரத்தினின்றும் விடுபடட முகதாதமாவுக்கும அகர்மகருதமான சரீரம உள்ளதாகக கூறபபடுகிறது. முகதாதமாவுககே இபபடியாம்போது ப்ரஹ்மத்துககு சரீரமிருபபதால் தோஷமேறபடாது எனபதைச் சொலலத தேவையிலலை. ஆகையால, 'ந ஹ வை' என்று தொடங்கும வாகயம காமததால ஏறபட்ட சரீரததைபபறறியதே என்று ஓதுககியே தீரவேண்டும. உலகம பரமாதமாவுககு அவருடைய நித்யேச்சையாலே சரீரமாயிருககிறதேயொழிய, கர்மத்தாலே சரீரமாயிலலை. தாழவுகளுககெலலாம எதிர்த்தட்டாயிருககும பரமாதமாவுககுக கர்மமே கிடையாது. ஆகையால, பரமாத்மா உலகை சரீரமாகக கொணடிருந்தாலும், அவருக்கு ஜீவனைப போலே இனபதுனபங்கள ஏறபட வழியேயிலலை. ஆகையால ஜீவனைககாட்டிலும பரஹ்மததிறகு வாசியிலலையென்று சஙகிகக இடமேயிலலை. இவ்விஷயததில ஒரு லோகதிருஷ்டாநதமும உள்ளது. அதாவது — உலகில அரசனின் ஆணையைப பினபறறுகிறவர்கள் இனபமடைவதையும, அதை மீறுகிறவாகள துனபமடைவதையும காணகிறோம. ஆனல் அரசன தன ஆணையைத தான் பினபறறுவதால ஒரு இனபததையும், மீறுவதால ஒரு துன்பத்தையும் அடைவதிலலையெனபதையும காண்கிறோம. இஙகு பிரஜைகளைப்போலே அரசனும சரீரமுடையவனுயிருந்தும இனபதுன்பங்களை அடைவதிலலை, எதனுலென்று ஆராய்ந்தால, பிரஜைகள்

५५. सुखदुःखान्वयेऽप्यस्य राज्ञो देहित्वमात्रतः।
न स्यात्तदुपभोक्तृत्वमनन्याधीनतावशात्॥

५६. अतो जगच्छरीरस्य ब्रह्मणस्सर्वशासितुः।
विश्वोपादानतावादः दोषगन्धविवर्जितः॥

॥ इति भोक्त्रापत्त्यधिकरणम्॥

அரசனுககுப் பரதநதிரர்களாய் (வசபபடடிருபபவாகளாய) இருபபதாலே அவனுடைய ஆணையைப பினபினபறறுவ தாலும், மீறுவதாலும அவ்வரசனின அநுகரஹததாலும நிகரஹத்தாலும ஏறபடும் இனபதுனபங்களை அடைகிறா களெனறும, அரசன அபபடி எவாககும பரதநதிரனு யிலலாமையாலே இனபதுனபஙகளை அடைவதிலலை யென றும் அறிகிறோம. அவவணணமே ஸர்வலோக சகரவாததி யான ஸாவேஶவரனுககுப பரதநதிரனுயிருககும ஜீவன, அவனுடைய ஆணையைப பினபறறுவதாகிற புணயகாமத தைச் செயவதால அதனுல வநம இன்பததையும, அவ் வாணையை மீறுவதாகிற பாபகர்மத்தைச் செயவதால, அதனுல வரும துனபததையும அனுபவிககிறுன எனறும, எவாககும பரதநதிரனுயிலலாதவனுகையாலே கர்மவசப் படாத பரமாதமா அததகைய இனபதுனபஙகளை அடைவ திலலையெனறும விளஙகுகிறது. ஆகையால, ஜீவனைககாடடி லும ப்ரஹமததிற்கு நெடுவாசியுணடு. ஆக, உலகை சரீர மாகக கொண்டவனுயிருந்தபோதிலும, அனைவரையும நிய மிப்பவனுய், தான எவராலும நியமிககப்படாதவனுயிருககும் ஸர்வேஶவரன, இனபதுனபமறறவனுய் உலகிறகு உபாதானகாரணமாகவும ஆகிறுன் எனனும வைதிகமதம தோஷததின நாறறமும அறறது எனறு நிரூபிககபபட்ட தாயிறறு.

பேுாகதராபததயதி‚கரணம முறறிறறு

॥ आरम्भणाधिकरणम् ॥ (२-१-६)

सि-सू-॥ तदनन्यत्वमारम्भणशब्दादिभ्यः ॥ (२-१-१५)

५७. आश्रित्यानन्यतां कार्यहेत्वोर्विश्वपरात्मनोः।
विश्वकारणताऽस्योक्ताऽनन्यता साऽत्र साध्यते ॥

ஆரம்ப₄ணுதிகரணம் ॥ 2-1-6 ॥

(ஸி. ஸூ:) ததநந்யத்வமாரம்ப₄ணஶப்₃தா₃தி₃ப்₄ய: ॥2-1-15॥

தத₃நந்யத்வம்—காரணமான ப்ரஹ்மத்தைக்காட்டிலும் (கார்யமான உலகம்) வேறுபடாமலேயுள்ளது, ஆரம்ப₄ண ஶப்₃தா₃தி₃ப்₄ய -'வாசாரம்ப₄ணம்' முதலான வேதவாக்கியங்களிலிருந்து (இது விளங்குகிறது.)

57. "அஸதி₃தி சேந்ந ப்ரதிஷேத₄மாத்ரத்வாத்" [ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 2-1-7] முதலானவிடங்களில் காரணமான ப்ரஹ்மமும், கார்யமான உலகமும் வேறுபடாமலிருப்பவையே என்று ஒப்புக்கொண்டு, ப்ரஹ்மம் ஜகத்காரணமாகிறது என்று நிலைநிறுத்தப்பட்டது. இவ்வதிகரணத்தில் கார்யகாரணங்களான ஜகத்ப்ரஹ்மங்கள் வேறுபட்டவையாயிருக்கவேண்டுமேயொழிய ஒன்றாயிருக்க முடியாது என்னும் தார்க்கிகர்களின் ஆக்ஷேபத்தைப் பரிஹரிப்பதன்மூலம், ஜகத்ப்ரஹ்மங்கள் வேறுபடாதவையே என்று முன் சொன்ன அர்த்தம் நிலைநிறுத்தப்படுகிறது.

58-60*—பூர்வபக்ஷம். உலகில் எங்குமே காரண வஸ்துவைக்காட்டிலும், கார்யவஸ்து வேறுபட்டதாகவே காண்கையால், காரணமான ப்ரஹ்மமும் கார்யமான உலகமும் வேறுபடாமல் (ஒன்றாக) இருக்கமுடியாது. காரணவஸ்துவைக்காட்டிலும் கார்யப்பொருள் வேறாகவே

पू ५८. विश्वेशयोरनन्यत्वं न कदाप्युपपद्यते।
नहि हेतोरनन्यत्वं संभवेत्कार्यवस्तुनः॥

५९. नामधेयाऽऽकारकार्यकालधीभेददर्शनात्।
कारकीयक्रियाजातवैयर्थ्यापत्तितोऽपि च॥

யிருககவேண்டுமென்பதைக் காட்டும் ஹேதுககள் பல இருககின்றன. அவையாவன -(1) புத்திபேதம்–காரணமான மண்கட்டியும், காரியமான குடமும் வெவ்வேறு அறிவினால் அறியப்படுகின்றன. (2) நாமபேதம்—மண்கட்டியைக் குடமென்பதில்லை; குடத்தை மண்கட்டியென்பதில்லை. (3) ஆகாரபேதம்–மண்கட்டி உருண்டை வடிவை உடையதாயிருககிறது, குடம் அடிபருத்து நுனி சிறுத்த வடிவத்தை உடையதாயிருககிறது. (4) காரியபேதம்— குடத்தைக் கொண்டு நீர் கொண்டுவரமுடிகிறதேயொழிய, மண்கட்டியைக்கொண்டு நீர் கொண்டுவர முடிவதில்லை. மண்ணைக் கொண்டு மண்கட்டி செய்யமுடிகிறதேயொழியக் குடத்தைக் கொண்டு கட்டி செய்யமுடிவதில்லை. (5) காலபேதம்—மண்ணிருப்பது முற்காலத்தில், குடமிருப்பது பிறகாலத்தில். காரணத்திற்கும் கார்யத்திற்கும் இப்படி ஐந்து விதமான பேதமிருப்பதிலிருந்து காரணப்பொருளைககாட்டிலும், காரியப் பொருள் வேறுபட்டதே என விளங்குகிறது. மேலும், காரணமான மண்கட்டியைக் கார்யமான குடமாககுவதற்குக் குயவன் மண்கட்டியைச் சககரத்தில் வைத்துச் சுழற்றுவது முதலான செயல்களைச் செய்யவேண்டியிருககிறது. இச்செயல்களே காரகவ்யாபாரம் எனப்படும். மண்ணும் குடமும் ஒன்றேயாகில், மண்ணைககுடமாகக இந்தககாரகவ்யாபாரம் தேவையில்லை என்று கொள்ளவேண்டிவரும். இது ப்ரத்யக்ஷவிருத்தம். ஆக, மண்கட்டியைக் குடமாககக் காரகவ்யாபாரம் தேவைப்படுவதிலிருந்தும் காரணப்பொருளைக் காட்டிலும், காரியப்பொருள் வேறுபட்டதே என விளங்குகிறது. ஆகையால் பரஹ்மத்தின் கார்யப்பொருளான உலகம் காரணமான பரஹ்மத்தைககாட்டிலும் வேறுபட்டதேயாக

६०. तस्माज्जगत् ब्रह्मकार्यं ब्रह्मणोऽन्यत् भवेद्ध्रुवम्।
सि अनन्यत्वश्रुतिस्त्वत्रान्यथा नेयेति चेन्न तत्॥
६१. कार्यस्य जगतस्तस्मात्कारणात्परमात्मनः।
वाचारम्भणशब्दादेरनन्यत्वं प्रतीयते॥
६२. वाक्पूर्वव्यवहारस्य सिद्ध्यै हेतुर्मृदादिना।
पृथुबुध्नोदरत्वादिविकारो घट इत्यपि॥

வேண்டும் என்பது நிச்சயம். ப்ரஹ்மமும் உலகமும் ஒன்றே என்று கூறும் வேதவாக்யங்களுக்கு நேரான பொருளைக் கொண்டால் இப்படி ப்ரத்யக்ஷவிரோதம் வருகிறபடியால் அந்த ஶ்ருதிகள் 'உலகம் ப்ரஹ்மத்திற்கு அடங்கியிருக்கிறது' என்னும் கருத்தையுடையவை என்று அவற்றுக்கு லக்ஷணை யாகப் பொருள்கொள்வதே பொருந்தும்.

60-68.* ஸித்தாந்தம்–*இப்பூர்வபக்ஷம் தவறு.* "வாசாரம்ப₄ணம் விகாரோ நாமதே₄யம் ம்ருத்திகேத்யேவ ஸத்யம்" *[சாந் 6-1-4] [வாக்கை முன்னிட்டுக்கொண்டு ஏற்படும் வியவஹாரம் ஸித்திப்பதற்காக மண்கட்டியாகிற காரண வஸ்துவே உருவமாறுதலையும், 'குடம்' எனும் பெயர் வேறுபாட்டையும் அடைகிறது, (கார்யப்பொருளான குடமும்) உண்மையில் மண்ணுகவேயிருக்கிறது.]* "ஸதே₃வ ஸோம்யேத₃மக்₃ர ஆஸீத்" *[சாந் 6-2-1] [இவ்வுலகம் முதலில் 'ஸத்' எனனும் ப்ரஹ்மமாகவேயிருந்தது.] முதலான வேதவாக்கியங்களிலிருந்து கார்யமான உலகும், காரண மான பரமாத்மாவும் வேறுபடாமலிருப்பவையே என்று விளங்குகிறது.* "வாசாரம்ப₄ணம்" *என்று தொடங்கும் வேதவாக்யத்திற்குப் பதவுரை பின்வருமாறு —* வாசா– *'குடத்தில் நீர் கொண்டுவா' முதலான வார்த்தையைக் கேட்டபின்பு ஏற்படும் நீர் கொண்டுவருதல் முதலான வியவஹாரங்கள் ஸித்திப்பதன் பொருட்டு.* ('வாசா' *என்றது* வாக்பூர்வகவ்யவஹாரார்த்த₂ம் *என்றபடி.)* விகார - *அடிபருத்து நுனிசிறுத்ததாகை முதலான உருவமாறுத*

६३. नाम च स्पृश्यते तस्मात्कार्यरूपं घटाद्यपि।
मृत्तिकाद्रव्यमित्येव प्रमाणेनोपलभ्यते॥

६४. न तु द्रव्यान्तरत्वेन, बुद्धिशब्दान्तरादयः।
उपपन्ना यथैकस्यावस्थाभेदैरनेकधा॥

६५. बालो युवा वृद्ध इति बुद्धिशब्दान्तरादयः।
कार्यभेदाश्च दृश्यन्ते विरोधो नात्र कश्चन॥

லும, நாமதே$_4$யம–'குடம முதலான பெயா மாறுதலும. **ஆரமப$_4$ணம**— (மண்கட்டியாகிற காரணபபொருளாலே) தொடபபடுகிறது அதாவது மணகட்டியே வியவஹாரத்திற காக விகாரநாமதேயங்களை அடைகிறது எனறபடி. (ஆரம்ப$_4$ணம்—ஆரப$_3$த$_4$ம்—ஸபருஷ்டம இதயர்த்$_2$த) **மருததிகா இதி ஏவ ஸதயம**—(காாயமான குடம முதலியவையும) மண எனறே உணமையாயிருககிறது, அதாவது மணணுகவே பரமாணஙகளால காணபபடுகிறதேயொழிய வேறு திரவிய மாகக காணபபடுவதிலலை எனறபடி. மணகட்டியே குடமாக ஆகிறது எனனும இநத திருஷடாந்ததில காரணமும காாயமும ஒனறுயிருபபதுபோலே காரணமான பரஹமமே காாயமான உலகமாயிருககிறது எனபது இவ்வேதவாகயத திறகுக கருத்து. புததிபேதம முதலான ஐநது விதமான பேதங்களையும காாயமும காரணமும வெவ்வேருனவையே எனறு கொணடுதான நிர்வஹிககவேண்டும எனபதில்லை. காாயமும காரணமும் ஒரே பொருளாயிருநதபோதிலும், அபபொருளின அவஸ்த$_2$ாபே$_4$த$_3$ஙகளைக (நிலை வேறறுமை களைக்) கொணடே கீழசசொனன பேதஙகளை நிாவஹிதது விடலாம. ஒரே மனிதன ஒருசமயம் பாலன எனறும.மற்றொரு சமயம வாலிபன எனறும, மறறொரு சமயம கிழவன எனறும வழஙகபபடடபோதிலும அந்தநத சமயஙகளில புத்திபேதம முதலான முறகூறிய பேதஙகளிருநதபோதிலும அநதநத சமயஙகளில மனிதனுடைய நிலையில வேறறுமையேயொழிய மனிதன வேறுபடடவனலல என்பதை நாம் உணாநதே யிருக்கிறோமனறோ. அதுபோலவே இங்கும் கொள்ளலாம.

६६. तदवस्थोत्पादकत्वात् क्रियाणामपि सार्थता।
नामरूपास्पृष्टसूक्ष्मचिदचित्तनुकं हि यत्॥
६७. तत् ब्रह्म कारणावस्थं यत्स्थूलचिदचित्तनु।
तत् कार्यावस्थमित्यस्मात्कारणात् ब्रह्मणो जगत्॥
६८. कार्यरूपमनन्यत्स्यादुभयावस्थयोरपि।
गुणदोषव्यवस्थोक्ता शरीरस्य च देहिनः॥
सि-सू-भावे चोपलब्धेः॥ (२-१-१६)

காரணநிலையைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட கார்யநிலையை உண்டுபண்ணுவதில் காரகவ்யாபாரம் பயன்படுகிறது. ஆகையால், காரகவ்யாபாரம் வீணாகிவிடுகிறது என்னும் தோஷமும் இல்லை. இனி, காரணமான ப்ரஹ்மம் கார்யமாக ஆகும்போது அதற்கு எத்தகைய அவஸ்தா2பேதம் ஏற்படுகிறது என்னும் கேள்வி எழுகிறது. இதற்கு பதில் பின்வருமாறு — நாமரூபங்கள் அற்றிருக்கையாகிற ஸூக்ஷ்ம நிலையை அடைந்துள்ள சேதனாசேதனங்களை சரீரமாகக்கொண்டிருக்கையே ப்ரஹ்மத்திற்குக் காரணநிலையாகும். நாமரூபங்களை அடைந்துள்ளவையாயிருக்கையாகிற ஸ்தூலநிலையை அடைந்துள்ள சேதனாசேதனங்களை சரீரமாகக் கொண்டிருக்கையே ப்ரஹ்மத்திற்குக் கார்யநிலையாகும். ஆக இப்படி இரண்டு நிலைகளிலிருக்கும் ப்ரஹ்மம் ஒன்றேயாகையால், இங்கும் கார்யகாரணங்கள் வேறுபடாதவையே என்றதாயிற்று. இப்படி ப்ரஹ்மத்திற்குச் சேதனாசேதனங்கள் சரீரமாயிருந்தால் சேதனாசேதனங்களிலுள்ள தோஷங்கள் ப்ரஹ்மத்திடம் ஒட்டமாட்டாவோ? எனில், ஒட்டமாட்டா என்பது, விலக்ஷணத்வாதி4கரணத்தில் உள்ள "ந து த்3ருஷ்டாந்தபா4வாத்" [2-1-9] என்னும் ஸூத்ரத்தில் விளக்கப்பட்டது.

ஸி. ஸூ:- பா4வே சோபலப்3தே4: ||2-1-16||

பா4வே—கார்யநிலையில், உபலப்3தே4 ச—(காரணத்தின்) நினைவு ஏற்படுகையாலும் (கார்யகாரணங்கள் ஒன்றே)

६९. घटादिकार्यभावेऽपि तदेवेदं मृदादिकम्।
द्रव्यमित्युपलब्धेश्च कार्यं कारणमेव तत्॥

सि-सू-सत्त्वाच्चापरस्य॥ (२-१-१७)

७०. घटादिकमिदं सर्वं मृदेव प्रागभूदिति।
"सदेव सोम्येदमग्र" इति लोके श्रुतावपि॥

७१. अपरस्यास्य कार्यस्य कारणे सत्त्वतस्तयोः।
अनन्यत्वं ततः कार्यं कारणत्वेन कथ्यते॥

---

69. மண்கட்டியானது குடமானபினபும. 'இந்தக்குடம் மண்ணே' எனறு குடமாகிற கார்யநிலையிலும் மணணு கிற காரணபபொருள் காணப்படுவதிலிருந்தும கார்யகார ணஙகள் ஒனறே என விளஙகுகிறது.

ஸி-ஸூ:- ஸத்வாச்சாபரஸ்ய ॥2-1-17॥

அபரஸய—(முறகூறிய காரணப்பொருளைக்காட்டிலும்) வேறுபட்ட கார்யப்பொருள. **ஸதவாத ச**–(காரணப பொரு ளாகவே) இருந்ததாகககாணகையாலும் (காாயகாரணங்கள் ஒனறே.)

70-71.' இந்தக் குடம் முதலான கார்யப்பொருள்களெல லாம நேறறு மண்ணுக இருந்தன என்று உலகில கார்யப் பொருள்களெலலாம காரணபபொருளாகவே முறகாலததில் இருந்தன எனறு அறியபபடுகிறது. ஶ்ருதியிலும். **"ஸதே₃வ ஸோமயேத₃மக₃ர ஆஸீத"** [சாந் 6-2-1] [காாயமான இவ் வுலகம் முதலில காரணமான ப்ரஹமமாகவேயிருந்தது.] எனறு கார்யப்பொருள் காரணமாகவே இருநததாகக கூறப் படுகிறது. இதிலிருந்தும் கார்யகாரணங்கள ஒனறே என விளஙகுகிறது. ஆக, இவ்விரண்டு ஸூதரங்களிலிருநதும் கார்யமும் காரணமும் ஒன்று மற்றொனறாகவே வழஙகப படுவதிலிருநதும் இரண்டும் ஒனறே எனறு நிரூபிககப்பட்ட தாயிற்று.

सू-असद्व्यपदेशान्नेति चेन्न धर्मान्तरेण वाक्यशेषाद्युक्तेश्शब्दान्तराच्च ॥
(२-१-१८)

पू ७२. "असद्वा इद"मित्यादावग्रे कार्यस्य कारणे।
असत्त्वव्यपदेशात्स उक्तार्थो नोपपद्यते॥

ஸ். ஸூ:- அஸத்₃வ்யபதே₃ஶாந்நேதி சேந்ந த₄ர்மாந்த ரேண வாக்யஶேஷாத்₃யுக்தே: ஶப்₃த₃ாந்தராச்ச
॥2-1-18॥

அஸத்₃வ்யபதே₃ஶாத—'உலகம் அஸத்தாகவேயிருந்தது' என்று ஒரு வேதவாக்கியம் கூறுகையால், ந—(காரியம் காரணத்தில் இருக்கிறதென்பது) தவறு. இதி சேத்-எனில் ந—அப்படிச்சொல்லமுடியாது, த₄ர்மாந்தரேண— வேறொரு நிலையை உடையதாயிருப்பது பற்றியே (அங்கு அஸத் என்று கூறப்படுகிறது.) (இவ்விஷயம்)வாக்யஶேஷாத்-'மனோகுருத' (ஸங்கல்பித்தது)என்னும் வாக்யஶேஷத்திலிருந்தும், யுக்தே - யுக்தியிலிருந்தும், ஶப₃த₄ாந்தராத் ச—வேறு வாக்கியத்திலிருந்தும் (விளங்குகிறது.)

72. பூர்வபக்ஷம். 'கார்யம் காரணமாகவேயிருக்கிறது' என்று லோகவேதங்களைக்கொண்டு முன் ஸூத்ரத்தில் சொன்னது சரியல்ல. "அஸத₃வா இத₃மக்₃ர ஆஸீத" [தை-ஆந 7-1] "அஸதே₃வேத₃மக்₃ர ஆஸீத" [சாந3-19-1] [இவ்வுலகம் முதலில் அஸத்தாகவேயிருந்தது.] "இத₃ம வா அக₃ரே நைவ கிஞ்சந ஆஸீத" [யஜுஸ்-அஷ்டகம்2-2-9] [முதலில் இவ்வுலகம் இருந்ததில்லை] என்று மற்றும் பல வேதவாக்கியங்கள் காரியமான இவ்வுலகம் காரணத்தில் இல்லை என்று பேசுகின்றன. உலகிலும், 'இந்தச் சட்டி பானை முதலானவை நேற்று இல்லை' என்று காரியப் பொருள் காரணத்தில் இல்லை என்று வழங்குவதைக் காண்கிறோம். ஆகையால் முன் ஸூத்ரத்தில் சொன்னது சரியல்ல. ஆகையால் காரணத்தைக் காட்டிலும் காரியம் வேறானதேயாகும்.

सि ७३. इति चेन्नान्यधर्मेण द्रव्यस्य व्यपदेशतः।
स्थूलत्वेतरसूक्ष्मत्वरूपधर्मान्तरान्वयात् ॥
७४. असदित्युक्तिः, अर्थोयं वाक्यशेषादिबोधितः।
वाक्यशेषश्च "तदसदेव सन्मन" इत्ययम् ॥

73-77. **ஸித்தாந்தம்**—இப்பூர்வபக்ஷம் தவறு. உலகில், 'இன்றிருக்கும் சட்டி பானைகள் நேற்று இல்லை' என்னும் வழக்கு உள்ளதென்பது வாஸ்தவமே. ஆனால், சட்டி பானைகள் முயற்கொம்புபோலே முதல்நாள் இல்லாப்பொருளே என்று அங்கு கருத்தல்ல, முதல் நாள் இச்சட்டி பானைகள் மண்கட்டியுருவில் இருந்தனவேயொழியச் சட்டி பானையுருவில் இல்லை என்பதே அங்கு கருத்து. இப்படிக் கருத்தைக் கொண்டால்தான் 'சட்டிபானைகள் நேற்று மண்ணாகவேயிருந்தன' என்னும் வழக்கு ஒட்டும். இதுபோலவே 'இவ்வுலகம் அஸத்தாகவே இருந்தது' முதலான வேதவாக்கியங்களுக்கும் 'இவ்வுலகம் முதலில் சூந்யமாகவேயிருந்தது' என்று கருத்தில்லை. 'இவ்வுலகம் ப்ரளயகாலத்தில் நாமரூபங்களோடு கூடியிருக்கையாகிற ஸ்தூலநிலையைப் பெற்றிருக்கவில்லை' என்பதே அவ்வேதவாக்கியங்களுக்குக் கருத்து. இப்படியே இவ்வாக்யங்களுக்குக் கருத்தைக் கொள்ளவேண்டுமென்பது மூன்று காரணங்களினால் விளங்குகிறது. அவையாவன— (1) **வாக்யசேஷம்.**— "**இத3ம் வா அக்3ரே நைவ கிஞ்சநாஸீத**" என்னும் வாக்யத்திற்கு அடுத்தபடியுள்ள வாக்யத்தில், "**தத3ஸதே3வ ஸந்மநோऽகுருத ஸ்யாமிதி**" [யஜுஸ்-அஷ்டகம் 2-2-9] [அது இல்லாததாகவே (அதாவது நாமரூபமற்றதாகவே) இருந்துகொண்டு "நான் பலவாக ஆகக்கடவேன்' என்று ஸங்கல்பித்தது] என்று ஓதப்படுகிறது. முதல் வாக்யத்திற்குக் காரணநிலையில் சூந்யமேயிருந்தது என்று பொருள்கொண்டால் அது ஸங்கல்பித்ததென்கூறும் இந்த வாக்யசேஷம் ஒட்டாதாகையால், நாம் முற்கூறியபடி 'அஸத்' என்னும் பதத்திற்கு 'நாமரூபங்களற்றது' என்றே பொருள்கொள்ளவேண்டும்.

७५. असत्पदार्थस्तुच्छान्यो मतस्कारादिहेष्यते ।
युक्तिस्सत्त्वासत्त्वयोश्च वस्तुधर्मत्वसाधिका ॥

७६. मृदः किञ्चिदवस्थात्वं घटोऽस्तीत्युक्तिकारणम् ।
तद्विकाराकारयोगः तन्नास्तीत्युक्तिकारणम् ॥

७७. नेतरः कश्चिदस्त्यत्र पदार्थोऽभावसंज्ञकः ।
शब्दान्तरं च पूर्वोक्तं सदेवेत्यादिकं भवेत् ॥

---

(2) யுக்தி — உள்ளதான பொருளுக்கு 'ஸத்த்வம்' [உள்ளதாயிருக்கை] 'அஸத்த்வம்' [இலதாயிருக்கை] என்னும் இரண்டு த$_4$ர்மங்கள் ஏற்படுகின்றனவேயொழிய, வஸ்து இல்லையென்பதில்லை. 'குடம் இருக்கிறது' 'குடம் இல்லை' என்று இரண்டுவகையான வழக்குகளையும் காண்கிறோம். 'குடம் இருக்கிறது' என்றால் அடிபருத்து நுனி சிறுத்திருக்கும் நிலையில் உள்ளது என்று பொருள். 'குடம் இல்லை' என்றால், 'மண்கட்டி நிலையில், அல்லது ஓடு நிலையில் உள்ளதேயொழிய அடிபருத்து நுனிசிறுத்திருக்கும் நிலையில் இல்லை' என்றே பொருள். இல்லை என்னும் வழக்கை இப்படி நிர்வஹிப்பதே அனுபவத்திற்கு ஒட்டியிருக்கிறது. தார்க்கிகர்கள் கூறுவதுபோல 'அபா$_4$வ' [இன்மை] என்று ஒரு தனிப்பதா$_3$ர்த்த$_2$ம் கிடையாதாகையால் அதைக்கொண்டு 'இல்லை' என்னும் வழக்கை நிர்வஹிப்பது பொருந்தாது.
(3) ச$_2$ப$_3$தா$_3$ந்தரம் — முன் எடுத்த "ஸதே$_3$வ ஸோம்யேத$_3$மக$_3$ர ஆஸீத்" [சாந் 6-2-1] [கார்யமான இவ்வுலகம் முதலில் ஸத்தாகவே இருந்தது] என்று தொடங்கும் ப்ரகரணத்தில், "தஸ்மாத$_3$ஸதஸ்ஸஜ்ஜாயத" [அஸத்தான பொருள் உண்டாகிறது.] என்னும் வாக்யத்தால் அஸத்கார்யவாதத்தை எடுத்து "குதஸ்து க$_2$லு ஸோம்ய ஏவம் ஸ்யாதி$_3$தி ஹோவாச கத$_2$மஸதஸ் ஸஜ்ஜாயேதேதி" [சாந் 6-2-2] [குழந்தாய்! இது எப்படி ஒட்டும், இல்லாத பொருள் எப்படி உண்டாக

सू-पटवच्च ॥ (२-१-१९)

७८. व्यतिषङ्गविशेषेण यथैव बहुतन्तवः।
कार्यान्तरं नामरूपे भजन्ते ब्रह्म तत्तथा॥

முடியும்?' என்று கூறினார்.] என்னும் வாக்யத்தாலே அதைத் தள்ளி, "ஸத்தேவ ஸோம்யேத₃மக₃ர ஆஸீதே₃கமே வாத்₃விதீயம்" [சாந் 6-2-2] [குழந்தாய்! இவ்வுலகம் உள்ள தாகவே முதலில் இருந்தது, ஒன்றாகவும் இரண்டற்றதாகவு மிருந்தது.] என்னும் வாக்யத்தில் உலகம் காரணநிலையிலும் உள்ளதாகவே இருந்தது என்று நிலைநிறுத்தப்படுகிறது. இதற்குச் சேரப்பார்க்கும்போது, 'அஸத்தாகவே இருந்தது' என்னும் வாக்கியத்திற்கு 'நாமரூபமற்றதாகவேயிருந்தது' என்றே பொருள்கொள்ளவேண்டும். "தத₃தே₄த₃ம் தாஹ்ய வ்யாக்ருதமாஸீத் தந் நாமரூபாப₄யாம் வ்யாக்ரியத" [ப₃ருஹ 3-4-7] [அத்தகைய இவ்வுலகம் அப்போது நாமரூபவ்யா கரணம் செய்யப்படாததாயிருந்தது; அது பிறகு நாமரூப வ்யாகரணம் செய்யப்பட்டது] என்னும் வேதவாக்யம் 'அஸத்'என்னும் சப்தத்தை 'அவ்யாக்ருதம்' என்று விளக்கு வதன் மூலம் இவ்வாத்தத்தைத் தெளிவாகவே காட்டிற்று.

ஸ்ரீ-ஸூ:- படவச்ச ॥2-1-19॥

படவத் ச— (நூல்கள்) வஸ்திரமாகுமிடம் போன்றது (ப்ரஹ்மம் உலகமாகுமிடம்)

78. பல நூல்கள் குறுக்கும் நெடுக்குமாகத் தறியினால் நெய்யப்பட்டுச் சேர்க்கப்பட்டபின் வஸ்திரம் என்னும் வேறு பெயரையும், வேறு உருவத்தையும் அடைகின்றன, வெறும் நூல்களைக்கொண்டு செய்யமுடியாத 'உடுத்துதல், என்னும் காரியத்திற்கும் பயன்படுகின்றன. ஆனால், இவ் விடத்தில் இப்படி நாமரூபகார்யபேதங்களிருந்தபோதிலும் நூல்கள் தான் இப்படி வஸ்திரமாகியிருக்கின்றனவேயொழிய வேறொரு பொருள் புதிதாக உண்டாகவில்லை என்று அறி

सू-यथा च प्राणादिः ॥ (२-१-२०)

७९. यथैक एव वायुश्च देहे वृत्तिविशेषतः।
प्राणापानेत्यादिनामरूपकार्यान्तराणि च ॥

८०. भजते तद्वदेवैकं ब्रह्म स्थावरजङ्गमम्।
चित्रं जगद्भवत्येवेत्यनोऽनन्यत जगत्परात् ॥

॥ इत्यारम्भणाधिकरणम् ॥

றேம். அதுபோலவே * பரஹ்மம் * உலகமாகும்போதும் பல பேதங்களிருந்தபோதும் காரணமான ப்ரஹ்மமும் காரியமான உலகமும் வேறல்ல என அறியலாம்.

ஸி. ஸூ:- யதா2 ச ப்ராணாதி3: ॥2-1-20॥

ப்ராணாதி3, யதா2 ச-(ஒன்றான வாயு) ப்ராணன், அபானம் முதலான நாமரூபகாரியபேதங்களை அடைவதுபோல (ஒன்றான * பரஹ்மம் * உலகமாம்போது பல பேதங்களை அடைகிறது.)

79—80. ஒன்றான வாயுவே சரீரத்தில் வெவ்வேறு தொழில்களைப் புரியும்போது பிராணன், அபானம் முதலான பெயர்களையும், அவ்வவற்றிற்குரிய ரூபகார்ய பேதங்களையும் அடைகின்றது. அதுபோலவே ஒன்றான *பரஹ்மம் விதவிதமான அசையும் பொருள்களும் அசையாப்பொருள்களுமடங்கிய * உலகமாகின்றது. ஆக, இந்த ஸூத்ரத்திலும், முன் ஸூத்ரத்திலும், காரணத்தைக்காட்டிலும், கார்யத்திற்கு நாமரூபகாரியபேதங்களிருப்பதைக்கொண்டு இரண்டையும் வெவ்வேறாகக் கருதமுடியாது என்றும், இந்த பேதங்களிருந்தபோதிலும் காரியகாரணங்கள் ஒன்றே என்றும் நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று.

ஆரம்பணாதிகரணம் முற்றிற்று

---

* இது போன்ற விடங்களில் பரஹ்மம் என்பது ஸூக்ஷ்ம சிதசிதவிசிஷ்ட பரஹ்மத்தையும், உலகம் என்பது ஸ்தூல சிதசிதவிசிஷ்டபரஹ்மத்தையும் குறிப்பதாகக் கொள்ள வேண்டும்.

॥ इतरव्यपदेशाधिकरणम् ॥ (२-१-७)

पू-सू-इतरव्यपदेशाद्धिताकरणादिदोषप्रसक्तिः ॥ (२-१-२१)

८१. परस्योपादानताया विरोधोऽस्तः परेरितः ।
अनन्यत्वे, निमित्तत्वप्रयुक्तोऽत्र निवार्यते ॥

இதரவ்யபதே$_3$சாதி$_4$கரணம் ॥ 2-1-7 ॥

பூ-ஸூ:- இதரவ்யபதே$_3$ஶாத்$_3$தி$_4$தாகரணாதி$_3$தோ$_3$ஷ ப்ரஸக்தி: ॥2-1-21॥

இதரவ்யபதே$_3$ஶாத்-(ப்ரஹ்மத்தை) ஜீவனுக்குக் கூறுகையால், ஹிதாகரணாதி$_3$தோ$_3$ஷப்ரஸக்தி—(ப்ரஹ்மம் தனக்குத் தானே) நல்லதைச் செய்துகொள்ளவில்லை, தீயதைச் செய்துகொள்கின்றது என்னும் தோஷங்கள் ஏற்படும்.

81. இதுவரையில், 'ப்ரஹ்மம் உலகிற்கு உபாதான காரணமாகிறது' என்னும் வேதாந்திகளின் பக்ஷத்தின்மேல், 'அப்படி உபாதானமெனக்கொண்டால் கபிலஸ்ம்ருதிவிரோதிக்கும்' என்பது முதலான ஸாங்க்யன் செய்யும் தர்க்க விரோதங்களும், 'அப்படி உபாதானமாகக்கொண்டால் ப்ரஹ்மமும் உலகமும் ஒன்றாகமுடியாது, வெவ்வேறாயாக வேண்டும்' என்பது முதலான தார்க்கிகர்களின் தர்க்க விரோதங்களும் தகர்க்கப்பட்டன. இனி, இவ்வதிகரணத்தில் 'ப்ரஹ்மம் நிமித்தகாரணமாகிறது' என்னும் வேதாந்திகளின் பக்ஷத்தின்மேல் எழும் ஆக்ஷேபம் பரிஹரிக்கப்படுகிறது. அதாவது—'ஜீவனிலும் வேறுபடாத ப்ரஹ்மம் தனக்குத் துன்பத்தையளிக்கும் உலகைத் தானே ஸ்ருஷ்டித்துக்கொள்கின்றது' என்று ஒப்புக்கொள்ளவேண்டிவருகிறபடியால், 'ப்ரஹ்மம் தனக்குத்தான் நன்மையைச் செய்துகொள்ளவில்லை; தீமையையே செய்துகொள்கின்றது' என்னும் தோஷங்கள் ஏற்படுமென்னும் பக்ஷம் தள்ளப்படுகிறது.

ஸூ ८२. ब्रह्मेतरस्य जीवस्य ब्रह्मत्वव्यपदेशतः।
स्वहिताकरणं दोषः स्वानिष्टकरणं तथा॥

८३. प्रसक्तस्तत्र दुर्वारः तत्त्वमस्यादिवाक्यतः।
जीवात्मब्रह्मणोरैक्यं ह्युच्यते ब्रह्मणोऽस्य च॥

८४. सर्वज्ञत्वादयोऽनेकगुणाश्चाङ्गीकृता अतः।
तथाविधब्रह्मणो हि स्रष्टृत्वं नोपपद्यते॥

८५. जगद्दुःखोल्बणमिदं प्रतिकूलं च दृश्यते।
जीवानन्यब्रह्मणोऽतः कारणत्वमसङ்गतम्॥

82-85. பூர்வபக்ஷம். 'உலகமும் பரஹ்மமும் ஒன்றே என்று கூறுகிறவர்கள், "தத் த்வமஸி" [சாந் 3-8-7] [நீ அப்பரம்பொருளாகிறாய்] "அயமாத்மா ப்₃ரஹ்ம" [ப்ருஹ 6-4-5] [இவ்வாத்மா பரஹ்மமே] முதலான வாக்கியங்களில், பரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாகத் தோன்றும் ஜீவனும் பரஹ்மமாகவே கூறப்படுகிறான் என்று ஒப்புக் கொள்ளுகிறார்கள். இப்படி ஒப்புக்கொண்டால், "பரஹ்மமானது தனக்கு நன்மையைத் தான் செய்துகொள்ளவில்லை; தீமையையே செய்துகொள்கினறது" என்னும் தோஷம் தவிர்க்கவொண்ணாதபடி வரும். எப்படியெனில், இந்த வாக்கியங்கள் ஜீவாத்மாவுக்கும் ப்ரஹ்மத்துக்கும் ஐக்யத்தைச் சொல்லுகின்றன என்று இவர்கள் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள் என்கதேறுகிறது. இந்த பரஹ்மத்திற்கு ஸர்வஜ்ஞத்வம் (எல்லாமறிந்தவனாயிருக்கை) முதலான பல நற்குணங்களையும் ஒப்புக்கொள்கிறார்கள். இவ்வுலகமோ துன்பமயமானதாகவும், ஜீவனுக்குத் தீமையை விளைப்பதாகவும் உள்ளது. பரஹ்மமே ஜீவனாகில், எல்லாமறிந்ததாய் எல்லாம் வல்லதான அந்த பரஹ்மம் தனக்கு நல்லதாயிருக்கும் உலகைப் படைத்துக்கொள்ளாததோடன்றியில், தனக்குத் தீமை

सि-सू-अधिकं तु भेदनिर्देशात्॥ (२-१-२२)

८६. "ज्ञाज्ञौ, य आत्मनी"त्यादिभेदनिर्देशतः श्रुतौ।
जीवात्मनोऽर्थान्तरं तत् ब्रह्मेत्येवावसीयते॥

८७. तादात्म्यं जीवपरयोः तत्त्वमस्यादिभिः श्रुतम्।
शरीरात्मत्वतः, तस्मात् अन्योन्यं स्रष्टृसृज्ययोः॥

யையே தரும உலகைத தானே படைததுககொளகின றது எனனும் பெரியதோஷம் ஏறபடுகிறது. ஆகவிபபடி ஜீவ னைக காட்டிலும வேறுபடாததாக பரஹமத்தை ஒபபுக கொள்ளும பக்ஷததில, பரஹமம தனககே விபரீதமான உலகைப்படைததுககொள்ளாதாகையால பரஹமம உல கிறகு நிமிததகாரணமாகமாட்டாது என்று தேறுகிறது.

ஸி. ஸூ:- அதி₄கம் து பே₄த₃நிர்த்தே₃ஶாத் ||2-1-22||

பே₄த₃நிரதே₃ஶாத— (ஜீவனைககாட்டிலும பரமனை) வேருக வேதங்கள கூறுகையால, **அதி₄கம் து**— (ஜீவாத மாவைககாட்டிலும பரமாதமா) வேறுனதேயாகும்.

*86—*89.* **ஸிததாநதம — "ஜஞாஜஞௌ த₃வாவஜாவீ ஶநீஶௌ"** *[ஶ்வே 1-9] [பரமனும ஜீவனுமாகிற இருவரும் முறையே எலலாமறிநதவராகவும, அறியாதவராகவும், அனைததையும நியமிபபவராகவும, நியமியாதவராகவுமுள்ள னர்.]* **"ய ஆதமநி திஷ்ட₂ந் ஆதமநோऽநதரோ யமாதமா ந வேத₃ யஸ்யாத்மா ஶரீரம ய ஆதமாநமநதரோ யமயதி"** *[பருஹ 5-7-22] [எவன ஆதமாவில நிறகிறுனே, ஆத்மா வினுள்ளுமிருககிறுனே, எவனை ஆதமா அறியாதோ, எவ னுககு ஆத்மா சரீரமோ, எவன ஆதமாவை உள் நுழைந்து நியமிககிறுனே]* **"பருத₂க₃ாதமாநம் பரேரிதாரம ச மதவா ஜுஷ்டஸ் ததஸ தேநாம்ருததவமேதி"** *[ஶவே 1-6] [ஆதமா வையும், அவனை நியமிககும் பரமபொருளையும் வேருக*

८८. स्वरूपभेदस्सिद्धोऽतो जीवकर्मानुसारतः ।
तदनिष्टप्रपञ्चस्य स्रष्टृत्वेऽपि परात्मनः ॥

८९. नोक्तदोषोऽस्त्यतश्चास्य जगत्कारणता स्थिरा ।
सि-सू-अश्मादिवच्च तदनुपपत्तिः ॥ (२-१-२३)
अश्मकाष्ठादिहेयाचित्पदार्थानां यथा सदा ॥

அறிந்து, அப்பரமபொருளால் அநுக்ரஹிக்கப்பட்டு மோக்ஷ படைகிறான்.] முதலான வேதவாக்யங்களிலிருந்து ஜீவாத்மாவைக்காட்டிலும் ப்ரஹ்மமானது வேறுபட்டதென்றே அறியப்படுகிறது. அப்படியானால், முன்எடுத்த "தத் த்வமஸி" [சாந் 3-8-7] முதலான வேதவாக்கியங்களில் இருவரையும் ஒன்றென்றது எப்படி ஒட்டும்? எனில் ஜீவன் சரீரமாகவும், ப்ரஹ்மம் ஆத்மாவாகவுமிருக்கையாலேயே இருவரையும் ஒன்றென்றதும் பொருந்தும். ஆக, இவ்வாக்கியங்களில் ஸ்வரூபைக்யம் சொல்லப்படுவதாகக் கொள்ளாமையால் ஸ்ருஷ்டிக்கும் பரமபொருளுக்கும், ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் ஜீவனுக்கும் ஸ்வரூபபேதமும் ஸித்தித்தது. ஆகையால், ஜீவனுடைய கர்மங்களை அநுஸரித்து ஜீவனுக்குத் துன்பத்தைத் தரும் உலகைப் பரமன் படைத்தபோதிலும், 'தனக்கு நன்மையைச் செய்து கொள்ளாததோடன்றியில் தீமையையே பரமபொருள் செய்து கொள்கின்றது' என்று பூர்வபக்ஷத்தில் சொன்ன தோஷம் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஏற்படாது. ஆகையால ப்ரஹ்மம் உலகிற்கு நிமித்தகாரணமாவதில் எக்குறையுமில்லை.

ஸி. ஸூ:- அஶ்மாதி₃வச்ச தத₃நுபபத்தி: ॥2-1-23॥

அஶ்மாதி₃வத் ச— கல் முதலான அசேதனப்பொருள்களுக்குப்போலே, தத₃நுபபத்தி:— (ஜீவனுக்கும் பரனோடு) ஸ்வரூபைக்யம் ஒட்டாது.

९०. हेयप्रतिभटानन्तकल्याणब्रह्मरूपता ।
न संभवेत्तथा स्वल्पधियोऽशक्तस्य दुःखिनः ॥

९१. जीवस्यापि ब्रह्मता सा सर्वथैव न संभवेत् ।
तयोश्शरीरात्मतया सामानाधिकरण्यवाक् ॥

९२. जगतो ब्रह्मकार्यत्वं तदनन्यत्वमस्य च ।
अचिज्जीवब्रह्मणां च गुणदोषव्यवस्थितिः ॥

९३. सर्वश्रुत्यविरोधश्च सर्वमत्र समञ्जसम् ।
निमित्तकारणमपि ततो नारायणः प्रभुः ॥

॥ इति इतरव्यपदेशाधिकरणम् ॥

90—93. **ஸித்தாந்தம்.** கல், கட்டை முதலான தோஷமுள்ள அசேதனப்பொருள்கள், எப்போதும் தாழ்வுகளுக்கெல்லாம் எதிர்த்தட்டாயிருப்பதாய், அளவற்ற கல்யாண குணங்களை உடையதான ப்ரஹ்மமாக ஆகமுடியாது என்பது எப்படி மறுக்கவொண்ணாததோ, அப்படியே அற்பமான ஜ்ஞானசக்திகளையுடையவனாய், துன்பம் நிறைந்தவனாயிருக்கும் ஜீவனும் முற்கூறிய பெருமைகளையுடைய ப்ரஹ்மமாக ஆகமுடியாது என்பதும் எவ்வகையிலும் மறுக்கவொண்ணாததேயாகும். ஜீவபரர்களை ஒரே வேற்றுமையில் வேதாந்தங்கள் படிப்பது, ஜீவன் சரீரமாகவும், பரமன் ஆத்மாவாகவுமிருப்பதினாலேயேயாம். இப்படிக் கொண்டால்தான் உலகம் ப்ரஹ்மத்துக்குக் கார்யமாயிருப்பதும், இரண்டும் ஒன்றென்றுரைப்பதும், சேதநாசேதநேச்வரர்களின் தன்மைகள் ஒன்றோடொன்று கலசாமலிருப்பதும், எல்லா வேதவாக்யங்களுக்கும் முரண்பாடின்மையும் ஆகிய அனைத்தும் பொருத்தமாகின்றன. ஆகையால், முற்கூறியபடி ஸர்வேச்வரனான நாராயணன் நிமித்தகாரணமாக ஆவதில் எக்குறையுமில்லை.

இதரவ்யபதே$_3$ஶாதி$_4$கரணம் முற்றிற்று

उपसंहारदर्शनाधिकरणम् ॥ (२-१-८)

सू-उपसंहारदर्शनान्नेति चेन्न क्षीरवद्धि ॥ (२-१-२४)

९४. वैलक्षण्यं परस्योक्तं सत्यसङ्कल्पतादिभिः ।
सङ्कल्पमात्रतः सृष्टिः न युक्तेत्येतदस्यते ॥

पू ९५. कारकौघोपसंहारदर्शनात्कार्यसर्जने ।
निस्सहायब्रह्मणोऽस्य न जगद्धेतुता भवेत् ॥

உபஸம்ஹாரத₃ர்ஶநாதி₄கரணம் ॥2-1-8॥

ஸூ:-உபஸம்ஹாரத₃ர்ஶநாந்நேதி சேந்ந க்ஷீரவத்₃தி₄ ॥2-1-24॥

உபஸம்ஹாரத₃ர்ஶநாத— (உலகில கார்யப்பொருள்களை உண்டாக்கும்போது உபகரணங்களை) உதவியாகக்கொள்ளவதைக் காணகிறோமாகையால, ந- (அத்தகைய உபகரணங்களற்ற பரம்பொருள) காரணமாகமாட்டாது, இதி சேத்- எனில, ந-இவ்வாக்ஷேபம பொருந்தாது; க்ஷீரவத— பால உபகரணங்களின உதவியில்லாமல) தயிராகுமிடத்திற் போலே (உபகரணமற்ற பரஹ்மமும காரணமாகலாம) ஹி- இது உலகில பிரஸித்தம.

94. ஸர்வஜ்ஞனுய் ஸத்யஸங்கல்பனுன பரமாத்மா அத்தகைய பெருமைகளற்ற ஜீவனைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவன என்பது முன அதி₄கரணத்தில கூறப்பட்டது. அப்படி ஸத்யஸங்கல்பனுயிருந்தபோதிலும, உபகரணங்களின உதவியிலலாமல வெறும ஸங்கல்பத்தால ஸ்ருஷ்டிப்பது அவனுக்கும் பொருந்தாது என்னும ஆக்ஷேபம இவ்வதிகரணத்தில தள்ளப்படுகிறது.

सि ९६. इति चेन्नासहायस्य यथा क्षीरस्य हेतुता।
दधिभावे तथाऽस्यापि संभवेद्विश्वहेतुता॥
सू–देवादिवदपि लोके॥ (२-१-२५)

---

95. **பூர்வபக்ஷம**–*உலகில குயவன முதலானுர் எவவளவு திறமைசாலிகளாயிருநதபோதிலும குடம முதலானபொருள களை உணடாககுமபோது தணடம (தடி), சக்ரம் முதலிய காரக (உபகரண) ஸமூஹஙகளை உதவியாககொணடே அவற்றைப் படைப்பதைக காணுகினறேம. ஆகையால. பரமாதமா ஸாவஜஞனுய,ஸத்யஸஙகலபனுயிருநதபோதிலும உபகரணஙகளின துணையிலலாமல உலகைபபடைக்கிருன என்று கூறுவது பொருந்தாது, ஆகையால ப்ரஹமம ஜகத் காரணமாவது ஒடடாது எனறு விளஙகுகிறது.*

96. **ஸிததாநதம— இபபூாவபக்ஷம தவறு.** *உபகரணங களின துணை ஏதுமிலலாமல பால தயிருககுககாரணமாவது போலே, உபகரணஙகளற்ற பரஹமமும் உலகிறகுக காரண மாவதில குறையிலலை. பாலைககாய்ச்சிசசிறிது மோரை உறை குததினபினபே தயிராகிறபடியால உபகரணஙகளின உதவி யும காணப்படுகிறதே எனில. காய்ச்சி உறைகுததாவிடிலும பால தயிராக்கட்டியாகத திரிகிறபடியால அதறகு உபகரணங களின் உதவ் தேவையில்லையென்பது தெளிவாகிறது. விரை வில சுவையுடைய தயிா கிடைபபதற்காகவே பால கொதிக்க வைககப்பட்டுச் சிறிதளவு மோர் சேர்ககபபடுகிறது எனறு கணடுகொள்வது.*

தே₃வாதி₃வத₃பி லோகே ॥ *2-1-25* ॥

லோகே— *தந்தம் உலகில.* **தே₃வாதி₃வத அபி—** *தேவா முதலானுர்* (*ஸங்கலபமாத்திரத்திஞல ஸ்ருஷ்டிப்பதாக சாஸ திரஙகளிலிருந்து அறியபபடுவது*) *போலே,* (*ப்ரஹ்மமும ஸங்கல்பததிஞல் உலகை ஸருஷ்டிக்ககுறையிலலை.*)

९७. यथा देवादयः स्वे स्वे लोके सङ्कल्पमात्रतः।
सृजन्त्यात्मापेक्षितानि तथाऽसौ पुरुषोत्तमः॥

९८. स्वसङ्कल्पेनैव कृत्स्नं जगत्सृजति चावशः।
दृष्टान्तोक्तिर्ब्रह्मणोऽत्र सुखग्रहणसिद्धये॥

॥ इत्युपसंहारदर्शनाधिकरणम् ॥

97—98 தேவா முதலானுர் தந்தம உலகங்களில தந தமககுவேண்டிய பொருள்களை வெறும் ஸங்கலபததாலேயே ஸருஷ்டித்துககொள்வதாக எப்படி சாஸதிரஙகளிலிருந்து அறிகிறேமோ, அபபடியே, "தே₃வதாநாம பரமம் ச தை₃வதம" [ஶ்வே] [தேவதைககெல்லாம் மேலான தேவதையை] என்று தேவாதிதேவனுகவும், "ஸ உததம புருஷ.' என்று புருஷோத்தமனுகவும "நாராயணுத₃ப₃ரஹமா ஜாயதே. நாராயணுத₃ருத₃ரோ ஜாயதே' [நாராயணேபநிஷத்] [நாராயணனிடமிருந்து பிரமன பிறககிறுன்; நாராயணனிடமிருநது உருததிரன உண்டாகிறுன.] என்று எலலாவுலகஙகளையும படைபபவனுகவும சாஸ்திரஙகளில கோஷிககப்படும பரம புருஷனும் உபகரணங்களற்ற தன ஸங்கலபமொன்றுலேயே எலலாவுலகங்களையும் படைககககுறையிலலை முன ஸூத்ரததில பாலை திருஷ்டாந்தமாக எடுத்ததிலிருநது பரஹ்மம விசித்ரமான சகதியை உடையது எனபது விளஙகாதாகையால், இந்த ஸூதரத்தில அதை விளங்கவைபபதறகாக விசிதரசக்தியையுடைய தேவர் முதலானுரை திருஷ்டாந்தமாக எடுககிறுர். பால தயிராகபபரிணமிககுமிடம பரஹ்மம உபாதானகாரணமாவதற்கும, தேவர்கள் ஸங்கல்பமாத்ரததால ஸருஷடிக்குமிடம் பரஹமம் நிமித்தகாரணமாவதறகும திருஷ்டாநதமாக எடுககபபட்டன என்றும் கொள்ளலாம்.

உபஸமஹாரத₃ர்ஶநாதி₄கரணம முற்றிற்று

कृत्स्नप्रसक्त्यधिकरणम् ॥ (२-१-९)

पू-सू-कृत्स्नप्रसक्तिर्निरवयवत्वशब्दकोपो वा ॥ (२-१-२६)

९९. उक्ता प्राक् क्षीरदृष्टान्तात् विश्वारम्भकतेशितुः ।
तत्र दृष्टान्तवैषम्यशङ्काऽत्र विनिवार्यते ॥

पू १००. निर्गतावयवस्यास्य ब्रह्मणो जगदात्मना ।
परिणामे स्वरूपं तत् कृत्स्नं कार्यान्वितं भवेत् ॥

க்ருத்ஸ்நப்ரஸக்த்யதி₄கரணம் ॥ 2-1-9 ॥

பூ. ஸூ:- க்ருத்ஸ்நப்ரஸக்திர் நிரவயவத்வ ஶப்₃த₃கோபோ வா ॥ 2-1-26 ॥

(ப்ரஹ்மம உபாதா₃நகாரணம என்று ஒபபுக்கொண்டால), **கருதஸநபரஸகதி** — *(அநத பரஹ்மம் அவயவமற்றதாயிருககையால) பரஹ்மம முழுவதுமே கார்யபபொருளாகப் பரிணமிககவேணடிவரும. (இநத தோஷத்தைத தவிர்கக அதை அவயவமுள்ளது எனறு ஒபபுககொண்டால)* **நிரவயவதவஶப₃த₃கோப வா**— *ப்ரஹ்மம் அவயவமறறது எனறு கூறும வேதவாககியங்கள் பா₃தி₄க்கபபட்டவையாக ஆகும.*

99. பாலை திருஷடாந்தமாககக்காட்டி பரஹ்மம் ஜகத் காரணமாவதில குறையிலலையென்று முன் அதி₄கரணததில நிரூபிககப்பட்டது. அவயவங்களோடு கூடிய பாலை அவயவஙகளறற பரஹ்மததுககு திருஷடாந்தமாகக் கூறுவது ஒட்டாது எனனும ஐயம இவ்வதி₄கரணததில தவிாககப படுகிறது.

100-101. **பூாவபக்ஷம.** *அவயவமற்றதான பரம்பொருள உலகமாகப பரிணமிபபதாக ஒபபுககொணடால, அநத பரஹ்ம ஸவரூபம் முழுவதுமே காாயமாகப பரிணமிபபதாகவும், காரணநிலையிலுளள பரஹமம இலலாமலே போவதாகவும ஆகிவிடும. அபபடிக் காாயமாகுமிடததிலும் அவயவமறற பரஹமஸ்வரூபமானது ஒரே காாயபபொருளாகவே பரிணமிககலாமேயொழியப பல கார்யபபொருள்களாகப் பரிணமிகக முடியாது எனறும ஆகிவிடும.*

१०१. अंशेन परिणामे तु निरंशत्वावबोधकाः।
शब्दाःस्युर्बाधितास्तस्मात् कारणत्वमसङ्गतम्॥
सि-सू-श्रुतेस्तु शब्दमूलत्वात्॥ (२-१-२७)

---

*இந்தத் தோஷத்தைத் தவிர்ப்பதற்காக, ப்ரஹ்மத்திற்கு அவயவங்களை ஒப்புக்கொண்டு, ஒருபகுதி காரணநிலையிலிருப்பதாகவும், மற்ற பகுதி பல பாகங்களாகப் பிரிந்து பல கார்யப்பொருள்களாக ஆவதாகவும் ஒப்புக்கொண்டால், "***நிஷ்களம் நிஷ்க்ரியம்***" [ஶ்வே 6-19] [பரம்பொருள் அவயவமற்றது, கிரியையற்றது] "***ஸதே₃வ ஸோம்யேத₃மக்₃ர ஆஸீதே₃கமேவ***" [சாந் 6-2-1] [குழந்தாய்! இவ்வுலகம் முதலில் ஸத்தாகவேயிருந்தது, ஒன்றாகவேயிருந்தது] முதலான விடங்களில் ப்ரஹ்மத்தை அவயவமற்றதாகக்கூறும் வேதவாக்கியங்கள் பாதிக்கப்பட்டவையாக ஆகும், ப்ரஹ்மஸ்வரூபம் அவயவமற்றதாயினும், ஸூக்ஷ்மசேதநாசேதனங்களோடுகூடிய ப்ரஹ்மமே ஸ்தூ₂லசேதநாசேதனங்களோடுகூடிய ப்ரஹ்மமாக ஆவதாக ஒப்புக்கொள்ளுகிறபடியால், விஶேஷணமான அசேதநம் ஸ அவயவமுடையதாயிருப்பதைக்கொண்டு, கார்யகாரணபா₄வத்தை நிர்வஹித்துவிடலாமே எனில் அப்படிக்கொண்டாலும், சரீரியான ப்ரஹ்மமானது தனக்குக்கார்யமான ஒரு பொருளுக்கே சரீரியாயிருக்க முடியுமேயொழியப் பல பொருள்களுக்கு சரீரியாயிருக்க முடியாது என்னும் தோஷம் வந்தேதீரும். ஆகையால், அவயவமற்ற ப்ரஹ்மத்தைப் பல பொருள்களுக்கு உபாதான காரணமாகக்கொள்ள முடியாது.*

ஸி. ஸூ-ஶ்ருதேஸ்து ஶப்₃த₃மூலத்வாத் ॥2-1-27॥

ஶ்ருதே து—*ஶ்ருதியில் கூறியிருக்கிறபடியால் (நிர்விகாரமான ப்ரஹ்மம் ஜகத்காரணமாவதில் தோஷமில்லை.)* **ஶப்₃த₃மூலத்வாத்**—*ஶாஸ்திரத்தைக்கொண்டே அறியப்படுவதாகையால் (ப்ரஹ்மம் உலகிற் காணும் மற்ற பொருள்களைக் காட்டிலும் மிகவும் வேறுவகைப்பட்டதாகையால் இந்த தோஷமில்லை.)*

१०२. श्रुतिप्रामाण्यतो नैवमसामञ्जस्यमापतेत्।
ब्रह्मणोऽनंशितां विश्वसर्गं चाह श्रुतिस्स्वयम्॥

१०३. अस्य शब्दैकवेद्यस्यालौकिकस्य च वस्तुनः।
विचित्रशक्तियोगोऽत्र वेदोक्तो न विरुद्ध्यते॥

१०४. सामान्यतो दृष्टमूलं चोद्यं ब्रह्मणि सर्वदा।
सर्वार्थविसजातीये सर्वशक्तौ न संभवेत्॥

102–104—**ஸித்தாந்தம்.** முற்கூறிய பூர்வபக்ஷம் தவறு. ப்ரஹ்மம் நிர்விகாரமாயிருந்துகொண்டே ஜக3த்காரணமாகவும் ஆகிறது என்று நிர்து3ஷ்டப்ரமாணமான ஶ்ருதி தானே சொல்லுகிறது. இந்த ஶ்ருதிப்ரமாணத்தைக்கொண்டு பார்க்கும்போது பூர்வபக்ஷத்தில் சொன்ன தோஷம் வாராது. "'நெருப்பால் நனைக்க வேண்டும்' என்று கூறுவதுபோலே பொருந்தாத அர்த்தத்தை ஶ்ருதிதான் சொல்லுமோ? நிர்விகாரமாக இருந்துகொண்டே, உலகிற்கு உபாதா3னமாகவும் ஆகிறது பரம்பொருள் என்பது இத்தகைய பொருந்தாப் பேச்சல்லவோ? மண் குடமாகுமிடத்திற்போலே உபாதா3ன காரணமாயிருக்கும் பொருள்களனைத்தும் விகாரமடைவதையன்றோ காண்கிறோம்" எனில், இந்த ப்ரஹ்மமானது உலகிற் காணும் பொருள்களைப்போலே, ப்ரத்யக்ஷத்தாலோ, அநுமானத்தாலோ அறியப்படுவதன்று; ஶாஸ்திரம் ஒன்றாலேயே அறியப்படுவதாய், உலகிற்காணும் பொருள்களுக்கு அப்பாற்பட்டதாயிருப்பது இது. வேதத்தைக்கொண்டு இதை அறியும்போது, நிர்விகாரமாகவும், உபாதா3னகாரணமாகவும் இருக்கவல்ல விசித்ரஶக்தியுடையதாகவே இது அறியப்படுகிறது. ஆகையால், பொதுவாக உலகிற் காணப்படும் வழக்குகளைக்கொண்டு, உலக வழக்குக்கு அப்பாற்பட்டதாய், ஸர்வஶக்தியுடையதான ப்ரஹ்மவிஷயத்தில் கேள்விகள் கேட்பது தகாது. ஆகையால், ஶ்ருதியில் சொன்னபடி, நிர்விகாரமாகவும், உலகிற்கு உபாதானகாரணமாகவும் ப்ரஹ்மத்தை ஒப்புக்கொள்வதில் எக்குறையுமில்லை.

सि-सू-आत्मनि चैवं विचित्राश्च हि ॥ (२-१-२८)

१०५. अचेतनविजातीयत्वादेवाचिद्गता गुणाः ।
न चेतने प्रसज्यन्ते विजातीयेष्वचिन्स्वपि ॥

ஸி. ஸூ-ஆத்மநி சைவம் விசித்ராஶ்ச ஹி.

ஆதமநி ச—ஜீவநமாவினிடத்திலும (அசேதனப்பொருள் களின் தனமை ஏறபடாமலிருககும விஷயததில), ஏவம— இவ்வண்ணமேயுள்ளது. விசிதரா: ச ஹி—(அசேதனப் பொருள்களினுள்ளும ஒன்றின தன்மை மற்றொனறில இலலாதபடி தனமைகள்) விசிநதிரமாகவனறோ உள்ளன.

105-106—உலகில் காணும அசேதனப பொருள்களில, அற்பமாயிருககை அஸ்தி₂ரமாய் (நிலைநிலலாததாய்) இருககை, மற்றும பல தோஷங்களுகது இருப்பிடமாயிருககை முதலான தாழவுகள் காணபபடுகின்றன. அவறறில காணபபடுகிற படியால, இவை ஆநமாவிலும இருககவேண்டும் என்று சொலலமுடியுமோ? அபபடிசசொனனால, “ஆத்மாவானது அசேதனபபொருளககளைககாட்டிலும் மிகவும வேறுவகைப பட்டதாகவே ஸவாநுப₄வததாலும, சாஸதிரததாலும அறியப்படுகிறது. ஆகையால அசேதனப் பொருளகளின தனமைகள் இதில ஏறபடமாட்டா” என்றுதானே பதில சொலலியாகவேண்டும. இனி, கண்ணுககுப புலபபடும அசேதனபபொருள்களையே எடுததுககொண்டு பார்ததாலும், நெருபபில இயறகையாக உள்ள வெமமை வேறு எபபொரு ளிலும் காணபபடுவதிலலை; நீரில இயறகையாகக காணப் படும குளிர்ச்சி வேறு எபபொருளிலும காணப்படுவதிலலை; ஏன காணபபடுவதிலலை என்று இவ்விடஙகளில கேட்டால், அந்தநதத் தனமைகள அந்தநதப பொருள்களுக்கே உரியவை என்றுதானே பதில சொலலியாகவேணடும. அதுபோலவே நிர்விகாரமாகவும, உபாதானகாரணமாகவுமிருககைக்குரிய விசிதரஶகதி எபபோதும பரஹ்மத்திடமே உள்ளது என்று கொள்ளககுறையிலலை, ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில,

१०६. अग्निवार्यादिकेष्वेवमासतेऽद्भुतशक्तयः ।
एवं परात्मनोपि स्युः विचित्राश्शक्तयस्सदा ॥

"நிர்கு₃ணஸ்யாபரமேயஸ்ய ஶுத₃த₄ஸ்யாப்யமலாதமந ।
கத₂ம ஸாககு₃ாதி₃காதருதவம ப₃ரஹ்மணோऽப₄யுபக₃ம்யதே॥"
[வி. பு 1-3-1]

[ஸதவாதிகுணஙகளறறவனாய், தேசம், காலம முதலான அளவற்றவனாய, சரீரமறறவனாய் புணய பாபஙகளறறவனாயிருககும பரமாத்மாவுககு, உலகைபபடைத்தல முதலான செயலகள் எப்படி ஒபபுககொள்ளப்படுகின றன?] என்று, "உலகில ஸத்வாதிகுணஙகளையுடையவாகளாய, தேசம, காலம முதலான அளவுகளை உடையவர்களாய், சரீரமுளளவாகளாய், புண்யபாபஙகளுளளவர்களான குயவனமுதலானோரே குடம் முதலானவறறைப் படைபபதைக காணும போது, இத்தன்மைகளறற பரமாதமா ஜகதஸருஷடி முதலானவறறைசசெயவது எபபடி ஒடடும' என்று மைதரேயா கேள்விகேடக,

"ஶகதய. ஸர்வப₄ாவாநாம அசிந்த்யஜஞாநகோ₃சரா. ।
யதோऽதோ ப்₃ரஹ்மணஸ் தாஸது ஸாககு₃ாத₃யா
ப₄ாவஶகதய ॥
ப₄வநதி தபதாம் ஶரேஷடட₂ பாவகஸய யதோ₂ஷணதா ॥'
[வி. பு 1-3-2, 3]

[நெருபபுககுள்ள உஷ்ணசகதியைபபோலே, ஒவ்வொரு பொருளுககும அததறகுரிய சகதிகள் தாககததுககு நிலமலலாதவையாகவும, அநதப பொருளைத தெரிவிககும் ப்ரமாணததாலேயே அறியபபடுபவையாகவும உளளன. இபபடி யிருககையால, பரஹமததிறகிருககும ஸருஷடி முதலானவற்றுககு உறுபபான சகதிகள இததகையவையாகவே இருககின றன.] என்று பராசரா பதிலுரைததது இஙகு அநுஸநதிககத்தககது.

सि-सू-स्वपक्षदोषाच्च ॥ (२-१-२९)

१०७. लौकिकार्थसजातीयप्रधानादौ च कारणे।
लोकदृष्टा दोषगणा भवेयुरत एव च॥

१०८. विलक्षणं तत् ब्रह्मैव कारणं भवितुं क्षमम्।
अनेकदोषदुष्टत्वात् न प्रधानादि कारणम्॥

ஸி. ஸூ:- ஸ்வபக்ஷதோ₃ஷாச்ச ॥ 2-1-29 ॥

ஸ்வபக்ஷதோ₃ஷாத் ச— (ப்ரதா₄னம் முதலானவை காரணம் என்று கூறும்) உங்கள் பக்ஷத்தில் தோஷ மிருக்கையாலும். (ப்ரஹ்மமே உபாதானகாரணமாகும்.)

107-108 ப்ரஹ்மம் உபாதானம் என்னும் விஷயத்தில் பூர்வபக்ஷியால் சொல்லப்பட்ட தோஷம், உண்மையில் 'ப்ரத₄ானம் உபாத₃ானம்' என்னும் பூர்வபக்ஷியின் பக்ஷத்திலேயே வரும். எப்படியெனில் அசேதனமான ப்ரத₄ானம் காரணம் என்று ஒப்புக்கொள்ளும் பூர்வபக்ஷி அதை அவயவமற்றதாகவும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறான். இப்படி அவயவமற்றதாகையாலே ப்ரத₄ானம் முழுவதும் கார்யப் பொருளாகப் பரிணமிப்பதாகவே ஒப்புக்கொள்ளவேண்டி யிருக்கிறபடியால், உலகிற்காண்கிறபடி ப்ரத₄ானம் முழுவதும் ஒரு கார்யப்பொருளாக ஆகமுடியுமேயொழியப் பல கார்யப்பொருள்களாக ஆக முடியாது என்னும் தோஷம் பூர்வபக்ஷத்தில்தான் வரும். அவயவமற்றதான அணுவைக் காரணமாக ஒப்புக்கொள்ளுகிறவர்களின் பக்ஷத்திலும் இந்த தோஷம் வருகிறது. ப்ரத₄ானமும், பரமாணுக்களும் உலகிற் காணும் கார்யப்பொருள்களோடு ஒரே வகைப் பட்டவையாகையால், அவற்றைக் காரணமாக ஒப்புக் கொள்ளுகிறவர்கள் பக்ஷத்தில் இந்த தோஷம் தவிர்க்கவே முடியாது. ப₃ரஹ்மத்தை உபாதானமாகக் கூறும் நம்முடைய பக்ஷத்தில், முற்கூறியபடி ப்ரஹ்மம் லௌகிகப் பொருள்

सि-सू-सर्वोपेता च तद्दर्शनात्॥(२-१-३०)

१०९. सर्वशक्तियुता ह्येषा देवता परमा सदा।
"परास्य शक्ति"रित्यादिश्रुतिरर्थं ब्रवीत्यमुम्॥

களைக காட்டிலும மிகவும வேறுவகைபபட்டதாகையாலே, இநத தோஷம் ஏறபடவேமாட்டாது. 'சேதநாசேதநாதமக மான உலகிறகு வெறும் அசேதனமான பரத₄ானமோ, பரமாணுவோ காரணமாகமாட்டாது எனபது முதலான மறறும பலதோஷஙகளும பரத₄ாநாதி₃காரணவாததநில ஏற படுகினறன. ஆகையால. லோகவிலக்ஷணமான ப்ரஹமமே உலகிறகு உபாதானகாரணமாகும் தகுதியுடையது

ஸி. ஸூ:-ஸர்வோபேதா ச தத்₃த₃ர்ஶநாத் ॥2-1-30॥

ஸாவோபேதா ச— (பரதேவதை) எலலா சகதியையும உடையது. தத₃த₃ாஶநாத—ஶருதி அபபடிக் கூறுகையால.

109. உலகிறகாணும எலலாப பொருளகளைக காட்டிலும மிகவும வேறு வகைபபட்ட இந்தப பரதேவதை எப்போதும எலலா சகதியோடும கூடியதாகவுமிருககிறது. இவ்விஷயத்தை. **"பராஸய ஶக்திா விவிதைவ ஶ்ரூயதே ஸவாப₄ாவிகீ ஜஞாநப₃லகரியா ச'** [ஶவே 6-8] [இந்தப பரமாதமாவுககு இயறகையானதாய், விதவிதமானதான சகதியும. ஞானமும. பலமும. செயலும் உள்ளதாகக கூறப படுகிறது.] எனறு வேதவாகயமும கூறுகிறது. ஆகையால. விசிதர ஶகதியுடைய பரமபொருள் விகாரமறறதாகவும, உபாதானகாரணமாகவும ஆவதில குறையிலலை. இனி, ஸூக்ஷ்மமான சிதசிததுககளுககு அநதாயாமியாயிருநது கொண்டு பரஹ்மம் காரணமாகிறதென்றும், ஸதூ₂லமான அவறறுககு அநதாயாமியாயிருந்துகொண்டு, அதுவே காாயம ஆகிறது எனறும ஸிததாந்ததநில ஒப்புககொள்ளப்படுவ தால. விஶேஷணமான அசேதநாமஶம அவயவமுடையதா யிருபபதைககொண்டு பரஹ்மம உபாத₃ானமாவதை நிா வஹித்துவிடலாமே எனனும் சஙகையெழ. "அபபோதும

सि-सू-विकरणत्वान्नेति चेत्तदुक्तम् ॥ (२-१-३१)

ப்ரஹ்மம் தன்னுடைய கார்யப்பொருள்களில் ஒன்றுக்கே அந்தர்யாமியாக முடியுமேயொழிய பலவற்றுக்கு அந்தர்யாமியாக முடியாது, அப்படி ஒப்புக்கொண்டால் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம் அவயவமுடையதாக வேண்டிவரும்' என்று பூர்வ பக்ஷத்தில் கூறியதற்கும், ப்ரஹ்மம் மற்ற பொருள்களிற் காணப்படாத விசித்ரசக்தியுடையதாயிருக்கையால், அது விகாரமற்றதாயிருந்தும் பல பொருள்களுக்கு அந்தர்யாமியாக முடியும் என்பதே ஸமாதா₄நம். ஸூக்ஷ்மசேதநா சேதனங்களோடு கூடியிருக்கையாகிற காரணநிலையைவிட்டு ஸ்தூ₂லசேதநாசேதனங்களோடு கூடியிருக்கையாகிற கார்ய நிலையை அடைவதே ப்ரஹ்மத்திற்கு ஒரு விகாரமதானே எனில், ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸ்வரூபத்திலேயே எவ்விதமான விகாரமும் கிடையாதேயொழிய, ஸ்வபா₄வங்களில் விகாரங்கள் உண்டு என்றே கொள்ளுகிறோம். ஆனால் மற்ற பொருள்களுக்குப்போலே ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வபா₄வவிகாரங்கள் அதற்குத் தாழ்வைத்தரமாட்டாவென்பதே கோட்ஸரியில் சிறப்பையே விளக்கின்றன. ப்ரஹ்மத்திற்கு விகாரமில்லை என்று சொல்லும் வாக்கியங்கள், 'அதனுடைய ஸ்வரூபத்தில் அடியோடு விகாரமில்லை, ஸ்வபா₄வத்திலும் தாழ்வைத் தரும் விகாரங்கள் இல்லை' என்னும் கருத்தையே உடையவை. இப்படிக் கொள்ளாவிடில், 'கர்த்தா விகர்த்தா' [ஸுபால] என்று ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸ்வபா₄வ விகாரத்தைச் சொல்லும் உபனிஷத்வாக்யங்கள் விரோதிக்கும். ஆகவிப்படி, காரண நிலையைவிட்டுக் கார்யநிலையை அடைகையாகிற ஸ்வபா₄வ விகாரம் ப்₃ரஹ்மத்திற்கு ஸர்வஶரீரித்வமாகிற பெருமையையே தருவதாகையாலே நிர்விகாரஶ்ருதிவிரோத₄மில்லை யென்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

ஸி. ஸூ:-விகரணத்வாந்நேதி சேத்தது₃க்தம்॥2-1-31॥

விகரணத்வாத்—(ப்ரஹ்மத்திற்கு) சரீரமும், இந்திரியங்களும் இல்லாமையால், **ந**—(ப்ரஹ்மம்) நிமித்தகாரணமாக மாட்டாது, **இதி சேத**-எனில், **தத உக்தம**-இவ்விஷயத்தில் முன்பே பதிலுரைக்கப்பட்டது.

११०. "न तस्य कार्य"मित्यादिश्रुत्या देहेन्द्रियोज्झितात्।
न कार्यारंभ इति चेत्पूर्वमत्रोक्तमुत्तरम्॥
१११. "श्रुतेस्तु शब्दमूलत्वा"दित्यादावाह च श्रुतिः।
"पश्यत्यचक्षु"रित्याद्या तस्माद्ब्रह्मैव कारणम्॥
॥ इति कृत्स्नप्रसक्त्यधिकरणम्॥

110-111. பரஹ்மமானது விகாரமற்றதாகவும், மற்ற எல்லாப்பொருள்களைக் காட்டிலும் வேறுவகைப்பட்டதாகவும், ஸர்வசக்திகளையுடையதாகவும் இருக்கையாலே ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே ஸ்ருஷ்டிப்பதாக ஒப்புக்கொண்டாலும், அந்த ஸங்கல்பம் நித்யமாகில் ப்ரளயகாலமுள்ளிட்ட எல்லா ஸமயத்திலுமே நடைக்கவேண்டிவருமாகையால், அந்த ஸங்கல்பத்தை அநித்யமென்றே ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. அத்தகைய அநித்யஸங்கல்பத்தை உலகில் சரீரேந்திரியங்களை உடையவனுக்கே காண்கிறோமாகையால், "ந தஸ்ய கார்யம் கரணம் ச வித்₃யதே [ஶ்வே 6-8] [அப்பரம்பொருளுக்கு சரீரமும் இந்திரியமும் கிடையாது] என்கிற ஶ்ருதியின்படி சரீரேந்திரியங்களற்ற பரஹ்மத்திற்கு அந்த அநித்யஸங்கல்பம் பொருந்தாதாகையால் பரஹ்மம் நிமித்த காரணமாகமுடியாதே எனில் "ஶ்ருதேஸ்து ஶப்₃த₃மூலத்வாத" "ஆத்மநி சைவம் விசித்ராஶ்ச ஹி" என்னும் மூன்று ஸூத்ரங்களிற்சொன்னபடி பரஹ்மம் விசித்ரசக்தியுடையதாகவே ஶ்ருதியில் அறியப்படுகையால் அத்தகைய சக்தியைக்கொண்டே சரீரேந்திரியங்களில்லாவிடினும் அநித்யஸங்கல்பமும் பரஹ்மத்திற்குப் பொருந்தும் என்று கொண்டுவிடலாமாகையால், பரஹ்மம் நிமித்தகாரணமாகத் தட்டில்லை. "பஶ்யத்யசக்ஷு: ஸ ஶ்ருணோத்யகர்ண" [ஶ்வே 3-19] [பரமபுருஷன் கண்ணில்லாமலே காண்கிறான், காதில்லாமலே கேட்கிறான்.] என்று ஶ்ருதியும் இந்த விசித்ரசக்தி இவனிடம் உண்டென்று காட்டிற்று. ஆகையால், பரஹ்மம் நிமித்தகாரணமாகவும், உபாதான காரணமாகவும் ஆவதில் குறையில்லை.

கருத்ஸ்நப்ரஸக்த்யதிகரணம் முற்றிற்று

प्रयोजनवत्त्वाधिकरणम् ॥ (२-१-१०)

पू-सू—न प्रयोजनवत्त्वात् ॥ (२-१-३२)

११२. जगत्स्रष्टृत्वमुक्तं प्राक् स्वेच्छयैव परात्मनः।
सृष्टेः प्रयोजनाभावात्तन्न स्यादिति वार्यते ॥

११३. फलाविनाभूततया सृष्टेस्तस्य परात्मनः।
अवाप्ताखिलकामस्य वैमुख्यात्तत्प्रयोजने ॥

ப்ரயோஜநவத்த்வாதி₄கரணம் ॥ 2-1-10 ॥

பூ-ஸூ- ந ப்ரயோஜநவத்த்வாத் ॥ 2-1-32 ॥

பரயோஜநவததவாத— (ஸருஷ்டி முதலானது) ஒரு பயனை உடையதாயிருககவேணடுமாகையால. ந—(எலலாப் பயனையும பெற்றிருககும பரமபொருள) ஜகதகாரண மாகாது.

112. முன் அதி₄கரணஙகளில, பரமாத்மா தன இச்சை யாலே, உலகைப் படைபபதாகக கூறபபட்டது. இபபடிப் படைப்பதனுலே, பெறததக்க பயன எதுவும் பரம்பொரு ளுக்கு இலலாமையாலே, அது ஜகதகாரணமாகமாட்டாது எனனும் ஆக்ஷேபம இவ்வதி₄கரணத்தில் தவிர்ககபபடுகிறது.

113-115. பூாவபக்ஷம். எப்பொருளையும் ஒருவன படைக்கவேண்டுமென்ருல், அப்படிப்படைப்பதால அவ னுககு ஒரு பயனிருக்கவேண்டும. பரமாத்மாவோவெனில 'அவாப்த ஸமஸ்தகாமன்' [பெறவேண்டிய எலலாப பயனை யும பெறறிருப்பவன்] என்று கூறபபடுகிருன. ஆக. உலகைபபடைத்துப பெறவேண்டிய பயன் எதுவும் பரம் பொருளுககு இலலையாகையால, அது உலகைப் படைப்பதா யிருககமுடியாது. எககாரியத்தையும் ஒருவன் தொடஙக

११४. न स्रष्टृत्वं, समारम्भे कार्याणां द्विविधं फलम्।
स्वार्थः परार्थ इति च पूर्णस्यास्य न चादिमः॥
११५. दयालोर्नान्तिमो दुःखयुग्जगत्सृष्ट्यसंभवात्॥
तस्मात् जगत्कारणत्वं ब्रह्मणोऽस्य न संभवेत्॥
सि-सू-लोकवत्तु लीलाकैवल्यम्॥ (२-१-३३)
११६. लीलैव केवला सर्गे ब्रह्मणोऽस्य प्रयोजनम्।
भवेत्संपरिपூர்णस्य लोक ऋद्धिमतो यथा॥

வேண்டுமெனருல. அதனுல தனககோ பிறாககோ ஒரு பயன இருககவேண்டும. எல்லாப்பயனேயும இயறகையாகவே பெறறிருககும பூாணனுன பரமாத்மா தனககு ஒரு பயனே விருமபி உலகைப்படைபபது முதலானவறறைச செய்யமுடியாது எனபது ஏற்கனவே நிரூபிககப்பட்டது. பிறர்ககு ஒரு பயனே விருமபி உலகைப படைப்பது முதலானவறறைச செய்கிருனேெனறு பாாததால, அதுவும ஒட்டாது. எபபடியெனில இவ்வுலகமானது க₃ர்ப்ப₄வாஸம், பிறப்பு, கிழத்தனம, மரணம், நரகம முதலான பலவிதமான துனபஙகளைத் தன னுள் அடககிகொணடிருபபது. ஜீவாகளுககு இவ்வளவு துனபங்களேயும தரும் ஜகத்ஸருஷடி முதலானவறறைப் பரமகாருணிகனுன பரமாத்மா செய்ய முடியாது. ஆக, இப்படித் தனககோ பிறாககோ ஒரு பயனே விரும்பிப் பரமபொருள் ஜகதஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றைத் தொடங்கமுடியாதாகையாலே ப்ரஹமம ஜகத் காரணமாகமாட்டாது.

ஸி-ஸூ— லோகவத் து லீலாகைவல்யம் ॥ 2-1-33॥

லோகவத் து— உலகில் (அரசாகளுககுப பந்தாடுவது முதலான செயலகளைப) போலே, **லீலாகைவல்யம்—**கேவல லீலேயே (ஜகத்ஸருஷ்டி முதலானவற்றுககுப பயனுகும.)

११७. राज्ञो लीलैकफलिका कन्दुकाद्याश्च केलयः।
तथैव ब्रह्मणस्सृष्टेः लीलैव स्या प्रयोजनम्॥

सि-सू–वैषम्यनैर्घृण्ये न सापेक्षत्वात् तथा हि दर्शयति॥ (२-१-३४)

११८. देवाद्युत्कृष्टादिसृष्ट्या वैषम्यं परमात्मनः।
दुःखान्वयप्रापणाच्च नैर्घृण्यमपि संभवेत्॥

116-117. **ஸித்தாந்தம்.** பரிபூரணமான ப்ரஹ்மத்திற்கு உலகைப் படைத்தல் முதலானவற்றைச் செய்யும்போது லீலையொன்றே பயனாகும். லீலையாவது.— அப்போதைக்கு ஏற்படும் ரஸம். உலகில் எல்லாச்செல்வங்களையும் உடைய அரசனுக்குப் பந்தாடுவது முதலான விளையாட்டுகள் எப்படி ஒரு பயனைக்கருதியல்லாமல், அப்போதைக்கு ஏற்படும் ரஸத்தைக்கருதியே கைக்கொள்ளப்படுகின்றனவோ, அப்படியே பரம்பொருள் உலகைப் படைப்பதற்கும் லீலையொன்றே பயனாகும்.

ஸி. ஸூ—வைஷம்யநைர்க்₄ருண்யே ந ஸாபேக்ஷத்வாத்தத₂ாஹி த₃ர்ஶயதி ॥ 2-1-34 ॥

வைஷம்யநைர்க்₄ருண்யே—(தேவர் முதலான ஏற்றத் தாழ்வுள்ள ஸ்ருஷ்டியினால்) பக்ஷபாதமும் கருணையின்மையும், **ந**–(ப்ரஹ்மத்திற்கு) ஏற்படமாட்டா; **ஸாபேக்ஷத்வாத்**–(ஏற்றத்தாழ்வுள்ள ஸ்ருஷ்டி) கர்மத்தை எதிர்பார்த்திருக்கையால், **தத₂ா ஹி த₃ர்ஶயதி**–ஶ்ருதியும் இவ்விஷயத்தைக் காட்டுகிறதன்றோ.

118. **பூர்வபக்ஷம்.** ப்ரஹ்மம் காரணம் என்னும் பக்ஷத்தில் பரமாத்மா ஒருவனை தேவனாகவும், மற்றொருவனை மனிதனாகவும், வேறொருவனைத் திர்யக்காகவும், பிறிதொரு ஜீவனை ஸ்த₂ாவரமாகவும் படைக்கிறான் என்று ஒப்புக்கொண்டதாகிறது. இதனால் அவன் பக்ஷபாதமுடையவன் என்னும்

११९. इति चेत् ते नहि स्यातां सृज्यमानाखिलात्मनाम्।
तत्तत्कर्मापेक्षितत्वात्तत्तत्सृष्टेः, तथा श्रुतिः॥

१२०. "साधुकारी साधु"रिति तथा पाराशरी स्मृतिः।
"निमित्तमात्रमेवासा"वित्याद्याऽर्थं ब्रवीत्यमुम्॥

தோஷம வரும. மேலும், இவர்கள ஸமஸாரததில் பெரும் பாலும் துனபத்தையே அனுபவிககையாலே, பரமாதமா கருணையறறவன எனறும கொள்ளவேணடிவரும. ஆகை யால பரஹ்மகாரணவாதம பொருந்தாது.

119–120 **ஸிததாநதம**—*பக்ஷபாதமாகிற வைஷமயமும் கருணையினமையாகிற நைர்க₄ருண்யமும் பரமனுககு ஏற் படாவாகையாலேஇப்பூர்வபக்ஷம தவறு. எப்படியெனில பர மாத்மாஜீவர்களை சரீரத்தோடு சோததுப் படைககும்போது அவரவர்கள் ஏறகனவே செய்திருககும புணயபாபஙகளைப பாாத்து, புண்யபாபங்களின ஏறறததாழ்வையொட்டி தேவ சரீரம் முதலான ஏற்றததாழவுள்ள சரீரங்களோடு சேர்த துப படைககிறுறகையாலே பக்ஷபாதமும, இவர்கள் செய்த பாபங்களுக்குப் பலனுகவே துனபங்களை அனுபவிக்கச் செய் கிறுறகையாலே தயையினமையும் ஏற்படமாட்டா.* **"ஸாது₄ காரீ ஸாது₄ா ப₄வதி. பாபகாரீ பாபோ ப₄வதி. புணய. புண யேந கர்மணு. பாப: பாபேந காமணு"** *[ப்ருஹ 6-4-5] [நற் கருமம செய்பவன நல்ல சரீரததை உடையவனுகிறுன்; தீயகருமம் செய்பவன தாழந்த சரீரததை உடையவனுகிறுன: ஏறகனவே செய்த நறகருமததினுல இபபோது நற்கருமங களேயும, தீயகாமங்களினுல் தீயகாமங்களேயும செய்கிறுன.] என்று ஶ்ருதியும சேதனனுடைய கர்மஙகளையொட்டியே ஏற்றத்தாழவுள்ள ஸ்ருஷடியும் அது காரணமாக ஏறபடும துக்காநுபவமும் ஏறபடுகிறது எனறு காட்டிறறு.*

सि-सू-न कर्माविभागादिति चेन्नानादित्वादुपपद्यते चाप्युपलभ्यते च॥
(२-१-३५)

"நிமித்தமாத்ரமேவாஸௌ ஸ்ருஜ்யாநாம் ஸர்க்க₃கர்மணி।
ப்ரதா₄நகாரணீபூ₄தா யதோ வை ஸ்ருஜ்யஶக்தய:॥
நிமித்தமாத்ரம் முக்த்வைநம் நாந்யத் கிஞ்சித₃பேக்ஷதே।
நீயதே தபதாம் ஶ்ரேஷ்ட₂ ஸ்வஶக்த்யா வஸ்து
வஸ்துதாம்॥" [வி-பு 1-4-51, 52]

[படைக்கப்படும் பொருள்களைப் படைத்தல் விஷயத்தில் பகவான் நிமித்தமாத்ரமாகவேயிருக்கிறான். படைக்கப்படும் ஜீவர்களின் கர்மவாஸனைகளாகிற சக்திகள் இவ்விஷயத்தில் முக்கியகாரணமாகின்றன. தேவர் முதலான கார்யப்பொருள்கள் நிமித்தமாத்ரமான இந்த பகவானைத் தவிர வேறொரு நிமித்தத்தை அபேக்ஷிப்பதில்லை. அப்பொருள்களின் முற்கூறிய கர்மவாஸனைகளாகிற சக்திகளாலே அந்தந்த கார்யப் பொருள்களாயிருக்கும் தன்மையை அடைவிக்கப்படுகின்றன.] என்று ஶ்ருதியின் அர்த்தத்தை விளக்கவந்த பராசரரும் இவ்விஷயத்தை விளங்கவைத்தார். ஆக, இவ்வண்ணமாகச் சேதனன் செய்த கர்மம் காரணமாகவே ஏற்றத்தாழ்வுள்ள ஸ்ருஷ்டியும், துக்காநுபவமும் ஏற்படுகின்றனவாகையாலே, பரமாத்மாவுக்கு வைஷம்யநைர்க்₄ருண்யங்கள் ஏற்படமாட்டா என்றதாயிற்று.

ஸி. ஸூ- ந கர்மாவிப₄ாக₃ாதி₃தி சேந்நாநாதி₃த்வா-து₃பபத்₃யதே சாப்யுபலப்₄யதே ச ॥ 2-1-35 ॥

ந கர்ம-(ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில்) கர்மமில்லை, அவிப₄ாக₃ாத்-(அக்காலத்தில்) ப்ரஹ்மம் தவிர்ந்த வேறொன்றில்லையென ஶ்ருதி கூறுவதிலிருந்து (ஜீவனில்லை என்று தேறுகிறபடியால்.) இதி சேத-என்று கூறினால், ந-அது சரியல்ல; அநாதி₃த்வாத—ஜீவன் அநாதியாகையால், உபபத்₃யதே ச—(அநாதியாயினும், ப்ரஹ்மம் ஒன்றே இருந்தது என்ற ஶ்ருதியும்) பொருந்தும். உபலப₄்யதே ச—(ஜீவன் அநாதி என்று ஶ்ருதியிலும்) காணப்படுகிறது

१२१. "सदेवे"त्यादिवाक्ये चाविभागश्रवणात्तदा।
जीवा न स्युः कर्म कुतः प्राक्सृष्टेः कथमुच्यते।
१२२. सृष्टिवैषम्यमितिचेन्न जीवानां च कर्मणाम्।
अनादित्वात्, जीवतत्त्वं तत्काले परमात्मनि॥
१२३. अविभक्तं चातिसूक्ष्मं कर्माद्यस्ति यतस्ततः।
अविभागश्चोपपन्नः न चेदेवं समापतेत्॥

---

*121–*122*–**பூர்வபக்ஷம்**— '**ஸதே₃வ ஸோம்யேத₃மக்₃ர ஆஸீத**'' *[சாந் 6-2-1] [குழந்தாய்! இவ்வுலகம் முதலில் ஸத்தாகிற ப்ரஹ்மமாகவே இருந்தது] என்னும் ச்ருதியில் ஏவகாரத்தாலே ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் ப்ரஹ்மம் தவிர்ந்த ஜீவர்கள் இல்லையென்று கூறுகையாலே, ஜீவர்களைப்பற்றியிருக்கும் கர்மமும் ஸ்ருஷ்டிக்குமுன் இருக்கமுடியாது. ஆகையால் ஆதிஸ்ருஷ்டியில் கர்மமில்லாமலேயே ஜீவர்களை ஏற்றத்தாழ்வுடன் பரமாத்மா படைப்பதாக ஒப்புக்கொள்ளவேண்டுமாகையாலே, ப்ரஹ்மம் பக்ஷபாதமும் கருணையின்மையும் உடையது என்னும் ஆக்ஷேபத்தை ஜீவனின் கர்மத்தைக் கொண்டு பரிஹரித்துவிடலாம் என்று முன் ஸூத்ரத்தில் சொன்னது பொருந்தாது.*

122–*125.* **ஸித்தாந்தம்–*இப்பூர்வபக்ஷம் தவறு. ஜீவர்களும், அவர்களுடைய கர்மமும் அநாதியாகையாலே முற்கூறிய ஆக்ஷேபம் எழ இடமில்லை.* "**ஸதே₃வ ஸோம்யேத₃மக்₃ர ஆஸீத**'' *[சாந்6-2-1] [குழந்தாய்! இவ்வுலகம் முதலில் ஸத்தாகிற ப்ரஹ்மமாகவேயிருந்தது]* **என்னும்** *வாக்யத்தினால் ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் ப்ரஹ்மம் தவிர்ந்த ஜீவர்கள் இல்லையென்று ஏற்படாது. ஜீவர்கள் நாமரூபப்பிரிவற்றிருக்கையாகிற ஸூக்ஷ்மநிலையை அடைந்து, ப்ரஹ்மத்தோடு ஒன்றியிருந்தனர் என்றே அவ்வாக்கியத்தின் கருத்தாகும். அதனாலேயே* "**தத்₃தே₄த₃ம் தர்ஹ்யவ்யாக்ருதமாஸீத் தந்நாமரூபாப்₄யாம் வ்யாக்ரியத**'' *[ப்₃ருஹ 3-4-7] [இவ்வுலகம்*

१२४. अकृताभ्यागमकृतनाशदोषद्वयं स्थिरम्।
"न जायते" इति श्रुत्या लभ्यते जीवनित्यता॥

முதலில் நாமரூபமற்ற ப்ரஹ்மமாகவே இருந்தது; அது (ஸ்ருஷ்டி காலத்தில்) நாமரூபங்களைப் பெற்றது.] என்று ஒரு வேதவாக்யம் ஓதுகிறது. ஆகையால் 'ஸதே₃வ' என்ற ஶ்ருதியில் ஓதப்பெற்ற ஐகதாத்ம்யங்களின் அவிப₄ாக₃ம் பொருந்தியதேயாகும். ஆக இவ்வண்ணமாக ஜீவன் அநாதியாயிருப்பவன் என்று தேறுகையாலே, அவனுடைய கர்மமும் அநாதியாகும். ஆகையால், 'ஆதி ஸ்ருஷ்டியில் ஜீவனும் கர்மமுமில்லாமையாலே ஜீவர்களை ஏற்றத்தாழ்வுடன் ஸ்ருஷ்டிக்கும்போது வைஷம்ய நைர்க₄ருண்யங்கள் பரமாத்மாவுக்கு ஏற்படும்' என்று கூறியது ஒட்டாது. இப்படி ஜீவனை அநாதியாக ஒப்புக்கொள்ளாவிடில், 1. ப்ரளயகாலத்தில் ஜீவன் அழியும்போது அவன் செய்திருந்த கர்மங்கள் பலன்கொடுக்காமல் அழிகின்றன. (க்ருதவிப்ரணாஶம்) 2. ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் ஜீவன் படைக்கப்படும்போது அவனுக்கு இல்லாத கர்மங்களின் பலன் ஏற்படுகின்றது (அக்ருதாப₄யாக₃மம்) என்னும் இரு தோஷங்கள் தவிர்க்கமுடியாதபடி ஏற்படும். மேலும், "ந ஜாயதே ம்ரியதே வா விபஶ்சித்" [கட 1-2-18] [அறிவுடையவனான ஜீவன் பிறப்பதுமில்லை; அழிவதுமில்லை] என்று ஜீவன் நித்யமானவன் என்பதை ஶ்ருதியும் ஓதுகிறது. "ஸூர்யாசந்த்₃ரமஸௌ த₄ாதா யத₂ா பூர்வமகல்பயத்" [தை-நாரா 1-14] [ஸர்வேஶ்வரன் ஸூர்யசந்திரர்களை முன் கற்பத்திற்போலவே படைத்தான்.] என்று மற்றொரு வேதவாக்யம் ஸ்ருஷ்டியானது அநாதிகாலமாகத் தொடர்ந்து நடைபெற்று வருகிறது என்பதைக்காட்டுகிறது. "ப்ரக்ருதிம் புருஷம் சைவ வித்₃த₄்யநாதீ₃ உப₄ாவபி" [கீதை 13-19] [ப்ரக்ருதிபுருஷர்கள் இருவரும் அநாதியென்று அறிவாயாக.] என்று கீதை முதலான ஸம்ருதிகளும் கோஷிக்கின்றன. ஆக, அநாதியான ஜீவகர்மங்களையொட்டியே விஷமமாக

१२५. तस्मात् जगत्कारणं तत् ब्रह्मैवेति च सुस्थितम्।
सि-सू—सर्वधर्मोपपत्तेश्च॥ (२-१-३६)
प्रधानपरमाण्वादेः हेतुत्वे बाधिता हि ये॥
१२६. तेषां च सर्वधर्माणां ब्रह्मण्येवोपपत्तितः।
नारायणाख्यं ब्रह्मैव जगतस्सर्वकारणम्॥
॥इति प्रयोजनवत्त्वाधिकरणम्॥
॥इति द्वितीयाध्याये प्रथमः पादः॥

(ஏற்றததாழவுடன) ஸ்ருஷ்டி செய்யபபடுகிறதாகையால, பரமபொருளுக்கு வைஷமயநைாக₄ருண்யங்கள ஏறபட மாட்டாவாகையாலும, உலகைப் படைபபதறகு லீலை பயனு கிறதாகையாலும பரஹமமே ஜகதகாரணமாகத்தட்டிலலை

ஸி.ஸூ-ஸர்வத₄ர்மோபபத்தேஶ்ச ॥ 2-1-36 ॥

ஸவத₄ாமோபபததே ச-(பரத₄ானம, பரமாணு முதலானவை ஜகதகாரணம எனனும பக்ஷங்களில் பொருநதாம லிருககும) எலலாததன்மைகளும (பரஹ்மததிடம) பொருநதியிருக்கையாலும (பரஹ்மமே ஜகதகாரணமாகும)

125—126.* முன பின அதி₄கரணங்களில, ப்ரத₄ானம், பரமாணு முதலானவை ஜகத்காரணம எனனும் பக்ஷங்களில கூறப்படும பொருந்தாமைகள் பரஹ்மகாரணபக்ஷததில ஏறபடுவதில்லை. ஜகதகாரணபபொருளுக்கு இருகக வேண்டிய எந்த எந்தத் தனமைகள் பரத₄ானம முதலானவற்றில இலலையெனறு முன் பின ஸூத்ரங்களில நிரூபிக்கப் படுகின்றனவோ அந்த அந்தத தனமைகள அனைத்தும ப்ரஹமத்திடமே பொருநதியிருககினறன ஆகையாலப்₃ரஹ்மமாகிற நாராயணனே உலகிறகு நிமிததம உபாதானம ஆகிய எல்லாககாரணமும ஆகிறான்.

பரயோஜநவததவாதி₄கரணம முறறிறறு
சாரீரககாகாவளீ விவரணததில
இரணடாமததியாயததிலமுதறபாதம முற்றிறறு.

॥ द्वितीयाध्याये द्वितीयः पादः ॥

॥ रचनानुपपत्त्यधिकरणम् ॥ (२-२-१)

सि-सू-रचनानुपपत्तेश्च नानुमानं प्रवृत्तेश्च ॥ (२-२-१)

१२७. ब्रह्मकारणतापक्षे दोषाः प्राप्ताः परैरिताः ।
अत्र स्वपक्षरक्षार्थमस्यतेऽन्यमतव्रजः ॥

१२८. सन्मत यत्रामकं मत्कार्यवादादिसंग्रहात् ।
प्रथमं कापिलमतं दूष्यते मानयुक्तिभिः ॥

இரண்டாமத்தியாயம் இரண்டாம் பாதம்.

ரசநாநுபபத்யதிகரணம் ॥ 2-2-1 ॥

ஸி. ஸூ-ரசநாநுபபத்தேஶ்ச நாநுமாநம் ப்ரவ்ருத்தேஶ்ச ॥ 2-2-1 ॥

ரசநாநுபபத்தே: ச— (சேதனனால் அதி₄ஷ்டிக்கப்படாவிடில்) உலகை உண்டாக்குவது பொருந்தாதாகையாலும், **ப்ரவ்ருத்தே·** (த₃ர்ஶநாத) ச— (சேதனனால் அதி₄ஷ்டிக்கப்பட்டாலேயே) அசேதனப்பொருள்கள் செயல்படுவதைக் காணகையாலும், **அநுமாநம ந**—அநுமானத்தால் அறியப்படும் மூலப்ரக்ருதி ஜகத்காரணமாகாது.

127-128. 'ப்ரஹ்மம ஜகத்காரணம்' என்னும் ஸித்தாந்தத்தின்பேரில் பூர்வபக்ஷிகள் கூறும் தோஷங்கள் முதல் பாதத்தில் நிரஸிக்கப்பட்டன. இந்தப் பாதத்தில் முற்கூறிய ஸித்தாந்தத்தை ரக்ஷிப்பதற்காக மற்ற பல மதங்கள் ப்ரமாணயுக்திகளைக்கொண்டு நிரஸிக்கப்படுகின்றன. அந்தப் புறமதங்களுக்குள் இந்த முதல் அதிகரணத்தில் ஸாங்க்யமதம் தள்ளப்படுகிறது. ஏனெனில் வேதத்தில் சொன்ன ஸத்கார்யவாதம், தத்வஸங்க்யை

முதலானவை இதில ஒபபுககொள்ளப்படுகிறபடியால 'இதுவே வைதிகமதமோ' என று சிலா மயஙககககூடுமாகை யால. முதலில பரமாணயுகதிகளேக்காட்டி. கபிலரால ஸதாபிககபபட்ட ஸாஙகயமதம தள்ளபபடுகிறது. ஈக்ஷதயதி₄கரணம காரணதவாதி₄கரணம. பரகருதயதி₄கரணம முதலானவற்றில ஏறகனவே தள்ளபபட்ட ஸாஙகய மததகதை மறுபடி இஙகு தள்ளவேண்டிய அவசியம என்ன? எனில· அங்கு வேதாநத வாகயஙகள ஸாஙகயமததைகச சொலலவிலலை என்று ஸதாபிபபதிலேயே நோக்கு இஙகு அமமதம தோஷஙகளுடையது என நிரூபிபபதில நோககு.

*129–131**-பூாவபக்ஷம் -ஸாங்கயமதமாவது.- ப்ரதா₄னம் அல்லது மூலப்ரகருதி என னும தததுவம ஸதவம. ரஜஸ. தமஸ என னும் மூன றும் சோநதது. இமமூன றும த்₃ரவயங் களேயொழிய குணஙகளலல இமமூன றும முறையே ஸுகமும். துக்கமும, மோஹமுமே வடிவெடுத்தவை. இந்த மூலபரகருதியானது ஸதவரஜஸதமஸஸுககள் ஸம நிலையிலிருககுமபோது ஒன்ருய். அசேதனமாய். அநேக சேதனாகளின போகமோக்ஷங்களுககாக ஏறபடடதாய உள்ளது சேதனர்களாகிற புருஷாகளின ஸநநிதியாலே இது விகாரததை அடைகிறது. அபபோது பரகருதியி லிருநது மஹானும. மஹானிலிருந்து, ஸாதவிக ராஜஸதாம ஸபபிரிவுகளையுடைய அஹங்காரமும. ஸாதவிகாஹஙகாரத திலிருநது பதினெரு இநதிரியங்களும தாமஸாஹஙகாரத திலிருந்து ஐநது தந்மாதரஙகளும உணடாகினறன. ராஜஸாஹஙகாரம மறற இரு வகை அஹங்காரததிறகும இவ விஷயததில உதவி புரிகிறது ஶபத தநமாதரையி லிருந்து ஆகாசமும. ஶபததநமாதரையோடு கூடிய ஸ்பர்ஶதந்மாதரையிலிருநது வாயுவும, இதே கிரமததில முன தநமாத்ரைகள் அனைத்தோடும கூடிய அநதந்ததந மாதரைகளிலிருநது. அகனி. ஜலம், பிருதிவி என்னும பூதங களும உண்டாகினறன. இவற்றில மூலபரகருதியானது மற்ருென்றின விகாரமாயில்லாமல, மற்ற அனைத்துககும காரணமாயிருககையால மூலபரகருதியென்று கூறப்படு கிறது. மஹான், அஹஙகாரம. ஐநது தநமாதரைகள் ஆகிய ஏழும் சில தததுவஙகளின் விகாரஙகளாய், சில தத்துவங்களுககுக காரணமாயிருக்கையால ப்ரக்ருதிவிகருதி

पू १२९. तनुविश्वादिकं कार्यं स्वसजातीयहेतुजम्।
कार्यत्वाद्घटवल्लोक एवमेव हि दृश्यते॥

१३०. प्रकृते पक्षतन्वादेः सुखदुःखादिरूपतः।
तत्सरूपं कारणं तत् प्रधानमिति सिद्ध्यति॥

१३१. सुखाद्यात्मकसत्त्वादिद्रव्यसङ्घातरूपिणः।
सि प्रधानस्यैव साजात्यमिति चेत्तन्न युक्तिमत्॥

கள் எனப்படுகின்றன. பதினைந்து இந்திரியங்களும், ஐந்து பூதங்களும் மற்ற தத்துவங்களின் விகாரங்களாய்த் தாம் ஒரு தத்துவத்திற்கும் காரணமாயிராமையால், (இவை) விகாரங்களென்றும், விகிருதிகளென்றும் கூறப்படுகின்றன. புருஷதத்துவமோவெனில், பரிணாமமில்லாததாகையால் எதற்கும் ப்ரக்ருதியாகவோ விகிருதியாகவோ அல்லாமலிருப்பது. அதனாலேயே, குணமற்றதாய், கேவலசைதந்யஸ்வரூபமாய், நித்யமாய், செயலற்றதாய் எங்குமிருப்பதாய், ஒவ்வொரு சரீரத்திலும் வெவ்வேறாயிருப்பது. விகாரமற்றதாய், செயலற்றதாயிருக்கையால் புருஷதத்துவம் கர்த்தாவாகவும், போக்தாகவும் அல்லாததாயிருக்கிறது. இப்படியிருக்கும்போது அறிவிலிகள் ப்ரக்ருதிபுருஷர்களின் ஸாந்நித்யமாத்ரத்தைக்கொண்டு புருஷனுக்குள்ள சைதந்யத்தை ப்ரக்ருதியிலும் ப்ரக்ருதியின் கர்த்ருத்வத்தைப் புருஷனிடமும் ஏற்றி 'நானே கர்த்தா, போக்தா' என நினைக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட அஜ்ஞானத்தால் ஸம்ஸாரமும், முற்கூறிய தத்துவங்களின் ஜ்ஞானத்தால் மோக்ஷமும் ஏற்படுகிறது. இம்மதமானது அநுமானத்திற்குப் பொருந்தியதாயிருக்கிறது. எப்படியெனில், "சரீரம், உலகம் முதலான கார்யப்பொருள்கள், தம்மைப்போன்ற அசேதனப்பொருளையே காரணமாகக் கொண்டவை, கார்யப்பொருளாயிருக்கையால், குடத்தைப்போலே" என்பது அநுமானம். உலகத்தில் இப்படியேயன்றோ காணப்படுகிறது. இங்கு, * பக்ஷமான

---

* பக்ஷம், ஸாத்யம், ஹேது முதலானவற்றின் விவரணத்தை ஸங்மதகாரிகாவளியில் கண்டுகொள்வது.

१३२. प्राज्ञानधिष्ठितं तन्न प्रधानं विश्वकारणम्।
अचेतनस्य तदभिज्ञानधिष्ठितवस्तुनः॥

१३३. रचनानुपपत्तेस्तदभिज्ञाधिष्ठितस्य च।
तत्प्रवृत्तेर्दर्शनाच्च यथा दार्वादि केवलम्॥

१३४. रथादिकार्यनिर्माणे न समर्थमिदं ततः।
प्राज्ञानधिष्ठितं न स्यात्प्रधानं विश्वकारणम्॥

சரீரம் முதலானவை ஸுகதுககமயமாயிருப்பதால, ஸுகாதி ரூபமான ஸதவாதித திரவியஙகளின ஸமூஹமாயிருபபதான ப்ரகருதியே இவறறுககு ஸஜாதீயமாயிருப்பதால காரண மாயிருககமுடியும.

131-134.* ஸிததாநதம—இந்த ஸாங்கய பக்ஷம் யுகதி களுககுப பொருநதியதன்று. அறிவாளியான சேதனனை அதி₄ஷடிககபபடாத மூலபரக்ருதி உலகிறகுக காரணமாக முடியாது. உலகில், மரம முதலானவை மாததிரம் தாமே ரதம முதலானவறறை உணடாக்குவதிலலை. அதை ஆக்கததெரிநத தச்சன முதலானவர்களால பண் படுததப்பட்டாலதான் அவை ரதம முதலானவையாக ஆகின்றன. அதுபோலவே அசேதனமான பரகருதி தானே சரீரம முதலியவற்றை உணடாககமாட்டாது. அவற்றையறிநத பரமசேதனனால அதி₄ஷடி₂ககபபட்டால தான அவறறை உணடாககமுடியும. ஆகையால, ஸர்வேஶ்வரனால அதி₄ஷ்டி₂ககபபடாத பரத₄ானம ஜகத் காரணம என்னும ஸாஙகயமதம யுகதிகளுககுப பொருநதிய தன்று. ஸாஙகயர்கள் சொலலுகிறபடி ஸதவம முதலானவை தரவ்யஙகளாயிராமல குணஙகளாயிருபபவை என்றே லோகவேதங்களில பிரஸித்தியுளளபடியால, குணங்களான அவை உலகிற்கு உபாதானமாக முடியாது என்பதை ஸூத்ரததில உள்ள அநுக்தஸமுச்சாயகமான முதல் சகாரம உணர்த்துகிறது.

सि-सू-पयोम्बुवच्चेत्तत्रापि ॥ (२-२-२)

पू १३५. प्राज्ञानधिष्ठितक्षीरमेघमुक्ताम्बुनोर्यथा ।
दधिभावेन चूतादिरसरूपेण च स्वयम् ॥
१३६. परिणामस्तथाऽस्यापि युज्यते केवलस्य सः ।
सि मैवं प्राज्ञानधिष्ठाने प्रवृत्तिर्नोपपद्यते ॥

ஸி. ஸூ:-பயோம்பு₃வச்சேத் தத்ராபி ॥ 2-2-2 ॥

பயோமபு₃வத சேத்—பாலும் நீரும (சேதனனுல் அதிஷ்டிககப்படாமலே பரிணமிப்பது)போல (ப்ரத₄ானமும் தானுகவே பரிணமிககலாம்) எனில, தத்ர அபி-அவ்விடததிலும (சேதனனுல் அதி₄ஷ்டிக்கப்பட்டே பரிணுமம ஏறபடுகிறது)

135-*136. பூர்வபக்ஷம். முன ஸூத்ரததில சொன்னது சரியன்று; ஏனெனில, பாலானது ஒரு சேதனனுல அதி₄ஷ்டிக்கப்படாமல தானே தயிராவதைக்காண்கிறோம, மேகததிலிருந்து விழுந்த மழை நீரும தானுகவே இளநீர், மாம்பழ ரஸம், புளிரஸம முதலியவையாக மாறுவதைக்காண்கிறோம். இவைபோலே ப்ரத₄ானமும் ஒரு சேதனனுல் அதி₄ஷ்டிக்கபபடாமல தானே பரிணுமமடையக்குறையிலலை.

136*—137. ஸித்தாந்தம. இப்பூர்வபக்ஷம் தவறு; மரம் மண் முதலானவை ஒரு சேதனனுல அதி₄ஷ்டிககப்பட்டே ரதம், குடம் முதலியவையாகப் பரிணமிப்பதைக் காண்கிறோம். இவற்றை திருஷ்டாந்தமாககொண்டு, பரிணுமம் நிகழும் மற்ற இடஙகளிலும ஒரு பரமசேதனனுல அதி₄ஷ்டிக்கப்பட்டே அப்பரிணுமம் நிகழ்கினறது எனறு அனுமானத்தால ஸாதிககபபடுகிறது. பால் தயிராம்

१३७. यदुक्तं क्षीरवार्यादि सर्वं पक्षीकृतं हि तत्।
"योप्सु तिष्ठ"न्निति श्रुत्या प्राज्ञाधिष्ठितता मता॥

सि-सू-व्यतिरेकानवस्थितेश्चानपेक्षत्वात्॥ (२-२-३)

१३८. प्राज्ञाधिष्ठानानपेक्षपरिणामित्वमुच्यते।
यदि प्रधानस्य, तर्हि सर्गस्य व्यतिरेकतः॥

போதும், மழைநீா இளநீா முதலியவையாமபோதும அப்பரமசேதனனுல அதிஷ்டிககப்பட்டே அவவாறு ஆகின்றன எனறும ஸாதிககிறது அவ்வனுமானம. இவ வண்ணமாக, பால, மழைநீர் முதலானவையும அவ்வனு மானததில பக்ஷமாயிருககுமபோது. அவறறையே திருஷ் டாநதமாககி அனுமானததைத தகர்ககப்பாாபபது முறை யன்று. "யோऽபஸு திஷ்டந" [பருஹ 5-7-4] முதலான ஶ்ருதிகளில நீா முதலானவறறிலும் நினறு அவறறைபபரிண மிக்கச் செய்பவன பரமாத்மாவே எனறு ஓதபபட்டது ஆகை யால, நீா முதலானவறறை திருஷ்டாந்தமாககுவது வேத விருத்தமாகவுமஆகிறபடியால ஒரு சேதனனுலஅதிஷடிககப படாமல ப்ரகருதியானது பரிணமிககமுடியாது எனறு முன ஸூத்ரததில் சொன்னது தகர்க்கவொணணுததேயாகும.

ஸி. ஸூ:-வ்யதிரேகாநவஸ்திதேஶ்சாநபேக்ஷத்வாத் ॥ 2-2-3 ॥

அநபேக்ஷத்வாத—(சேதனனுல அதிஷடிககப்படுவதை) எதிர்பாராமையால், **வ்யதிரேகாநவஸ்திதே ச**— ஸ்ருஷ்டி யிலும வேறுன நிலையான லயநிலையில நிலலாமல (பரக ருதிக்கு எபபோதும ஸருஷ்டியே ஏறபட்டுககொணடு) இருககவேண்டி வருமாகையாலும (ஸவதந்த்ரப்ரகருதி ஜகதகாரணமாகமுடியாது.)

138–140. **ஸிததாநதம்.** ஒரு சேதனனுல அதிஷ்டிககப் படாமலே பரக்ருதிககுப பரிணமம் ஏற்பட்டுவிடும எனறு

१३९. प्रतिसर्गावस्थयावस्थित्यभावः प्रसज्यते।
यस्मात्प्राज्ञानपेक्षत्वं प्रकृतेस्सर्गकर्मणि॥

१४०. प्रोक्तं तस्मात्सर्वदैव सृष्टिरेवास्याः प्रसज्यते।
प्राज्ञानधिष्ठितं नातः प्रधानं विश्वकारणम्॥

सि-सू-अन्यत्राभावाच्च न तृणादिवत्॥ (२-२-४)

பூர்வபக்ஷத்தில் சொல்லப்படுகிறது. இப்படி ஒப்புக்கொண்டால், எப்போதும் ஸ்ருஷ்டியே ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக்குமேயொழிய ஸ்ருஷ்டியிலும் வேறுபட்ட லயநிலை ப்ரக்ருதிக்கு ஏற்படமுடியாது. ஒரு சேதனனால் அதிஷ்டிக்கப்பட்டிருந்தால், அவன் ஒரு காலத்தில் ஸ்ருஷ்டி ஏற்படும்படியாகவும், பிறிதொருகாலத்தில் லயம் ஏற்படும்படியாகவும் செய்யலாம்; அதில்லாமையாலே பரிணாமத்தையே இயல்வாகக்கொண்ட ப்ரக்ருதி எப்போதும் ஸ்ருஷ்டிநிலையிலேயே இருக்கவேண்டி வருமேயொழிய, பரிணாமமின்மையாகிற லயநிலையை அடையமுடியாது. பூர்வபக்ஷியோ ப்ரக்ருதி லயநிலையையும் அடைவதாக ஒப்புக்கொள்ளுகிறான். இது ஒட்டாது. இக்காரணத்தாலும் ஸ்வதந்த்ரப்ரக்ருதி ஜகத்காரணமாகமாட்டாதென விளங்குகிறது.

ஸி.ஸூ:-அந்யத்ராபாவாச்ச ந த்ருணாதிவத் ॥2-2-3॥

த்ருணாதிவத் ச— (பசுவினால் உண்ணப்படும்) புல் முதலானவை (சேதனனால் அதிஷ்டிக்கப்படாமலே பாலாகப் பரிணாமமடைவது) போலே இதுவும் என்று கூறுவதும், **ந**—ஒட்டாது; **அந்யத்ர**—காளை முதலானவற்றால் உண்ணப்படும் புல் முதலானவற்றுக்கு, **அபாவாத்**—(பாலாகப் பரிணாமம்) காணப்படாமையால் (இங்கும் சேதநாதிஷ்டானம் உள்ளதென்று தேறுகிறபடியால்.)

१४१. धेन्वादिना चर्वितस्य तृणादेः क्षीरता यथा।
स्वयं भवति तद्वच्च प्रधानस्येति नोचितम्॥
१४२. तस्य तत्परिणामश्च प्राज्ञस्थित्यैव जायते।
तदन्यवृषभुक्तस्य क्षीरभावो न दृश्यते॥
सि-सू-पुरुषाश्मवदिति चेत्तथापि॥ (२-२-५)

---

*141-*141–பூர்வபக்ஷம். பசு முதலானவற்றால் உண்ணப்பட்ட புல முதலானவை தாமாகவே பாலாகப்பரிணமிப்பதைக காண்கிறோம. அதுபோலே பரக்ருதியும தானாகவே பரிணமிககலாமே.

*141–142–ஸித்தாந்தம்– இப்பூர்வபக்ஷமும் தவறு. ''பயோம்பு₃வச்சேத் தத்ராபி' எனனும ஸூதரத்தில் சொனனபடி இப்புல் முதலானவையும் பக்ஷததில் சோந்தவையே. மேலும், புல் முதலானவை சேதனனால அதி₄ஷ்டிககப்படாமல தாமாகவே பாலாக மாறுவதிலலை எனபது மறறொரு காரணத்தாலும் விளங்குகிறது; அதாவது —இதே புல முதலானவற்றைக காளை மாடு உணணுமபோது அவை பாலாவதிலலையாகையால. ஒரு சேதனனால் அதி₄ஷ்டிககப்பட்டே புல முதலானவை பசுவின வயிறறில் பாலாகின்றன எனறு உணர்கிறோம. இக்காரணத்தாலும் ஸ்வதந்த்ர ப்ரகருதி ஜகதகாரணமாகமாட்டாது என விளங்கும்.

ஸி. ஸூ:-புருஷாஶ்மவதி₃தி சேத் தத₂ாऽபி ॥2-2-5॥

புருஷாஶ்மவத இதி சேத—கண்ணுளள நொணடியின உதவியாலே குருடனசெயலபடுவதுபோலும, காந்தககலலின ஸந்நிதியில இருமபு செயலபுரிவதுபோலும் (புருஷனின ஸந்நிதியில ப்ரக்ருதி செயலபடலாம) எனில், **தத₂ா அபி**– இவ்விடங்களிலும வாசியுணடாகையாலே (புருஷஸந்நிதானத்தாலமாத்திரம் ஸ்வதந்தரபரகருதி பரிணமிக்கமாட்டாது.)

१४३. पङ्गोर्दृक्शक्तियुक्तस्य सान्निध्यात्तत्प्रचोदितः।
अन्धः प्रवृत्तिशक्तोऽन्यः यथा कार्ये प्रवर्तते॥
१४४. अयस्कान्ताश्मसान्निध्यात् यथा चायः प्रवर्तते।
एवं पुरुषसान्निध्यात् प्रकृतिश्च प्रवर्तते॥
१४५. इति चेन्न प्रधानस्य प्रवृत्तिर्नोपपद्यते।
पङ्गोर्मार्गोपदेशादिव्यापारस्तत्र दृश्यते॥

143–144. **பூர்வபக்ஷம்.** கண் தெரியும் நொண்டி ஒருவன் கூட இருக்கும்போது, (தன்மேல் ஏறியிருக்கும்) அவனால் வழிகாட்டப்பட்டு, நடக்கவல்ல குருடன் ஒருவன் தேவையான இடங்களுக்குச் சென்று தொழில் புரிவதைக் காண்கிறோம். காந்தக்கல் அருகிலிருக்கும்போது இரும்பு செயல் புரிவதையும் காண்கிறோம். அதுபோலவே ப்ரவ்ருத்தி ஶக்தியற்ற புருஷனுடைய ஸந்நிதியிருக்கும்போது அறிவற்ற மூலப்ரக்ருதி செயல்புரியத் தட்டில்லை. புருஷன் ப்ரதானத்தை அனுபவிக்கும் பொருட்டும் அவனது மோக்ஷத்தின் பொருட்டும் ப்ரக்ருதிக்குப் புருஷஸந்நிதானம் எங்கள் மதத்தில் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. ஆகையால் ஸ்வதந்த்ரப்ரக்ருதியானது புருஷஸந்நிதிமாத்திரத்தாலேஜகத்காரணமாகலாம்.

145–148. **ஸித்தாந்தம்.** இப்பூர்வபக்ஷம் தவறு. புருஷ ஸந்நிதியை ஒப்புக்கொண்டாலும் ப்ரதானத்திற்கு ப்ரவ்ருத்தி ஒட்டாது. நொண்டி குருடன் த்ருஷ்டாந்தமும் இங்கு பொருந்ாது. நொண்டியானவன் நடக்கமுடியாதவனாயினும், வழிகாட்டுவது முதலான தொழில்களைப் புரியக் கூடியவன், அவற்றைச் செய்வதால்தான் குருடன் அவனை அழைத்துச் செல்லமுடியும். குருடனுக்கும் நொண்டி காட்டும் வழியைப் புரிந்துகொள்ளக்கூடிய அறிவு இருக்க வேண்டும். இங்கோவெனில், புருஷன் க்ரியையற்றவன்

१४६. पङ्गूपदेशग्रहणमन्धस्यापि च वर्तते।
अयस्समीपागमनमयस्कान्ताश्मनोऽस्ति हि॥

१४७. पुंसोऽत्र निष्क्रियत्वाद्धि विकारो नास्ति तादृशः।
ततस्तत्सन्निधानान्न प्रवृत्तिः प्रकृतेर्भवेत्॥

१४८. तत्सान्निध्यस्य नित्यत्वात् नित्यसर्गः प्रसज्यते।
नित्यमुक्तत्वतोऽस्य स्यादभावो बन्धमोक्षयोः॥

सि-सू–अङ्गित्वानुपपत्तेश्च॥ (२-२-६)

என ஒபபுகடுகாள்வதால நொண்டியைபபோல எதடுதாழிலே யும செய்யமுடியாது. அசேதனமான பரகருதியும குருடனைப போல அறிவுடையதனறு ஆகையால் இந்த திருஷ்டாநதத் திறபோல இஙகு டுதாழில நடககலாம எனறு கூறியது ஒட்டாது. காநதககலலும் இருமபுககு ஸமீபத்தில வந்தாவ தான இருமபு செயலபுரிவதைக் காண்கிறோம். கிரியையறற புருஷனுககு ஸமீபத்தில வருவது முதலான கிரியைகள் கிடையாதாகையால இநத திருஷடாந்தததிறபோலும புருஷ ஸநநிதானததால ப்ரகருதி ஜகத்காரணமாகமுடியாது. "காந்தககலபோலே அருகில வருவது எனபதிலலே, எப் போதுமே புருஷன ப்ரகருதியின அருகிலேயே இருக்கிறுன" எனில, புருஷஸநநிதி₄ எபபோதுமிருககையால எபபோதும் ஸருஷடிநிலேயாகவே இருககவேணடிவரும, ப்ரளயநிலே எனறு ஒன்றை ஸாங்கயர்கள் ஒபபுகடுகாள்வது டுபாருந்தா மறபோய்விடும். புருஷனே நிதயமுகதனுக ஒப்புகடுகாளவ தால அவனுககு ஸமஸாரபந்தம் ஏறபடுவதும். மோக்ஷம ஏறபடுவதுமாகிய இரணடுமே ஸாஙகய மததததில ஒட்டாது.

ஸி-ஸூ:- அங்கி₃த்வாநுபபத்தேஶ்ச ॥ 2-2-6 ॥

அங்கி₃த்வா நுபபததே: ச–குணஙகளில ஒனறின் (ஏறறத் தாலவரும்) அஙகி₃தவம டுபாருநதாதாகையாலும (ஸவதநத்ர ப்ரக்ருதி ஜகதகாரணமனறு)

१४९. प्रतिसर्गदशायां च गुणानां समताजुषाम् ।
एकस्योत्कर्षरूपाङ्गिभावस्यानुपपत्तितः ॥

१५०. तदुत्कर्षापकर्षात्माऽङ्गाङ्गित्वोत्थजगत्कृतिः ।
न संभवत्यतः प्राज्ञासङ्गि तन्नैव कारणम् ॥

सि-सू-अन्यथानुमितौ च ज्ञशक्तिवियोगात् ॥ (२-२-७)

१५१. उक्तरीत्यन्यरीत्यैव प्रधानानुमितावपि ।
ज्ञातृत्वशक्तिशून्यत्वादस्य दोषास्तथा स्थिताः ॥

149-150. ஸித்தாந்தம். ப்ரளயநிலையில் ஸத்வரஜஸ்தமோ குணங்கள் மூன்றும் ஸமமாக இருக்கின்றனவென்றும், அவற்றில் ஏற்றத்தாழ்வு ஏற்படும்போது ஸ்ருஷ்டி உண்டாகிறதென்றும் ஸாங்க்யர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. ப்ரளயகாலத்தில் ஸமநிலையில் இருக்கும் முக்குணங்களில் ஒன்று கூடுதலாகி அங்கியாய் மற்றவை குறைந்தவையாகி அங்கமாக ஆவதற்கு ஸாங்க்ய மதத்தில் யாதொரு காரணமும் ஒப்புக்கொள்ளப்படாமையால், அம்மதத்தில் ஸ்ருஷ்டிநிலை ஏற்பட வழியேயில்லை. ஜ்ஞானசக்தியையுடைய ஸர்வேச்வரன் ப்ரக்ருதியை அதிஷ்டிப்பதாக ஒப்புக்கொண்டாலொழிய முக்குணங்களில் ஏற்றத்தாழ்வு ஏற்பட இடமேயில்லை. இக்காரணத்தாலும் ப்ராஜ்ஞன் எனப்படும் ஸர்வேச்வரனோடு தொடர்பற்ற ஸ்வதந்த்ர ப்ரக்ருதி ஜகத்காரணமாகவே மாட்டாது.

ஸி. ஸூ:-அந்யதாநுமிதௌ ச ஜ்ஞஶக்திவியோகாத் ॥ 2-2-7 ॥

அந்யதாநுமிதௌ ச—(வேறுவிதமாக) ப்ரதானத்தை அநுமானம் செய்தாலும், **ஜ்ஞஶக்திவியோகாத்**— அறிவுடைத்தாயிருக்கும் சக்தி இல்லையாகையால் (ப்ரதானம் ஜகத்காரணமாகமாட்டாது.)

151. ஸித்தாந்தம்—முன் ஸூத்ரத்திற்கூறிய தோஷத்தைத் தவிர்ப்பதற்காக, 'ஒருகுறிப்பிட்ட காலத்தில் குணங்

सि-सू-अभ्युपगमेप्यर्थाभावात्॥ (२-२-८)

१५२. प्रधानस्याभ्युपगमेप्यर्थाभावादनेन च।
तन्नानुमेयं भोगापवर्गरूपप्रयोजनम्॥

१५३. निर्विकारस्य पुंसोऽस्ति न भोगः प्रकृतीक्षणम्।
तद्विसर्जनरूपापवर्गश्च स्यात्कदापि न॥

களில ஏற்றத்தாழ்வை விளைக்கும ஶகதி மூலபரகருதிககே உளளது எனறு விஷமஸ்ருஷடியாகிற கார்யத்தைப பாாத்து இநத ஶகதியாகிற காரணததை அநுமானம செயவதாக ஸாங்க்யாகள கூறினலும, அறிவுடையதாயிருககையாகிற ஜஞாகதி மூலபரகருதிககு அடியோடு இலலாமையால முன ஸூதரஙகளில சொனன ரசநாநுபபததி முதலான தோஷங் கள் ஏறபட்டேதீரும். ஆகையால, மூலபரகருதி ஜகத் காரணமாகமாட்டாது

ஸி. ஸூ:-அப்₄யுபக₃மேऽப்யர்த்த₂ாப₄ாவாத் ॥ 2-2-8 ॥

அப₄யுபக₃மே அபி— (*'அநுமானததிலை ப்ரத₄ானம் ஸிததிககிறது எனறு) ஒபபுகமகொண்டாலும்,* **ஆதத₂ா ப₄ாவாத**—*அதனலை எபபயனும ஏறபடாதாகையாலே (அதை அநுமானம் செய்யககூடாது.)*

152-154. **ஸிததாநதம்.** *பரத₄ானததை அநுமானததி லை ஸாதி₄ககலாம எனறு ஒப்புகமகொண்டாலும, அபபடி ஸாதி₄ககபபடட அதனலை, ஸாஙகயாகள் கூறகிறபடி பே₄ாக₃ம் மோக்ஷம எனனும இருவிதமான பயனும் விளையாதாகை யால், அது அநுமானத்திலை ஸாதி₄ககததககதனறு பரக்ருதியைக காணபது புருஷனுககு பே₄ாக₃ம எனறும, அதினினறும விடுபடுவது மோக்ஷம எனறும் ஸாஙகயர் களால ஒபபுக்கொளளபபடுகிறது. விகாரமறறவனன புருஷ னுககுககாண்பது, விடுபடுவது எனனுமிரணடுமே ஒட்டாதா கையால போகமோக்ஷஙகளிரணடுமே எபபோதும ஒட்டாது.*

१५४. तत्सान्निध्यादेव पुंसः भोगस्संभवतीति चेत्।
तत्सान्निध्यस्य नित्यत्वादपवर्गो न सेत्स्यति॥
सि-सू-विप्रतिषेधाच्चासमञ्जसम्॥ (२-२-९)
१५५. पुंसश्च निर्विकारत्वं द्रष्टृत्वं भोक्तृता तथा।
बन्धमोक्षौ न तस्य स्तः प्रकृतेरेव तावुभौ॥
१५६. पुंसो भोगापवर्गार्थं प्रवृत्तिः प्रकृतेस्तथा।
एवं मिथो व्याहतोक्त्या तद्दर्शनमसङ्गतम्॥
॥इति रचनानुपपत्त्यधिकरणम्॥

ப்ரக்ருதிஸாந்நித்யாலேயே புருஷனுக்கு ப்ரக்ருதியினுடைய விகாரமான ஸுகது:க்காதிரூபமான போகம் ஏற்படுகிறது எனில்: ப்ரக்ருதிஸாந்நித்யமானது நித்யமானதால், எப்போதுமே போகமேயாய் மோக்ஷம் ஏற்பட இடமேயில்லாமற் போய் விடும். ஆக இப்படிப் பயனில்லாமையாலே, ப்ரக்ருதியானது அநுமானத்தினால் ஸாதிக்கத்தக்கதன்று.

ஸி-ஸூ: விப்ரதிஷேதாச்ச அஸமஞ்ஜஸம் ॥ 2-2-9 ॥

விப்ரதிஷேதாத் ச-*முன்னுக்குப்பின் முரணாகப் பேசுகையாலும்,* **அஸமஞ்ஜஸம்**-*(ஸாங்க்யமதம்) பொருந்தாததாகும்.*

155-156. ஸாங்க்யமதமானது பல விஷயங்களில் முன்னுக்குப் பின் முரணாகப் பேசுகையாலும், அது பொருந்தாதது. எப்படியெனில், புருஷன் விகாரமற்றவன் என்று சொல்லும் அவர்களே அவன் ப்ரக்ருதியைக் காண்பவனாகவும், அநுபவிப்பவனாகவும் ஆகிறான் என்றும் கூறுகிறார்கள். காண்கை, அநுபவிக்கை ஆகியவை விகாரங்களேயாகையாலே, இது முன்னுக்குப்பின் முரணாகிறது. மேலும், ஸம்ஸாரபந்தமும், மோக்ஷமும் புருஷனுக்குக் கிடையாது. அவையிரண்டும் ப்ரக்ருதிக்கே" என்று கூறும் அவர்களே "புருஷனுடைய போகத்திற்காகவும், மோக்ஷத்திற்காகவும் ப்ரக்ருதியானது செயல்படுகிறது" என்றும் கூறுகிறார்கள். இதுவும் முன்னுக்குப்பின் முரணாகிறது. இவ்வண்ணமாகப் பலவிஷயங்களில் முன்னுக்குப்பின் முரணாகப் பேசுகையாலே, ஸாங்க்யமதம் பொருந்தாததேயாகும்.

ரசநாநுபபத்த்யதிகரணம் முற்றிற்று

महद्दीर्घाधिकरणम्॥ (२-२-२)

सि-सू-महद्दीर्घवद्वा ह्रस्वपरिमण्डलाभ्याम्॥ (२-२-१०)

१५७. प्रधानहेतुवादस्य प्रागसाङ्गत्यमीरितम्।
अणुकारणवादस्यासामञ्जस्यमिहोच्यते॥

पू १५८. मिथोऽवयवसंयोगात् अवयव्युद्भवात्तथा।
अंशाल्पत्वबहुत्वाभ्यामंशिवैषम्यदर्शनात्॥

१५९. तदंशाल्पत्वकाष्ठा चावश्यकीत्यणवो मताः।
जगदारंभकास्ते च क्रमात्स्युरिति चेन्न तत्॥

மஹத்தீ₄ர்க்காதி₄கரணம்॥2-2-2॥

ஸி. ஸூ:- மஹத்தீ₃ர்க்க₄வத்₃ வா ஹ்ரஸ்வ பரிமண்ட₃லாப்₄யாம் ॥ 2-2-10॥

ஹ்ரஸ்வ பரிமண்ட₃லாப₄யாம்—த்₃வ்யணுக பரமாணுககளிருந்து, மஹதீ₃ர்க்க₄வத வா—(முறையே) த்ர்யணுகமும், த்₃வ்யணுகமும் உண்டாவது பொருந்தாததாயிருப்பது போல (அஸம்ஞ்ஜஸம்—நையாயிகவைஶேஷிகாகளின் மற்ற கொள்கைகளும் பொருந்தாதவையே.)

157. முன் அதி₄கரணத்தில் ஸ்வதந்தர ப்ரதா₄னகாரணவாதம் செய்யும் ஸாங்க்யமதம் பொருந்தாதுஎன்று நிரூபிக்கப்பட்டது, இவ்வதிகரணத்தில், அதி₄ஷ்டா₂தாவாக ஈஶ்வரனை ஒப்புக்கொண்டபோதிலும் அணுகாரணவாதம் செய்யும் நையாயிகவைஶேஷிக மதங்கள் பொருந்தமாட்டா என்று நிரூபிக்கப்படுகிறது.

158-159*. **பூர்வபக்ஷம்.** பல அவயவங்கள் சேர்ந்து தான் ஓர் அவயவியானது உண்டாகிறது. அவயவங்கள் குறைவாயிருந்தால் அவயவி சிறிதாயிருப்பதையும், அவயவங்கள் அதிகமாயிருந்தால் அவயவி பெரிதாயிருப்பதையும்

सि १६०. द्व्यणुकात्परमाणोश्च त्र्यणुकादिजनिर्यथा।
तदभ्युपगतं चान्यत् सर्वमप्यसमञ्जसम्॥

१६१. तन्त्वाद्यवयवास्त्वांशैष्षड्भिः पार्श्वैर्हि सङ्गताः।
जनयन्त्यवयव्याख्यं पृथुवस्त्वणवोऽपि ते॥

१६२. तथैव संयुज्यमानाः कल्पेरन् द्व्यणुकादये।
तदणूनां निरंशत्वे परमाणुशतस्य च॥

காண்கிறோம். அவயவியை அவயவங்களாகப் பிரித்துக் கொண்டே சென்றால், 'இனி பிரிக்க முடியாது' என்னும் நிலை வரும்போது அந்த அவயவங்கள் பரமாணுக்கள் எனப்படுகின்றன. இந்தப் பரமாணுக்களே அடைவே உலகிற்கு உபாதான காரணமாகின்றன.

159-164.* **ஸித்தாந்தம்.** இருபரமாணுக்கள் சேருவதாலே த்3வ்யணுகம் உண்டாகிறதென்றும், மூன்று த்3வ்யணுகங்கள் சேருவதாலே த்ர்யணுகம் உண்டாகிறதென்றும், இவ்வண்ணமாகவே உலகம் உண்டாகிறதென்றும் அணு காரணவாதிகள் கூறுகிறார்கள். அவர்கள் மதத்தின் அடிப்படையான இக்கொள்கை பொருந்தாமலிருப்பதுபோலே, மற்ற எல்லாக் கொள்கைகளும் பொருந்தமாட்டா. இக்கொள்கை ஏன் பொருந்தாதெனில், வஸ்திரம் முதலியவற்றின் அவயவங்களான நூல் முதலானவை ஒன்றோடொன்று சேரும்போது ஆறு அல்லது அதற்குக் குறைந்த தம் பக்கங்களில் ஒன்று சேருகின்றன; ஒன்று சேராத பக்கங்களும் இருக்கின்றன. அதனாலேயே இரண்டு அவயவங்கள் ஒன்று சேரும்போது அவற்றைக் காட்டிலும் பெரிதான அவயவி உண்டாகின்றது. இதுபோலவே இரண்டு பரமாணுக்கள் ஒன்று சேரும்போது சேராத பக்கங்களும் சில இருப்பதாலே பரமாணுவைக் காட்டிலும் பெரிதான த்3வ்யணுகம் உண்டாகிறது என்று கூறவேண்டும். ஆனால், பரமாணுக்கள்

१६३. संयोगेऽपि न चैकाणुपरिमाणाधिकं महत्।
परिमाणं भवेत्तेषामंशवत्त्वं यदीष्यते॥
१६४. तेपि सांशाः स्वकीयांशैः ते च स्वांशैरिति क्वचित्।
कारणत्वस्य न स्याद्धि व्यवस्थितिरतो न सत्॥

அவயவமறறவை எனறு அணுகாரணவாதிகளால ஒபபுக கொள்ளபபடுவதாலே அவை ஒனறு சேருமபோது சேராத பகககங்கள் சில இருககினறன எனறு கூறமுடியாது. ஆகையாலே அவயவமறற பரமாணுககள் நூறு ஒனறு சோநதாலும ஒரு பரமாணுவைக காட்டிலும பெரிதான பரிமாணமுளள பொருளை உணடாககமாட்டா. இநத தோஷத்தைத தவிரபபதறகாகப பரமாணுககள் அவயவ முடையவை எனறு ஒபபுககொண்டால. அவை மேலும பல அவயவங்களாகப பிரிககததககவை எனறும. அவை மேலும் பல அவயவஙகளாகப பிரிககத்தககவை எனறும் இபபடி ஒரு நிலைநிலலாமல ஒபபுககொணடே செலல வேணடிவரும. ஆகையால. பிரிககமுடியாத பரமாணு எனனும மூலகாரணம ஒனறு இலலையாகிவிடும. ஆகையால. பரிமணடலம எனனும பரமாணுவிலிருநது ஹ்ரஸவம எனபபடும தவ்யணுகம உணடாவதாகவும, அநத தவ்யணு கத்திலிருந்து அதைக காட்டிலும பெரிதாகையாலே 'மஹததீர்ககம' எனபபடும் தாயணுகம உணடாவதாகவும கூறும அணுகாரணவாதிகளின அடிப்படைக கொள்கை ஒட்டாது எனபது தெளிவு. இதுபோலவே அவாகளுடைய மறற கொள்கைகளும பொருந்தாதவையே. இது மேலே விவரிககபபடடவிருககிறது. ஸூத்ரததில, 'ஹ்ரஸவ பரிமணட$_3$லாப$_4$யாம' எனறு த்$_3$வ்யணுக பரமாணுகக ளாகிய இருகாரணங்களை எடுததது. காரயத்தை எடுகதும போது 'மஹததீ$_3$ர்கக$_4$ம' எனறு த$_3$வ்பணுக காரயமான த்ர்யணுகததை மாததிரம எடுத்திருபபது பரமாணுகாரய மான த்வயணுகததிறகும உபலக்ஷணம. ஸூதரததில வாஶபதம் சகாரப் பொருளதாய். மறற கொளகைகளைக குறிககிறது.

सि-सू-उभयथापि न कर्मातस्तदभावः॥ (२-२-११)

१६५. परमाण्वाद्यकर्मादृष्टकारितमुच्यते।
तददृष्टं चाणुगतमथवाऽऽत्मगतं भवेत्॥

ஸி. ஸூ: உப₄யதா₂பி ந கர்மாதஸ்தத₃பா₄வ: ॥2-2-11॥

உப₄யதா₂ அபி - (அணுவின் முதற்கிரியைக்குக் காரணமான அத்₃ருஷ்டம் அணுவிலோ, ஜீவனிடமோ) இரண்டிலும் ஏற்பட்டிருந்தாலும், ந கர்ம - அக்கிரியை ஏற்பட முடியாது. அத: - ஆகையால், தத₃பா₄வ: - அணுக்கள் இரண்டு சேருவது ஒட்டாது.

165-169. ஸித்தாந்தம் அணுகாரணவாதபக்ஷத்தில் மற்றும் பல பொருந்தாமைகள் இருப்பதாகச் சென்ற ஸூத்ரத்தில் வ்யாபகத்தால் உணர்த்தப்பட்டது. இந்த ஸூத்ரம் முதலாக அவை விவரிக்கப்படுகின்றன. பரமாணுவில் ஆதியில் ஒரு கிரியை உண்டாவதாகவும், அதனால் இரு பரமாணுக்கள் சேர்ந்து த்₃வ்யணுகம் உண்டாவதாகவும், மூன்று த்₃வ்யணுகங்கள் சேர்ந்து ஒரு த்ரஸரேணு உண்டாவதாகவும் இப்படியே படிப்படியாக உலகம் உண்டாவதாகவும் உரைக்கின்றனர் அணுகாரணவாதிகள். அதில், எல்லா வுலகமும் உண்டாவதற்கு மூலகாரணமாகப் பரமாணுவில் ஏற்படும் முதற்கிரியை புண்யபாபங்களால் உண்டாகும் அத்₃ருஷ்டத்தால் ஏற்படுவது என்றும் ஒப்புக்கொள்கின்றனர், 'அக்₃நேரூர்த்₄வஜ்வலநம் வாயோஸ்திர்யக்₃க₃மநம் (பவநம்) அணுமநஸோஶ்சாத்₃யம் கர்மேத்யத₃த்₃ருஷ்டகாரிதாநி' [வைஶேஷிகத₃ர்ஶனம் 5-2-13] [முதன்முதலில் அக்னி உயர எரியத்தொடங்குவதும், முதன்முதலில் வாயு பக்கங்களில் வீசுவதும், அணு மனம் ஆகியவற்றின் முதற்கிரியைகளும் அத்₃ருஷ்டத்தினால் ஏற்படுபவை] என்னும் வைஶேஷிக த₃ர்ஶன ஸூத்ரம் காணத்தக்கது. பரமாணுவில் ஏற்படும் இந்த முதற்கிரியைக்குக் காரணமான அத்ருஷ்டம் பரமாணுவில் உள்ளதா, அல்லது ஜீவனிடம் உள்ளதா என்னும்

१६६. द्वेधाप्यकादाचित्कत्वाददृष्टस्याऽस्य सर्वदा।
उत्पादकत्वापत्तिः स्यात्कादाचित्कं भवेन्न तत्॥

१६७. ततश्च कर्मणाणूनां संयोगाभाव आगतः।
विपाकापेक्षया नास्य सदोत्पादकतेति चेत्।

१६८. नानाप्रकारादृष्टानामेकदैवैकरूपतः।
न विपाकस्संभवेद्धि तथेशस्यानुमानतः॥

கேள்வி எழுகிறது எபபடி ஒபபுககொண்டாலும் பொருந தாது. ஜீவன செயத புணயபாபககிரியைகளால ஏறபடும அத்₃ருஷடம பரமாணுவில இருபபது பொருநதாதாகை யால முதலபக்ஷம் ஒடடாது, இருப்பதாகவே கொணடாலும், எபபோதுமே இருககவேண்டியிருககையால எபபோதுமே கிரியை ஏறபட்டு ஸருஷடி ஏறபடவேணடி வரும். ஜீவனிடம உள்ள அதருஷ்டம பரமாணுவில கிரியையை ஏறபடுததுவது பொருநதாதாகையால இரண்டாவது புக்ஷமும ஒட் டாது. அத்₃ருஷடமுள்ள ஜீவனுடைய ஸமயோகததால பரமாணுவில கிரியை ஏறபடலாமே எனில ஜீவனிடமுள்ள அத்₃ருஷ்ட பரவாஹம நிதயமாகையால எபபோதும ஸருஷ்டி ஏறபடவேணடிவரும. இனி "அத்₃ருஷடமானது நித்யமானாலும விபாகமடைநதாலதான பலனகொடுககும் சில அத்₃ருஷ்டங்கள் உடனே பலன கொடுககும. மற்றும் சில வேறு ஜந்மததில பலன கொடுககும். வேறு சில வேறு கலபததில பலன கொடுககும. ஆகவிபபடி விபாகத்தை எதிாபார்பபதால ஸ்ருஷடிகாலததில விபாகமடையும அத்₃ருஷ்டங்களால ஸருஷடிஏற்படுவதாகக கொளளலாமாகையால எப்போதும் ஸ்ருஷடி எறபட வேணடி வராதே" எனில இதுவும பொருநதாது, ஏனெனில கணககற்ற ஆத்மாககள ஒருவருக கொருவா ஸங்கேதம (முன ஏறபாடு) செய்து கொள்ளாமல் பலகாலஙகளில செய்த பலவிதமான கர்மஙகளினுல உண்டான அத்₃ருஷடஙகள

१६०. असिद्धेरीशसङ्कल्पात् नियमोऽत्र न संभवेत्।
अतो जगत्कारणत्वं परमाणोरसङ्गतम्॥

सि-सू-समवायाभ्युपगमाच्च साम्यादनवस्थितेः॥ (२-२-१२)

ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் ப்ரவிருத்தமாக வேண்டுகின்றன என்று கூறுவதற்குப் ப்ரமாணமில்லை. ஸ்ருஷ்டி ப்ரளயகாலங்களில் எல்லாப் பொருள்களும் சேர்ந்திருப்பதும் பிரிந்திருப்பதும் போல. ப்ரளயகாலத்தில் எல்லாப் பொருள்களின் ஸம்ஹாரமும் ஏற்பட முடியாது. ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட பொருள்கள் இரண்டு பரார்த்த₄காலம் ஸம்ஸாரமண்டலத்தில் இருக்கின்றன என்பதும் ஒட்டாது. இனி, “ஈச்வரனுடைய ஸங்கல்பத்தால் அணுக்களில் கிரியை ஏற்படுவதாகக்கொண்டால், ப்ரளயகாலத்தில் ஸம்ஹரிக்கப்படுவது முதலானவை பொருந்திவிடுமே” எனில், அனுமானத்தால் நீங்கள் ஈச்வரனை ஸாதிப்பது ஒட்டாது என்பது ஸாஸ்த்ரயோநித்வாதி₄கரணத்திலேயே நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறதாகையால், உங்கள் மதப்படியான ஈச்வரஸித்திக்கமாட்டாதாகையால் நீங்கள் ஈச்வரனைக் கொண்டு பரிஹாரமுரைப்பதும் பொருந்தாது. ஆகவிப்படி எவ்வகையிலும் பரமாணுவில் முதற்கிரியை ஏற்பட்டுப் பரமாணுக்கள் சேருவது ஒட்டாதாகையால், யுக்தியைக் கொண்டு பரமாணுக்கள் ஜகத்காரணம் எனக்கூறுவது பொருந்தாது. சாஸ்திரத்தில் கூறியபடி உலகை உடலாக உடைய ஸர்வேச்வரனே உலகிற்கு உபாதான காரணமாகவும் ஆகிறான் என்றே ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும்.

ஸி. ஸூ:-ஸமவாயாப்₄யுபக₃மாச்ச ஸாம்யா-த₃நவஸ்தி₂தே: ॥ 2-2-12 ॥

ஸமவாயாப்₄யுபக₃மாத் ச— (பரமாணுகாரணவாதிகள் ஜாதி முதலானவை பொருளோடு ஒன்றிநிற்கை பொருந்தவைக்க) ஸமவாயம் என்னும் ஸம்பந்தத்தை ஒப்புக்கொள்வதாலும். ஸாம்யாத்— (இந்த ஸமவாயம் பொருளோடு ஒன்றி நிற்கைப்பொருந்தவைக்க வேறொன்றை ஒப்புக

१७०. समवायाभ्युपगमाच्चेदं मतमसङ्गतम्।
द्रव्यापृथक्सिद्धिहेतुतया जात्यादिकस्य च॥

१७१. इष्यते समवायोऽयं तथाभावेऽप्यमुष्य च।
साम्याच्च हेत्वपेक्षायाः अनवस्था प्रसज्यते॥

१७२. स्वाभाविकस्तथाभावस्सम्बन्धस्येति चेत्तदा।
एष स्वभावो जात्यादेरेव युक्तः किमन्यतः॥

கொள்ளவேண்டிவருகையாகிற) ஸாம்யத்தாலே, **அநவஸ்தி$_2$தே**—ஒருநிலை நில்லாமற்போகவேண்டிவருகிறதாகையால் (அஸமஞ்ஜஸம்—அணுகாரணவாதம் பொருந்தாது)

170–172. **ஸித்தாந்தம்.** ஸமவாயம் என்னும் ஸம்பந்தத்தை ஒப்புக்கொள்வதாலும் அணுகாரணவாத$_3$ம் பொருந்தாது. க$_4$டத்வம் முதலிய ஜாதி முதலானவை க$_4$டம் முதலிய திரவியத்தோடு பிரிக்கமுடியாதபடி ஒன்றிநிற்பதற்குக் காரணமாக ஸமவாயம் என்னும் ஸம்பந்தத்தை நையாயிக வைசேஷிகர்கள் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். இப்படி ஒப்புக்கொள்வதாகில், இந்த ஸமவாய ஸம்பந்தம் அந்த திரவியத்தோடு பிரிக்க முடியாதபடி ஒன்றிநிற்பதற்குக் காரணமாக வேறொரு ஸம்பந்தத்தை ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும்; அதற்கு வேறொரு ஸம்பந்தத்தை ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும் என்று இவ்வண்ணமாக ஸாம்யத்தினாலே ஒருநிலை நில்லாமற்போக வேண்டிவருகையாகிற அநவஸ்த$_2$ாதோ$_3$ஷம் ஏற்படுகிறது. இனி, 'ஸமவாய ஸம்பந்தம் திரவியத்தோடு ஒன்றிநிற்பது அதன் இயல்வு' என ஒப்புக்கொண்டு விடலாமாகையால், அதற்காக வேறொரு ஸம்பந்தத்தை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டாம். ஆகையால் அநவஸ்த$_2$ாதோ$_3$ஷம்வராதே எனில்; ஜாதி முதலானவை திரவியத்தோடு ஒன்றிநிற்பது அவற்றின் இயல்வு என்றே ஒப்புக்கொண்டுவிடலாமாகையால், ஸமவாய ஸம்பந்தத்தைக் கற்பிக்கவேண்டிய அவசியமே இல்லை. ஆகையால் ஸமவாயத்தைக் கற்பிப்பதாலும் இம்மதம் பொருந்தாது.

सि-सू-नित्यमेव च भावात्॥ (२-२-१३)

१७३. सम्बन्धस्यास्य नित्यत्वे सम्बन्ध्यखिलवस्तुनः।
नित्यमेव च भावाद्धि मतमेतदसङ्गतम्॥

सि-सू-रूपादिमत्त्वाच्च विपर्ययो दर्शनात्॥ (२-२-१४)

ஸி. ஸூ:- நித்யமேவ ச ப₄ாவாத் ॥ 2-2-13 ॥

நித்யம ஏவ ப₄ாவாத ச—(ஸமவாயத்தை நித்யமாக ஒப்புக கொண்டால், அதை உடைய பொருள்களும) எப போதுமே இருககவேணடிவருகையாலும (அணுகாரணவாத மதம பொருந்தாது).

173. ஸித்தாந்தம். முன் ஸூத்ரத்தில் சொனன தோஷம ஸமவாயஸமபந்தம் அநித்யமாயிருநதாலும பொருந்தும. நையாயிகவைஶேஷிகாகள் ஸமவாய ஸம்பந்ததனை நித்ய மாகவே ஒபபுக்கொளளுகிறார்கள்; ஸம்பந்த₄ம எனபது இரண்டு ஸமபந்திகளின்றியிலே ஸித்திககமாட்டாதாகை யால, ஸமபந்தமான இது நித்யமானுல், இந்த ஸமபந்தத்தை உடைய க₄டதவம் முதலான ஜாதி நித்யமாயிருபபதுபோல, க₄டம் முதலான பொருள்களும் நித்யமாகவேண்டிவரும. இது ப்ரதயக்ஷவிருத்தம். இககாரணத்தாலும இம்மதம பொருநதாது.

ஸி. ஸூ:- ரூபாதி₃மத்த்வாச்ச விபர்யயோ த₃ர்ஶநாத் ॥ 2-2-14 ॥

ரூபாதி₃மதத்வாத—(பரமாணுககள்) ரூபம் முதலிய வற்றை உடைத்தாயிருககையால், விபர்யய: ச—(அணு காரணவாதிகள பரமாணுக்களுககு ஒப்புககொள்ளும நித்ய தவம, நிரவயவதவம் முதலான தன்மைகளின) எதிர தட்டானவையே ஸித்திககும. த₃ர்ஶநாத—(க₄டம் முதலான வற்றில அபபடிக) காணகையால, (இதனுலும பொருநதாது.)

१७४. पार्थिवाद्यणुसङ्घानामेषां रूपादिमत्त्वतः।
स्यात्स्वाभिमतनित्यत्वाऽनंशित्वादिविपर्ययः॥
१७५. घटादिकेषु रूपादिमत्स्वेवं दर्शनान्नहि।
दृष्टानुसारात्कल्प्योऽर्थः स्वाभीष्टे पर्यवस्यति॥

174-175. ஸித்தாததம கார்யமான பூதங்களில ஸ்பர்ஶம் ரூபம், ரஸம, கநதம், என்னும் குணஙகள் ப்ரத்யக்ஷமாகக காணபபடுகையால, வாயு, தேஜஸ, ஜலம, பூமி என்னும நாலு பூத பரமாணுக்களான காரணபபொருள்களிலும அந்த குணங்கள் இருககின்றன என்று அணுகாரணவாதிகள் ஒப்புககொள்ளுகிறார்கள். காரணபபொருளில இருநதால தானே காாயபபொருளில காணப்படும எனபது அவர்கள் கருதது. இதே முறையில, கடம முதலான கார்யப பொருள்களில காணப்படும அநித்யதவம, அவயவ முடைத்தாயிருககை, ஸ்தூலமாயிருககை முதலான தனமை களையும காரணபபொருளகளான பரமாணுககளில அவா கள் ஒப்புககொண்டு தீரவேண்டும. அவாகளோவெனில, பரமாணுககளை நித்யமாகவும, அவயவமறறதாகவும, ஸூக்ஷம மாகவும் ஒபபுககொள்ளுகிறார்கள். கார்யபபொருளகளில காணப்படுவதையொட்டிக காரணபபொருளில ரூபம முத லானவறறைக கலபிககும அவாகள் கொளகைப்படி பாாத தால முறகூறியபடி பரமாணுககளில நித்யதவம், நிரவய வத்வம், ஸூக்ஷ்மத்வம முதலானவறறின எதிாத்தட்டான அநித்யதவம, அவயவமுடைத்தாயிருக்கை, ஸ்தூலமா யிருக்கை ஆகியவையே ஸித்திககும. காாயமான கடம் முதலானவை அநித்யமாகவும், அவயமுடையவையாகவும, ஸ்தூலமாகவுமனறோ காணப்படுகினறன. கார்யத்தில் காணப்படுவதையொட்டிக் காரணததைக கற்பிக்கும்போது "சில தன்மைகளை மாத்திரமே கற்பிபபோம், மறறவறறைக கற்பிககமாட்டோம" என்று சொலலமுடியாதே. இக் காரணததாலும் அணுகாரணவாதம் பொருந்தாது.

सि-सू-उभयथा च दोषात्॥ (२-२-१५)

१७६. उक्तानित्यत्वादिदोषभयात् रूपादिशून्यता।
अणुसङ्घे स्वीकृता चेत्कार्यं स्याद्रूपवर्जितम्॥

१७७. स्वहेतुगुणपूर्वत्वात् गुणानां कार्यवर्तिनाम्।
एतद्दोषभयात्तेषु रूपवत्त्वं यदीष्यते॥

१७८. तर्ह्यनित्यत्वादिदोषः पूर्वोक्तः प्रसजेत्ततः।
दोषादुभयथा चैवमसमञ्जसमेव तत्॥

ஸி. ஸூ:- உப₄யதா₂ ச தோ₃ஷாத் ॥ 2-2-15 ॥

உப₄யதா₂ தோ₃ஷாத ச—(பரமாணுககளில ரூபம் முதலானவை இலலை எனறாலும, உணடெனறாலும) இரண்டு பக்ஷத்திலும தோஷம ஏறபடுகையாலும (அணுகாரண மதம் பொருந்தாது.)

176-178. **ஸித்தாநதம.** முன ஸூதரத்தில கூறியபடி, கார்யஙகளில காணபபடுவதையொட்டிக காரணமான பரமாணுககளிலும ரூபம முதலானவறறை ஒபபுககொணடால அநிதயதவம முதலானவையும் ஏறபடுகிறதே எனனும பயததால காரணபபொருளான பரமாணுககளில ரூபம முதலானவை இலலை என்று கொண்டால, காரணங்களில உள்ள குணஙகளே கார்யபபொருளகளில ஒபபுக்கொள்ளப் படவேண்டும் எனனும நியமததை ஒட்டி, காரணத்தில இலலாத ரூபம முதலானவை காாயங்களான கடம முதலானவற்றில இலலாமறபோகவேண்டிவரும். ப்ரத்யக்ஷ விருதத மான இதைத்தவிர்பபதற்காகக காரணமான பரமாணுக் களில கார்யததையொட்டி ரூபம் முதலானவற்றை ஒபபுக கொணடால, முன ஸூத்ரததில கூறியபடி அவறறில அநிதயதவம் முதலானவையும ஏறபடும். இபபடி இரணடு பக்ஷததிலும் தோஷமஏற்படுகையாலும அணுகாரணவாத மதம பொருநதாது.

सि-सू-अपरिग्रहाच्चात्यन्तमनपेक्षा ॥ (२-२-१६)

१७९. श्रुतिन्यायविरुद्धेपि कपिलस्य मते क्वचित् ।
सत्कार्यवादमुख्येऽस्ति वैदिकानां परिग्रहः ॥

१८०. केनाप्यंशेन काणादपक्षस्यास्यापरिग्रहात् ।
अनपेक्षैव कार्याऽत्रात्यन्तं मोक्षफलेप्सुभिः ॥

इति महद्दीर्घाधिकरणम् ॥

ஸி. ஸூ:- அபரிக்₃ரஹாச்சாத்யந்தமநபேக்ஷா
॥ 2-2-16 ॥

அபரிக்₃ரஹாத ச- (வைதிகாகளால) ஏறறுக்கொள்ளப படாமையாலும, பொருந்தாமையாலும, அதயந்தம் அந பேக்ஷா—மிகவும அநாதரிககததககது (அணுகாரணமதம்).

179-180. கபிலருடைய ஸாங்கயமதம் ஸ்வதந்த்ரப்ரத₄ான காரணவாத₃ம் முதலிய சில விஷயங்களில ஶ்ருதிகளுககும் நியாயஙகளுககும முரண்பட்டிருநதபோதிலும். 'இலலாத பொருள் உணடாக முடியாது' எனனும் ஸதகார்யவாதம், பரகருதி.மஹான்முதலான இருபததுநாலு அசேதநதத்துவங் களின எண்ணிககை முதலான சில விஷயங்களில வைதிகர்கள் அம்மதத்தைஏற்றுககொண்டிருககிறாகள் 'ஸத்காாயவாதம' முதலானவறற ஒபபுககொள்ளாத வைஶேஷிக மததில எந்த அம்ஶததையும வைதிகர்கள் ஏறறுக்கொள்ளவிலலை யாகையாலும், முறகூறியபடி அம்மதம முழுவதுமே பொருந்தாமலிருககையாலும. மோக்ஷபலனை விரும்புகிறவர் களால அமமதம் மிகவும் அநாதரிக்கத்தக்கதேயாகும. ஸூத்ரததிலுள்ள சகாரம் முன ஸூதரங்களிற்சொனன பொருந்தாமைகளை ஸமுச்சயிககிறது.

மஹத₃தீ₃ாகக₄ாதி₄கரணம முற்றிறறு.

समुदायाधिकरणम् ॥ (२-२-३)

सि-सू-समुदाय उभयहेतुकेऽपि तदप्राप्तिः ॥ (२-२-१७)

१८१. अणुकारणतावादिपक्षे पूर्वं निराकृते।
तत्साम्योपस्थितः पक्षः सौगतानां निरस्यते॥

१८२. चतुर्विधास्सौगतास्तेष्वाद्या वैभाषिकाख्यकाः।
द्वितीयास्सौत्रान्तिकाख्या एषां दर्शनमीदृशम्॥

ஸமுத₃ாயாதி₄கரணம் ॥ 2-2-3 ॥

ஸி. ஸூ:- ஸமுத₃ாய உப₄யஹேதுகேऽபி தத₃ப்ராப்தி: ॥ 2-2-17 ॥

உப₄யஹேதுகே ஸமுத₃ாயே அபி— பரமாணுவைக் காரணமாகக்கொண்டதான பூமி முதலானவற்றின் ஸமுதாயத்திலும், பூமி முதலான பூதங்களைக்காரணமாகக் கொண்ட சரீரேந்திரிய ஸமுதாயத்திலும், தத₃ப்ராப்தி — ஸமுதாயமாகும் தன்மை சேராது.

181-182. முன் அதி₄கரணத்தில் பரமாணுக்கள் உலகிற்கு உபாதானகாரணம் என்று கூறும் நையாயிக வைசேஷிகர்களின் மதம் தள்ளப்பட்டது. இவ்வணு காரணவாதம் செய்யும் விஷயத்தில் இவர்களை ஒத்திருக்கையாலே, அடுத்தபடியாக பௌத்தர்களின் மதம் தள்ளப்படுகிறது. 1 வைப₄ாஷிகர்கள். 2. ஸௌத்ராந்திகர்கள் 3. யோகா₃சாரர்கள். 4. மாத்₄யமிகர்கள் என்று பௌத்தர்கள் நாலுவகைப்பட்டவர்கள். நாலுபேருமே புத்தசிஷ்யர்களாயினும், முன்னவரைக்காட்டிலும் பின்னவரது மதம் அதிகமான தோஷமுள்ளது.

पू १८३. गन्धादिसङ्घैरणुभिः पार्थिवाद्यैश्चतुर्विधैः ।
उत्पाद्यन्ते पृथिव्यादिसङ्घातास्तैश्च भौतिकाः ॥

"யோக₃ாசாரோ ஜக₃த₃பலபதயதர ஸௌதராநதிகஸ தத
தீ₄வைசிதாயாத அநுமிதிபத₃ம வகதி வைப₄ாஷிகஸது ।
பரத்யக்ஷம தத க்ஷணிகயதி தே ரஙக₃நாத₂ தரயோSபி
ஜ்ஞாநாதமதவக்ஷணபி₄து₃ரதே சக்ஷதே தாந க்ஷிபாம ॥"

[அரஙகநகரப்பனே! இந்த பௌததர்களுள் யோகாசார வகுப்பினன வெளி உலகை இலலெசெய்கிருன; ஸௌத ராந்திக வகுப்பினன 'பலவகைப்பட்ட அறிவுகள் உணடா வதாகிற ஹேதுவைககொணடு அநுமானத்தால் உலகம அறியப்படுவது, க்ஷணிகமாகவுமிருபபது' எனகிருன. வை பாஷிகன் என னும் வகுபபைச்சோநதவனேவெனில, 'உலகம ப்ரத்யக்ஷமாகவும க்ஷணிகமாகவுமிருப்பது' எனகிருன. இம்மூனறு வகுபபினருமே ஞானமே ஆத்மா' எனறும, 'அது கணததில அழிவதே' எனறும கூறுகிருாகள். அவர்களைத தள்ளுகிறோம] என று ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவததில் கூறபபட்டவர்களில க்ஷணிகமான வெளி உலகை ஒபபுக கொள்ளும் வைப₄ாஷிகனும, ஸௌதராநதிகனும் இவ்வதி கரணத்தில் தள்ளப்படுகின றனர். 'உலகமில்லை, க்ஷணிக மான ஞானமே உள்ளது' என்னும யோகாசா்ரன அடுதத அதி₄கரணததிலும், 'ஒன் றுமே இல்லை' என் னும மாத்₄யமிகன அதறகடுத்த அதிகரணததிலும தள்ளபபடுகின றனர்.

*183-186**. **பூாவபக்ஷம்.** ரூபம, ரஸம, ஸ்பர்ஶம, கந்தம் என்னும் தனமைகளை உடையவை பூமிபரமாணுக்கள். ரூபம், ரஸம, ஸபாசம எனனும் தனமைகளை உடையவை ஜலபரமாணுககள், ரூபம், ஸ்பர்சம் என னும தனமைகளை உடையவை தேஜ: பரமாணுககள்; ஸ்பர்ஶம் எனனும் தன்மையையே உடையவை வாயுபரமாணுககள. பல பூமி பரமாணுககள் சேர்நது பூமியும, பல ஜலபரமாணுககள் சேர்நது ஜலமும பல தேஜ.பரமாணுககள் சேர்நது 'தேஜஸ்' எனனும் அகனிததததுவமும், பல வாயுபரமாணுக

१८४. उत्पाद्यन्ते च सङ्घाताः बाह्यार्था एत एव हि।
आन्तरो ज्ञानसन्तानरूपो देहान्तरास्थितः॥
१८५. अहंप्रतीतिविषयः आत्माऽस्त्यर्थेष्वमीष्वपि।
क्षणिकेषु स्थिरत्वादिबुद्ध्याख्याविद्ययाऽखिलम्॥
१८६. उपपद्यत एवातः जगदुत्पत्तिरप्यथ।
सि युज्यते व्यवहारश्चेत्येतन्मतममङ्गलम्॥
१८७. अणुहेतुकपृथ्व्यादिसङ्घे पृथ्व्यादिहेतुके।
देहेन्द्रियादिसङ्घे च सङ्घोत्पत्तिर्न युज्यते॥

கள் சேர்ந்து வாயுவும் உண்டாகின்றன. பூமி முதலான இந்த நாலு பூதங்களும் ஒன்றோடொன்று சேருவதால் தேஹமும், இந்திரியங்கள் முதலான பௌதிக பொருள்கள் உண்டாகின்றன. நாம் வெளியுலகில் காணும் பொருள்கள் இப்படி உண்டானவையேயாம். தேஹத்தின் உள்ளிருக்கும் பொருளை ஆராய்ந்தால், ஜ்ஞானங்களின் தொடர்ந்த ஸமூஹமாயிருப்பதாய், 'அஹம்' என்னும் அறிவுக்கு விஷயமாயிருப்பதே உட்பொருளான ஆத்மா என்னப்படுகிறது. வெளிப்பொருள்களோடு, உட்பொருளான அறிவோடு வாசியற எல்லாம் க்ஷணமாத்திரமே இருப்பவை. இவற்றை நிலையாயிருப்பவையாக மயங்குவதே அஜ்ஞானம். ஆகவிப்படி க்ஷணிகமான நான்குவகைப் பரமாணுக்களிலிருந்து க்ஷணிகங்களான நாலு பூதங்களும் அவற்றிலிருந்து க்ஷணிகங்களான தேஹேந்திரியங்களும் உண்டாவதே உலகின் உற்பத்தியாகும். உள்ளிருக்கும் க்ஷணிகஜ்ஞானத் தொடரான ஆத்மா இவற்றை ஸ்திரமென்று அறிவதால் உலகவ்யவஹாரம் ஏற்படுகிறது. ஆகையால், ஜகத்துத்பத்திக்கும், லோகவ்யவஹாரத்திற்கும் வேறு எதையும் ஒப்புக் கொள்ளத் தேவையில்லை.

186*-190. **ஸித்தாந்தம்.** இந்த மதம் பொருந்தாது. அணுக்களிலிருந்து பூமி முதலான பூத ஸமுதாயம் உண்டாவ

१८८. क्षणिकत्वाभ्युपगमात् अणुपृथ्व्यादिकस्य च।
कदाऽणवः क्षणध्वस्ताः व्याप्रियन्ते च संहतौ॥

१८९. भूतानि च कदा वा ते संहन्यन्तेऽथ तानि च।
कदा ते ज्ञानविषयाः यान्ति वा व्यवहार्यताम्॥

१९०. सर्वे क्षणविशिष्टाश्चेत् पदार्थाः, नहि युज्यते।
जगदुत्पत्तिरपि च व्यवहारश्च लौकिकः॥

தாகக கூறுமிடததிலும், பூமி முதலானவறறிருநது தேஹம், இநதிரியம முதலான பெளதிக ஸமுதாயம உணடாவதாகக கூறுமிடததிலும், அவ்விரு ஸமுதாயங்களும உண்டாவது பொருந்தாது. ஏனெனில அணு, பூமி முதலிய அவையெலலாம க்ஷணிகமாகவனறோ ஒப்புககொள்ளபபடுகினறன. ஒரு பொருள் மற்றொனறோடு சேருமபோது முதல க்ஷணத்தில அதில கிரியை ஏறபட வேண்டும, இரணடாவது க்ஷணத்தில மறற பொருளோடு சேரவேணடும. மூனறாவது க்ஷணத்தில ஸமுதாய நிலையை அடையவேணடும. அணுககள் ஒனறோடொன்று சேருமபோது முதல கணத்திலேயே அழிந்து விடுவதால. சோககைககாக அவை எபபோது தொழில புரியமுடியும்? பூதங்களும் ஒனறோடொனறு சேருமபொது முதல கணததிலேயே அழிநது விடுவதால, சோககைககாக எப்போது தொழில புரியமுடியும்? ஒரு கணததிலேயே அழியும் அவை எககணததில் க்ஷணிகமான ஞானததிறகு விஷயமாகி லோகவ்யவஹாரததை விளைகக முடியும்? ஆகவிபபடி எலலாப பொருள்களுமே கணத்திலேயே அழிபவையாக ஒப்புககொள்ளப்படுகையால், இம் மதத்தில உலகததின உறபததியும ஒட்டாது, லோகவ்யவஹாரமும ஒட்டாது. ஆகையால உலகின உறபததியும, லோகவ்யவஹாரமும பொருந்துவதற்கு பரஹ்ம காரணவாததததை ஏறறுககொணடே தீரவேண்டும.

सि-सू-इतरेतरप्रत्ययत्वादुपपन्नमिति चेन्न सङ्घातभावानिमित्तत्वात् ॥
(२-२-१८)

१९१. अविद्या विपरीता धीः तया संस्कारशब्दिताः।
रागद्वेषादयश्चैवमविद्यादिपरम्परा ॥

ஸி. ஸூ:- இதரேதர*ப்ரத்யயத்வாது₃பபந்நமிதி சேந்ந ஸங்கா₄தபா₄வாநிமித்தத்வாத் ॥ 2-2-18 ॥

இதரேதர *ப்ரத்யயத்வாத்-(அவித்யை முதலானவையும் பூமி முதலானவையும் சக்கரம் போலே சுழன்று) ஒன்றுக்கொன்று * காரணமாயிருக்கையாலே, **உபபந்நம்**—(ஸமுதாயமாகும் தன்மை) பொருந்தும். **இதி சேத்**—எனில், **ந**—பொருந்தாது; **ஸங்கா₄தபா₄வாநிமித்தத்வாத்** - (அவித்யை முதலானவை பூமி முதலானவற்றின்) ஸமுதாயமாகும் தன்மைக்குக் காரணமாகமாட்டாவாகையால்.

*191-*193.* **பூர்வபக்ஷம்.** அநாதியாய் வரும் கார்யகாரண பரம்பரையை ஆராய்ந்தால் முன் ஸூத்ரத்தில் சொன்ன தோஷம் ஏற்படாது. க்ஷணிகப் பொருள்களை நிலையாக நினைக்கும் அவித்யை என்னும் விபரீதஜ்ஞானத்திலிருந்து ஸம்ஸ்காரங்கள் என்னப்படும் ராகத்₃வேஷம் முதலானவை ஏற்படுகின்றன. சரீரம் முதலானவை நிலையானவை என்னும் எண்ணத்தால் அவற்றில் ராகமும், அவற்றுக்குத் தீங்கு செய்வாரிடம் த்வேஷமும் ஏற்படுவதைக் காண்கிறோமன்றோ. அந்த ராகம் தொடர்வதால் சித்த ரூபமான ஆத்மா தாயின் கர்ப்பத்தில் நுழைந்து, அங்கு 'நான்' என்னும் அஹங்காரத்தைப் பெற்று, புதிதாக உண்டாகும் சரீரத்திற்கு வேண்டிய ஸாரத்தை, வீர்யம், ஸ்ம்ருதி ப்ரீதி முதலிய சைதந்யங்களைப் பெற்று அதனாலே பூமி முதலான தாதுக்கள் சேரப்பெற்று ஆறு இந்த்ரியங்களைப் பெற்று, ப்ராணன், தேஹம், இந்த்ரியம் முதலானவற்றின

---

* பௌத்த மதத்தில் ப்ரத்யய சப்தம் காரணத்தைச் சொல்லும்.

१९२. अन्योन्यमूलाऽनादिश्च चक्रवत्परिवर्तते।
भूतभौतिकसङ्घातं विनैतन्नोपपद्यते॥

१९३. अतस्सङ्घातभावाद्यमुपपन्नमिहेति चेत्।
नैवमेतदविद्यादेः सङ्घातत्वादिकं प्रति॥

१९४. अनिमित्तत्वतोऽविद्या स्थिरताबुद्धिरस्थिरे।
क्षणिकस्य हि नार्थस्य भजेत् संहतिहेतुताम्॥

१९५. शुक्तिरूप्यत्वबुद्धिर्हि न शुक्त्याद्यर्थसंहतेः।
हेतुस्स्यात् किञ्च यस्य स्यात् क्षणिके स்थिरतामतिः॥

ஸமுதாயமாய் ஸங்காதமெனப்படும் உடம்பாகி, மறுபடியும் அவித்யையை அடைந்து இப்படியே சக்கரம்போல ஒன்றுக்கொன்று காரணமாகச் சுழன்று சுழன்று வருகிறது. பூ₄தஸமுதாயமும், பௌ₄திகமான சரீரேந்திரிய ஸமுதாயமும் ஏற்படாமல் இந்தச் சக்கரம் ஓடாது. ஆகையால் பூ₄த பௌ₄திக ஸமுதாயம் ஏற்படுவதும், லோகவ்யவஹாரமும் பொருந்திவிடுகிறது. ஆகையால் சென்ற ஸூத்ரத்தில் சொன்ன தோஷம் பௌத்தமதத்தில் ஏறாது.

193-196. **ஸித்தாந்தம்.** *இப்பூர்வபக்ஷம் தவறு அவித்யை முதலானவை பூ₄தபௌ₄திகங்கள் ஸமுதாயமாவதற்குக் காரணமாகவேமாட்டா. நிலையில்லாத பொருள்களை நிலையென நினைக்கும் விபரீதஜ்ஞானம் க்ஷணிகமான பொருள்கள் ஒன்றோடொன்று சேர்வதற்கு எப்படிக் காரணமாக முடியும்? கிளிஞ்சலை வெள்ளியென்று அறியும் மயக்கம் கிளிஞ்சல் முதலான பொருள்களின் சேர்க்கைக்குக் காரணமாக முடியுமோ? மேலும், எவன் க்ஷணிகப் பொருளை நிலையாக நினைக்கிறானோ அவன் அக்கணத்திலேயே அழிந்து விட்டானாகையால் ராகம் முதலானவை அவனுக்கு எப்படி ஏற்படமுடியும்? ஆகையால் பௌத்த மதம் பொருந்ாது.*

१९६. स सदैव व्यस्त इति कस्य रागादिकं भवेत् ।
सि-सू-उत्तरोत्पादे च पूर्वनिरोधात् ॥ (२-२-१९)
परक्षणोत्पत्तिकाले पूर्वक्षणविनाशनः ॥
१९७. परक्षणं प्रत्येतस्य हेतुत्वानुपपत्तितः ।
न स्याद्विश्वोत्पत्तिरस्मिन् क्षणिकत्वमते ध्रुवम् ॥
१९८. अभावस्यैव हेतुत्वे सर्वं सर्वत्र सर्वदा ।
उत्पद्येताऽथ पूर्वत्र वर्तिनोऽस्यैव हेतुता ॥

ஸி. ஸூ- உத்தரோத்பாதே3 ச பூர்வநிரோத4ாத்
॥ 2-2-19 ॥

உத்தரோத்பாதே3—பின் க்ஷணம் உண்டாகும் வேளையில், **பூர்வநிரோத4ாத் ச**—முன் க்ஷணம் அழிந்துவிடுவதாலும் (பௌத்த மதம் பொருந்தாது.)

196-*199.* பின் க்ஷணம் உண்டாகும் வேளையில் முன் க்ஷணம் அழிந்து விடுகிறதானகயால், முன் க்ஷணம் பின் க்ஷணத்திற்குக் காரணமாக முடியாது. ஆகையால் 'எல்லாம் க்ஷணிகம்' என்னும் பௌத்தமதத்தில் உலகின் உற்பத்தி ஒட்டாது. முன் க்ஷணத்தின் அபாவமே பின் க்ஷணத்திற்குக் காரணம் எனில்: அந்த அபாவம் அந்த க்ஷணம் அந்த இடம் தவிர்ந்த எல்லாக் காலங்களிலும் எல்லாவிடங்களிலும் இருக்கையால், எல்லாப் பொருள்களும் எல்லா இடங்களிலும் எல்லாக் காலங்களிலும் உண்டாகவேண்டிவரும். இதைத் தவிர்ப்பதற்காகக் காரியத்துக்கு முன் க்ஷணத்திலிருப்பது மாத்திரமே அதற்குக் காரணம் எனில், ஒரு க4ட க்ஷணம் அதற்கு அடுத்த க்ஷணத்தில் உள்ள பசு, எருமை, கல் முதலான எல்லாப் பொருள்களுக்கும் காரணமாகவேண்டிவரும். இதைத் தவிர்ப்பதற்காக முன் க்ஷணத்திலிருப்பதாய், கார்யத்தோடு ஒரே ஜாதியை உடையதே அதற்குக் காரணமாகமுடியும்

१९९. कश्चित् घटक्षणो हेतुः स्याज्ञानोत्तरभाविनाम्।
सि-सू-असति प्रतिज्ञोपरोधो यौगपद्यमन्यथा॥ (२-२-२०)
असत्यपि च हेतौ तत् कार्यमुत्पद्यते यदि॥
२००. ज्ञानोत्पत्तावधिपतिसहकार्यादिकस्य च।
कारणत्वप्रतिज्ञायाः विरोधश्चापि संभवेत्॥

எனில ஒரு கணததிலுளள க₄டம அடுதத கணததிலுள்ள எலலா கடஙகளுககும காரணமாக வேணடிவரும. இதைததவிாப்பதறகாக ஓர் உததரக₄டக்ஷணததிறகு ஒரு பூாவக₄டக்ஷணமே காரணமெனில, அபபோதும எந்த ஒரு க₄டததிறகு எந்த ஒருக₄டம காரணம எனறு நிாணயிகக முடியாதாகையாலே பொருநதாது இதைந தவிாபபதறகாக எந்த தேசததில ஒரு க₄டக்ஷணம் உளளதோ, அது அதே தேசததில உள்ள அடுதத க₄டக்ஷணந்திறகுக காரணம எனில: இபபடிக கொணடால தேசம நிலையானது எனறு ஒபபுககொணடதாகிறபடியால 'எலலாம க்ஷணிகம' எனனும பௌத்தமதம அழிநதது. ஆகையால, எவவகையி லும பௌததமதம பொருநதாது.

ஸி. ஸூ:- அஸதி ப்ரதிஜ்ஞோபரோதே₄ா யௌக₃பத்₃யமந்யத₂ா ॥ 2-2-20 ॥

அஸதி—(காரணம) இலலாமலிருககுமபோது (காாய முணடாகுமானல). **பரதிஜ்ஞோபரோத₄**—(அதி₄பதி முத லானவை ஞானமுணடாககக காரணமாகினறன) எனனும பௌத₃த₄மத பரதிஜ்ஞை விரோதிககும. **அநயத₂ா**—இநத பரதிஜ்ஞை விரோதிககாமைககாகக காரணம இருககும போதே கார்யம உண்டாகிறது எனில **யௌக₃பத்₃யம**— காாயகாரணங்கள் ஒரேசமயத்தில தோற்றமளிககவேணடும

199*-*202. முன ஸூதரஙகளில சொனன தோஷங் களைத் தவிாபபதற்காகக காரணமிலலாமலே கார்யம உணடா கிறது எனறு ஒப்புககொணடால, அதி₄பதி, ஸஹகாரி முதலானவற்றை ஞானம உணடாககக காரணமாக பௌதத மதத்தில பரதிஜ்ஞை செயதிருபபது ஓடடாமறபோய்விடும.

२०१. प्रतिज्ञाऽनुपरोधाय तिष्ठत्येकघटक्षणे ।
घटक्षणान्तरोत्पत्तिः इष्यते भवता यदि ॥
२०२. यौगपद्येनोपलब्धिः कार्यकारणयोर्भवेत् ।
सि-सू-प्रतिसंख्याऽप्रतिसंख्यानिरोधाप्राप्तिरविच्छेदात् ॥ (२-२-२१)
विनाशश्च द्विधा प्रोक्तः स्थूलसूक्ष्मप्रभेदतः ॥

இந்த ப்ரதிஜ்ஞை முரண்படாமைக்காகக் காரணம் இருந்தே காரியம் உண்டாகிறது எனில், இருந்தது அழிய இடமில்லாமையாலே காரியமும் காரணமுமான இரண்டு கடங்கள் ஒரே சமயத்தில் காணப்படவேண்டிவரும். இப்படிக் காணப்படவில்லை. ஆகையால் பௌத்தமதம் பொருந்தாது.

ஸி. ஸூ:- ப்ரதிஸங்க்யாऽப்ரதிஸங்க்யாநிரோதா-ப்ராப்திரவிச்சேதாத் ॥ 2-2-21 ॥

ப்ரதிஸங்கயாऽப்ரதிஸங்கயாநிரோதாப்ராப்தி.—காணப்படும் (ஸ்தூல) விநாசமும், காணமுடியாத (ஸூக்ஷ்ம) விநாசமும் (உலகிற்கு) ஏற்படமாட்டா; **அவிச்சேதாத**—(உள்ள பொருள் அடியோடு) இல்லாமற்போவது ஒட்டாதாகையால்.

202-205 முன் ஸூத்ரம் வரையில் இல்லாதபொருளிலிருந்து உள்ள பொருள் உண்டாகிறது என்னும் அஸத்காரியவாதம் தள்ளப்பட்டது. உள்ள பொருள் அடியோடு இல்லாமற்போவதும் ஒட்டாது என்று இந்த ஸூத்ரத்தில் நிரூபிக்கப்படுகிறது. ஸங்க்யா சப்தம் அறிவைக் குறிக்கும்; இங்கு ப்ரத்யக்ஷத்தைக் குறிக்கிறது; ப்ரதி சப்தம் எதிர்த்தட்டைச் சொல்லும். நிரோத சப்தம் விநாசத்தை உரைக்கும்; ஆகையால், ப்ரதிஸங்கயாநிரோத சப்தம் உள்ள பொருள் ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணும்படி அடியோடு இல்லாமற்போவதாகிற நிரந்வயவிநாசத்தை பௌத்தமதக

२०३. आद्योऽयमुपलभ्यर्हः घटादौ दण्डताडिते।
अन्त्यः प्रतिक्षणोद्भावी तदनर्हो निरन्वयौ॥

२०४. न स्यातां तौ विनाशादिधर्मभाग्वस्तुनस्सदा।
अविच्छेदात् घटादौ चावस्थान्तरसमन्विते॥

தில சொலலுகிறது. பரதயக்ஷமாகக காணத்தகாததா யிருககும் நிரவநயவிநாஶம் அபரதிஸங்க₂யா நிரோத₄ ஶபதததால கூறப்படுகிறது. இவ்விரணடுக்கும உத₃ா ஹரணம்:— க₄டம் முதலானவற்றைத் தடியால அடிக்கும் போது ஏற்படும விநாஶம ஸ்தூலமாயிருக்கையாலே, ப்ரத யக்ஷமாகக காணப்படுகிறது. இது ப்ரதிஸங்க₂யாநிரோ த₄ததிறகு உத₃ாஹரணம்; இரணடாவதறகு உதாஹரண மாவது.— அந்த கடம இப்படித் தடியால் அடிககப்படுவ தறகு முனனமே ஒவ்வொருகணமும நசிதது அதைப போனற மறறொரு க₄டம அடுதத கணததில உணடாவ தாகவும் இவ்விநாஶம ஸூக்ஷ்மமானதாகையாலே பரத யக்ஷமாகக் காணததகாதது எனறும க்ஷணிகதவ்வாதிகளால் ஒப்புக்கொள்ளபபடுமதேயாம். இவ்விரணடுவிதமான நிரந் வயவிநாஶமும் ஏறபடமாட்டா க₄டம முதலான பொருள கள் அழியும்போது. எப்போதும அவை கபாலம முதலான வேறு நிலைகளை அடைகினறனவேயொழிய அடியோடு அழிவதிலலை, ஆகையால அழியும எநத இடததிலும, ஒரு பொருள் மறறொரு நிலையை அடைவதாகிற ஸாநவய விநாஶததை ஒபபுகொள்ளலாமேயொழிய, அப்பொருள் அடியோடு அழிவதாகிற நிரந்வயவிநாஶததை ஏறகமுடி யாது. இவ்விஷயம் முன பாகத்தில ஆரமப₄ணாதி₄கரணத தில நிரூபிககப்பட்டது. இனி, "விளககு அணையுமபோது உள்ளதான விளககு அடியோடு அழிவதைக காணகிறோம. பழுக்கக் காய்ச்சிய இருமபில நீரத்துளி விழுந்தால, அதுவும் அடியோடு அழிவதைக் காண்கிறோம. இவறறைக்கொண்டு மற்ற பொருள்களும ஒவ்வொருகணமும் அடியோடு அழி

२०५. निरन्वयविनाशस्यादर्शनादेवमेव तु।
दीपनिर्वाणेऽपि सूक्ष्मावस्थासंप्राप्तिरिष्यते॥
सि-सू-उभयथा च दोषात्॥ (२-२-२२)

கிறன என்று அநுமானம செய்கிறோம்'' என்று க்ஷணிக நவாதிகள் கூறுவார்களாகில. 'கடம, பொறகுணடலம முதலானவை அழியமபோது முறையே அவை ஓடுகள, பொனகட்டி முதலானவையாக ஆவதைக காண்கிறோமே யொழிய, அடியோடு அழிவதைக காண்பதில்லை; அது போலவே விளககு அணையுமபோதும் அது ஸூக்ஷமநிலைஸ் ஸாக மாறுவதாகவும். பழுககககாய்ச்சிய இருமபில விழுநத நீர்ததுளி ஸூக்ஷமமான நீராவியாக மாறுவதாகவும அநுமானம செய்யலாம்; ஆகையால் நிரந்வயவிநாஶநதை ஒபபுககொள்ளவேண்டியதில்லை'' என்று பதில் கூறுகிறோம். காணபதையொட்டிக காணாததைக் கற்பிப்பது தககது; காணாததையொட்டிக காணபதைத் தள்ளுவது தகாதது. மேலும், க₄டம, குண்ட₃லம முதலான ஆயிரக்கணககான இடங்களில் பொருள்கள் அழியும்போது வேறுநிலையை அடைவதையே காணகிறோமாகையால, அதையொட்டி அபபடிக காணாத ஒரு சில இடங்களிலும அநுமானம் செய்வது நியாயமேயொழிய, காணாத ஒரு சில இடங்களை யொட்டிக கண்ணால காணும் பலவாயிரமிடஙகளை வேறு படுததபபார்பபதால நியாயவிரோத₄முமம, கெ₃ளரவம என்னும தோ₃ஷமுமம ஏற்படும் ஆகையால. பௌததர்களால கறபிககப்படும பரதிஸங்க்₂யாநிரோத₄ம் அபரதிஸஙக்₂யா நிரோத₄ம எனபபடும் இருவிதமான நிரந்வயவிநாஶங்களும் ஒடடாவாகையாலே, உள்ள பொருள் அடியோடு அழிய முடியாது என்று நிரூபிககப்பட்டதாயிறறு.

ஸி. ஸூ:- உப₄யதா₂ ச தோ₃ஷாத் ॥ 2-2-22 ॥

உப₄யதா₂—இல்லாத பொருளிலிருந்து உள்ள பொருள் உண்டாகிறதென்றும், உள்ள பொருள் இல்லாததாகிவிடுகிற தென்றும கூறும் இரண்டு வாதங்களிலும, தோ₃ஷாத ச— தோ₃ஷம் ஏறபடுகையாலும (பௌததமதம் பொருந்தாது.)

२०६. जातस्य तुच्छतापत्तौ तुच्छाच्चोत्पत्तिवर्णने।
दोषापत्तेरुभयथा ते न स्यातां हि सर्वथा॥
२०७. तुच्छादुत्पत्तिवादे हि कार्यं तुच्छात्मकं भवेत्।
यस्मादुत्पद्यते यच्च तत् तदात्मकमेव हि॥
२०८. मृत्सुवर्णादिकार्यं हि दृश्यते तन्मयं यथा।
जातस्य तुच्छतापत्तौ जगत्तुच्छात्मकं भवेत्॥
२०९. तच्च तुच्छात्मकं नाङ्गीक्रियते न प्रमीयते।
तस्मादुभयथा दोषादिदं मतमसङ्गतम्॥

206-209. பௌத்த மதத்தில் உண்டான பொருள் இல்லாததாகிவிடுகிறது என்றும், இல்லாததிலிருந்து உள்ள பொருள் உண்டாகிறது என்றும் ஒப்புக்கொள்ளும் இரண்டு வாதங்களிலும் தோஷம் ஏற்படுகிறதாகையால் அவ்வாதங்கள் எவ்வகையிலும் பொருந்தமாட்டா. எப்படியெனில்: ஶூந்யத்திலிருந்து ஒரு பொருள் உண்டாகிறது எனில், உண்டான அப்பொருளும் ஶூந்யமாகவே இருக்கவேண்டி வரும். ஏனெனில், உலகில் காரணப்பொருள் எவ்வுருவானதோ அவ்வுருவாகவே கார்யப்பொருள் இருப்பதைக் காண்கிறோம். மண்ணாலான குடம் மண்ணுருவாகவே யிருப்பதையும், தங்கத்தாலான குண்டலம் பொன்மயமாகவே இருப்பதையும் காண்கிறோமன்றோ. ஆக, ஶூந்யத்திலிருந்துண்டான உலகம் ஶூந்யமென்றே கொள்ளவேண்டிவரும். உலகமோ ஶூந்யமாகக் காணப்படவில்லை. மாத்4யமிகனை யொழிந்த பௌத்தர்கள் உலகம் ஶூந்யம் என ஒப்புக்கொள்வதுமில்லை. (எல்லாம் ஶூந்யமெனும் மாத்4யமிக பக்ஷம் அடுத்ததற்கடுத்த அதி4கரணத்தில் நிரஸிக்கப்பட்டிருக்கிறது.) உள்ள பொருள் அடியோடு அழிகிறது எனும் வாதத்திலும், ஒரு க்ஷணத்திற்குமேல் உலகம் முழுவதும் அடியோடு அழியவேண்டிநேரிடுகையாலே ஶூந்யமாகவே ஒப்புக்கொள்ளவேண்டி வருகிறது. ஆக, இவ்விரு வாதங்களிலும் உலகை ஶூந்யமாக ஒப்புக்கொள்ளவேண்டி வருகையாலே பௌத்தமதம் பொருந்தாது.

सि-सू-आकाशे चाविशेषात् ॥ (२-२-२३)

२१०. तुच्छस्वरूपताऽऽकाशे न संभवति तत्र च।
अबाधितप्रतीतिर्यत् पृथिव्यादाविवास्ति नः ॥

ஸி. ஸூ:- ஆகாஶே சாவிஶேஷாத் ॥ 2-2-23 ॥

ஆகாஶே ச-ஆகாஶவிஷயத்திலும் (ஶூன்யமென்னும் வாதம் பொருந்தாது.) அவிஶேஷாத்-(பூமி முதலானவற்றைப்போல ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணப்படுகையில்) வாசியில்லாமையால்.

210-*211. காணப்படும் பூமி முதலானவை ஶூன்யமாக மாட்டா என்று முன் ஸூத்ரத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டது. பூமி முதலானவற்றைப்போலே, வேறு ப்ரமாணத்தால் தள்ளப்படாமல் ப்ரத்யக்ஷத்தால் காணப்படுவதாயிருக்கையாலே ஆகாஶமும் ஶூன்யமாகமாட்டாது என்று இங்கு நிரூபிக்கப்படுகிறது. ஆகாஶம் ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணப்படுகிறதோ? எனில் "இவ்விடத்தில் பருந்து பறக்கிறது, இவ்விடத்தில் கழுகு பறக்கிறது" என்று பருந்து கழுகு முதலானவை பறக்குமிடமாக ஆகாசம் ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணப்படுகின்றனவன்றோ. பூமி முதலானவற்றின் அபா₄வமே (இன்மையே) ஆகாஶம் என்றும் கூறமுடியாது. எப்படியெனில் அபா₄வமானது (1) ப்ராக₃பா₄வம் (2) ப்ரத்₄வம்ஸாபா₄வம் (3) அந்யோந்யாபா₄வம் (4) அத்யந்தாபா₄வம் என்று நாலு வகைப்படும். ஒரு பொருளின் ப்ராக₃பா₄வம் என்பது அப்பொருள் உண்டாவதற்கு முற்காலத்திலிருப்பது, அதன் ப்ரத்₄வம்ஸாபா₄வம் என்பது அது அழிந்ததற்குப் பிற்காலத்திலிருப்பது. அப்பொருளிருக்கும்போது இவ்விரண்டு அபா₄வங்களும் இருக்கமுடியாது. ஆகாஶத்தை பூமி முதலானவற்றின் ப்ராக₃பா₄வமாகவோ, ப்ரத்₄வம்ஸாபா₄வமாகவோ கொண்டால், பூமி முதலானவை இருக்கும்போது ஆகாசம் இல்லாமற்போகவேண்டி வரும்.

२११. पतत्यत्र श्येन इति तदाधारत्वतोऽनिशम्।

இது ப்ரதயக்ஷவிருத்தம. ஆகையால ஆகாஶம பூமி முதலானவறறின ப்ராக3பா4வப்ரத4வமஸாபா4வஙகளாயிருக்க முடியாது. இனி, க4டம படம் என்னும இரு பொருள களிடையே அநயோந்யாபா4வததை எடுத்துககொண்டால, க4டததின அந்யோந்யாபா4வம படத்திலும, படத்தின அநயோந்யாபா4வம் க4டத்திலும உள்ளது. வேறு இடங களில இவ்வபா4வம் இருக்கமாட்டாது. ஆகாசததை இரு பொருள்களின் அந்யோந்யாபா4வமாக ஒபபுககொண்டால அவ்விருபொருள்களிடையே ஆகாஶம இருக்கமுடியாது. இதுவும பரதயக்ஷவிருததம. கடைசியாக அதயந்தாபா4வம என்பது ஒரு பொருள் அடியோடு இல்லாமலிருக்கும்போது ஏறபடுவது பூமி முதலானவை இருக்கும்போது அவை யிருககுமிடத்திலேயே நாம் ஆகாசததைக் காண்கையால, ஆகாஶமானது அவற்றின அத்யநதாபா4வமாகவுமாகமுடியாது. இவ்வணணமாக நையாயிக மத ரீதியில அபா4வததை ஒபபுககொண்டாலும் ஆகாஶம பூமி முதலானவறறின அபா4வமாக ஆகமுடியாதென அறியலாம். உண்மையில, ஒரு பொருளின அபா4வம் எனபது உள்ளதான பொருளொன்றின நிலையாகவே நிரூபிககப்படுகிறது உதா3ஹரண மாக, க4டத்தின ப்ராக3பா4வமானது அதன் முன நிலையான மண்கட்டியாகவும், ப்ரத்4வம்ஸாபா4வமானது அதன பின நிலையான ஓடுகளாகவும, க4டததின அநயோந்யாபா4வம படமாகவும், படத்தின அந்யோநயாபா4வம க4டமாகவும, 'பூமியில கடம் அடியோடு இலலை எனறவிடததில க4டத தின அத்யந்தாபா4வம் பூமியாகவும அறியபபடுகிறது. ஆகையால பூ4மி முதலானவறறின அபா4வமாகவே ஆகாஶ மாஞலும், அது பரத்யக்ஷமாகக காணபபடும் ஒரு பொரு ளாகவே ஆகமுடியும். ஆகவிபபடி பூமி முதலானவறறைப போலே ப்ரதயக்ஷமாகக் காணப்படுகையில வாசியிலலாமை யாலே, ஆகாஶமும் சூந்யமாகமாட்டாது.

सि-सू-अनुस्मृतेश्च ॥ (२-२-२४)

प्रत्यभिज्ञानतोऽप्येवमर्थक्षणिकता नहि ॥

२१२. तदेवेदमिति ज्ञानमतीताद्यवगाहनात् ।
कालद्वयविशिष्टं च वस्त्वेकं सूचयत्यतः ॥

२१३. अस्थिरत्वे पदार्थस्य प्रत्यभिज्ञा न सङ्गता ।
समानं दूषणं प्रोक्तं बाह्यार्थास्तित्ववादिनोः ॥

ஸி. ஸூ:- அநுஸ்ம்ருதேஶ்ச ॥ 2-2-24 ॥

அநுஸ்ம்ருதே: ச—(முன் அநுபவிக்கப்பட்ட பொருள்கள்) மறுபடியும் அநுபவிக்கப்படுகையாலும் (பொருள்கள் க்ஷணிகமாகமாட்டா.)

211*-213. இறந்தகாலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் என்று காலம் மூவகைப்படுகிறது. அதில் 'அன்று கண்டதை இன்று காண்கிறேன்' முதலானவிடங்களில் ஒரு காலத்தில் இருந்ததை மற்றொரு காலத்தில் அநுபவிக்கையாகிற ப்ரத்யபி₄ஜ்ஞாரூபமான ஜ்ஞானம் காணப்படுகிறது. இப்ரத்யபி₄ஜ்ஞையிலிருந்து, இருவேறு காலங்களிலிருந்த பொருள் ஒன்றே என்று நிரூபிக்கப்படுகிறது. பொருள்கள் க்ஷணிகமானால், கணந்தோறும் வேறுவேறு பொருள்கள் உண்டாக வேண்டுமாகையால் இருவேறு காலங்களிலிருக்கும் பொருள் ஒன்றே என்றறியும் இப்ரத்யபிஜ்ஞை ஒட்டாமற்போய்விடும். ஆக இதுவரையில் வெளிப்பொருள்கள் க்ஷணிகமாக உள்ளன என்று ஒப்புக்கொள்ளும் வைப₄ாஷிகஸௌத்ராந்திகர்களுக்குப் பொதுவான தூஷணங்கள் நிரூபிக்கப்பட்டன. அடுத்த ஸூத்ரத்தில் 'வெளிப்பொருள்கள் அநுமானத்தாலேயே அறியப்படுபவை' என்று கூறும் ஸௌத்ராந்திகனுக்கே உரிய தூஷணம் நிரூபிக்கப்படுகிறது.

सि-सू-नासतोऽदृष्टत्वात् ॥ (२-२-२५)

२१४. ज्ञानोत्पत्तिक्षणेऽर्थस्यानवस्थानान्न कस्यचित् ।
अर्थस्य धीविषयता स्यादिति प्राक् यदीरितम् ॥

२१५. तत्रानुमेयार्थवादी प्राह सौत्रान्तिकः परः ।
न ज्ञानविषयत्वेऽत्र वस्तुसत्तैव कारणम् ॥

२१६. वस्तुनो धीविषयता यतस्तद्धेतुतात्मिका ।
विज्ञाने नीलपीतादिविचित्राकारदर्शनात् ॥

२१७. पूर्वं समर्प्य स्वाकारं विज्ञाने तदनन्तरम् ।
स्वयं विनष्टो नीलादिरर्थः पुंसाऽनुमीयते ॥

ஸி. ஸூ:- நாஸதோऽத்₃ருஷ்டத்வாத் ॥ 2-2-25 ॥

அஸத ந—(அறிவில உள்ள நீலம முதலான தனமை) அழிநத பொருளுடையதாகமுடியாது. அத்₃ருஷடத்வாத—(பொருள் அழிநதபின அதன் தன்மை மறறொரு பொருளில ஸங்கரமிபபது) எங்கும காணபபடுவதிலலை யாகையால.

214-218. **பூாவபக்ஷம்.** பொருள்களை க்ஷணிகமாக ஒப்புககொணடால், எபபொருளும அதைபபறறிய அறிவுணடாகும அடுதத கணத்தில இருககமுடியாதாகையால, எப்பொருளுமே அறிவுககு விஷயமாக முடியாது என்று பௌததமததினமேல ஒரு தோஷம கூறபபடுகிற தன்றோ, அதறகு ஸௌதராநதிகர்களாகிற நாஙகள் பின வருமாறு ஸமாதானம உரைககிறோம.— அறிவுண்டாகும கணத்தில ஒரு பொருள இலலாமலிருப்பதால அப்பொருள் அறிவுககு விஷயமாகமாட்டாது என்று கூற முடியாது, ஒரு பொருள் உள்ளதாயிருபபதாலேயே அது அறிவுக்கு விஷயமாகி விடாது. அறிவுககு விஷயமாகை யாவது.- அறிவுண்டாவதறகுக காரணமாகையேயாகும;

२१८. यतोऽर्थकृतमेवैतत् ज्ञानवैचित्र्यमित्यमत्।
ज्ञाने नीलादिराकारः लभ्यते यः स नार्हति॥

२१९. आकारो भवितुं नष्टस्यार्थस्यैवमपि क्वचित्।
नष्टे धर्मिण्यदृष्टत्वात् धर्मस्यान्यत्र सङ्गतेः॥

அறிவுண்டாவதற்குக் காரணமாயிருக்கும் பொருள் அறிவையுண்டாக்கிவிட்டுத் தான் அழிந்துபோவதில் தடையில்லையே; அறிவுண்டாவதற்குக்காரணமாயிருக்கையே அறிவுக்கு விஷயமாகையெனில், அறிவுண்டாவதற்குக் காரணமான கண்முதலான இந்திரியங்களும் அறிவுக்கு விஷயமாகவேண்டிவருமேயெனில்: தன் ஆகாரத்தை அறிவில் ஸமர்ப்பிப்பதன் மூலம் எது அறிவுண்டாவதற்குக் காரணமாகிறதோ அதுவே அறிவுக்கு விஷயமாவது என்று கொள்ளுகிறோமாகையாலே, அறிவில் தம் ஆகாரத்தை ஸமர்ப்பிக்காத கண் முதலானவை அறிவுக்கு விஷய மாகாதவையாயிருப்பதில் குறையில்லை. ஆக, அறிவில் தன்னுடைய நீலம், மஞ்சள் முதலான ஆகாரங்களை ஸமர்ப்பித்து அழிந்துபோன நீலகுடம் முதலானவை அறிவி லுள்ளதாகக் காணப்படும் விசித்திரமான அவ்வாகாரங்களைக் கொண்டு அநுமானித்து அறியப்படலாமாகையால், க்ஷணிக மான பொருள்களும் அறிவுக்கு விஷயமாவதில் குறையில்லை. நீலம் முதலான ஆகாரங்களற்ற அறிவில் காணப்படும் நீலம் முதலானவிசித்திரமானஆகாரங்கள்அவ்வாகாரங்களையுடைய பொருள்களால் ஸமர்ப்பிக்கப்படுவதாகக் கொண்டால்தான் பொருந்துமாகையால் எங்கள் மதமே சரியானது.

*218-220. ஸித்தாந்தம்— இப்பூர்வபக்ஷம் தவறு. அறிவில் காணப்படும் நீலம் முதலான விசித்திரமான ஆகாரங்கள், ஏற்கனவே அழிந்துபோன பொருள்களின் ஆகாரங்களே என்று கூறுவது எவ்வகையிலும் பொருந்தாது.

२२०. जपापुष्पे विनष्टे हि लौहित्यं स्फटिके कुतः।
धीवैचित्र्यमतोऽर्थस्य क्षणिकत्वे न संभवेत्॥

सि-सू-उदासीनानामपि चैवं सिद्धिः॥ (२-२-२६)

२२१. क्षणिकत्वे पदार्थानां निष्प्रयत्ननृणामपि।
सर्वार्थसिद्धिस्स्यादेव प्रयत्नाद्यनुतिष्ठतः॥

ஒரு பொருள் அழிந்துபோய் விட்டபின்பு அதன் தர்மம் வேறொரு பொருளில் சேர்ந்து காணப்படுவதென்பது உலகில் எங்குமே கிடையாது. ஜபாகுஸுமம் என்னும் செம்பருத்திப் புஷ்பம் ஸ்படிகக்கல்லில் பிரதிபலிப்பதையும் கண்ணாடியில் முகம் பிரதிபலிப்பதையும் காண்கிறோம். அப்புஷ்பமோ, அம்முகமோ அந்தஸ்படிகம் அல்லது கண்ணாடியின் எதிரில் இருக்கும்போதுதான் அவற்றில் அவ்வ பிரதிபலிக்கின்றன. விலகிச் சென்ற பின்போ அழிந்தபின்போ அவை பிரதிபலிப்பதில்லை, இருக்கும்போதும் புஷ்பம் முகம் முதலானவற்றின் சிவப்பு முதலான ஆகாரங்கள் மாத்திரம் பிரதிபலிப்பதுமில்லை, அவ்வாகாரங்களோடு கூடிய புஷ்பம் முதலிய பொருள்களே அவையிருக்கும்போது பிரதிபலிக்கின்றன. ஆகையால் பொருள்கள் அழிந்தபின்பு அவற்றின் ஆகாரங்கள் மாத்திரம் அறிவில் ஸமர்ப்பிக்கப் பட்டுப் பிரகாசிக்கின்றன என்று கூறுவது ஒட்டாது. ஆகையால், பொருள்கள் க்ஷணிகமெனனும் பௌத்த மதத்தில் விசித்திரமான அறிவுகள் ஏற்படுவது பொருந்தாது.

ஸி. ஸூ:-உதா₃ஸீநாநாமபி சைவம் ஸித்₃தி₄:॥2-2-26॥

ஏவம்-இவ்வண்ணமாகப் பொருள்கள் க்ஷணிகமானவை என்க்கொண்டால், உதா₃ஸீநாநாம் அபி-முயற்சி செய்யாதவர்களுக்கும், ஸித்₃தி₄-ஸகலப்பொருள்களும் ஸித்திக்க வேண்டிவரும (என்னும் தோஷம ஏற்படும்,)

२२२. तदानीमेव नष्टत्वात् तत्संस्कारादिकस्य च।
स्थिरस्यैकस्यानुवर्तमानस्यासंमतत्वतः॥

२२३. भवेदहैतुकी सिद्धिः अप्रयत्नवतामपि।
उभयोरप्ययं दोषः समोऽतो दर्शनं न सत्॥

॥इति समुदायाधिकरणम्॥

221-223. **ஸித்தாந்தம்.** மற்றொரு ஹேதுவாலும் பௌத்தமதம் பொருந்தாது. அது என்னென்னில். உலகில் மனிதர்கள் வருங்காலத்தில் சில பயன்கள் ஏற்பட வேண்டும் என்னும் ஆசையாலே நிகழ்காலத்தில் சில முயற்சிகளைச் செய்வதைக் காண்கிறோம். பௌத்த மதத்தின்படி பிரயத்னங்களைச் செய்பவர்கள் அக்கணத்தி லேயே அழிந்துவிடுவதால் அவர்களுக்கு வருங்காலத்தில் எப்பயனும் இல்லை. அப்பிரயத்னங்களைச் செய்யாத வேறு எவர்களோ முயற்சியில்லாமலே எல்லாப்பயன்களும் ஏற்படு கின்றன என்று சொல்லவேண்டிவரும். பிரயத்னம் செய்த மனிதர்கள் அழிந்தபின்பும், அவர்களுடைய ஸம்ஸ்காரம் முதலான ஏதோவொன்று நிலையாயிருந்து பலனையளிக்கிறது என்று ஒப்புக்கொண்டாலாவது இந்ததோஷத்தை ஓரள வுக்குத் தவிர்க்கலாம். அத்தகைய நிலையான எப்பொருளையுமே பௌத்தர்கள் ஒப்புக்கொள்ளாததால், முயற்சி செய்யாதவர் களுக்கு போகம் மோக்ஷம் முதலிய எல்லாப் பேறுகளும் கிடைக்கின்றன என்னும் தோஷம் அவர்களால் தவிர்க்க வொண்ணாததேயாகும். வைபா₄ஷிகர், ஸௌத்ராந்திகர் ஆகிய இருவர்க்கும் பொதுவான தோஷமாகும் இது. ஆகையால் அவர்களுடைய மதம் பொருந்தாது.

ஸமுதா₃யாதி₄கரணம் முற்றிற்று

उपलब्ध्यधिकरणम्॥ (२-२-४)

सि-सू-नाऽभाव उपलब्धेः॥ (२-२-२७)

२२४. चतुर्विधेषु बौद्धेषु प्राङ्निरस्तं द्वयोर्मतम्।
योगाचारस्यात्र मतं तृतीयस्य निरस्यते॥

२२५. यद्धीविचित्रत्वमर्थवैचित्र्यकृतमुच्यते।
तन्नार्थवन्मतेरेव विचित्रत्वाच्च साकृतेः॥

உபலப்₃த்₄யதி₄கரணம் ॥ 2-2-4 ॥

ஸி. ஸூ:- நாப₄ாவ உபலப்₃தே₄: ॥ 2-2-27 ॥

அப₄ாவ.—(அறிவு தவிர்ந்த வெளிப்பொருள்கள்) இல்லை யென்பது, ந—தவறு, உபலப₃தே₄—(அவ்வறிவுக்கு விஷய மாக அப்பொருள்கள்) காணப்படுகையால்.

224. நாலு விதமான பௌத்தர்களில், க்ஷணிகமான ஜ்ஞானத்தோடுகூட க்ஷணிகமாக வெளிப்பொருள்களும் உள்ளன என்று கூறும் வைப₄ாஷிக ஸௌத்ராந்திகர்களின் மதம் சென்ற அதி₄கரணத்தில் தள்ளப்பட்டது. க்ஷணிக மான ஜ்ஞானமேயுள்ளதேயொழிய வெளிப்பொருள்கள் க்ஷணிகமாகக்கூடக் கிடையாது என்று கூறும் யோகா சாரன் என்னும் பௌத்தவகுப்பினனுடைய மதம் இவ்வதி கரணத்தில் தள்ளப்படுகிறது.

225-230. **பூர்வபக்ஷம்.** வெளிப்பொருள்களில் காணப் படும் விசித்திரமான ஆகாரங்களே அறிவில் பிரதிபலிக் கின்றன என்று வைப₄ாஷிகஸௌத்ராந்திகர்கள் கூறியது பொருந்தாது. விசித்திரமான ஆகாரங்களையுடையதான அறிவை மாத்திரம் ஒப்புக்கொண்டுவிட்டால் போதுமானது, வெளிப்பொருள்களை ஒப்புக்கொள்ளத்தேவையில்லை,

२२६. निराकारधियां कुत्राप्यप्रकाशो हि संमतः।
ततः प्रकाशमानायाः धियस्साकारता भवेत्॥

२२७. ज्ञायमानो य आकारः स ज्ञानस्येति निश्चयः।
बहिर्वदवभासोऽपि तस्य विभ्रममूलकः॥

२२८. सहोपलम्भनियमादपि ज्ञानार्थयोस्तथा।
ज्ञानादव्यतिरिक्तोऽर्थः, किञ्च बाह्यार्थवादिभिः॥

२२९. ज्ञानेष्वर्थसरूपं च रूपमास्थेयमन्यथा।
ज्ञानस्य तत्तदर्थं प्रत्यसाधारणता कथम्।

அறிவு எவ்விடத்திலும் ஆகாரமற்றதாகப் பிரகாசிப்பதில்லை என்பது அனைவருமிசைந்தது. ஆகையால், பிரகாசியாநிற்கும் அறிவு அனைத்தும் இயல்பாகவே ஆகாரமுடையதாகவே உள்ளது என்று அறுதியிடலாம். அறியப்படும் ஆகாரத்தை அறிவினுடையதாகவே கொண்டுவிட்டால், அவ்வாகாரமுடைய வெளிப்பொருளொன்றைக் கற்பிக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. உள்ளிருக்கும் அறிவினுடைய அவ்வாகாரம் வெளியிலிருப்பதுபோலத் தோன்றுவது மயக்கத்தினால் ஏற்படுவது. அறிவும், அறியப்படும் பொருளும் எப்போதும் சேர்ந்தே அறியப்படுவதிலிருந்தும் அறியப்படும் பொருள் அறிவைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதல்லவென விளங்குகிறது. மேலும், வெளிப்பொருள் உண்டெனக் கூறுகிறவர்கள் அறிவிலும் அவ்வெளிப்பொருளுடையது போன்ற ஆகாரத்தை ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். இல்லாவிடில், கடத்தைப் பற்றின அறிவு, படத்தைப்பற்றின அறிவு என்று ஒவ்வொரு வெளிப்பொருளைப்பற்றியும் தனித்தனியான அறிவுகளை நிரூபிக்க முடியாது. அறிவிலுள்ள அவ்வாகாரங்களைக் கொண்டே முற்கூறிய எல்லா வழக்குகளையும் பொருந்தவிடலாமாயிருக்க, அறிவு தவிர்ந்த வெளிப்பொருள்களை ஒப்புக்கொள்வது யுக்திக்குப் பொருந்தாது. ஆகையால் க்ஷணிகமான

२३०. तावन्मात्रेणैव सर्वव्यवहारोपपत्तितः।
विज्ञानेतरबाह्यार्थकल्पनं नैव युक्तिमत्॥

२३१. इति योगाचारमतं न्यायेऽमुष्मिन्निरस्यते।
विज्ञानव्यतिरिक्तार्थाभावो वक्तुं न शक्यते॥

२३२. जानाम्यहं घटमिति निराबाधोपलब्धितः।
ज्ञातृज्ञानार्थेषु तुल्यं स्फुरत्स्वत्र पृथक् त्रिषु॥

२३३. ज्ञानस्यैकस्य सत्यत्वमसत्यत्वं तदन्ययोः।
वदतोऽस्य मतं नूनं हास्यं निर्युक्तिकत्वतः॥

२३४. सहोपलंभनियमात् अभेद इति तद्वचः।
विरुद्धमर्थभेदस्य साहित्यं साधकं यतः॥

அறிவொன்றே உள்ளது எனனும் யோகாசாரமதமே பொருத்தமானது.

231-*237. ஸிததாநதம்-இந்த யோகாசாரமதம தவறு. அறிவுதவிாநத வெளிவிஷயஙகள் இலலாபபொருள்களே என்று கூறுவது ஒட்டாது "நான் கடததை அறிகிறேன" என்று அறிபவன, அறிவு, அறியபபடும பொருள் ஆகிய மூனறும தனித்தனியே ஒருபடியாகத் தடையறபபிரகாசிக கையில், அறிவு மாததிரமே உள்ளது மற்ற இரண்டும இலலை என்று கூறும யோகாசாரனின மதம யுகதிகளுககு ஒட்டாதாகையால் அறிவாளிகளால் பரிஹஸிககததககதே யாகும. "அறிவும். அறியபபடும் பொருளும் எப்போதும சேர்ந்தே அறியப்படுவதிலிருந்தும், அறியப்படும பொருள் அறிவைககாட்டிலும் வேறுபட்டதலலவென விளங்குகிறது" என்று கூறியதும் ஒட்டாது. இரு பொருள்கள் எப போதும் சேர்ந்தே அறியப்படுகினறனவென்று கூறினுல், அவையிரண்டும் வெவ்வேறானவையென்றே ஸித்திககுமே யொழிய இரண்டில ஒனறுதான உள்ளது என்று ஸித்திக

२३५. तदर्थव्यवहारानुगुण्यापादकतैव हि।
तद्ज्ञानस्याकार इति घटादिनै तथा भवेत्॥
२३६. ज्ञानस्य यस्य येनास्ति सम्बन्धो विषयेण तत्।
ज्ञानं तद्विषयासाधारणमीदृग्व्यवस्थया॥
२३७. घटाद्यसाधारणत्वं तद्ज्ञानस्य हि कीर्त्यते।
सि-सू-वैधर्म्याच्च न स्वप्नादिवत्॥ (२-२-२८)
स्वाप्नज्ञानस्येव बाह्यघटाद्यर्थधियामपि॥

காது. இங்கும் அறிவு. அறியப்படும் பொருள் ஆகிய இரண்டும் ஏற்படும் சேர்ந்தே அறியப்படுவதிலிருந்து இரண்டும் உள்ள பொருள்கள் என்று ஸித்திக்குமேயொழிய ஒன்றுதான் — அதிலும் அறிவு மாத்திரம்தான் — உள்ளது என்று ஸித்திக்கமாட்டாது. க₄டம் முதலானவை அறிவின் ஆகாரங்கள் என்று கூறுவதும் தவறு, கடம் முதலியவைகளைப்பற்றிய வியவஹாரங்களைச (உலக வழக்குகளைச்) செய்வதற்குத் தகுதியை உண்டாக்குகையென்பதே க₄டம் முதலியவற்றைப்பற்றிய அறிவின் ஆகாரமாகும். எந்த அறிவானது எந்த க₄டம் முதலான பொருளோடு ஸம்யோகஸம்பந்தத்தைப் பெறுகின்றதோ, அந்த அறிவு, கடம் முதலான அப்பொருளைப்பற்றியதேயாகையாலே க₄டஜ்ஞானம் என்னப்படுகிறது. ஆக,இப்படியாக க₄டபடாதி₃களான பொருள்களை அறிவிப்பவையாகவே அறிவுகள் காணப்படுகையால், அறிவு தவிர்ந்த வெளிப்பொருள்கள் இல்லையெனனும் யோகா₃சாரமதம் தவறானதேயாகும்.

ஸி-ஸூ:-வைத₄ர்ம்யாச்ச ந ஸ்வப்நாதி₃வத்॥2-2-28॥

வைத₄ர்ம்யாத ச—(ஸ்வப்நஜ்ஞாநம் முதலானவற்றைக் காட்டிலும் வெளிப்பொருள்களைப்பற்றிய அறிவு) வேறு வகைப்பட்டிருக்கையாலும். **ஸ்வப்நாதி₃வத** — ஸ்வப்ந ஜ்ஞாநம் முதலானவற்றைப்போலே. **ந**—பொய்யான பொருள்களைப்பற்றியதல்ல.

२३८. अर्थशून्यत्वसिद्ध्या च बाह्यार्था नेति चेन्न तत्।
जाग्रद्दशाधियां स्वप्नज्ञानवैधर्म्यतो भृशम्॥
२३९. अर्थशून्यत्ववादो न युज्यते, स्वप्नगा धियः।
निद्रादुष्टेन्द्रियाज्जन्या बाधिताश्च भवन्ति हि॥
२४०. जाग्रद्दशाधियश्चैतद्विपरीता न तत्समाः।
वस्तुतस्स्वाप्निके ज्ञानेप्यर्थसत्यत्वमिष्यते॥

237-*238.* **பூாவபக்ஷம.** *கடம் முதலான விஷயங களும். அவற்றை அறிவிபபவையாகவே அறிவுகளும காணப படுவதால் மாததிரம வெளிபபொருள்கள் உண்டென்று கூறமுடியாது. அபபடி நிாபபாதிததால, காணபபடும சுகதிரஜதம (கிளிஞ்சலில வெள்ளி), ரஜ்ஜுஸர்பபம (பழுதையில பாமபு) முதலானவற்றையும உள்ளபொருள களாக ஒபபுககொள்ளவேணடிவரும ஆகையால, "விழித திருககுமபோது காணப்படும அறிவுகள உள்ளபொருள் களைப பற்றிவையலல; அறிவுகளாயிருபபதால. ஸவபனத தில காணபபடும அறிவுகளைபபோல எனனும அநுமானத தாலே வெளிபபொருளகளை இலலாபபொருள்களாகக கொள்ளும யோகாசாரமதமே பொருததமுடையது.*

238-*242.* **ஸிததாந்தம. *இபபூர்வபக்ஷம தவறு. ஸவபனததில காணபபடும அறிவுகளைக் காட்டிலும், விழிப் பில காணபபடும அறிவுகள் நெடுவாசிபட்டிருககையால, அவ்வறிவுகளைககொண்டு இவ்வறிவுகளைப பொயயறிவு களாககமுடியாது; ஸவப்னத்தில காணப்படும அறிவுகள தூககததாலே மழுங்கிய இநதிரியங்களால் உணடாகினற வையாகவும. விழிததவுடன தள்ளபபட்டவையாகவு மனறோ உள்ளன. இதற்கு நேர்மாறாக விழிபபுணாச்சி யாலே கூாமைபெற்ற இந்திரியஙகளால உண்டாகினறவை யாய், தளளபபடாதவையாயுள்ள விழிபபுநிலையறிவுகள் அவை போலே எபபடித தள்ளப்படடவையாக முடியும்? உணமை யில் கனவுகளில ஏறபடும் அறிவுகளில தோனறும பொருள் களும் உண்மையானவை எனறே கொள்ளப்படுகினறன.*

२४१. ज्ञानानामर्थशून्यत्वे साध्योप्यर्थो न सिद्ध्यति।
निरालम्बानुमानस्याप्यर्थशून्यत्वतस्तव॥
२४२. तस्यार्थवत्त्वे ज्ञानत्वमनेकान्तं भवेत् खलु।
सि-सू-न भावोऽनुपलब्धेः॥ (२-२-२९)
भावोऽर्थशून्यज्ञानस्य न संभवति च क्वचित्॥

'ஸ ரதா2ந் ரத2யோகா3ந் பத2: ஸ்ருஜதே ஸ ஹி கர்த்தா' [ப்3ருஹ 6-3-10] முதலான ஶ்ருதிகளில் பரமாத்மா ஸ்வப்னம் காண்பவனால் மாத்திரம் அனுபவிக்கப்படுகின்ற உண்மையான பொருள்களையே ஸ்ருஷ்டிக்கிறானென்று கூறப்பட்டமையால், ஸ்வப்னஜ்ஞானத்தை த்ருஷ்டாந்தமாக்க முடியாது. மேலும், "விழித்திருக்கும்போது காணப்படும் அறிவுகள் உள்ள பொருள்களைப் பற்றியவையல்ல: அறிவுகளாயிருப்பதால்" என்னும் அனுமானத்தினால் ஏற்படும் அறிவு உள்ள பொருளைப்பற்றியதா அல்லவா என்னும் கேள்வி எழுகிறது. உள்ள பொருளைப் பற்றியதென்னில், இவ்வனுமானத்தால் ஏற்படும் அறிவு உள்ளபொருளைப் பற்றியதாகையாலே, ஸாத்4யம் (உள்ள பொருளைப்பற்றியதாயிராமை) இல்லாத இவ்வனுமானத்தில் அறிவாயிருக்கையாகிற ஹேது இருக்கிறபடியால் வ்யபி4சாரம் என்னும் தோ3ஷம் ஏற்படுகிறது. அவ்வறிவு உள்ள பொருளைப் பற்றியதல்லவென்னில், அவ்வனுமானமே உண்மைப்பொருளை உணர்த்தமாட்டாதென்று தேறுகிறபடியால், 'அறிவுகள் உள்ள பொருள்களைப் பற்றியவையல்ல' என்னும் ஸாத்4யம் ஸித்திக்காது.

ஸி-ஸூ:-ந பா4வோऽநுபலப்3தே4: ॥ 2-2-29 ॥

அநுபலப்3தே4:—(அறிபவனும், அறியப்படும் பொருளும் இல்லாத அறிவு எதுவுமே உலகில்) காணப்படாமையால் **பா4வ:**—(உள்ள பொருளைப் பற்றியிராத அறிவின்) ஸத்3பா4வம் (இருப்பு). **ந**—ஸித்திக்காது.

२४३. अकर्तृकाकर्मकस्य ज्ञानस्यानुपलब्धितः।
अतो योगाचारमतं सर्वमप्यसमञ्जसम्॥
॥ इत्युपलब्ध्यधिकरणम्॥

सर्वथानुपपत्त्यधिकरणम्॥ २-२-५॥

सि-सू-सर्वथानुपपत्तेश्च॥ (२-२-३०)

२४४. बौद्धैकदेशिनां पक्षाः त्रिविधानां निराकृताः।
अथ माध्यमिकस्सर्वशून्यवादी निरस्यते॥

242—243.* உலகில எல்லாவிடங்களிலும ஏறபடும் அறிவுகளை ஆராய்ந்தால, அறிபவனும், அறியபபடும பொருளும இலலாத அறிவு எஙகுமே ஏறபடுவதிலலை எனபதைக் காண்கிறோம. ஆகையால, எவவிடததிலும உள்ள பொருளைப் பறறியிராத அறிவு எனறு ஒனறு ஸிததிககவே மாட்டாது. ஆகையால, யோகாசாரமதம முழுவதும பொருநதாததேயாகும.

உபலப₃த்₄யதி₄கரணம முற்றிறறு

ஸர்வதா₂நுபபத்த்யதி₄கரணம் ॥ 2-2-5 ॥

ஸி-ஸூ:-ஸர்வதா₂நுபபத்தேஶ்ச ॥ 2-2-30 ॥

ஸாவதா₂-எவ்வகையிலும், அநுபபததே ச-பொருந்தாதாகையாலும (ஸர்வஶூந்யவாதம ஒட்டாது.)

244. இதுவரையில பௌ₃ளத்த₄ர்களில வைப₄ாஷிகன், ஸௌதராநதிகன், யோகாசாரன எனனும மூனறு வகுபபினர் தள்ளப்பட்டனர். இவர்கள் அனைவரும் க்ஷணிகமாகச சில பொருளகளை ஒபபுககொணடவர்கள். இனி, க்ஷணிகமாகக்கூட எபபொருளும கிடையாது எனறு கூறும ஸாவஶூநயவாதியான மாத₄யமிகன (நாலாவது வகுபபினன) இவ்வதி₄கரணத்தில தள்ளப்படுகிறுன.

२४५. उत्पत्तिर्दुर्निरूपैव भावतोऽभावतस्तथा।
घटादिश्चोत्पद्यमानः मृदादेरुपमर्दितात्॥
२४६. उत्पद्यते चोपमर्दः नाशस्तस्याऽऽकृतेस्म च।
अभाव एव तस्मान्न भावादुत्पत्तिरिष्यते॥

245-*248. பூர்வபக்ஷம். "அறிவோடு, வெளிப்பொருள்களோடு வாசியற எல்லாம் இல்லாப்பொருள்களே, சூந்யமே உண்மை. காண்பதாகத் தோற்றுவதெல்லாம் பொய்; இந்த தோற்றம் அழிந்து இல்லாமற்போவதே மோக்ஷம்" என்பதே புத்தரின் மனப்பூர்வமான கருத்தாகும். இவ்வாறு பொருளை ஏற்கத்தக்க பக்குவமில்லாதவர்களுக்காகவே, வெளிப்பொருள்களும், அறிவும் க்ஷணிகமாக உள்ளன என்று வைபா₄ஷிகாதி₃களுக்குப் படிப்படியாக ஶூந்யவாதத்தை அவரவர் பக்குவத்திறத்துக்குத் தக்கவாறு அவர் உபதேசித்தார். ஆகையால் சூந்யமே தத்துவம் என்பதே பொருந்தும். எப்படியெனில் பொருள்களை உண்டென்று ஸாதி₄க்க விரும்புகிறவர்கள்தான் அதற்குப் ப்ரமாணத்தைத் தேடவேண்டும். பொருள்கள் இல்லையென்பது ஒரு ப்ரமாணத்தையும் அபேக்ஷையின்றிக்கே தன்னடையே தேறிநிற்கும். இனி, பொருள்களை உண்டென்று ஸாதிக்கப்பார்ப்பவர்கள் முதன்முதலில் அவை எப்படி உண்டாகின்றன என நிரூபிக்கவேண்டும்; அப்படி நிரூபிக்கப்பார்த்தால், உள்ள பொருளிலிருந்தோ இல்லாப் பொருளிலிருந்தோ எப்பொருளும் உண்டாவதாக அவர்களால் நிரூபிக்கமுடியாது. முதலில், உள்ள பொருளிலிருந்து அவை உண்டாகின்றனவென்று நிரூபிக்கப்பார்த்தால் மண்கட்டி முதலான காரணப்பொருள்கள் அழிந்தபின்பே குடம் முதலான காரியப்பொருள்கள் உண்டாவதாகக் காண்கிறோம். மண்கட்டியின் ஆகாரம் இல்லாமற்போவதே அதன் அழிவாகும். இது மண்கட்டியின் அபா₄வமேயாகும். ஆகையால் அபா₄வத்திலிருந்து (இல்லாப்பொருளிலிருந்து) குடம் உண்டாகிறதென்று தேறுமேயொழிய உள்ள

२४७. नान्त्यः पक्षोऽप्यभावाच्च भावोत्पत्तेरसंभवात् ।
इत्थं च दुर्निरूपत्वादुत्पत्तेस्तदनन्तराः ॥

२४८. विकाराश्च न सन्त्येवाऽतस्तत्त्वं शून्यमुच्यते ।
मतं माध्यमिकस्येदं सर्वथा नोपपद्यते ॥

२४९. सर्वं सदिति वा सर्वमसदित्येव वान्यथा ।
शून्यवादी प्रतिज्ञाय यतेत स्वेष्टसाधने ॥

பொருளான பூர்வத்திலிருந்து உண்டாகிறதெனத் தேருது. இனி, அபூர்வமாகிற இல்லாப்பொருளிலிருந்து, பூர்வமாகிற உள்ள பொருள் உண்டாகக் கூடுமா என ஆராய்ந்தால், உள்ள பொருள் மற்ரோர் உள்ள பொருளிலிருந்து உண்டாகலாமேயொழிய இல்லாப் பொருளிலிருந்து உண்டாகமாட்டாது; அப்படியுண்டானல் அதுவும் இல்லாப் பொருளேயாகவேண்டிவரும். ஆகவிப்படி உள்ள பொருளிலிருந்தோ, இல்லாப் பொருளிலிருந்தோ எப்பொருளும் உண்டாவதாக நிரூபிக்கமுடியாதாகையால், பொருள்களின் உற்பத்தியை எவ்வகையாலும் நிரூபிக்கமுடியாதென்று தேறுகிறது. பொருள்களின் உற்பத்தியையே நிரூபிக்க முடியாதபோது அதற்குப்பின் அவற்றுக்கு ஏற்படும் வளருவது, தேய்வது முதலான மற்ற விகாரங்களை நிரூபிக்க முடியாதென்று தானுகவே ஸித்திக்கும். ஆகையால் சூந்யமே தத்துவமாகும்.

248*-255. **ஸித்தாந்தம்.** ஸர்வசூந்யவாதியான மாத்யமிகனுடைய இம்மதம் எவ்வகையிலும் பொருந்தாது. 'எல்லாப் பொருள்களும் உள்ளவை' என்ரோ 'எல்லாப் பொருள்களும் இல்லாதவை' என்ரோ, வேறுவிதமாகவோ ப்ரதிஜ்ஞைசெய்து, மாத்யமிகன் தன் இஷ்டத்தை ஸாதித்துக் கொள்ளவேண்டும். எப்படி ப்ரதிஜ்ஞை செய்தாலும் பொருந்தாதாகையால் எல்லாம் சூந்யமெனத் தேருது.

२५०. सर्वथानुपपत्तेश्च तदिष्टं तु न संभवेत्।
वस्तुनो विद्यमानस्य सदसच्छब्दतद्धियोः॥
२५१. अवस्थागोचरत्वं हि प्रोक्तं तस्मान्न तुच्छता।
कुतश्चिदपि सिद्ध्येत्तदभिप्रेता हि सर्वथा॥
२५२. इष्यते यदि नास्तित्वं अखिलं शून्यमित्यतः।
तर्हि रूपान्तरेणैवास्तित्वं प्रोक्तं भवेत्, यतः॥
२५३. रूपान्तरापत्तिरेव नास्तिशब्दार्थ उच्यते।
ततो मृत्पिण्डोपमर्दः घटत्वोत्पत्तिरूपकः॥

உலகில 'குடம இலலை' என்றால, 'குடததின அமைடபுடன இலலை, ஓட்டின அமைபபுடன இருககிறது' என்றே தேறுகிறது, அப்படியே அறியவும படுகிறது. 'குடம இருககிறது' எனறால 'குடததின அமைபபுடன இருககிறது' எனறே தேறி அபபடியே அறியபபடுவதுபோலே. 'குடம இலலை' எனறாலும வேறோரமைபபுடன இருககிற தெனறே தேறி. அபபடியே அறியப்படுகிறதெனபதை எஙகும காணகிறோம. ஆகையால. 'இருககிறது' எனனுமிடத்தோடு, 'இலலை எனனுமிடத்தோடு வாசியற ஒவவோராகாரததுடன பொருள் இருபபதாகவே கூறியதாகத் தேறுகிறபடியால, மாத₄யமிகன கருதும சூனயநிலை எப்படி பரதிஜ்ஞை செய்தாலும எவவகையிலும் தேறாது. இனி,பூர்வபக்ஷததிறகூறிய யுகதிகள் கண்டிக்கபபடுகினறன. 'எலலாம சூந்யம' எனனும ப்ரதிஜ்ஞையால, 'எலலாப பொருள்களும இலலை' எனறு கருதபபடுகிறதாகில, முற கூறியபடி 'எலலாப்பொருள்களும வேறு நிலைகளில உள்ளன' எனறதாகவே தேறும. ஒரு நிலையில இருக்கும பொருள் மறறொரு நிலையை அடைவதே உலகில 'இலலை எனனும சொலலுககுப பொருளாகக காணப்படுகையால. மண்கட்டியின நாஶமே க₄டததின உத்பததியெனககொளள

२५४. मृद्द्रव्यं पिण्डतावस्थायुक्तमुत्पादकं, तथा।
तदेव घटतावस्थायुक्तमुत्पाद्यमिष्यते॥

२५५. तस्मादभावाद्भावस्य नोत्पत्तिः क्वचिदिष्यते।
तस्मान्माध्यमिकस्येदं मतं सर्वमसङ्गतम्॥

॥इति सर्वथानुपपत्त्यधिकरणम्॥

வேண்டும். கட்டிநிலையிலிருக்கும் மண் எனும் திரவியமே காரணமாகவும். கடநிலையிலிருக்கும் அந்த மண்ணே அதற்குக் கார்யமாகவும் கொள்ளப்படுகிறது ஆக இவ்வண்ணமாக எவ்விடத்திலும் சூன்யப்பொருளிலிருந்து ஒரு பொருள் உண்டாவதாகக் கொள்வதில்லையாகையால், மாத்யமிகனுடைய ஸர்வஶூந்ய வாதம் முழுவதும் பொருந்தாததாகும். இவ்விஷயத்தையே நம்மாழ்வார்

"உளன் எனில் உளன் அவன உருவம் இவ்வுருவுகள்
உளனலன் எனில அவன் அருவம இவவருவுகள
உளன் என இலன என இவை குணமுடைமையில்
உளன இருதகைமையொடு ஒழிவிலன பரந்தே"

[திருவாய்1-1-9]

என்று திருவாய்மொழியிலே அருளிச்செய்தார். இப்பாசுரத்தின் இருபத்து நாலாயிரப்படி வியாக்கியானத்தில்,

"[உளனெனில்] — உளனென்று ப்ரதிஜ்ஞையாகில், [உளன்] — அஸ்தித்வ விஶிஷ்டனுயைக்கொண்டு உளனும், ஈஶ்வரன் உளனும்போது ஐஶ்வர்யத்தையொழிய உளனுகைக் கூடாமையாலே விபூதியான ஜகத்தும் உண்டாம். [அவனுருவம் இவ்வுருவுகள்]–உண்டாமிடத்தில், ப்ரமாணம் காட்டுகிறபடியே ஶரீரமாய்க்கொண்டு உளவாம். 'இல்லாமையை ஸாதிக்கிற நான் அஸ்திஶப்தத்தாலே ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணுவனோ? என்னில - 'உளன்' என்கிற ஶப்தம் இல்லாமையைக் காட்டமாட்டாதோபாதி, இல்லை, என்கிற ஶப்தமும் நீ நினைக்கிற அத்யந்தாபாவத்தைக் காட்டமாட்டாதென்கை, [உளனலனெனில்]-நாஸ்திஶப்தத்தாலே

அவனுடைய இல்லாமையை ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணில், லோகத்தில் நாஸ்தி ஶப்₃த₃ார்த்த₂மே உனக்கும் அர்த்த₂மாகவேணும், 'க₄டோ நாஸ்தி'யென்றால், இங்கில்லையென்னுதல், இப்போதில்லை யென்னுதல், ம்ருத்பிண்ட₃மாய், உத்பத்தயபூ₄ாவத்தாலே இல்லையென்னுதல், கபாலாவஸ்த்த₂மாய் இல்லையெனனுதல், இவற்றிலே ஒன்று நாஸ்திஶப்₃த₃ார்த்த₂மாகக் கண்டோம், ஆகையாலே, ஒருபடியாலே இல்லையானது ப்ரகாராந்தரத்தாலே உண்டாயிருக்கையால், ஈஶ்வரனும் நாஸ்திதவ விஶிஷ்டனாயக்கொண்டு உளனாம் [அவனருவம் இவ்வருவுகள்]–அவனுடைய விபூ₄தியும் ஒரு ப்ரகாரததாலே இல்லையானவை ப்ரகாராந்தரததாலே உண்டாகையாலே அபூ₄ாவவிஶிஷ்டமாய்க் கொணடு உளவாம். [உளனென இலனென இவைகுணமுடைமையில்]– அஸ்திதவ நாஸ்தித்வங்கள் உள்ள வஸ்துவுக்கு இரண்டும் கு₃ணமாய் முடிகையாலே [உளனிருதகைமையொடு] ஈஶ்வரன் உளனென்றுதல், இலனென்றுதல், இரண்டுபடியாலும் உளன் [ஒழிவிலன்பரந்தே]-இவ்வழியாலே விபூ₄தியையும் வ்யாபித்துக்கொண்டே யொழிவிலன்.''

எனறு பெரியவாச்சானபிளளை அருளியது இஙகு அநுஸந்திககததககது. ''ஸாவதா₂ அநுபபததேஶச' எனனும் ஸூதரததிறகு வேறொரு வகையாகவும பொருள் கொளளலாம. அதாவது.— 'எலலாம ஶூந்யம் எனறு ஸாதிககபபார்ககும மாத₄யமிகன் ஏதேனுமொரு பரமாணத்தின் மூலமே அதைககண்டு ஸாதிககவேணடும. அப்படி ஸாதிககுமபோது அநத ப்ரமாணம உணமையானது எனறு ஒபபுககொணடேதீர வேண்டும். அபபடி ஒபபுககொணடால பரமாணம ஒன்று உணமையாகிவிடுகிறபடியால ''எல்லாம ஶூநயம' எனபது போய்விடும. இதைத தவிர்பபதறகாக அநத பரமாணம பொய்யானது எனில, 'எலலாம ஶூந்யம' எனபதை ஸாதிககும பரமாணம பொயயானதால எலலாம உண்மை எனறே ஸிததிககும. இவவணணமாகப் பாரததாலும ஸாவஶூநயவாதம எவ்வகையிலும பொருநதாது எனறு தேறுகிறது.

ஸாவதா₂நுபபததயதி₄கரணம முறறிறறு

॥ एकस्मिन्नसंभवाधिकरणम् ॥ (२-२-६)

सि-सू-नैकस्मिन्नसंभवात् ॥ (२-२-३१)

२५६. निरस्यैवं सौगतोक्तिमार्हतस्य मतं त्विह।
अणुकारणतावादसाम्योपस्थितमस्यते ॥

२५७. जगत् जीवादिभेदेन षड्द्रव्यात्मकमीश्वरः।
न कश्चिदस्त्यत्र जीवः देहतुल्यप्रमाणवान् ॥

ஏகஸ்மிந்நஸம்ப₄வாதி₄கரணம் ॥ 2-2-6 ॥

ஸி-ஸூ:-நைகஸ்மிந்நஸம்ப₄வாத் ॥ 2-2-31 ॥

ஏகஸ்மிந்—ஒரு பொருளில. அஸம்ப₄வாத—(ஒன்றுக் கொன்று முரண்பட்ட அஸ்தித்வம. நாஸ்திதவம முதலான தன்மைகள் ஒரே காலததில்) பொருநதமாட்டாவாகையால. ந—(ஒரே பொருளில ஒரே காலததில் விருத₃த₄த₄ர்மங்களை ஒபபுககொளளும்) ஜைநமதம பொருந்தாது.

256. முன மூன்று அதிகரணங்களில நாலு வகைப பட்ட பெ₃ளத₃த₄வகுபபினரையும நிரஸித்துவிட்டு. அணு காரணவாதம் செய்யுமவர்கள் என்னும் அமஶததில் அவா களை ஒத்திருக்கையாலே. இவ்வதி₄கரணத்தில ஜைனமதத தைச சோந்தவாகள் நிரஸிககப்படுகிறாகள.

257—*259—பூர்வபக்ஷம—ஜைனமதம பின்வருமாறு:- உலகை நியமிககும ஈஶவரன என்று ஒருவன கிடையாது உலகு மாததிரமே உளளது. அவவுலகம் ஆறு திரவியங களாயிருப்பது. அவையாவன.— 1. ஜீவன. 2. த₄ர்மம. 3. அத₄ர்மம், 4. புத₃க₃லம், 5. காலம. 6. ஆகாஶம் என்பவையே. இவற்றில ஜீவததுவம ப₃த்₃த₄ன. யோக₃ஸித₃த₄ன், முகதன என மூவகைப்படும். இவ் வுலகிலிருககும் வரையில ஜீவன தானிருககும தேஹத்தை யொத்த பரிமாணத்தை (அளவை) உடையவனாயிருககிறான.

இரண்டாவது தத்துவமான த₄ர்மமாவது.— ஸஞ்சாரத்தை உடைய (ஜங்கம) ஜீவர்களுக்கு அந்த ஸஞ்சாரத்திற்குக் காரணமாயிருப்பதாய், உலகெங்கும் பரவியிருப்பதான ஒரு திரவியமாகும். மூன்றாவது தத்துவமான அத₄ர்மமாவது —(ஸ்தா₂வர) ஜீவர்களுடைய ஸஞ்சாரமின்மைக்குக் காரணமாயிருப்பதாய் உலகெங்கும் பரவியிருப்பதான மற்றொரு திரவ்யமாகும். நான்காவது தத்துவமான புத்₃க₃லமாவது.—நிறம், மணம், சுவை ஸ்பரிசம் ஆகியவற்றை உடையதொரு திரவியம், அது பரமாணுவென்றும், அதன் கூட்டரவான காற்று, தீ, நீர், பூமி, சரீரம், லோகங்கள் முதலியவையென்றும் இருவகைப்படும். ஐந்தாவது தத்துவமான காலமாவது.— 'நடந்தது, நடக்கிறது நடக்கப்போகிறது' என்னும் உலகவழக்குகளுக்குக் காரணமானதாய், அணுவானதொரு திரவியம். ஆறாவது தத்துவமான ஆகாசம் ஒன்றாய், அளவற்ற பிரதேசரூபமாயிருப்பது. இவற்றில் அணுவான காலமும் புத₃க₃லத்தில் அணுப்பகுதியும் தவிர்த்த மற்றவையைந்தும் அஸ்திகாயங்கள் என்றும் கூறப்படுகின்றன. இத்தத்துவங்கள் எல்லாமே ஸப்தப₄ங்கி₃நயாயத்தினாலே உள்ளதென்றோ இல்லாததென்றோ சொல்லமுடியாதபடி ஒருபடிப்பட்டிராதவையாயுள்ளன என நிரூபிக்கப்படுகிறது. ஒருபடிப்பட்டிருக்கையை ப₄ங்க₃ப்படுத்தும் ஸப்தப₄ங்கி₃ந்யாயமாவது -உலகிலே பொருள்கள் ஒருபடிப்பட்டிராமல், பலபடிப்பட்டேயிருப்பவையென்று காட்டும் ஏழு உலகவழக்குகள். அவையாவன,—(1) (பொருள்) உள்ளதாகவுமிருக்கலாம்; (2) இல்லாததாகவுமிருக்கலாம், (3) உள்ளதாகவும், இல்லாததாகவுமிருக்கலாம் (4) உள்ளதென்றோ, இல்லாததென்றோ சொல்லமுடியாததாகவுமிருக்கலாம், (5) உள்ளதாயிருக்கலாம், உள்ளதென்றோ இல்லாததென்றோ சொல்லமுடியாததாகவுமிருக்கலாம் (6) இல்லாததாயிருக்கலாம், உள்ளதென்றோ இல்லாததென்றோ சொல்லமுடியாததாகவுமிருக்கலாம் (7) உள்ளதாகவும், இல்லாததாகவுமிருக்

२५८. सदेवेत्यादिनियमशून्यं वस्त्वखिलं च तत्।
सर्वं च सदसद्रूपं नित्यानित्यात्मकं तथा॥

२५९. भिन्नाभिन्नात्मकमपीत्येवं जैनमतं न सत्।
सत्त्वासत्त्वादिधर्माणां तेजस्तिमिरवन्मिथः॥

२६०. विरुद्धानामेकदैवासंभवादेकवस्तुनि।
नैतन्मतं सङ्गतं स्यात्, अश्वत्वमहिषत्वयोः॥

२६१. कथं युगपदेकस्मिन् समावेशस्य संभवः।
ईशानधिष्ठिताणोश्च कारणत्वे य ईरिताः॥

கலாம்; உள்ளதென்றோ, இல்லாததென்றோ சொல்லமுடியாத தாகவுமிருக்கலாம். இந்த ஸப்தப₄ங்கி₃யினாலே எல்லா வஸ்துக களும உள்ளதாகவும, இல்லாததாகவுமிருப்பவையென்று தேறுகிறது. இதுபோலவே (பொருள்) நித்யமாகவுமிருகக லாம அநித்யமாகவுமிருககலாம் என்று தொடங்கும ஸபத ப₄ங்கி₃யாலே எல்லாபபொருள்களும் நித்யமாகவும அநித்ய மாகவுமுள்ளவை என்று தேறுகிறது. இதுபோலவே (பொருள்) பி₄ந்நமாகவுமிருக்கலாம அபி₄ந்நமாகவுமிருகக லாம் என்று தொடங்கும ஸப்தப₄ங்கி₃யாலே எல்லாப பொருள்களும் பி₄ந்நமாகவும் அபி₄ந்நமாகவும் உள்ளவை என்று தேறுகிறது. ஆக, இந்த ஸப்தப₄ங்கீ₃ந்யாயத்தாலே எல்லாப் பொருள்களும் உள்ளதாகவும், இலலாததாகவும, நித்யமாகவும், அநித்யமாகவும், பி₄ந்நமாகவும, அபி₄ந்நமாகவு மிருக்கையாலே ஒருபடிப்பட்டிராதவையாய் உள்ளன

*259-*262. **ஸித்தாந்தம.** இந்த ஜைனமதம தவறு. ஒளியும, இருளும்போலே, உள்ளதாயிருக்கை, இல்லாததா யிருக்கை முதலான ஒன்றுக்கொன்று முரணபட்ட தன்மை கள் ஒரே காலத்தில ஒரே பொருளில இருக்கமுடியா தன்றோ. ஒரே பொருளில குதிரையாயிருக்கும தன்மையும,

२६२. दोषास्ते तद्वस्थाश्चेत्ययुक्तं जैनजल्पनम् ।
सि-सू—एवं चात्माऽकार्त्स्न्यम् ॥ (२-२-३२)
जीवस्यैवं वपुस्तुल्यमानाभ्युपगमे मति ॥

२६३. हस्तिदेहस्थितस्यास्य मशकादिप्रवेशने ।
अल्पदेशव्यापितया भवेदपरिपूर्णता ॥

ஒருமையாயிருக்கும் தன்மையும் எப்படிக் கூடியிருக்க முடியும்? ஸர்வேஸ்வரனால் அதி₄ஷ்டிக்கப்படாத பரமாணுக்களைக் காரணமாகக் கொள்ளும் பக்ஷத்தில் முன் அதி₄கரணங்களில் சொல்லப்பட்ட தோஷங்கள் ஈஸ்வரனால் அதி₄ஷ்டிக்கப்படாத பரமாணுக்களை ஒப்புக்கொள்ளும் ஜைனமதத்திலும் ஏற்படும். ஆகையால் ஜைனமதம் பொருந்தாததேயாகும்.

ஸி-ஸூ:-ஏவம் சாத்மாகார்த்ஸ்ந்யம் ॥ 2-2-32 ॥

ஏவம்—இவ்வண்ணமாக (தேஹத்தோடொத்த பரிமாணமுடையவனாக ஜீவனை) ஒப்புக்கொண்டால், ஆத்மாகார்த்ஸ்ந்யம்—ஆத்மாவுக்கு நிறைவின்மையாகிற தோஷம் ஏற்படும்.

262*-*264—தேஹத்தை நியமிப்பவனுக்காக ஜீவனுக்கு தேஹத்தையொத்த பரிமாணம் (அளவு) ஜைனர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. இப்படி ஒப்புக்கொண்டால் பெரிதான யானையின் தேஹத்திலிருக்கும் ஜீவன், மறுபிறப்பில் சிறிதான கொசுவின் தேஹத்தில் நுழையும்போது ஆத்மஸ்வரூபத்திற்குக் கொசுவின் தேஹத்தில் முழுமையின்மை ஏற்படும். இதேபோல் சிறிதான கொசுவின் தேஹத்திலுள்ள ஆத்மா, மறுபிறப்பில் பெரிதான யானையின் தேஹத்தில் நுழையும்போது முழு தேஹத்தையும் வியாபித்திருக்கமாட்டாமையாகிற தோஷம் ஏற்படும். ஜைனபக்ஷப்படி இவ்வ தோஷங்களேயன்றோ.

२६४. बृहद्देहप्रवेशेऽपि कृत्स्नव्याप्तिर्न तत्र च।
सि-सू—न च पर्यायादप्यविरोधो विकारादिभ्यः॥ (२-२-३३)
न च सङ्कोचादिरूपावस्थाभ्युपनमेन च॥
२६५. परिहर्तुं विरोधोऽस्य शक्यते घटतुल्यता।
विकारित्वानित्यतादिदोषास्पदतया भवेत्॥
सि-सू—अन्त्यावस्थितेश्चोभयनित्यत्वादविशेषः॥ (२-२-३४)

ஸி-ஸூ:-ந ச பர்யாயாதப்யவிரோதோ விகாராதிப்ய: ॥ 2-2-33 ॥

பாயாயாத அபி —(ஸங்கோசவிகாஸங்களாகிற) வெவ்வேறு நிலைகளை அடைகையைக கொண்டும ந ச அவிரோத₄ - விரோத₄மினமையை ஸாதி₄ககமுடியாது. விகாராதி₃ப₄ய — விகாரம, அதனால வரும அநித்யதவம முதலான தோஷங்கள் வருமாகையால.

264*-265—பெரிய தேஹததிலிருநது சிறிய தேஹததிறகுச் செலலும்போது ஜீவஸவரூபத்திறகுச் சுருககமும், சிறிய தேஹததிலிருந்து பெரிய தேஹததிற்குச் செலலும போது அதறகு விரிவுமாகிற வேறு நிலைகள் ஏற்படுகினறன என்று ஒப்புக்கொண்டு முன ஸூதரததிறசொனன தோஷத்தைத் தவிர்பபோம எனறு பாரததால, அதுவும ஒட்டாது. ஏனெனில அப்படி ஸங்கோசவிகாஸங்களை ஜீவஸவரூபததிறகு ஒபபுககொண்டால, விகாரமுடையதாயிருககையும், அதனாலுண்டாகும அநித்யதவம் முதலானவையும ஏறபடுகையாலே, ஜீவஸவரூபம் க₄டம் முதலான அநித்யப்பொருள்களை ஒததததாகிவிடும. ஆகையால முன ஸூதரத்திற்சொனன தோ₃ஷம் தவிாககவொண்ணாததேயாகும.

ஸி-ஸூ:-அந்த்யாவஸ்தி₂தேஶ்சோப₄யநித்யத்வாத₃விஶேஷ: ॥ 2-2-34 ॥

२६६. आत्मनो मोक्षकाले यत्परिमाणं तदेव च।
स्वाभाविकं ततश्चात्मस्वरूपवदमुष्य च॥
२६७. मोक्षकालिकमानस्य नित्यत्वात्पूर्वमप्यदः।
मानमेवेति वक्तव्यतया तस्यात्मवस्तुनः॥
२६८. पूर्वं वपुस्तुल्यमानवादोऽतीवासमञ्जसः।
तस्मान्मिथो विरुद्धत्वात् मतमेतदसङ्गतम्॥
इत्येकस्मिन्नसंभवाधिकरणम्॥

அந்த்யாவஸதி₂தே.—கடைசியில (மோக்ஷநிலையில) (ஆத்மாவுக்கு) ஏற்படும பரிமாணம இயல்வானதாகை யால, உப₄யநித்யத்வாத—(அந்நிலையில) ஆத்மாவும், அதன் பரிமாணமும் நித்யமாகையால, அவிஶேஷ:—(முன்னும்) அப்பரிமாணத்தைக் காட்டிலும வேறுபட்ட தே₃ஹஸமான பரிமாணம கூடாது

266-268 — ஆத்மாவுக்கு மோக்ஷநிலையில ஏற்படும் பரிமாணமே இயல்வானது. அது மறுப்பின் வேறு தேஹத்தை எடுப்பதில்லையாகையால. அந்நிலையில் ஆத்மாவும், அதன பரிமாணமும நித்யமானவை. ஆகையால ஸம்ஸாரத₃ஶையி லும ஆத்மாவுக்கு இயல்வான அப்பரிமாணத்தை ஒப்புக் கொள்ளவேண்டுமேயொழிய தேஹத்தையொத்த பரி மாணத்தை ஒப்புக்கொள்வது பொருந்தாது. இவ்வண்ண மாக, முன்னுக்குப் பின் முரணாகப்பேசும் இம்மதம் பொருந்தாததேயாகும்.

வேத₃விருத்₃த₄மான மற்றும் பல ஜைனமதக் கொள்கைகள் பூர்வபக்ஷத்தில் கூறப்பட்டன. பூர்வமீமாம் ஸையில வேத₃விருத்₃த₄மான ஆக₃மங்களின் அப்ராமாண் யம நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கையாலேயே அக்கொள்கைகள் நிரஸிக்கப்பட்டுவிட்டன என்னும் காரணத்தாலே அவை இங்கு தனித்து நிரஸிக்கப்படவில்லை என்று கண்டுகொள்வது.

ஏகஸ்மிந்நஸம்ப₄வாதி₄கரணம் முற்றிற்று.

पशुपत्यधिकरणम् ॥ (२-२-७)

सि-सू-पत्युरसामञ्जस्यात् ॥ (२-२-३५)

२६९. कापिलादिमतेष्वस्तु वेदबाह्येषु मादरः ।
सर्वज्ञरुद्रसंप्रोक्ते मते पाशुपते भृशम् ॥

२७०. आदरः कार्य एवेति वादोऽत्र विनिवार्यते ।
ईशस्सिद्धोऽनुमानेन स औपनिषदो न च ॥

பஶுபத்யதி₄கரணம் ॥ 2-2-7 ॥

ஸி. ஸூ:- பத்யுரஸாமஞ்ஜஸ்யாத் ॥ 2-2-35 ॥

பத்யு.—பஶுபதியின மதம (ஆதரிககத்தக்கதலல), அஸாமஞ்ஜஸ்யாத்—பொருத்தமறறதாகையால்.

*269—*270.* வேததகிற்குப் புறம்பான கபிலமதம முதலானவறறை ஒதுககித் தள்ளியது சரியே; 'ஸாவஜ்ஞன' [எலலாமறிநதவன] எனறு புகழபெறற உருததிரனல கூறபபட்ட பாசுபதமதததில் மிகவும ஆத₃ரம வைககத தககதேயனறே எனனும வாதம் இவ்வதி₄கரணததில தவிர்ககப்படுகிறது.

270-273*—பூாவபக்ஷம். காபாலிகர்கள, காளாமுக₂ாகள், பாஶுபதர்கள், சைவர்கள் எனறு சைவமததததைச சேர்நதவாகள் நாலுவகைபபடுவர். இவர்கள் அனைவருமே, வேதத்திறகு முரண்பட்ட சைவாகமங்களிற சொன்ன ததவஹித புருஷார்ததக் கொள்கைகளை ஏறபவர்கள். அவை யாவன — ஈஶன் அநுமானத்தினல ஸாதி₄ககபபடுபவனே யொழிய, உபனிஷத்துக்களால அறியப்படுகிறவனலலன. உலகிற்கு நிமித்தகாரணமும உபாத₃ாநகாரணமும வேறுபட்டவை;- பஶுபதியே நிமிததகாரணம, மூல ப்ரக்ருதியே உபாத₃ாநகாரணம், குயவன் மண்ணைக குடம முதலியவையாகச் செய்வதுபோல பசுபதி மூலப்ரக்ருதியை நாம் காணும் உலகாகப் படைககிறன் எனறு சைவர்கள் அனைவரும கூறுகிறர்கள்.

२७१. निमित्तोपादानयोश्च भेदः पशुपतेस्तथा।
निमित्तहेतुर्विश्वोपादानमव्याकृतं भवेत्॥

२७२. जगत्पशुपतिस्सर्वं कुलालादिर्घटादिवत्।
सृजत्येवं मुक्तिहेतुः मुद्रिकाषट्कधारणम्॥

२७३. सुराकुम्भे देवपूजा चात्मध्यानं भगे तथा।
इति वेदविरुद्धार्थान् शैवा आहुश्चतुर्विधाः॥

"முத்3ரிகாஷட்கதத்வஜ்ஞ: பரமுத்3ராவிஶாரத3:।
ப4க3ாஸநஸ்த2மாத்மாநம் த்4யாத்வா நிர்வாணம் ருச்ச2தி॥
கண்டி2கா ருசகம் சைவ குண்ட3லம் ச ஶிகா2மணி:।
ப4ஸ்ம யஜ்ஞோபவீதம் ச முத்3ராஷட்கம் ப்ரசக்ஷதே॥
ஆபி4ர் முத்3ரிததே3ஹஸ்து ந பு4ய இஹ ஜாயதே॥"

[ஆறு முத்ரைகளின் உண்மையை அறிந்தவனாய், பரமுத்3ரையில் தேர்ந்தவனாய், பெண் குறியின் மேலிருப்பவனாகத் தன்னை தியானித்து மோக்ஷமடைகிறான். (1) கண்டி2கை (2) ருசகம் என்னும் மற்றொரு கழுத்தணி (3) காதணி (4) ஶிகா2மணி (தலையணி) (5) ப4ஸ்மம் (நீறு) (6) யஜ்ஞோபவீதம் ஆகிய ஆறு முத்ரைகளை தரிப்பவன் இவ்வுலகில் பிறவான்.] என்று காபாலிகர்கள் ஆறு முத்3ரைகளை தரிப்பதையும், பெண்குறியின்மேலிருப்பவனாகத் தன்னை தியானிப்பதையும் மோக்ஷஹேதுவாகக் கூறுகிறார்கள். காளாமுகர்கள் கபால (மனித மண்டையோட்டுப்) பாத்ரபோ4ஜனம், சவ (பிணச்) சாம்பலில் குளிப்பது, அதைச் சாப்பிடுவது, தடி வைத்திருப்பது, கட்குடத்தை ஸ்தாபித்து, அதில் தேவபூஜை செய்வது முதலான காரியங்களால் இம்மை மறுமைப் பயன்களைப் பெறலாம் என்று கூறுகிறார்கள்.

ருத்3ராக்ஷகங்கணம் ஹஸ்தே ஜடா சைகா ச மஸ்தகே।
கபாலம் ப4ஸ்மநா ஸ்நாநம்

[கையில் ருத்ராக்ஷகங்கணமும், தலையில் ஒன்றுக முடிந்த சடையும், மண்டையோடும், சாம்பலில் குளிப்பதும் (மோக்ஷ ஸாத4னங்கள்.)] என்று சைவாகமங்களில் கூறப்பட்டிருப்பது ப்ரஸித்தம்.

२७४. इदं मतं पशुपतेः व्याघाताच्च परस्परम्।
श्रुतेश्चैवं विरुद्धत्वात् असामञ्जस्यतो भृशम्॥
२७५. निश्रेयसार्थिभिर्नैवाऽऽदरणीयं विवेकिभिः।
वेदा जगन्निमित्तं चोपादानं च पुनः पुनः॥
२७६. नारायणं वदन्त्यस्य ब्रह्मणो वेदनात्मिका।
उपास्तिर्मुक्तिदा चेति तत्र तत्र श्रुता अपि॥

"தீ₃க்ஷாபரவேஶமாத்ரேண ப்₃ராஹ்மணோ ப₄வதி க்ஷணாத்।
காபாலம் வ்ரதமாஸ்தா₂ய யதிர் ப₄வதி மாநவ ॥"

[சிவதீ₃க்ஷை பெறுவதனாலேயே (மற்ற சாதியைச் சேர்ந்த மனிதன்) ஒரு கணத்தில் அந்தணனாகிறான். காபாலிக விரதத்தை அனுஷ்டிப்பதனால் (மற்ற ஆஶ்ரமத்தைச் சேர்ந்த) மனிதன் ஒரு கணத்தில் ஸந்யாஸியாகிறான்.] என்று எல்லா சைவர்களும் ஒரு கிரியையைச் செய்வதாலேயே வர்ணாஶ்ரமங்கள் மாறிவிடும் என்று ஒப்புக் கொள்ளுகிறார்கள்.

274—278. ஸித்தாந்தம் — முன்னுக்குப்பின் முரணாயிருக்கை, வேத₃விருத்₃த₄மாயிருக்கை முதலான காரணங்களால் மிகவும் அஸமஞ்ஜஸமாய் (பொருத்தமற்றதாய்) இருக்கையாலே, இந்தப் பஶுபதி மதம் மோக்ஷத்தை விரும்பும் விவேகிகளால் சிறிதும் ஆதரிக்கத்தக்கதல்ல. வேதங்கள் உலகிற்கு நிமித்தகாரணமாகவும், உபாதா₃நகாரணமாகவும் நாராயணனையே நூற்றுக் கணக்கான விடங்களில் உத்₃கோ₄ஷிக்கின்றன. ப்₃ரஹ்மமாகிற இவனை தியானிப்பதாகிற உபாஸனத்தையே மோக்ஷகாரணமாகக் கூறுகின்றன. பரம்பொருளைக் குறிக்குமிடங்களில் ஆங்காங்கு காணப்படும் சிவன், ருத்₃ரன் முதலான ஶப்தங்கள், அத்தகைய இடங்களில் காணப்படும் ஆகாஶம், இந்திரன் முதலான சப்தங்களைப்போலே நாராயணனுடைய வாகத்தை யொட்டி நாராயணனையே குறிக்கின்றனவென்பது தெளிவு.

२७७. शिवादिशब्दा नारायणानुवाकानुसारतः ।
नारायणपरा एव श्रुतं तत्र तथैव हि ॥

२७८. अयं चार्थः पूर्वमेव सुस्पष्टं प्रतिपादितः ।
अतो वेदविरुद्धत्वात् मतमेतदमङ्गलम् ॥

सि-सू —अधिष्ठानानुपपत्तेश्च ॥ (२-२-३६)

२७९. निमित्तमात्रेश्वरस्य कल्पनादनुमानतः ।
दृष्टानुसारात्कर्तव्यमधिष्ठानं कुलालवत् ॥

நாராயணானுவாகம் நாராயணனை பரப்₃ரஹ்மம், பரதத்துவம், பரஞ்சோதி, பரமாத்மா என்று ஐயம் திரிபறவன்றோ கூறுகின்றது. இவ்விஷயம் ஸாவவ்யாக₂யாநாதி₄கரணத்திலேயே மிகத்தெளிவாகக் கூறப்பட்டது. ஆக, இவ்வண்ணமாக வேதத்திற்கு முரண்பட்டதாகையால் பஶுபதி மதம் பொருந்தாததேயாகும்.

ஸி. ஸூ- அதி₄ஷ்ட்டா₂நாநுபபத்தேஶ்ச ॥ 2-2-36 ॥

அதி₄ஷ்டா₂நாநுபபத்தே ச—உபாதா₃நகாரணம் முதலானவற்றை அதி₄ஷ்டி₂த்து நிற்பது (சரீரமற்ற) சிவனுக்குப் பொருந்தாதாகையாலும் (பஶுபதி மதம் பொருந்தாது).

279-281. ஸித்தாந்தம். சைவமதத்தில் அநுமானத்தைக்கொண்டு, குடம் முதலானவற்றிற்குக் குயவனைப் போலே உலகிற்கு நிமித்த காரணமாக சிவனை ஸாதி₄க்கிறார்கள். இப்படி ஸாதி₄க்கும்போது, திருஷ்டாந்தமான குயவன் உபாதா₃நகாரணமான மண்ணையும், ஸஹகாரி காரணமான த₃ண்ட₃ம் சக்ரம் முதலானவற்றையும் அதி₄ஷ்டி₂ப்பதுபோலே, சிவனும் உபாதா₃னமான ப்ரக்ருதி முதலானவற்றை அதி₄ஷ்டி₂த்து நின்று உலகைப் படைப்பதாகக் கொள்ளவேண்டும். பஶுபதியை தேஹமற்றவனாகப்

२८०. न युज्यते पशुपतेः प्रधानाधिष्ठितिः क्वचित्।
अदेहत्वात्सदेहानां ह्येवाधिष्ठितिरिष्यते॥

२८१. न शरीरित्वमस्य स्यात्तस्य सावयवस्य च।
नित्यत्वेऽनित्यतायां च प्राक् दोषाः परिकीर्तिताः॥

பாஶுபதர்கள் கொள்ளுகையால். தேஹமுடைய குயவன மண் முதலானவற்றை அதி₄ஷ்ட்டி₂தது நின்று குடம முதலானவறறைச் செய்வதுபோலே சிவன் பரத₄ானத்தை அதி₄ஷ்ட்டி₂தது நின்று உலகைபபடைப்பது எவ்வகை யிலும் முடியாது. உலகில் சரீரமுடைய குயவன முதலான வர்களேயனறோ உபாத₃ாநகாரணத்தை அதி₄ஷ்ட்டி₂தது நிறகமுடிகிறது. சிவனுககும் சரீரமுண்டு என்று கொணடு விடலாமே — எனில அவயமுடையதான அவனுடைய சரீரத்தை நித்யமெனறு கொணடால, அவயவமுடைய உலகையே நிதயமெனறு கொண்டுவிடலாமாகையால. அதைப் படைப்பவனுக ஒருவனை அநுமானததாலே ஸாதி₄ககவேணடிய அவசியமிலலை, அந்த சரீரததை அநிதய மெனறு கொண்டால. அநத சரீரததைப படைபபவன வேறு யாருமிலலாமையால. இவன அதைப் படைககும போது வேறொரு சரீரததை உடையவனுகவும். அநத சரீரத்தைப் படைககும்போது மற்றொரு சரீரததை உடைய வனுகவும் இபபடியே முடிவிலலாமல பல சரீரங்களைக கொள்ளவேணடியிருககையால அநவஸதை₂ எனனும தோ₃ஷம வருகிறது. ஆநுமாநிகேஶவர வாததகில் இககுறை வருமெனபதையும, இககுறை வாராம லிருபபதற்காகவே வேதா₃ந்திகளான நாம் ஶாஸத்ரத திலேயே ஈஶவரனை ஒபபுககொள்ளுகிறோம எனபதையும ஶாஸத்ரயோநித்வாதி₄கரண ஸ்ரீப₄ாஷ்யததிலேயே ஸ்ரீப₄ாஷ்ய காரர் விளககியுள்ளார். ஆகையால், அநுமானததால ஈஶ்வரனை ஸாதி₄க்கும் சைவமததில இக்குறை தவிாகக முடியாததேயாகும்.

सि-सू—करणवच्चेन्न भोगादिभ्यः ॥ (२-२-३७)

२८२. अशरीरस्य जीवस्य करणादिपरिग्रहः।
यथोपपद्यते तद्वदीश्वरस्याप्यदेहिनः॥

२८३. प्रकृत्यधिष्ठानमिति चेन्न पुण्यादिकर्मणाम्।
फलभोगाय हि वपुराद्यधिष्ठानमात्मनः॥

२८४. तद्वदस्यापि सर्वं स्यात्फलभोगाद्यपाश्रितुः।
तस्मात्प्रधानाधिष्ठानसंभवो नेश्वरस्य हि॥

ஸி. ஸூ:-கரணவச்சேந் ந போ₄கா₃தி₃ப்₄ய: ॥2-2-37॥

கரணவத் சேத்—(சரீரமற்ற ஜீவன்) இந்திரியங்கள், சரீரம் முதலானவற்றை அதி₄ஷ்டி₂ப்பதுபோல (சரீரமற்ற பசுபதியும் ப்ரக்ருதியை அதி₄ஷ்டி₂க்கலாமே) எனில் **போ₄கா₃தி₃ப்₄ய**—(அப்போது ஜீவனுக்குப்போலே) புண்ய பாபகார்ம பூ₂லபோ₄க₃ம் முதலியவையும் ஏற்படுமாகையால், **ந**—(இந்த த்ருஷ்டாந்தம்) பொருந்தாது.

282-284. ஸித்தாந்தம். சரீரமற்ற ஜீவன் எப்படித் தன் இந்திரியங்களையும், சரீரத்தையும் வேறொரு சரீரத்தின் உதவியில்லாமல் தானே அதி₄ஷ்டி₂த்து நிற்கிறனே, அப்படியே சரீரமற்ற சிவனும் மூலப்ரக்ருதியை அதி₄ஷ்டி₂த்து நிற்கக் குறையில்லை — என்று சைவர்கள் கூறுவாராகில், ஜீவனுக்குப் புண்யபாப கர்மங்களின் அநுப₄வத்திற்காகவே அத்தகைய அதி₄ஷ்டா₂நம் ஏற்பட்டிருப்பதுபோலே, ஈஶ்வரன் பசுபதிக்கும் புண்யபாப காமாநுப₄வத்திற்காகவே சரீராதி₄ஷ்டா₂நம் என்று கொள்ளவேண்டிவரும். ஈஶ்வரனுக்குப் புண்யபாப கர்மங்களையும், அதனால் உண்டாகும் ஸுக₂து₃:க₂ங்கள் முதலானவற்றையும் ஒப்புக்கொள்ளமுடியாதாகையால் பசுபதி மதத்தில் ஈஶ்வரன் ப்ரக்ருதியை அதி₄ஷ்டி₂த்து நிற்பது எவ்வகையிலும் பொருந்தாது.

सि-सू--अन्तवत्त्वमसर्वज्ञता वा ॥ (२-२-३८)

२८५. पुण्यापुण्यात्मकादृष्टवत्त्वे पशुपतेस्तदा ।
अन्तवत्त्वं जीववच्च सृष्टिसंहार्यता तथा ॥

२८६. असर्वज्ञत्वं च भवेत् तस्मात्सर्वप्रकारतः ।
इदं नादरणीयं स्यात् मतं मुक्तिफलेप्सुभिः ॥

॥ इति पशुपत्यधिकरणम् ॥

ஸி. ஸூ:- அந்தவத்த்வமஸர்வஜ்ஞதா வா ॥ 2-2-38 ॥

அநதவததவம—(புணயபாபங்களை ஒப்புகெகாணடால ஜீவனைபபோல சிவனுககும்) ஸ்ருஷ்டிக்கபபட்டு ஸமஹரிக கபபடுகையால உணடாகும அநித்யதவமாகிற தாழவும. **அஸாவஜ்ஞதா வா**—எலலாமறியாதவனெனனும் தாழவும ஏறபடும. (ஆகையால பசுபதிமதம் பொருந்ததேயாகும)

285-286. சரீரததின அதிஷ்டானத்தை சிவனுககு ஒபபுக்கொளவதறகாக. ஜீவனுககுபபோலே அவனுககும புண்யபாபங்களை ஏறறுககொணடால, ஜீவனைபபோலே புண்யபாபாநுகுணமாகப படைககபபட்டு அழிககப்படும அநிதயபபொருளாகவும. புண்யபாபங்களுககேற்ப அறிவில ஏறறத்தாழவுளளவனாக வேண்டிவருகையாலே. ஸாவ ஜ்ஞனலலாதவனாகவும (எலலாமறியாதவனாகவும) அவனைக கொள்ளவேண்டிவரும. பிறவாயாககைப் பெரியோனாய். அனைவரையும ஸமஹரிபபவனாயிருந்துகொண்டு தான எவ ராலும ஸமஹரிக்கப்படாதவனாய், ஸாவஜ்ஞன் என்று பெயர்பெற்றவனான ஈஶவரனாக அபிமானிககப்படுகிற வனுக்கு இவை பொருநதமாட்டா. ஆகையால், மோக்ஷ பலனை விருமபுகிறவர்களால். சைவமதம் எல்லாப்படியாலும அநாதரிககததககதேயாகும.

பசுபதயதிகரணம முறறிறறு.

उत्पत्त्यसंभवाधिकरणम् ॥ २-२-८ ॥

(पाञ्चरात्राधिकरणम्)

पू-सू-उत्पत्त्यसंभवात् ॥ (२-२-३९)

२८७. साङ्ख्यादितन्त्रसामान्यात्पाञ्चरात्रागमेऽपि च ।
साक्षाद्भगवता प्रोक्ते मोक्षसाधनबोधिनि ॥

२८८. अप्रामाण्याशङ्किपरपक्षोऽत्र क्षिप्यते नयैः ।
पू असंभवन्त्या जीवानामुत्पत्तेरभिधानतः ॥

२८९. न प्रमाणं पाञ्चरात्रागमस्तन्त्रेऽत्र कथ्यते ।
सङ्कर्षणो नाम जीवः वासुदेवात्प्रजायते ॥

உத்பத்த்யஸம்ப4வாதி4கரணம் ॥ 2-2-8 ॥

(பாஞ்சராத்ராதி4கரணம்)

பூ-ஸூ:-உத்பத்த்யஸம்ப4வாத் ॥ 2-2-39 ॥

உத்பத்த்யஸம்ப4வாத்— (ஜீவனுக்குப் பாஞ்சராத்ராக3மத்தில் கூறப்படும்) உத்பத்தி ஒட்டாதாகையால், (இந்த ஆக3மம் அப்ரமாணம்)

287-*288. வேத3விருத்3த4 பக்ஷங்களை நிரஸிக்கும் இப்பாத3த்தின் கடைசி அதி4கரணமான இப்பாஞ்சராத்ராதி4கரணத்தில், பகவானான நாராயணனாலே நேரே அருளிச்செய்யப்பட்டதாய், மோக்ஷஸாத4னங்களைக் கூறுவதான பாஞ்சராத்ராக3மத்திலும், 'ஸாங்க்2யம் முதலான அவைதி3க சாஸ்த்ரங்களிற்போல அப்ராமாண்யமுண்டு' என்று கூறும் அவைதி3கபக்ஷம் யுக்திகளாலே நிரஸிக்கப்படுகிறது.

288*-291. **பூர்வபக்ஷம்.** இந்தப் பாஞ்சராத்ர சாஸ்த்ரத்தில், 'வாஸுதே3வாத் ஸங்கர்ஷணோ நாம ஜீவோ ஜாயதே, ஸங்கர்ஷணாத் ப்ரத்3யும்ந ஸம்ஜ்ஞம் மநோ ஜாயதே தஸ்மாத3நிருத்3த4ஸம்ஜ்ஞோऽஹங்காரோ ஜாயதே ॥' [வாஸு

२९०. सङ्कर्षणाच्च प्रद्युम्नसंज्ञमुत्पद्यते मनः।
अहङ्कारोऽनिरुद्धाख्यः तस्माज्जायत इत्यपि॥

२९१. अत्र श्रुतिविरुद्धा हि जीवोत्पत्तिः प्रतीयते।
श्रुतौ "न जायत" इति तदनादित्वमुच्यते॥

पू-सू-न च कर्तुः करणम्॥ (२-२-४०)

தேவனிடமிருந்து ஸங்கர்ஷணன் எனப்படும் ஜீவன் உண்டாகிறான், ஸங்கர்ஷணனிடமிருந்து, ப்ரத்$_3$யும்நன் என்னும் பெயருடைய மனம் உண்டாகிறது, அந்த ப்ரத்யும்நனிடமிருந்து, அநிருத்$_3$த$_4$ன் என்னும் பெயருடைய அஹங்காரம் உண்டாகிறது] என்று கூறப்படுகிறது, 'ஸங்கர்ஷணோ நாம ஜீவ' 'ப்ரத்யும்ந ஸம்ஜ்ஞம் மந 'அநிருத்$_3$த$_4$ ஸமஜ்ஞோ ऽஹங்கார:' என்று 'ஜீவ' 'மந' 'அஹங்கார' என்னும் விசேஷ்ய பதங்களால் ஜீவாதி$_3$களை எடுத்து, "ஸங்கர்ஷணோ நாம—ப்ரத்$_3$யும்ந ஸம்ஜ்ஞும்—அநிருத்$_3$த$_4$ ஸம்ஜ்ஞ" என்னும் விசேஷணபதங்களால் அந்த ஜீவன் முதலானோர்க்கு ஸங்கர்ஷணன் முதலான பெயர்களிடப் படுவதாக விளங்குகிறபடியால், இந்த சாஸ்திரத்தில் ஜீவன் முதலானோர்க்கு உத்பத்தி சொல்லப்படுகிறது என்பதை மறுக்கவொண்ணாது. இவற்றில் ஜீவனுக்கு உத்பத்தியைக் கூறுவது, வேத$_3$ங்களில் "ந ஜாயதே ம்ரியதே வா விபஸ்சித" [கட 2-18] [அறிவாளியான ஜீவன் பிறப்பதுமில்லை, இறப்பதுமில்லை] முதலான விடங்களில் ஜீவன் உத்பத்தியற்றவன் என்று கூறியிருப்பதற்கு முரண்பட்டதாகும். இவ்வண்ணமாக ஶ்ருதி விருத்$_3$த$_4$மாய் யுக்திகளுக்கும் பொருந்தாததான ஜீவோத்பத்தியைக் கூறுகையால் இப்பாஞ்சராத்ராக$_3$மம் ப்ரமாணமாகமாட்டாது.

பூ-ஸூ:-ந ச கர்த்து: கரணம் ॥ 2-2-40 ॥

கர்த்து:—கர்த்தாவான ஜீவனிடமிருந்து, **கரணம் ச**—கரணமான மனம் (உண்டாகிறது என்று கூறுவதும்) **ந**—பொருந்தாது.

२९२. सङ्कर्षणान्मनो जातमिति कर्तुश्च जीवतः ।
मनसः करणस्यैवमुत्पत्तिश्च न संभवेत् ॥

२९३. "एतस्माज्जायते प्राणः मनस्सर्वेन्द्रियाणि च" ।
इत्युत्पत्तिश्रुतेर्ब्रह्मसकाशान्मनसोऽपि च ॥

सि-सू-विज्ञानादिभावे वा तदप्रतिषेधः ॥ (२-२-४१)

सि२९४. एवं सूत्रद्वयेनैतदागमस्याप्रमाणताम् ।
आशङ्क्य तस्य प्रामाण्यं साध्यते सूत्रयुग्मतः ॥

292-293. பூர்வபக்ஷம் — இப்பாஞ்சராத்ரசாஸ்த்ரத்தில "ஸங்கர்ஷணாத் ப்ரத்யும்ந ஸம்ஜ்ஞம் மநோ ஜாயதே' [ஸங்கர்ஷணன் என்னும் ஜீவனிடமிருந்து ப்ரத்யும்னன் என்னும் மனம் உண்டாகிறது.] என்று கர்த்தாவான ஜீவனிடமிருந்து கரணமான மனம் உண்டாகிறது என்று கூறுவதும், 'ஏதஸ்மாஜ்ஜாயதே ப்ராணோ மந: ஸர்வேந்த்ரியாணி ச [முண்டக 2-1-3] [இப்பரமாத்மாவினிடமிருந்து ப்ராணனும் மனமும் எல்லா இந்திரியங்களும் உண்டாகின்றன.] என்று மனம் பரமாத்மாவிடமிருந்து உண்டாவதாக ஶ்ருதியில் சொல்லப்பட்டதற்கு முரண்பட்டதாகும். ஆகவிப்படி இதுவும் பொருந்தாதாகையால பாஞ்சராத்ரமதம் ஶ்ருதிவிருத்தமேயாகும்.

விஜ்ஞாநாதிபாவே வா தத்அப்ரதிஷேத: ॥ 2-2-41 ॥

விஜ்ஞாநாதிபாவே வா — (ஸங்கர்ஷணன் முதலானோர்) சிறந்த ஜ்ஞானஸ்வரூபராய், ஆதியான ப்ரஹ்மமேயாகும் என்று கொண்டிருக்கையால் தத்அப்ரதிஷேத — பாஞ்சராத்ரத்தின் ப்ராமாண்யம் தள்ளப்படாததாகும்.

294-301. ஸித்தாந்தம். முன் இரண்டு ஸூத்ரங்களால் முற்கூறியபடி பாஞ்சராத்ர சாஸ்த்ரம் ப்ரமாணமல்ல என்று பூர்வபக்ஷம் செய்து இந்த ஸூத்ரத்தாலும் அடுத்த ஸூத்ரத்தாலும் அது ப்ரமாணமே என்று

२९५. अत्र विज्ञानादिशब्दात् परब्रह्माभिधीयते।
सङ्कर्षणादिमूर्तीनां ब्रह्मत्वे तिसृणां सति॥

२९६. तदर्थबाधनपरशास्त्रस्यास्य प्रमाणता।
निषिध्यते नैव, वासुदेवाख्यं ब्रह्म तत्परम्॥

२९७. आश्रिताश्रयणीयत्वसिद्धये श्रितवत्सलम्।
चतुर्धा स्वेच्छयैवाविर्भवतीति च कथ्यते॥

ஸாதி$_4$ககபபடுகிறது. இநத ஸூதரததில் விஜஞாநாதி$_3$ ஶப$_3$த$_3$ததால விஜஞாநஸவரூபமாய், ஆதி$_3$யான பரம் பொருள் கூறபபடுகிறது. ஜீவாதி$_3$ ஶப$_3$த$_3$ங்களோடு ஸமாநாதி$_4$கரணமாக (ஒரே வேறறுமையில) படிககபபட்ட ஸங்காஷணன் ப்ரத$_2$யும்நன, அநிருத்$_3$த$_4$ன என்னும மூனறு பதங்களும் பரமபொருளின் மூனறு (வ்யூஹ) மூாத்தி களாக குறிப்பதாகக கொணடிருககையில, ஜீவாதி$_3$களுககு உதபததியைக் கூறுமல், வாஸுதே$_3$வமூர்ததியாகிற மூல மூாததியிடமிருநது ஸஙகாஷணனும, அவனிடமிருநது பரத்$_3$யுமநனும, அவனிடமிருநது அநிருத$_3$த$_4$னும உண்டாவதையே இநத ஶாஸ்த்ரம கூறுகிறது எனறு ஏற் பட்டுவிடுமாகையால, ஶாஸ்தரததின ப்ராமாண்யம் தள்ளப் பட்டதாகாது. இபபாஞசராத்ர ஶாஸதரத்தை அறியாத வர்களே இதில் ஸங்காஷணன் முதலான ஶபதங்களால ஜீவன் முதலானுரை எடுத்து அவாகளுககு உத்பததி கூறப் படுவதாகச சொலலுவாாகள். இநத சாஸ்திரததை ஆராய்ந்தால, அதில பலவிடஙகளில ஆஶ்ரிதவத்ஸலனை வாஸுதேவன் எனனும் பரம்பொருள் ஆஶ்ரிதர்கள் (அடியார்கள்) தன்னை ஆஶ்ரயிபபதற்காக, வாஸுதே$_3$வன, ஸங்காஷணன, ப்ரத்$_3$யுமநன், அநிருத்$_3$த$_4$ன எனனும நாலு (வ்யூஹ)மூாததிகளாகத தானே தன் இசசையால அவதரிபப தாகக கூறபபடுகிறது; இநத நாலு மூாததிகளை உபாஸிபபது ப்$_3$ரஹ்மத்தை உபாஸிபபதே எனறும கூறபபடுகிறது

२९८. चातुरात्म्योपासनं तद् ब्रह्मोपासनमित्यपि।
अतस्सङ्कर्षणादीनां परब्रह्मण एव हि॥

२९९. स्वेच्छाविग्रहरूपत्वात् तादृगर्थावबोधिनः।
शास्त्रस्यास्य प्रमाणत्वाप्रतिषेधो हि युज्यते॥

"காதத்வ்யதவேஷ வை யதா சாதுராத்மய முபாஸ்யதே।
க்ரமாக₃தை ஸ்வஸம்ஜ்ஞாபி₄: ப்₃ராஹ்மணைராக₃மம் து தத்॥"

[வம்ஶபரம்பரைப்படி வந்த அந்தணர்களாலே. (ஸங்கர்ஷணன் முதலான) பெயர்களை முன்னிட்டுக் கொண்டு. பகவானுடைய நாலு வ்யூஹங்களும் பாஞ்சராத்ராக₃மத்தினபடி கைங்கர்யபுத்தியுடன் உபாஸிக்கப்படுகிறார்கள்.] என்று பௌஷ்கர ஸம்ஹிதையிலும்.

"ப்₃ராஹ்மணானாம் ஹி ஸத்₃ப்₃ரஹ்மவாஸுதே₃வாக்₂ய யாஜிநாம்।
விவேகத₃ம் பரம் ஶாஸ்த்ரம் ப்₃ரஹ்மோபநிஷத₃ம் மஹத்॥"

['ஸத்' 'ப்₃ரஹ்மம்' என்று உபனிஷத்துக்களில் ஓதப்படும் வாஸுதேவனைத் திருவாராதனம் செய்யும் அந்தணர்களுக்குப் பரமபொருளறிவையளிப்பதாய். மேலான ஶாஸ்திரமாய் மேலான ப்₃ரஹ்மோபனிஷத்தாயிருப்பது பாஞ்சராத்ரம்] என்று ஸாத்வத ஸம்ஹிதையிலும் கூறப்பட்டதைக் காணலாம். ஆக, பரமபொருளான வாஸுதேவனே. "அஜாயமானோ ப₃ஹுதா₄ விஜாயதே" [புஸூ] [பிறப்பற்றவனாயிருந்தும் பலபடியாகப் பிறக்கிறான் பரமபுருஷன்.] என்ற ஶ்ருதியில் சொன்னபடியே. ஸங்கர்ஷணன் முதலான வ்யூஹரூபங்களையும். ராமன், கிருஷ்ணன் முதலான விப₄வரூபங்களையும். அந்தர்யாமி ரூபங்களையும். அர்ச்சாரூபங்களையும் தன் இச்சையினாலே எடுப்பதாக இந்த ஶாஸ்த்ரத்தில் கூறப்படுகிறதாகையால், அந்த ஸங்கர்ஷணாதி₃களுக்குப் பிறப்பைக்கூறும் இந்த ஶாஸ்திரத்திற்கு ப்ராமாண்யத்தைத் தள்ளுவது சிறிதும் பொருந்தாது; ஸங்கர்ஷணன். ப்ரத்₃யும்னன். அநிருத்₃த₄ன் என்னும் மூன்று

३००. तत्र जीवमनोहङ्कारतत्त्वानां क्रमात्तथा।
अधिष्ठातार उच्यन्ते त्रयस्सङ्कर्षणादयः॥

३०१. तेषां जीवादिशब्दैश्च भाषणं न विरुध्यते।
प्राणाकाशादिशब्दैश्च यथा ब्रह्मावबोधनम्॥

सि-सू-विप्रतिषेधाच्च॥ (२-२-४२)

வ்யூஹ மூர்த்திகளும், முறையே ஜீவன், மனம் அஹங்காரம் எனனும் தத்துவஙகளை அதி₄ஷ்டி₂தது நிறகும அபி₄மானி தேவதைகளாகையால, ஸங்காஷணாதி பதஙகளை ஜீவன் முத லான பத₃ஙகளோடு ஒரே வேறறுமையில் இந்த ஶாஸதிரத தைச்சேர்ந்த பரமஸமஹிதாவசனங்கள படிககினறன, ஆகையால அந்த வசனங்களைககொண்டு ஜீவன முதலாணாககு உற்பத்தி கூறபபடுவதாகச் சொலலுவது பொருநதாது. ப்ராணன, ஆகாஶம முதலானவறறை அதி₄ஷ்ட்டி₂த்து நிற்கும் பரமபொருளை பராணகாஶாதி₃ ஶப₃த₃ஙகளால ஶ்ருதி குறிப்பதுபோலே, இந்த ஶாஸதிரமும் அதி₄ஷ்டி₂க்கப்படுபவர்களைச் சொலலும ஜீவன்முதலான ஶப₃த₃ங் களால் அதி₄ஷ்டா₂தாககளான ஸங்கர்ஷணன் முதலாண ரைப் பேசுகிறது ஆயிரககணககானவிடங்களில் இந்த ஶாஸ்திரததில ஸங்கர்ஷணாதி₃களைப் பரமபொருளின வ்யூஹ மூர்ததிகளாகவே குறித்திருப்பதையொட்டி.“ ஸஙகர்ஷணோ நாம ஜீவோ. ஜாயதே”எனறு ஒரு மூலையில் உள்ள பிரயோகத தில் விஶேஷணவிஶேஷயங்களைமாற்றி “ஜீவனுககு அபி₄ மானியான ஸங்கர்ஷணன் பிறககிறுன்’ என்றே தாதபர்யார்த்த₂ம் கொள்ளவேணும். “ஜீவ — ஜாயதே” என்றவுடன். “ஜீவாத பரத்₃யுமநஸம்ஜஞும மந.” எனறு கூறுமல, “ஸங்காஷணாத பரத₃யும்நஸமஜஞும மந.’ என்று கூறியிருபபதிலிருந்தும். ஸங்கர்ஷண ஶப₃த₃மே விஶேஷ்ய பத₃ம் என விளஙகுகிறது. ஆக இபபடி, பாஞ்சராத்ர ஶாஸத்ரததின் ப்ராமாண்யம் தள்ளபபடாததேயாகிறது.

ஸி-ஸூ:-விப்ரதிஷேத₄ாச்ச ॥ 2-2-42 ॥

३०२. "स ह्यनादिरनन्तश्च परमार्थेन निश्चितः"।
इत्यस्मिन्नपि तन्त्रे च जीवोत्पत्तिनिषेधतः॥

३०३. अविरुद्धमिदं तन्त्रं प्रमाणतममुच्यते।
तस्मान्महाभारते च सूत्रकृद्बादरायणः॥

३०४. "पञ्चरात्रस्य कृत्स्नस्य वक्ता नारायणस्स्वयम्।"
इ युक्त्यैतद्वक्तुराप्ततमत्वं चास्य कृत्स्नशः॥

விபரதிஷேதூாத ச—(இநதப் பாஞசராதர ஶாஸத்ரத திலேயே ஜீவோதபததிவாதம்) மறுககப்பட்டிருககையா லும (இதன பராமாணயம தளளப்படாததேயாகும்.)

302 – 308—ஸிததாந்தம—எநதப் பரமஸமஹிதையில முறகூறியபடி "ஸஙகாஷணோ நாம ஜீவோ ஜாயதே" என று படிககப்பட்டதோ. அதே பரமஸமஹிதையில "ஸ ஹயநாதிரநநதஶச பரமார்ததேந நிஶசித" [அநத ஜீவன ஆதியும. அநதமும அறற உணமைபபொருளாக நிஶசயிககப பட்டிருககிறுன.] என று ஜீவனுககு உற்பத்தியும, முடிவும் கிடையாது என று தெளிவாகக கூறபபட்டிருககிறது. ஆகையால, "ஜீவோ ஜாயதே" என னும் வாகயததில. இதறகு முரண்பட்ட ஜீவோத்பததி கூறபபடுவசாகச சொலலுவது பொருநதாது. ஸங்காஷணன என னும் வ்யூஹமூாததியின உறபததி (அவதாரம) கூறபபடுவ தாகவே கொளளவேணடும. ஆகையால. இநதப பாஞசராத் ராகமம ஶருதி விரோதமில்லாததும மறறதாய், மிகசசிறநத ப்ரமாணமாகவே அறிவாளிகளால கொணடாடப்படுகிறது. அதனுலேயே தத்துவமறிநதவர்களிற சிறநதவராய. ஸூததரகாரரான பாதராயணரெனும வியாஸா சப மஹா பாரததகில. "பாஞசராதரஸய கருதஸநஸய வக்தா நாராயண ஸவயம" [பாஞசராதரத முழுவதையும உப தேசிததவா ஸாக்ஷாந நாராயணனேயாவார்.] என று கூறு வதன மூலம இபபாஞசராதரத்தை உபதேசிததவா மிக

३०५. प्रामाण्यं बोधयाञ्चक्रे सुस्पष्टं तत्त्ववित्तमः।
तस्माद्विलक्षणं शास्त्रं निस्समाभ्यधिकं मतम्॥

३०६. पञ्चरात्रस्य पूर्वोक्तागमवच्चाप्रमाणताम्।
अनिच्छतस्सूत्रकृतस्तदप्रामाण्यवादिनाम्॥

३०७. पक्षस्य परपक्षत्वात् पादेऽस्मिन् तन्निराकृतिः।
युक्ताऽतोऽस्या अधिकृतेः पादसङ्गतिरक्षता॥

மிக்கச் சிறந்த ஆப்தர் என்றும், இந்த சாஸ்திரம் முழுவதுமே ப்ரமாணமென்றும் மிக்கத்தெளிவாகக் காட்டினார். ஆகையால், இந்த சாஸ்திரம் மிக்கசிறந்ததாய், ஒத்ததும், மிக்கதும் இல்லாததாகக் கொண்டாடப்படுகிறது. இவ்விடத்தில் ஓர் ஆக்ஷேபம் எழுகிறது. "இந்தப் பாத3த்தில் வேத3விருத்3த4மான பரபக்ஷங்களையே ஒவ்வோரதி4கரணத்திலும் களைவதைக் காண்கிறோம்; அதையொட்டிப் பார்க்கும்போது, இப்பாத3த்தில் தள்ளப்படும் ஸாங்க்2ய யோக3 தார்க்கிக ஜைந பௌ3த்3த4 பாசுபத மதங்களைப்போலே, இப்பாஞ்சராத்ரமதமும் தள்ளத்தக்க அவைதிகமதம் என்றன்றோ கொள்ளவேண்டும்" என்பது அவ்வாக்ஷேபம். இதற்கு ஸமாதா4னம் பின்வருமாறு — ஸூத்ரகாரர் பாஞ்சராத்ரத்தைப் பரமப்ரமாணமாக பாரதத்தில் உத்3கோ4ஷித்திருக்கிறார். ஆகையால் இப்பாதத்தில் நிரஸிக்கப்பட்ட மற்ற மதங்களைப்போலே இதையும் அப்ரமாணமாக அவர் கருதுகிறார் என்று கூறமுடியாது. ஆகையால், "ஜீவோத்பத்தியைக்கூறும் இந்தப் பாஞ்சராத்ரம் அப்ரமாணம்" என்று கூறும் அவைதிகர்களின் பக்ஷத்தை முதலிரண்டு ஸூத்ரங்களால் எடுத்து, மேலிரண்டு ஸூத்ரங்களாலே அதைத்தள்ளி தன்னுடைய மதம் பாஞ்சராத்ர மதமே என்று ஸூத்ரகாரர் காட்டுகிறார் என்றே கொள்ளவேண்டும். இப்படிக் கொண்டால் பரபக்ஷங்களைத் தள்ளும் பாத3த்தில் இவ்வதி4கரணம் இடம் பெற்றிருப்பதும் குறையறப் பொருந்திவிடுகிறது.

"ஸாங்கே3ஷு வேதே3ஷு நிஷ்டா2மலப்4மாந ஶாண்டி3ல்ய பஞ்சராத்ரம் ஶாஸ்த்ரமதீ4தவாந் [பாஞ்சராத்ரம்] [அங்கங்களோடு கூடிய வேதங்களில் புருஷார்த்த2 நிஷ்டையைப் பெறாமல் ஶாண்டில்யர் (அதைப் பெறுவதற்காகப்) பாஞ்சராத்ர ஶாஸ்திரத்தைக் கற்றார்.] என்று வேதநிந்தை செய்திருக்கையாலே இந்த ஶாஸ்திரம் அப்ரமாணம் என்றுகொண்டு, 'விப்ரதிஷேத4ாச்ச' என்னும் ஸூத்ரத்திற்கு '(வேதத்தை) விஶேஷமாக ப்ரதிஷேத4ம் செய்திருக்கையாலே (பாஞ்சராத்ரம் அப்ரமாணம்)' என்று சிலர் வியாக்கியானம் செய்தனர். இது பொருந்தாதது. ந ஹி நிந்தா3 நிந்த்3யம் நிந்தி3தும் ப்ரவர்த்ததே, அபிது இதரத் ப்ரஶம்ஸிதும்' [நிந்திக்கப்படுவதை நிந்திப்பதில் கருத்துடையதல்ல நிந்தை, (புகழப்படவேண்டியதான) மற்றொன்றைப் புகழ்வதில் கருத்துடையது.] என்னும் நஹிநிந்தா3ந்யாயத்தாலே, முற்கூறிய பாஞ்சராத்ர வசனம் பாஞ்சராத்ர ஶாஸ்திரத்தைப் புகழ்வதற்காக ஏற்பட்டதேயொழிய வேதத்தை நிந்திப்பதற்காக ஏற்பட்டதல்ல. 'ப்ராத ப்ராதரந்ருதம் தே வத3ந்தி புரோத3யாத் ஜுஹ்வதி யேऽக்3நிஹோத்ரம்' [ஸூர்யோதயத்திற்கு முன் அக்னிஹோத்ரம் செய்பவர்கள் ஒவ்வொருநாள் காலையிலும் பொய் சொல்லுகிறார்கள்.] என்று வேதோ3க்தமான அநுதி3தஹோமத்தை வேதமே நிந்தை செய்திருப்பது நஹிநிந்தா3ந்யாயத்தாலே உதி3தஹோமத்தைப் புகழ்வதற்காகவே என்று மீமாம்ஸகர்கள் அறுதியிட்டிருக்கிறார்கள். பூ4மவித்3யாப்ரகரணத்தில் [சாந் 7] நாரத3ர் "ருக்3வேத3ம் ப4க3வோऽத்4யேமி யஜுர்வேத4ம் ஸாமவேத3ம் ஆத2ர்வணம் சதுர்த்த2மிதிஹாஸ புராணம் பஞ்சமம்' [பகவானே! ருக் யஜுஸ் ஸாம அத2ர்வணங்களாகிற நாலு வேதங்களையும், ஐந்தாம் வேதமான இதிஹாஸபுராணங்களையும் அத்4யயனம் செய்கிறேன்.] என்று தொடங்கி எல்லா வித்3யாஸ்த2ானங்களையும் தான் கற்றமையைச் சொல்லி ஸோऽஹம் ப4க3வோ மந்த்ரவிதே3வாஸ்மி நாத்மவித் [இவ்வளவையும் கற்ற நான் மந்திரமறிந்தவனாகிறேனேயொழிய, ஆத்மாவை

அறிந்தவனுகிறேனல்லேன] என்று பூ₄மவித்₃யைதவிர்ந்த எல்லா வித்யைகளிலும் ஆத்மஜ்ஞானத்தைத் தான் பெற வில்லையென்று கூறியது இங்கு சொல்லப்படும் பூ₄மவித்₃யை யின் பெருமையைக் காட்டுவதற்காகவே என வேதா₃ந்திகள் அறுதியிடுகிறார்கள். அதுபோலவே, இங்கும் முற்கூறிய பாஞ்சராத்ரவசனம் பாஞ்சராத்ர சாஸ்திரத்தைப் புகழ் வதிலே நோக்குடையதேயொழிய வேதங்களை நிந்திப்பதில் நோக்குடையதல்ல என நிர்ணயிக்கலாம். உண்மையை ஆராய்ந்தால், இங்கு வேதநிந்தையே இல்லையென்பதும் விளங்கும். எப்படியெனில், பூ₄மவித்₃யாப்ரகரணத்தில்— நாரதருக்கு, மற்ற வித்யைகளைக் கற்றதால் ஆத்மஜ்ஞானம் உண்டாகவில்லையென்றதால், அந்த வித்யைகளில் கூறப் படும் ஆத்மதத்வம் நாரதருக்குத் தெளிவாக விளங்கவில்லை என்றே ஏற்படும், இது நாரதர் தன் புத்திக்குறைவைப் பேசிக்கொண்டபடியேயொழிய அந்த வித்யைகளைக் குறைத்துப் பேசியபடியல்ல, அதுபோலவே இங்கும் சாண்டில்யர் வேதங்களிலிருந்து தாம் பரதத்துவத்தை அறியவில்லையென்றதும் தம் புத்திக்குறைவைப் பேசிக் கொண்டபடியேயாகுமேயொழிய வேதங்களைக் குறைத்துப் பேசியபடியாகாது. "அத்தகைய புத்திக்குறைவையுடைய எனக்கும் ஆத்மதத்துவத்தை பூமவித்யை உணர்த்திற்று" என்று நாரதர் உரைத்ததுபோலே, "அத்தகைய புத்திக் குறைவையுடைய எனக்கும் பாஞ்சராத்ரம் வேதா₃ந்த வேத்யனான வாஸுதே₃வனென்னும் பரதத்துவத்தை உணர்த்திற்று' என்று சாண்டில்யர் உரைக்கிறாரித்தனை; ஆகையால் இங்கு வேதநிந்தைக்கு இடமேயில்லை. வேதங் கள் பொருளுணர அரியவையாயிருக்கின்றனவென்பதும், அவற்றின் பொருளைப் பரமபுருஷன் எளிய முறையில் பாஞ்சராத்ர சாஸ்திரத்தில் அருளியிருக்கிறான் என்பதும்,

'அதீ₄தா ப₄க₃வந் வேதா₃: ஸாங்கோ₃பாங்கா₃: ஸவிஸ்தரா: |
ஶ்ருதாநி ச மயா ऽங்கா₃நி வாகோவாக்யயுதாநி ச ||
ந சைதேஷு ஸமஸ்தேஷு ஸம்ஶயேந விநா க்வசித் |
ஶ்ரேயோமார்க₃ம் ப்ரபஶ்யாமி யேந ஸித்₃தி₄ர் ப₄விஷ்யதி ||''
[பரமஸம்ஹிதை 1-3 4]

[பகவானே! அங்கங்களோடும், உபாங்கங்களோடும், விவரணங்களோடும கூடிய வேதங்கள் அனைத்தும என்னால் அப்₄யஸிக்கப்பட்டன. ஏகாயநஸாகை₂யிலுள்ள வாகோவாக்யங்களும, அதன அங்கங்களும என்னால் ஓதப்பட்டன. இவையனைத்திலும மோக்ஷஸித்தியை அளிக்கக்கூடிய சிறந்த வழியை எதிலுமே ஐயமறக் காணவில்லை] என்றும

"வேதா₃ந்தேஷு யதா₂ஸாரம ஸங்க₃ருஹ்ய ப₄க₃வாந ஹரி |
ப₄க்தாநுகம்பயா வித்₃வாந ஸஞ்சிக்ஷேப யதா₂ஸுக₂ம ||

[வேதாந்தங்களிலிருந்து ஸாரத்தையெடுத்து ஸர்வஜ்ஞனாய பகவானான ஹரி பக்தர்களுக்கு இரங்கி பாஞ்சராத்ர ஸாஸ்திரமாக அருளிச்செய்தார்] என்றும பரமஸம்ஹிதையில கூறப்பட்டதும இங்கு குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

ஆக வேதத்தாலேயே அறியப்படுபவனாய, பரப்ரஹ்மம எனப்படுபவனாய பகவான எனப்படுபவனாகையால தாழ்வுகளுக்கெல்லாம எதிர்த்தட்டானவனாய, நற்குணங்களுக்கு ஒரே கொள்கலனாயிருப்பவனாய், கணக்கற்ற அறிவு, இன்பம் முதலிய அளவற்றுப் பெருகும குணங்களுக்குக் கடலாயிருப்பவனாய், தடைபடாத ஸங்கல்பத்தையுடையவனான, வாஸுதேவன, நாலு வர்ணங்களைப்பற்றியும் நாலு ஆஸ்ரமங்களைப் பற்றியும நிற்கும அறம பொருள இன்பம வீடுகளாகிற புருஷார்த்தங்களை விரும்பும பக்தர்களைக் கடாக்ஷித்து, எல்லையற்ற கருணை, நீர்மை வாத்ஸல்யம வண்மை ஆகிய குணங்களுக்குக் கடலாயிருப்பவனாகையாலே தன ஸ்வரூபம தன விபூ₄தி, தன ஆராத₄னம, அதன பலம் ஆகியவற்றை உள்ளபடி அறிவிக்கும ருக்யஜுஸ ஸாமாத₂ர்வ வேத₃ங்கள கணக்கற்ற ஸாகை₂களை உடையவையாகவும, விதி₄, அர்த்த₂வாத₃ மந்த்ரம ஆகிய பிரிவுகளை உடையவையாகவும, (அதனாலேயே) தனனைத் தவிர மற்ற தே₃வமநுஷ்யாதி₃களால பொருளுணர அரியவையாகவுமிருப்பதைக் கணிசித்து அவற்றின பொருளை உள்ளபடி அறிவிக்கும பாஞ்சராத்ர ஸாஸ்திரத்தைத் தானே அருளினனாகையாலே எக்குறையுமில்லை.

३०८. "इदं शतसहस्राद्धी"त्यादिभारतसूक्तिभिः ।
आशयस्सूत्रकारस्य सुस्पष्टं हि प्रतीयते ॥

॥ इति उत्पत्त्यसंभवाधिकरणम् ॥

॥ इति द्वितीयाध्याये द्वितीयः पादः ॥

॥ श्रीमते श्रीराघवार्यमहादेशिकाय नमः ॥

இப்படியிருக்கும்போது, நாலு ஸூத்ரங்களிலும் பாஞ்சராத்ரம் அப்ரமாணமென்றே வியாஸர் நிர்ணயிப்பதாக சங்கரர் முதலானோர் வியாக்கியானம் செய்வது, மூன்றாவது ஸூத்ரத்தில் பூர்வபக்ஷவ்யாவ்ருத்தியைக் காட்டும் வாசப்₃த₃மும் அப்ரதிஷேத₄பத₃ம் முதலானவற்றுக்குப் பொருத்தமற்றதும், ஸூத்ரகாரரின் கருத்துக்கு முரண்பட்டதுமாகும். ஏனெனில் ஓதப்படும் வேதா₃ந்த வாக்யங்களின் பொருளை நிஷ்கர்ஷிப்பதற்காக ப்ரஹ்மஸூத்ரமிட்ட இந்த வியாஸர், அத₄யயநவழக்கொழிந்த வேதபா₄க₃ங்களின் பொருளையும் காட்டி வேதத்தை உபப்₃ருஹ்மணம் செய்வதற்காக இயற்றிய லக்ஷ க்ரந்தங்கொண்ட மஹாபாரதத்தில், மோக்ஷதர்மத்தில், ஜ்ஞாந காண்டத்தில்,

"க₃ருஹஸ்தோ₂ ப்₃ரஹ்மசாரீ ச வாநப்ரஸ்தோ₂ऽத₂ பி₄க்ஷுக: |
ய இச்சே₂த் ஸித்₃தி₄மாஸ்தா₂தும் தே₃வதாம் காம்
யஜேத ஸ: ||"

[பாரதம் க்ருஷ்ணாசார்யா பதிப்பு சாந்திபர்வம் 342-1]

[க₃ருஹஸ்த₂ன், ப்ரஹ்மசாரி, வாநப்ரஸ்த₂ன், ஸந்யாஸி ஆகிய நாலு ஆச்ரமஸ்த₂ர்களும் மோக்ஷஸித்தியடைய எந்த தேவதையை உபாஸிப்பது?] என்று தொடங்கி மிகவிரிவாகப் பாஞ்சராத்ர சாஸ்த்ர ப்ரக்ரியையைக் கூறி

"இத₃ம் ஶதஸஹஸ்ராத்₃தி₄ பா₄ரதாக்₂யாந விஸ்தராத் |
ஆவித்₄ய மதிமந்தா₂நம் த₃த்₄நோ க்₄ருதமிவோத்₃த்₄ருதம் ||
நவநீதம் யதா₂ த₃த்₄நோ த்₃விபதா₃ம் ப்₃ராஹ்மணோ யதா₂ |
ஆரண்யகம் ச வேதே₃ப்₄ய ஓஷதீ₄ப்₄யோ யதா₂ऽம்ருதம் ||"

*[பாரதம்-சாந்தி 353-11, 12]

[லக்ஷம் கிரந்தமுள்ள மஹாப₄ரதககடலை புததியாகிற மததையிடடுக கடைந்து தயிரிலிருநது நெய்யெடுபபது போல இபபாஞசராதரசாஸ்திரம எடுககபபட்டது தயிரினுள வெண்ணெய்போலும, மனிதாகளுள் அந்தணன போலும, வேதங்களில ஆரண்யகமபோலும ஓஷதி₄களில அமுதமபோலும பாரததில ஸாரமாயெடுககபபட்டது பாஞசராதரம.]

''இத₃ம மஹோபநிஷத₃ம சதுாவேத₃ஸமநவிதம।
ஸாங்க₂யயோக₃ கருதாந்தேந பஞசராதராநுஶப₃தி₃தம் ॥''

[பாரதம-சாநதி 348-62]

[இபபாஞ்சராத்ரமெனபபடும ஶாஸதிரம நாலு வேதங்களோடு கூடிய பெரிய உபனிஷததாகும், கர்மஜஞாந யோகங்களோடு கூடியது (இதை நாரத₃ர் ப₃த₃ரீகாஶ்ரமத்தில நாராயணனின திருமுகத்திலிருநது கேட்டார்)]

''இத₃ம ஶ்ரேய இத₃ம ப்₃ரஹ்ம இத₃ம ஹிதமநுததமம।
ருக₃யஜுஸ்ஸாமபி₄ா ஜுஷ்டம அத₂ாவாங்கி₃ரஸைஸ தத₂ா॥
ப₄விஷ்யதி ப்ரமாணம் வை ஏததே₃வாநுஶாஸநம ॥'

[இதுவே சிறப்பு; இதுவே பெரிது, இதுவே மேலான ஹிதம; ருகயஜுஸ்ஸாமாத₂ர்வ வேதங்களோடு கூடிய இதுவே ப்ரமாணமாகும, இதுவே ப₄க₃வத₃ாஜ்ஞையாகும]

''ப₃ராஹ்மணை க்ஷதரியைா வைஶ்யை: ஶூத₃ரைஶ்ச
கருதலக்ஷணை.।
அாசசநீயஶ்ச ஸேவ்யஶ்ச பூஜநீயஶ்ச மாத₄வ: ॥
ஸாதவதம விதி₄மாஸ்த₂ாய கீ₃த· ஸங்காஷணேந ய.॥''

[பாரதம-பீஷ்மபர்வம்]

[பஞசஸம்ஸ்காரம் பெறற ப₃ராஹ்மண க்ஷதரிய வைஶ்யர்களாலும, ஶூத₃ராகளாலும ஸங்காஷணனால அருளப்பட்ட பாஞ்சராத்ர முறைப்படி மாதவனே அர்ச்சிககவும்,

ஸேவிக்கவும், பூஜிககவும் தக்கவன்] என்று அருளினர். இபபடிப் பாஞ்சராத்ரததைப் பரமப்ரமாணமாகக கூறியவராய், வேத₃மறிவாரில தலைவரான வியாஸர் வேதாந்தத்திலறியபபடும பரமபொருளான வாஸுதே₃வனை உபாஸிபபதையும, அர்சசிபபதையும் விளக்கும் பாஞ்சராத்ரஶாஸ்திரததை ப₃ரஹ்மஸூத்ரததில எபபடி அப்ரமாணமாகக கூறியிருககமுடியும? இதறகுமேல் ஒரு கேள்வி எழுகிறது. இதே மோக்ஷத₄ர்மததில,

''ஸாங்க்₂யம் யோக₃: பஞ்சராத்ரம் வேதா₃ பாஶுபதம் தத₂ா।
ஜ்ஞாநாந்யேதாநி ப₃ரஹ்மர்ஷே லோகேஷு பரசரந்தி ஹி॥
கிமேதாநயேகநிஷ்ட₂ாநி ப்ருத₂ங்நிஷ்ட₂ாநி வா முநே॥''

[பாரதம-சாநதி 359-1]

[ப்ரஹ்ம ரிஷியே! ஸாங்க்₂யம், யோக₃ம், பஞ்சராதரம், வேத₃ம, பாஶுபதம ஆகிய இநத மதஙகள் உலகில் நடையாடுகினறன; இவையெல்லாம ஒனறைச் சொல்லுகின்றனவா? வெவவேறைச் சொலலுகின்றனவா?] எனறு கேள்வி கேட்டு, இவ்வைந்து மதஙகளையும விளககி, இவையனைத்துககும் முடிந்த பொருள் நாராயணனே எனறு கூறுவதன் மூலம இம்மதஙகள் எலலாமே ஆதரிககத் தககவையென்று காட்டினர் வியாஸர்.

''ஸாங்க்₂யம யோக₃: பஞ்சராதரம் வேதா₃: பாஶுபதம் தத₂ா।
ஆத்மப்ரமாணாநயேதாநி ந ஹநதவயாநி ஹேதுபி₄:॥''

[ஸாஙக₂யம, யோக₃ம், பஞ்சராத்ரம, வேதம், பாசுபதம் என்னும ஐநதுமே பரமாதமவிஷயத்தில ப்ரமாணங்கள், காரணஙகளைக கொண்டு இவறறை அழிததுவிடககூடாது.] எனமெருரு வசநமும உள்ளது. இவற்றில இவ்வைந்து மதஙகளுமே ஆதரிககத்தககவை என்று கூறுவது ஶாரீரக ஸூத்ரஙகளில ஸாஙக₂யாதி₃களைத தள்ளுவதோடு எப்படிப பொருந்தும? ஸாஙக₂யாதி₃கள் தள்ளபபடுவதுபோல பாஞ்சராத்ரமும் தள்ளபபடுகிறது என்று ஏன் கொள்ளக

கூடாது? என்பது அக்கேள்வி. இனி, இதற்கு பதில உரைக்கப்படுகிறது

இந்த மஹாபா₄ரத ப்ரகரணம் முழுவதையும ஆராய்ந்தால, சாரீரகத்திற்கும, இதறகும எவ்வித விரோத₄மு மில்லையெனவிளங்கும; எப்படியெனில: 'இந்த ஐந்து மதங்களும ஒன்றைச் சொல்லுகின்றனவா? வெவ்வேறைச் சொல்லுகின்றனவா? என்னும கேள்வியானது,— "இவை ஒரே பரமபொருளைச சொல்லுகின்றனவா? வெவ்வேறு பொருள்களைச் சொலலுகின்றனவா? ஒரே பரம்பொருளைச் சொல்லுகின்றனவாகில அவ்வொரு பொருள் யாது? வெவ்வேறு பொருள்களைச் சொலலுகின்றனவாகில, ஒன்றுக்கொன்று முரணின வெவ்வேறு பொருள்கள் பரம் பொருளாயிருக்க முடியாமையால், இம்மதங்களில் ஒன்றே ப்ரமாணமாக முடியுமாகையால அவ்வொரு மதம எது?' என்னும கருதது உடையது. இககேள்விககு பதில் அளிககுமபோது,

"ஸாங்க்₂யம் யோக₃' பஞ்சராத்ரம் வேத₃ா: பாஶுபதம ததா₂ ।
ஜ்ஞாநாநயேதாநி ராஜர்ஷே வித்₃தி₄ நாநாமதாநி வை ॥
ஸாங்க₂யஸய வக்தா கபில பரமர்ஷி. ஸ உச்யதே ।
ஹிரண்யக₃ர்பபே₄ா யோக₃ஸ்ய வேத்தா நாந்ய' புராதந: ॥
அபாந்தரதபா நாம வேத₃ாசார்ய: ஸ உச்யதே ।
உமாபதிா பூ₄தபதி ஸ்ரீகண்டே₂ா ப₃ரஹ்மண: ஸுத ।
உக்தவாநித₃மவ்யக்₃ர' ஜ்ஞாநம பாஶுபதம் ஶிவ ॥
பஞ்சராத்ரஸய க்ருத்ஸ்நஸ்ய வக்தா நாராயண ஸ்வயம ॥"

[பாரதம்–சாந்திபர்வம 359-64-67]

[ராஜரிஷியே! ஸாங்க்₂யம, யோகம், பஞ்சராத்ரம், வேத₃ம், பாஶுபதம ஆகிய இவை வெவ்வேறு மதங்கள் என்றே அறிவாய். ஸாங்கயத்தைக் கூறியவர் பரமரிஷியான கபிலர், யோகததை அறிந்து சொன்னவர் (ஜீவர்களில) மிகப பழையவரான பிரமனேயாவார்; வேதத்துககு ஆசாரியர் அபாந்தரதபஸ் என்னும் மஹரிஷி. உமையின் கணவனும்,

பூதகணங்களுக்குப் பதியாய், ஸ்ரீகண்டர் எனப்படுபவராய், பிரமனுக்குப் பிள்ளையான சிவன் பாசுபதமதத்தை உறுதியாகக் கூறினர். நாராயணன் தானே பஞ்சராத்ரம் முழுவதையும் உபதேசித்தவர்] என்று கூறினர் வியாஸர். இதன் கருத்தாவது.— "ஒவ்வொரு புருஷர்கள் செய்த ஶாஸ்த்ரங்கள் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்டவையாகையாலும், ஒரு புருஷனாலும் இயற்றப்படாததாகையால் இருள் துயக்கு மயக்கு மறப்புக்களற்ற வேதத்தில் கூறப்பட்ட பரதத்துவத்திற்கு முரணுகப் பரதத்துவத்தைக் கூறுகையாலும் அவை உள்ளபடி பரதத்துவத்தை அறிவிப்பதில் ப்ரமாணமாகமாட்டா; வேதத்தில் அறியப்படும் பரம்பொருள் நாராயணனே. ஆகையால் ஸாங்க்ய மதத்தில் சொல்லப்பட்ட ப்ரதாந புருஷர்களும், பாஶுபதாதிகளில் சொல்லப்பட்ட பஶுபதி முதலானோரும் வேதாந்தத்திற் கூறப்பட்ட நாராயணனை அந்தர்யாமியாகக் கொண்டே ஒரு பொருளாகிருர்கள்" எனபதே என்று கொள்ளவேண்டும். இதையே முற்கூறிய வாக்யங்களையொட்டி,

"ஸர்வேஷு ச ந்ருபஶ்ரேஷ்ட ஜ்ஞாநேஷ்வேதேஷு
த்ருஶ்யதே।
யதாகமம் யதாந்யாயம் நிஷ்டா நாராயண: ப்ரபு:॥'

[அரசர் தலைவனே! வேதத்தையும், நியாயங்களையும் ஒட்டிப் பார்க்கும்போது இந்த மதங்கள் அனைத்திலுமே நாராயணன ஒருவனே முடிந்த பொருளாகக் கூறப்படுகிருன் என விளங்கும்.] என்று வேதவியாஸர் விளக்கினர். "ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம' [சாந் 3-14-1] "விஶ்வம் நாராயணம்" [தை-நா] என்கிற வேதாந்த வாக்யங்களையும், ஸாமாந்ய விஶேஷாதிந்யாயங்களையுங் கொண்டு பார்க்கும்போது, அப்ரஹ்மாத்மகமாக அந்தந்தத் தந்த்ரங்களில கூறப்பட்ட தத்துவங்கள் நாராயணாத்மகமாகவேயுள்ளனவென விளங்குமாகையால், எல்லா மதங்களிலுமே நாராயணனே முடிந்த பொருளாக விளங்குகிருன் என்று கருத்து.

ஆகையால, 'வேதா₃ந்த வேத₃யனை பரமபொருளான நாராயணன தானே பஞ்சராதரம் முழுவதையும் அருளிச் செய்தான்' என்று கூறுகையாலும, அவனுடைய ஸ்வ ரூபத்தையும அவனை உபாஸிப்பதையுமே அந்த சாஸ்திரம சொல்லுகையாலும அது மற்ற தந்தரங்களைப் போல ஸமமானது என்று எவரும கூறமுடியாது. இககாரணத்தாலேயே,

''ஏவமேகம ஸாங்க₂யயோக₃ம வேதா₃ரண்யகமேவ ச।
பரஸ்பராங்க₃ாநயேதாநி பஞ்சராதரம து கத₂யதே॥'
[பா₄ரதம்-சாந்தி 358-81]

[இவ்வண்ணமாக ஸாங்க₂யம் யோக₃ம், வேத₃ம ஆரண்யகம ஆகியவை ஒன்றுக்கொன்று அங்க₃மாயிருந்துகொண்டு ஒரே தத்துவத்தைக் கூறுகையால ஒன்றாயிருக்கின்றன. பஞ்ச ராதரம் ஒன்றே இவையெல்லாமாகக் கூறப்படுகிறது]

என்று இப்ரகரணத்தில வியாஸரால கூறப்பட்டது. இதன கருத்தாவது — ஸாங்க₂யமதத்தில சொல்லப்பட்ட இருபத தைந்து தத்துவங்களையும, யோக₃மதத்தில சொல்லப்பட்ட யமம நியமம முதலான அஷ்டாங்க₃யோக₃த்தையும, வேத₃ பூர்வபா₄க₃த்தில சொல்லப்பட்ட காமங்களையும ஒப்புக் கொண்டு அத்தத்துவங்கள ப்₃ரஹ்மாத்மகமென்றும, அந்த அஷ்டாங்க₃யோக₃ம் ப்₃ரஹ்மோபாஸந வழியாயிருப்பதென றும, அககாமங்கள் ப்₃ரஹ்மத்திற்கு ஆராத₄நமாயிருப்பவை யென்றும ப்₃ரஹ்மஸ்வரூபத்தைச் சொல்லும் வேதா₃ந்த பா₄க₃ங்களான ஆரண்யகங்கள் கூறுகின்றன. இவ்விஷய மனைத்துமே பரமபொருளான நாராயணனாலே பஞ்சராத்ரம ஒன்றிலேயே தெளிவுபடுத்தப்பட்டது'' என்பதாகும். ஆக, ஸாங்க₂யம், யோக₃ம, பாசுபதம ஆகியவை ஒவ்வோரமசத்தில் ப்ரமாணமென்றும வேத₃ வேதா₃ங்கங்களும பஞ்சராதரமும் முழுவதும ப்ரமாண மென்றும அதனாலேயே ஸாங்க₂யயோக₃ பாசுபத பாஞ்ச ராதரங்களை — பௌருஷேயத்வம, சில அமசங்களில

அப்ரமாணமாயிருககை முதலான காரணங்களைக காட்டி அடியோடு அழித்துவிடககூடாது எனறும வியாஸருடைய கருததாகத தேறுகிறது. 'ஸாங்க்₂யம் யோக₃ம.. ந ஹந்த வ்யாநி ஹேதுபி₄'' என்னும வசநம இக்கருததைக்கொண் டதே எனறும விளங்குகிறது.

சாரீரகததிலும, ஸாங்க₂யமததததில கூறப்பட்ட தத்து வங்கள் அப₃ரஹ்மாத்மகமல்ல என்று காட்டப்பட்டதே யொழிய அததத்துவங்கள் மறுக்கப்படவிலலை; யோக₃பாஶு பதஙகளிலும, ஈஶவரனை (உபாத₃ாநமாயிராத) நிமித்த காரணமாதரமென்று கூறுவதையும், ஜீவனை சிவனைப் பரமபொருளாகவும, பரம்பொருளான நாராயணனை ஜீவனுகவும கூறுவதையும், வேத₃த்திற்கு முரண்பட்ட ஆசாரங்களைச் சொலலுவதையுமே சாரீரகம் மறுத்ததே யொழிய யோக₃ஸ்வரூபத்தையோ, பஶுபதி ஸ்வரூபத் தையோ மறுககவில்லை. ஆக, ''ஶ்ருதிந்யாயஙகளையொட்டிப் பார்ககும்போது, வேத₃த்தை ப்ரமாணமாககொள்ளும இவையனைததுககும் நாராயணனே முடிந்த பொருளாகை யால, ஸாஙக்₂யயோக₃ பாஶுபதங்களும ஒவ்வோரம்ஶத்தில் ப்ரமாணமாகின்றன; வேத₃த்தை மறுக்கும் பௌ₃த்₃த₄ஜை நாதி₃களைபபோலே அடியோடு அப்ரமாணமாவதிலலை; பாஞ்சராத்ரமோவெனில், முழுவதும வேத₃ததை ஒட்டி யிருப்பதால முழுவதும ப்ரமாணமாகிறது' என்று தேறி நிற்கிறது. ஸாங்க்₂யயோக₃ பாஶுபதங்கள் சில அமஶங் களில் அப்ரமாணமாகவும் ஆவதால் ஸூத்ரகாரர் அவற றைத் தள்ளியதும் பொருந்திவிடுகிறது. ஆகையால பாஞ்சராத்ரம் முழுவதும் ப்ரமாணம என்றே ஸூத்ரகார ஹ்ருத₃யமாகும்.

சாரீரககாரிகாவளி விவரணததில
உத்பத்தயஸமப₄வாதி₄கரணம முற்றிற்று

இரண்டாமத்தியாயத்தில் இரண்டாம் பாத₃ம நிறைவுபெற்றது.

श्रीः

॥ अथ द्वितीयाध्याये तृतीयः पादः ॥

॥ वियदधिकरणम् ॥ (२-३-१)

पू-सू-न वियदश्रुतेः ॥ (२-३-१)

३०९. साङ्ख्यादिबाह्यतन्त्राणां न्यायाभासाश्रयत्वतः।
तथा विप्रतिषेधाच्चासाङ्गत्यं पूर्वमीरितम्॥

३१०. दोषाभावख्यापनाय निजपक्षस्य सर्वथा।
ब्रह्मकार्यतयेष्टस्य चिदचित्सर्ववस्तुनः॥

३११. तत्कार्यताप्रकारोऽथ शोध्यते पादयुग्मतः।
तत्रादौ वियदुत्पत्तिराक्षिप्य स्थाप्यते नयैः॥

ஸ்ரீ

இரண்டாம் அத்தியாயம் மூன்றாம் பாதம்

வியத3தி4கரணம் ॥ 2-3-1 ॥

பூ-ஸூ:- ந வியத3ஶ்ருதே: ॥ 2-3-1 ॥

வியத்—ஆகாயம், ந-உற்பத்தியாவதில்லை, அஶ்ருதே:-(உற்பத்தியை உணர்த்தும்) ஶ்ருதியில்லாமையால்

309—311. ஸாங்க்2யமதம், யோக3மதம், ந்யாயமதம், பௌ3த்3த4மதம், ஜைநமதம், பாஶுபதமதம் என்னும் புறச்சமயங்கள், யுக்திக்குப் புறம்பானவையாகையாலும், முரண்பட்டவையாகையாலும் பொருந்தமாட்டா என்று முன் பாத3த்தில் கூறப்பட்டது. தாம் ஆத3ரிக்கும் வேதா3ந்த மதத்தில் இத்தகைய தோ3ஷங்கள் இல்லையென்று காட்டுவதற்காக இவ்வத்தியாயத்தில் இனி வரும் இரண்டு பாத3ங்களாலே, ஸர்வஜ்ஞத்வகாரணமான ப்3ரஹ்மத்தின் கார்யப் பொருளாகக் கருதப்படும் எல்லாச் சேதநாசேதந வஸ்துக்களும் ப்3ரஹ்மத்துக்கார்யமாகும் முறை விசாரிக்கப்படுகிறது. அதில் இந்த முதல் அதி4கரணத்தாலே

पू.३१२. वियन्नोत्पद्यते तस्योत्पत्तेरश्रवणात् श्रुतौ।
निरंशस्यात्मन इव वियतस्तादृशस्य हि॥
३१३. नोत्पत्तिश्शक्यते वक्तुं च्छान्दोग्योपनिषद्यतः।
"तत्तेजोऽसृजते"त्येव तेजआदेः श्रुता जनिः॥
३१४. श्रुतान्यत्र तदुत्पत्तिर्बाध्यतेऽर्थविरोधतः।

'ஆகாஶம் ஒரு காரியப் பொருளாக ஆகமுடியாது' என்னும் பூர்வபக்ஷம் யுக்திகளைக்காட்டி மறுக்கப்படுகிறது.

312—*314—பூர்வபக்ஷம். ஆகாஶம் எதனாலும் உண்டு பண்ணப்படுவதில்லை. ஶ்ருதியில் அப்படிப்பட்ட உற்பத்தி கூறப்படுவதாகக் காண்கிறோமல்லோமன்றோ. ஆராய்ந்தால், நிரவயவமான ஆத்மாவுக்குப்போலே, நிரவயவமான ஆகாஶத்திற்கும் உற்பத்தி ஒட்டாதாகையால், இப்படி அஸம்பா4விதமான உற்பத்தியை ஶ்ருதியும் ஆகாஶத்திற்குக் கூற முடியாது. இப்படி ஆகாஶத்திற்கு உத்பத்தி பொருந்தாதாகையாலேயே சா2ந்தோ3க்3ய உபநிஷத்தானது, "ததை3க்ஷத ப3ஹு ஸ்யாம ப்ரஜாயேய' [6-2-3] [அந்த ப்ரஹ்மம் 'நானே பலவாகக்கடவேன், அதற்காக உண்டாகக்கடவேன்' என்று ஸங்கல்பித்தது.] என்று ஸ்ருஷ்டி ஸங்கல்பத்தைக் கூறியவுடன் ஆகாஶத்திலிருந்து தொடங்கி உற்பத்தியைக் கூறாமல் தேஜஸ்ஸிலிருந்து தொடங்கி உற்பத்தியைக் கூறிற்று. "தஸ்மாத்3வா ஏதஸ்மாதா3த்மந ஆகாஶ ஸம்பூ4த:" [தை-ஆந1] [அத்தகைய இந்தப் பரமாத்மாவிடமிருந்து ஆகாஶம் உண்டாயிற்று.] "ஏதஸ்மாஜ்ஜாயதே ப்ராண மந: ஸர்வேந்த்3ரியாணி ச। க2ம் வாயு ஜ்யோதிராப: ப்ருதி2வீ விஶ்வஸ்ய தா4ரிணீ॥' [முண்ட2-1-3] [இப்பரமாத்மாவிடமிருந்து, ப்ராணன், மனம், எல்லா இந்திரியங்கள், ஆகாயம், வாயு, அக்3னி, ஜலம், அனைத்தையும் தா4ரிக்கும் பூ4மி ஆகியவை உண்டாயின] என்று ஆகாயத்திற்குச் சில வேத3வாக்யங்களில் உத்பத்தியைக் கூறியிருப்பது, முற்கூறிய ஶ்ருதி யுக்திகளுக்குப் பொருந்தாதாகையால், வேறு விதமாக நிர்வஹிக்கத்தக்கது.

सि-सू-अस्ति तु॥ (२-३-२)
उत्पत्तिर्वियतोऽस्त्येवा“ऽऽकाशस्संभूत” इत्यतः॥

३१५. मानान्तराप्रतीतामप्युत्पत्ति तस्य हि श्रुतिः।
अतीन्द्रियार्थविषया वक्तुं शक्तैव सर्वथा॥

३१६. निरंशद्रव्यता ह्यस्य नोत्पत्ति विनिवारयेत्।
अनुत्पत्तेरप्रयोजकत्वात्तस्यास्तथात्मनः॥

३१७. नानुत्पत्तिर्निरंशत्वप्रयुक்தா किन्तु सा श्रुतेः।

ஸி-ஸூ:- அஸ்தி து ॥ 2-3-2 ॥

அஸ்தி து—ஆகாயத்திற்கு உற்பத்தி உண்டு.

314—*317* — ஸித₃த₄ாந்தம். "ஆத்மந ஆகாஶ ஸம்பூ₄த" [தை-ஆந-1] [பரமாத்மாவிடமிருந்து ஆகாஶம் உண்டாயிற்று] என்று ஶ்ருதி கூறுகையால், ஆகாயத்திற்கு உத்பத்தி உண்டென்றே கொள்ளவேண்டும். இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படாத அர்த்த₂ங்களைச் சொல்லுவதற்கென்றே ஏற்பட்ட ஶ்ருதி மற்ற பரமாணங்களால் அறியப்படாத ஆகாஶோத்பத்தியையும் எல்லாப்படியாலும் வலியுறுத்த வல்லமை பெற்றதேயாகும். அவயவமற்ற ஆத்மாவுக்குப்போலே அவயவமற்ற ஆகாயத்திற்கும் உற்பத்தி ஒட்டாது என்று கூறியதும் பொருந்தாது. அவயவமற்றிருக்கையென்பது உத்பத்தியற்றிருக்கைக்குக் காரணமன்று. ஆத்மா உத்பத்தியற்றதென்பதை ஶ்ருதியிலிருந்து நாம் நிஶ்சயிக்கிறோமேயொழிய, அது அவயவமற்றது என்பதைக்கொண்டு அநுமானம் செய்வதில்லை. ஆகவிப்படி ஆகாயம் அவயவமற்றிருப்பதால் மாத்திரம் உற்பத்தியற்றதென்று தேறிவிடாதாகையால் ஶ்ருதியை அநுஸரித்து ஆகாயத்திற்கு உற்பத்தி உண்டென்றே கொள்ளவேண்டும்.

पू-सू–गौण्यसंभवात् शब्दाच्च॥ (२—३—३)
"तत्तेजोऽसृजते"त्यत्रोत्पत्तिस्तेजस एव हि॥
३१८. प्रथमं श्रूयते तस्मात् व्योमोत्पत्त्युक्त्यसंभवात्।
तैत्तिरीयश्रुतिर्गौण्या"ऽऽकाशस्संभूत" इत्यसौ॥
३१९. "वायुश्चे"ति श्रुतौ व्योम्नोऽमृतत्वश्रवणात्तथा।

பூ-ஸூ:- கௌ₃ண்யஸம்ப₄வாத் ஶப்₃த₃ாச்ச ॥ 2-3-3॥

அஸம்ப₄வாத—(அக்₃னியை முதலில படைத்ததாகக் கூறியிருப்பது) ஒட்டாதாகையாலும். ஶப₃த₃ாத ச—(விநாஶமற்றது ஆகாயம் எனனும்) ஶ்ருதியிலுைம். கௌ₃ணீ—(ஆகாயததிற்கு உறபததியைக கூறும் ஶ்ருதி) அமுககியமானது.

317—*319.* பூர்வபக்ஷம்—"தத் தேஜோऽஸ்ருஜத' [சாந் 3-2-3] [அப்பரம்பொருள்தேஜஸ்ஸை ஸ்ருஷ்டித்தது]என்று பரமபொருள் உலகைப் படைக்குமபோது முதலில அக்₃னியைப படைத்ததாகக் கூறுகிறபடியால, ஆகாயத்திற்கு உற்பத்தியைக் கூறுவது இந்த ஶ்ருதிவாக்யத்திற்கு முரண் படும, "வாயுஶ்ச அந்தரிக்ஷம் ச ஏதத₃ம்ருதம" [ப₃ருஹ 4-3-3] [வாயுவும். ஆகாயமுமாகிற இரண்டும் விநாஶ மற்றவை] எனனும ஶ்ருதி ஆகாயத்திற்கு அழிவிலலை யெனகிறது. உத்பததி அழிவு ஆகிய இரண்டில ஏதாவது ஒனறிருந்தால். மற்றொன்றும இருந்தே தீரவேண்டும்; ஒன்றிலலையெனில மறறொன்றுமில்லையென்பது அநுமான ஸித்₃த₄ம். ஆகையால் இந்த ஶ்ருதியிலிருந்து ஆகாயத்திற்கு உதபததி இலலையென்று ஸித்₃தி₄ககிறது. ஆகவிப்படி ஆகாயத்திறகு உற்பத்தியைக கூறுவது அகனியை முதலிற படைத்ததாகக்கூறும் ஶ்ருதியோடு முரண்படுகையாலும, அதறகு (உதபத்தி) விநாஶமிலலையென்று ஶ்ருதியே

पू-सू-स्याच्चैकस्य ब्रह्मशब्दवत्॥ (२—३—४)

व्योम्नि संभूतशब्दस्य प्रयुक्तत्वेऽपि गौणतः॥

३२०. अनुषक्तस्योपरिष्टात् वायोरित्यादिके स्थले।
स्यादेव मुख्यता ब्रह्मशब्दवत्, शब्द एव हि॥

கூறுகையாலும், ஆகாயத்திற்கு உத்பத்தியைக் கூறுவதாகக் காணப்படும் ஶ்ருதிவாக்யத்தை அமுக்கியமாகவே கொள்ளவேண்டும்.

ஸூ-ஸூ:- ஸ்யாச்சைகஸ்ய ப்₃ரஹ்மஶப்₃த₃வத் ॥ 2-3-4 ॥

ஏகஸ்ய—(ஆகாஶ விஷயத்தில் அமுக்கியமாகப் பிரயோகிக்கப்பெற்ற 'ஸம்பூ₄த' என்ற ஶப்₃த₃ம்) ஒன்றுக்கே. **ஸ்யாத**—(அக்₃னி முதலான விஷயங்களில் அநுஷங்க₃ம் செய்துகொள்ளும்போது முக்கியப் பிரயோக₃மும்) ஆகலாம்; **ப்₃ரஹ்மஶப₃த₃வத**—(ஒரே ப்ரகரணத்தில் அமுக்கியமாகவும், முக்கியமாகவும் பிரயோகிக்கப்படும்) ப₃ரஹ்மஶப்₃த₃ம் போலே.

319—321* — **பூர்வபக்ஷம்.** "ஆகாஶ: ஸம்பூ₄த" [ஆகாயம் உண்டாயிற்று] என்னும் வாக்கியத்தில் ஆகாயத்திற்கு உற்பத்தியைக்கூறும் ஸம்பூ₄த ஶப₃த₃த்தை கௌ₃ணமாகக் கொள்ளவேண்டுமெனில், மேலே, 'வாயோரக்₃நி" [வாயுவிடமிருந்து அக₃னி (உண்டாயிற்று)] முதலான வாக்கியங்களில் அந்த ஶப₃த₃த்தையே அநுஷங்க₃ம் செய்து பொருள்கொள்ளவேண்டியிருக்கையாலும், அக்₃நிக்கு உற்பத்தி ஒப்புக்கொள்ளப்படுகையாலும் அங்கு ஸம்பூ₄தஶப்₃த₃த்தை எப்படி முக்கியமாகக் கொள்வது? எனில்: ஒரு ஶப்₃த₃மே ஒரே பிரகரணத்தில் முக்கியமாகவும், அமுக்கியமாகவும் பிரயோகி₃க்கப்படுவதுபோலே இங்கு ஆகாஶ விஷயத்தில் அமுக்கியமாகக் கொள்ளவேண்டிய

३२१. गौणवृत्त्या प्रधाने च "तस्मादि"त्यत्र पठ्यते।
मुख्यवृत्त्या ब्रह्मणि च तत्रैव 'तपसे'ति च॥

सि–सू–प्रतिज्ञाऽहानिरव्यतिरेकात्॥ (२—३—५)

३२२. येनाऽश्रुतं श्रुतमिति च्छान्दोग्ये प्रतिपादितम्।
व्योमादिसर्वविज्ञानप्रतिज्ञानं यदस्य च॥

३२३. ब्रह्मकार्यत्वेन तदव्यतिरेकाद्विहायसः।
भवत्यहानिस्तस्मात्सा गौणी नोदाहृता श्रुतिः॥

ஸம்பூ$_4$தஶப்$_3$த$_3$த்தை அக்$_3$நிவிஷயத்தில் முக்கியமாகக் கொள்ளலாம். அப்படிப் பிரயோக$_3$ம் எங்கு? எனில்: "தஸ்மாதே$_3$தத் ப்$_3$ரஹ்ம நாம ரூபமந்நம் ச ஜாயதே" [முண்டக 1-1-10] [அந்தப் பரமாத்மாவிடமிருந்து ப$_3$ரஹ்மம் எனப்படும் இந்த ப்ரக்ருதி நாமரூபங்களையுடைய கார்யப் பொருள்களாகப் பிறக்கிறது] என்று அமுக்கியமாக மூலப்ரக்ருதியைக்குறித்துப் பிரயோகிக்கப்பட்ட ப$_3$ரஹ்மஶப்$_3$த$_3$ம், அதே பிரகரணத்தில் "தபஸா சீயதே ப்$_3$ரஹ்ம" [முண்ட$_3$க 1-1-9] [ப$_3$ரஹ்மம் ஸங்கல்பத்தோடு கூடியதாகிறது.] என்று முக்கியமாகப் பரமாத்மாவைக் குறித்தே பிரயோகிக்கப்படுகிறதன்றோ. அதுபோல இங்கும் ஸம்பூ$_4$தஶப்$_3$த$_3$த்தை ஆகாயவிஷயத்தில் அமுக்கியமாகவும், அக்$_3$னி விஷயத்தில் முக்கியமாகவும் கொள்ளலாம்.

ஸி-ஸூ:- ப்ரதிஜ்ஞாऽஹாநிரவ்யதிரேகாத் ॥ 2-3-5 ॥

ப்ரதிஜ்ஞாऽஹாநி—(ப$_3$ரஹ்மத்தை அறிந்தால் எல்லாம் அறியப்பட்டதாகுமென்னும்) ப்ரதிஜ்ஞைக்குக் குறையின்மை. **அவ்யதிரேகாத்**—(ஆகாயமும் ப$_3$ரஹ்மகார்யமாவதற்குறுப்பாக ப$_3$ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும்) வேறுபடாமலிருத்தலாலேயே ஆகும்.

सि-सू-शब्देभ्यः ।। (२—३—६)

322 323. ஸித₃த₄ாநதம்—"தத தேஜோऽஸருஜத" [சாந்3-2-3] [அபபரம்பொருள தேஜஸஸை ஸருஷ்டிததது] எனறு பரமபொருள் உலகைபபடைசகுமபோது முதலில அக₃னியைப் படைததாகக கூறும் சா₂ாந்தே₃ாக₃யவாக யததை அநுஸரிதது ஆகாயததிறகு உறபததியைக கூறும தைததிரீய வாகயம முதலானவறறை கௌ₃ணமாகக கொளளவேணடும எனறு பூாவபக்ஷததில கூறியது பொருந தாது. ஏனெனில, சா₂ாந்தே₃ாக₃யஶருதியிலேயே ஆகாயத திற்கு உறபததி ஒபபுககொளளபபட்டுள்ளது. எஙகே? எனில 'யேநாऽஶருதம ஶருதம் ப₄வதி' [சாந 6-1-3] [(மண்கட்டியை அறிநதால மணணுல ஆனது அனைத்தும் அறியபபட்டதாவதுபோல்) எநத ப₃ரஹமததை அறிநதால் (அதன காாயமான) அறியபபடாதது அனைததும அறியப் பட்டதாகுமோ] எனனும வாகயததில ப₃ரஹ்மததை அறிநதால் அதன காாயபபொருள்களான ஆகாயம முத லான அனைத்தும அறியப்படடதாகும் என ப்ரதிஜ்ஞை செய்யப்பட்டுளளது. இந்த ப்ரதிஜ்ஞைககுக குறை யினமை—ஆகாயமும் ப்₃ரஹ்ம கார்யமாவதறகுறுபபாக ப₃ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபடாத பொருளாயிருந தாலதான் ஏற்படும. ஆக, இவ்வணணமாக ஆகாயம ப₃ரஹ்மகாாயமாயிருப்பது எனபது சா₂ாநதே₃ாக₃யஶருதியி லிருந்தே ஸித₃தி₄பபதால் ஆகாயத்திற்கு உறபததியைக கூறும தைததிரீயாதி₃ வாக்யம கௌ₃ணமாகாது.

ஸீ-ஸூ:- ஶப்₃தே₃ப்₄ய: ॥ 2-3-6 ॥

ஶப்₃தே₃ப்₄ய —(ஸ்ருஷ்டிககுமுன ப்₃ரஹ்மம ஒன்றே இருந்தது என்று கூறும) வேத₃ஶப₃த₃ங்களாலும் (ஆகா யததிறகு உதபததி உண்டென விளஙகுகிறது.)

३२४. परात्मैकत्वावधृतिवादिभ्यः प्रलयेपि च।
"सदेवे"त्यादिशब्देभ्योऽवगता वियतो जनिः॥

३२५. "तत्तेज"इत्यत्र तेजस्सृष्टिमात्रं प्रकाशितम्।
न तु प्रथमसृष्टत्वं तस्मात्तस्य जनिः स्थिरा॥

324—325—ஸித₃த₄ாந்தம். ச₂ாந்தோ₃க்₃யததில் மேலும் சில வாகயங்களாலும ஆகாயத்திற்கு உற்பத்தி உண்டென விளங்குகிறது — "ஸதே₃வ ஸோம்ய இத₃மக₃ர ஆஸீத ஏகமேவ அத்₃விதீயம்" *[சாந் 6-2-1]* *[குழநதாய்! இவ்வுலகம முதலில 'ஸத' எனப்படும பு₃ரஹ்மமாகவே இருந்தது; ஒன்ருகவே இருநதது; இரணடறறதாயிருநதது.]* முதலான வாகயங்களில் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன் ப்ரளயகாலததில பு₃ரஹ்மம ஒன்றே இருந்தது என்று கூறுகையால, ஆகாயமும பிறகு ஸ்ருஷ்டிககப்பட்டதென்று விளங்குகிறது. "ஐதத₃ாதம்யமித₃ம் ஸாவம" *[சாந் 6-8-7]* *[இவ்வுலகம் முழுவதும ப்₃ரஹ்மாத்மகமாகவே உள்ளது]* முதலான வாகயஙகளில ஆகாயம முதலான அனைததுமே பு₃ரஹ்மகார்யமாயிருககைககுறுபபாக பு₃ரஹ்மாத்மகமானவை என ஓதபபடுகிறது. இதனுலும ஆகாயத்திறகு உற்பத்தி உண்டென விளஙகுகிறது. ஆகையால, "தததேஜோऽஸ்ருஜத" *[சாந் 3-2-3]* *[அபபரமபொருள் தேஜஸ்ஸை ஸ்ருஷ்டிததது]* என்னும வாகயம தேஜஸ்ஸைப் பரமபொருள் ஸ்ருஷடிததாக மாததிரமே கூறுகிறது. முதலில் ஸ்ருஷ்டிததது என்று கூறவிலலை என்றே கொள்ளவேண்டும. ஆகையால இவ்வாகயம மறற வாகயஙகளில் கூறபபடும் ஆகாயத்தின உறபததியைத் தடுகக வல்லதல்ல. ஆகையால, ஆகாயததின் உறபத்தி அசைக்கவொண்ணுததேயாகும.

सि-सू-यावद्विकारं तु विभागो लोकवत्॥ (२—३—७)

३२६. "ऐतदात्म्य"मिति श्रुत्या व्योमादेरखिलस्य च।
ब्रह्मकार्यत्ववचनात् विकाराणां हि यावताम्॥

३२७. उत्पत्तिरुक्तप्रायैव देवदत्तसुता इमे।
इत्युक्त्वा तेषु केषाञ्चित् उत्पत्तिवचने यथा॥

ஸி-ஸூ:- யாவத்₃விகாரம் து விபா₄கோ₃ லோகவத்
॥ 2-3-7 ॥

யாவத விகாரம் து—(ஆகாயம முதலான) எலலாக கார்யப்பொருள்களுககும், விப₄ாக₃—உறபத்தி (ஶ்ருதியில சொலலப்பட்டே உள்ளது.) லோகவத்—(தேஜஸ் முதலிய சிலவற்றைக் குறிப்பிட்டுச் சொனனது) உலகிற்போலே.

326–*328. ஸித்₃தா₄நதம்- "ஐததா₃த்மயமிதம் ஸாவம்" [சாந்6-8-7] [இவ்வுலகம முழுவதும ப்₃ரஹ்மாத்மகமாக உள்ளது.] என்னும் வாகயததில ஆகாயம முதலான எலலா விகாரஙகளுமே (கார்யபபொருள்களுமே) ப₃ரஹ்மாதமக மெனறு கூறுவதனமூலம ப்₃ரஹ்மகார்யமெனக கூறபபட்டுள்ளபடியால அவறறுககு விப₄ாக₃ம எனப்படும் உற்பததி கூறப்பட்டதாகவே ஆகிறது. "தத தேஜோ(அ)ஸ்ருஜத" என்று தேஜஸ முதலான சிலவற்றின் உதபத்தியை மாத்திரம குறிப்பிட்டுச் சொனனதை லோகத₃ருஷடாநததைககொண்டு நிரவஹிதது விடலாம். அதாவது—உலகில "ஏதே ஸாவே தே₃வத₃தத புதரா:" [இவர்கள் அனைவரும தே₃வத₃ததனின பிள்ளைகள்] எனறு சொலலிவிட்டு, ப்ராத₄ாந்யததையிட்டு சிலருடைய உறபததியை மாத்திரம விவரிததால, அதனால மற்றவர்களுககு உற்பத்தியிலலையென்று எப்படி ஏறபட்டு விடாதோ, அதுபோலவே இங்கு ஆகாயம் முதலான எலலா வறறையும் ப்₃ரஹ்மகார்யமாகக் காட்டிவிட்டு, கண்ணுககுப புலப்படுமபடியிருக்கை முதலிய சில ப்ராத₄ாநயங்களை

३२८. व्योम्नोऽमृतत्वोक्तिरपि चिरस्थायित्वसूचिका।
सि-सू-एतेन मातरिश्वा व्याख्यातः॥ (२-३-८)
न्यायेनैतेनैव वायोरप्युत्पत्तिश्च भाषिता॥

३२९. उत्तराधिकृतौ वायोः परामर्शप्रयोजना।
वायोरत्र पृथग्योगकृतिर्नैवातिदेशनम्॥

யிட்டுத தேஜஸ்ஸு முதலான சிலவற்றின உற்பத்தியை விவரிககப்பட்டது எனறே கொள்ளவேணடுமாகையால. ஆகாயத்திறகு உறபததியிலலையென்று இதிலிருந்து ஏற் படாது. வாயுஶ்ச அநதரிக்ஷம் ச ஏததம்ருதம' [ப்ருஹ 4-3-3] [வாயுவும, ஆகாயமுமாகிற இரண்டும் விநாஶ மறறவை] எனனும் ஶ்ருதியில ஆகாயததை அமருதம் எனறது, அமரர்கள் எனபபடும தேவாகளைபபோலே இது வும (மறற பூதங்களுககு முன தோனறிபபின அழிவதன மூலம) நீணடநாள் இருபபது எனறு உணாததுவதற காகவேயொழிய இதற்கு அழிவேயில்லை என்று காட்டு வதற்காகவலல.

ஸி-ஸூ—ஏதேந மாதரிஶ்வா வ்யாக்யாத: ॥2-3-8॥

ஏதேந—*இதனல.* **மாதரிஶ்வா**—*காறறும் (உற்பத்தி யுடையதெனறு),* **வயாக்யாத:**—*விவரிக்கபபட்டதாயிற்று.*

328-329-*ஸிததாந்தம்—*இதுவரையில ஆகாயததிற குககூறிய ந்யாயத்தாலேயே வாயுவும் உதபததியுடைய தெனறு சொலலப்பட்டதேயாகிறது. வாயுவிஷயத்தில அதிகமான ஆஶங்கையில்லாமலிருகக, அர்ததஸித்தமான இவ்விஷயத்தைத் தெரிவிக்க ஓா அதிதேஶஸூதரம இட வேணுமோ? எனில, மேல அதிகரணததில 'தேஜோऽத" என்னும முதல ஸூத்ரததில் அத ஶப்தத்தாலே வாயுவை எடுககவேண்டியிருககையால இங்கு தனி ஸூத்ரமிட்டு அதை ப்ரஸதாவிததுககொண்டாரேயொழிய இது அதி தேஶஸூத்ரமனறு.*

सि–सू–असंभवस्तु सतोऽनुपपत्तेः ॥ (२–३–९)

३३०. परस्य ब्रह्मणस्सर्वकारणस्यैव सर्वथा ।
उत्पत्त्यसंभवो युक्तस्तदन्यस्याखिलस्य च ॥

३३१. एकज्ञानाधीनसर्वविज्ञानानुपपत्तितः ।
विज्ञानकार्यभावस्यानुत्पत्तिर्नैव संभवेत् ॥

॥इति वियदधिकरणम्॥

ஸி-ஸூ- அஸம்ப4வஸ்து ஸதோऽநுபபத்தே:
॥ 2-3-9 ॥

அஸம்ப4வ:—உற்பத்தியின்மை. ஸத: து—ப்3ரஹ்மத்திற்கே (பொருந்தும், ப்3ரஹ்மகார்யப்பொருளான எதற்கும் பொருந்தாது.) அநுபபத்தே:— (அப்படிக்கொண்டால்—'ப்3ரஹ்மத்தை அறிந்தால் எல்லாம் அறியப்பட்டதாகும்' என்னும் ப்ரதிஜ்ஞை) பொருந்தாதாகையால்.

330—331 — ஸித்3தா4ந்தம் — ஸர்வகாரணனாய் ஸச்சப்3த3வாச்யனான பரம்பொருளுக்கே எல்லாப்படியாலும் (ஸ்வரூபத்தாலே) உத்பத்தியின்மை ஒட்டும்; அவனையொழிந்த மற்ற எல்லாப் பொருள்களுக்கும்—'ஒன்றான அவனையறிந்தால் எல்லாம் அறியப்பட்டதாகும்' என்று ஶ்ருதி கூறுவதிலிருந்து கார்யப்பொருளாயிருக்கும் தன்மை அறியப்படுகிறதாகையால்—உற்பத்தியின்மை ஒருபடியாலும் ஒட்டாது.

ஆக இவ்வளவால், ப்3ரஹ்மம் ஆகாயம் முதலிய அசேதனப் பொருள்கள் அனைத்துக்கும் காரணப்பொருளாயிருப்பதென்று நிர்ணயிக்கப்பட்டதாயிற்று.

வியத3தி4கரணம் முற்றிற்று.

॥ तेजोधिकरणम् ॥ (२-३-२)

पू-सू-तेजोऽतस्तथा ह्याह॥ (२-३-१०)

३३२. सर्वस्य ब्रह्मकार्यत्वात् जगत्कारणता पुरा।
परस्योक्ता, न साक्षात्सा द्वारेणेत्येतदस्यते॥

தேஜோதி₄கரணம் ॥ 2–3–2 ॥

பூ-ஸூ:- தேஜோऽதஸ் தத₂ா ஹ்யாஹ ॥ 2-3-10 ॥

தேஜ —அக்₃னி தததுவமானது. அத.—முநதிய வாயுவி விருந்தே (உணடாகிறது;) தத₂ா ஆஹ ஹி—(ஶ்ருதி) அபபடியே கூறுகிறதனரோ.

332. எலலா அசேதனப்பொருள்களும் ப்₃ரஹ்மத்திற்குக கார்யமாயிருககையால, பரம்பொருள் ஜக₃த காரணமாகிறது என்று முன் அதி₄கரணத்தில் கூறப்பட்டது. எலலாப் பொருள்களுககும ப்₃ரஹ்மம் நேரே காரணமாகிறதா. அலலது—முபபாடடன பாட்டனுக்கு நேரே காரணமாகி. தகபபனுககும தனக்கும் (முறையே) பாட்டன மூலமாகவும, தகபபன மூலமாகவும் பரமபரயா காரணமாவதுபோல. ப்₃ரஹ்மமும வ்யவஹிதகார்யப பொருளகளுக்கு முந்திய காரணபபொருளின்மூலம பரம்பரயா காரணமாகிறதா என்னும விசாரம எழுந்தவளவில. தேஜஸ் முதலான அததகைய பொருள்களுககு ப்₃ரஹ்மம் நேரே காரணமாவதிலலை, வாயு முதலான முந்திய காரணப பொருள்களின மூலம் பரமபராகாரணமாகவே ஆகிறது எனனும் பூர்வபக்ஷததைத் தள்ளி, அவ்விடஙகளிலும— அவ்வக்காரணபபொருள்களை சரீரமாககொண்டு ப்₃ரஹமம் நேரேயே காரணமாக ஆகிறது என்று ஸித₃த₄ாநதம செய்யப்படுகிறது இவ்வதி₄கரணத்தில.

३३३. असाद्वायोः केवलाद्वै तेज उत्पद्यते तथा।
तैत्तिरीयश्रुति"र्वायोरग्नि"रित्येव वक्ति हि॥

पू-सू-आपः॥ (२-३-११)

३३४. आपोऽपि तेजसश्चातः उत्पद्यन्ते तथा श्रुतिः।
"तदपोऽसृजते"त्य"ग्नेराप" इत्यादिकाऽऽह हि॥

333—பூாவபக்ஷம். முதலில 'தேஜஸ' எனனும அக₃நி தததுவததை எடுததுககொண்டால் அது தனசகு முநதிய 'வாயு' எனபபடும காறறிலிருந்தே உணடாகிறதே யொழிய, ப₃ரஹ்மததிடமிருநது நேரே உண்டாவ திலலை. ஏனெனில "வாயோரக₃நி" [தை-ஆந 1-2] [வாயுவிடமிருநது அக₃னி உண்டாகிறது] எனறனரோ ஶருதி கூறுகிறது. ஆக இபபடி ஶருதி கூறுகையால, ப்₃ரஹ்மததிடமிருந்து பரம்பரையாகப பிறந்த வாயுவிட மிருந்து அக₃னி உண்டாகிறது எனறு கொளளவேணடுமே யொழிய, ப்₃ரஹ்மததிடமிருந்து நேரே அக₃னி பிறககிறது என்று கொளளமுடியாது.

பூ-ஸூ:- ஆப: ॥ 2-3-11 ॥

ஆப —ஜலதத்துவமும், [அத —முந்திய அக்₃னி தததுவத்திடமிருந்தே (உணடாகிறது.) ததா₂ ஆஹ ஹி— (ஶ்ருதி) அபபடியே கூறுகிறதனரோ.]

334 — பூாவபக்ஷம். அடுத்தபடியாக அபபுககளாகிற ஜலதததுவத்தை எடுததுககொண்டால, அதுவும தனககு முந்திய அக₃னியிடமிருந்தே உண்டாகிறதேயொழிய ப₃ரஹமததிடமிருநது நேரே உண்டாவதிலலை. ஏனெனில 'தத₃போऽஸருஜத" [சாந் 6-2-3] [அக₃னி ஜலத்தை ஸருஷ்டி செய்தது.] 'அக₃னேராப' [தை-ஆந 1-2] [அக₃னியிடமிருந்து ஜலம உண்டாயிறறு.] எனறனரோ ஶருதி கூறுகிறது.

पू-सू-पृथिवी॥ (२-३-१२)

३३५. अद्भ्य उत्पद्यते पृथ्वी तथैव श्रुतिराह हि।
"ता अन्नमसृजन्ते"ति तथाऽ"द्भ्यः पृथिवी"ति च॥

पू-सू-अधिकाररूपशब्दान्तरेभ्यः॥ (२-३-१३)

३३६. भूतसृष्ट्यधिकाराद्धि पृथिव्येवान्नशब्दतः।
उक्तेति ज्ञायतेऽत्रादनीयस्य निखिलस्य च॥

பூ-ஸூ:- ப்ருதிவீ ॥ 2-3-12 ॥

பருதிவீ—ப்ருதிவீ தத்துவமும். [அத—முந்திய ஜலதத்துவததிடமிருநதே (உண்டாகிறது.) ததா ஆஹ ஹி—(ஶ்ருதி) அபபடியே கூறுகிறதனறோ.]

335—பூாவபக்ஷம. அடுததபடியாக 'ப்ருதிவீ' எனப்படும தத்துவததை எடுத்துககொண்டால். அதுவும் தனக்கு முநதிய ஜலதத்துவததிடமிருநதே உண்டாகிறதே யொழிய. ப்ரஹ்மததிடமிருநது நேரே உண்டாவதில்லை. ஏனெனில. "தா அந்நமஸ்ருஜந்த" [சாந் 6-2-4] [அபபுககள் அநநம் எனப்படும மண்ணைப படைததன] 'அதப்ய ப்ருதிவீ" [தை-ஆந 1-2] [ஜலதத்துவத்திலிருநது ப்ருதிவீ தததுவம உண்டாகிறது] எனறன்றோ ஶ்ருதி கூறுகிறது.

பூ-ஸூ:- அதிகாரரூபஶப்தாந்தரேப்ய: ॥ 2-3-13 ॥

அதிகார ரூப ஶப்தாந்தரேப்ய—(பஞ்சபூக ஸ்ருஷ்டியைப) ப்ரஸ்தாபிககிறபடியாலும. (அந்நததிற்குக கறுப்பு) ரூபத்தைச் சொலலியிருக்கையாலும். மற்றொரு ஶ்ருதி வாக்யததினாலும் (பருதிவியே அந்நம் எனப்படுகிறது என விளங்குகிறது.)

३३७. पृथ्वीविकारत्वाद्धेतौ कार्यशब्दः प्रयुज्यते।
वाक्यशेषे च भूतानां रूपसंशब्दने तथा॥

३३८. अप्तेजोभ्यां सहोक्तयैव "तदन्नस्ये"ति च श्रुतौ।
स्पष्टं प्रतीयते ह्यन्नशब्दवाच्या महीति च॥

336—340. பூர்வபக்ஷம்— 'தா அந்நமஸ்ருஜந்த' *[சாந் 6-2-4]* என்னும் ச₂ாந்தோ₃க்₃ய ஸந்திப்ரகரணத்தில் கண்ணுல காணத்தக்க மூன்று மஹாபூ₄தங்களின் ஸ்ருஷ்டியைக் கூறத்தொடங்கி, 'தத் தேஜோ஽ஸ்ருஜத' "தத₃போ஽ஸ்ருஜத" என்று அக்₃னி, ஜலம் முதலான மஹாபூ₄தங்களின் ஸ்ருஷ்டியைப்பற்றியே அதி₄காரம் (ப்ரஸ்தாபம்) ஏற்பட்டிருப்பதால் 'ஜலங்கள் அந்நத்தை ஸ்ருஷ்டித்தன' என்றவிடத்தில் அந்நஶப்₃த₃த்தினால் அடுத்த மஹாபூ₄தமான ப்ருதி₂வியே கூறப்படுகிறது என விளங்குகிறது. 'அத₃யத இத்யந்நம் [உண்ணப்படுகிறதாகையால் 'அந்நம்' எனப்படுகிறது.] என்கிற வ்யுத்பத்தியாலே உண்ணப்படும் பொருளைக்குறிக்கும் அந்நஶப்₃த₃ம் ப்ருதி₂வியை எப்படிக் குறிக்கும்? எனில் உண்ணப்படும் அன்னம் முழுவதும் ப்ருதி₂வீவிகாரமேயாகையால், காரியத்தைக் கூறும் அந்நஶப்₃த₃த்தினால் காரணமான ப்ருதி₂வியைக் குறிக்கிறது என்று கண்டுகொள்வது. மேலும், "யத₃க்₃நே. ரோஹிதம் ரூபம். தேஜஸஸ் தத்₃ரூபம், யச் சு₂க்லம், தத₃பாம், யத் க்ருஷ்ணம், தத₃ந்நஸ்ய" *[சாந் 6-4-1]* [எரியும் தீயில் காணப்படும் சிவப்புநிறம் தேஜஸ்ஸினுடையது; வெளுப்புநிறம் நீரினுடையது, கறுப்புநிறம் அந்நம் எனப்படும் ப்ருதி₂வியினுடையது] என்று பஞ்சீகரணப்ரக்ரியையாலே தீயிலுள்ள அந்தந்த பூ₄தங்களின் நிறத்தைக் காட்டும் வாக்யஶேஷத்தில் கறுப்பு நிறத்தை அந்நத்தின் நிறமாகக் காட்டுகையாலும் அந்நம் எனப்படுகிறது ப்ருதி₂வியே என விளங்குகிறது.

३३९. शब्दान्तरं प्रकरणे तुल्येऽ"द्भ्यः पृथिवी"ति च।
तस्मात्पृथ्व्येवान्नशब्दवाच्येति ज्ञायते दृढम्॥

३४०. "एतस्माज्जायते प्राणः" इत्याद्याः ब्रह्मणस्ततः।
पारंपर्येण हेतुत्वेऽप्युपपद्यन्त एव हि॥

ஏனெனில். உண்ணப்படும அந்நத்தின் நிறம் எப்போதும கறுப்பாயிருப்பதாகக காணவில்லையாகையாலும் அவ்வந்நத தின காரணமான ஸமஷ்டிப்ருதி2வீ தததுவத்தின நிறம கறுப்பு என்று சாஸ்திரஙகளில கூறப்படுகையாலும காரணமான அதுவே கார்யததைச் சொலலும் அந்நஶப்3த3ததினுல கூறப்படுகிறதென விளஙகுகிறது. இஙகும முதலில தீயின நிறததையும. பிறகு நீரின் நிறத்தையும் கூறிய பினபு காட்டப்படும நிறம ப்ருதி2வியினுடையதாகவேயிருகக வேணடுமாகையாலும அந்நம் ப்ருதி2வியே என விளஙகுகிறது. தைததிரீய ஆநந்த3வலலியில இது போலவே பூ4தங்களின் ஸ்ருஷ்டியைககூறும ப்ரகரணததில. "அக்3நேராப: அத்3ப்4ய ப்ருதி2வீ" [தை-ஆந 1-2] [அக3னியிலிருந்து ஜலமும. ஜலததிலிருநது ப்ருதி2வியும (உண்டாகினறன)] என்னும ஶப்3த3ாந்தரமானது ஜலததிலிருநது தோனறியது ப்ருதி2வியே எனச சொலலுவதிலிருந்தும இங்கு ஜலத்திலிருநது உண்டானதாகக காட்டபபடும் அந்நம் ப்ருதி2வியே எனத் தெளிவாகிறது. ஆக. அதி4காரம் (ப்ரஸ்தாபம்). ரூபம (நிறம). ஶப்3த3ாந்தரம் (வேறு ஶ்ருதி வாக்யம்) என்னும மூனறிலிருந்தும் ப்ருதி2வியே அந்ந ஶப்3த3த்தினுல் கூறபபடுகிறது என உறுதியாக விளஙகுகிறது.

'ஏதஸ்மாஜ ஜாயதே பராண: மந: ஸர்வேந்த்3ரியாணி ச।
க2ம் வாயுர் ஜ்யோதிராப. ப்ருதி2வீ விஶ்வஸ்ய தா4ரிணீ ||"

[இப்பரமபொருளிடமிருநதே ப்ராணனும், மனமும, எலலா இந்திரியஙகளும, ஆகாயம் வாயு. தீ. நீர, அனைததையும

सि-सू–तदभिध्यानादेव तु तल्लिङ्गात्सः॥ (२-३-१४)

३४१. कार्याणां महदादीनां तत्तद्वस्तुशरीरकः।
कारणं परमात्मैव तदभिध्यानलिङ्गतः॥

३४२. "बहु स्यामि"ति सङ्कल्परूपेक्षापूर्विकैव हि।
तत्कार्यसृष्टिस्सर्वत्र श्रूयते तादृगीक्षणम्॥

த₄ரிக்கும ப்ருதி₂வீ என்னும பஞசபூத₄ஙகளும உண்டா கின்றன.] என்று பரமபொருளிடமிருந்து இந்த பூ₄தஙகள உண்டானதாக மற்றொரு ஶ்ருதிவாகயம கூறுவதை—முப பாட்டனிடமிருந்து நாம உண்டாவதுபோலே அந்த பூ₄தங களும ப₃ரஹ்மததிடமிருந்து பரம்பரையாக உண்டாவதாகக கூறியபடியே என்று நிர்வஹித்து விடலாமாகையாலே எவ் வித விரோத₄முமிலலை. ஆகையால, தீ, நீர், பூ₄மி, என்னும பூ₄தங் களுககும. இவற்றால உபலக்ஷிககப்பட்ட 'மஹான'முதலான காரயபபொருள்கட்கும ப₃ரஹமம பரமபரா காரணமாகிறதே யொழிய நேரே காரணமாவதிலலை என்று தேறிற்று.

ஸி-ஸூ:- தத₃பி₄த்₄யாநாதே₃வ து தல்லிங்க₃ாத் ஸ: ॥ 2-3-14 ॥

தத₃பி₄த்₄யாநாத ஏவ தல்லிஙக₃ாத து—*தானே பல ஆவதாக ஸங்கலபிககையாகிற பரமாதமாவுககுரிய அடை யாளததாலேயே* ஸ.-*(பின்னுலுண்டாகும மஹான முதலிய காரயப்பொருள்களுககும நேரே காரணமாகின்றவன்) பரமாதமாவே.*

341—344. ஸித₃த₄ாநதம— *மஹான முதலான பின்னுல உண்டாகும கார்யபபொருள்களுககும. பரமாதமா நேரேயே காரணமாகிறானேயொழிய, முப்பாட்டன நமககுக காரணமாவதுபோலே பரமபரா காரணமாவதிலலை தானே பலவாவதாக ஸஙகலபிககையாகிற பரமாதமாவுககேயுரிய அடையாளததால இதை அறிகிறோம. எங்ஙனேயெனில.*

३४३. तत्तच्छरीरकस्यास्य परस्यैवोपपद्यते।
"यः पृथिव्यां, योऽप्सु तिष्ठन्" इत्यादौ हि पृथक्पृथक्॥
३४४. तत्तच्छरीरकत्वेन तत्तदात्मत्वमस्य च।
अन्तर्यामिब्राह्मणे हि श्रूयते परमात्मनः॥

"தத தேஜ ஐக்ஷத. பஹு ஸயாம் பரஜாயேயேதி. தா ஆப ஐக்ஷந்த, பஹவய. ஸயாம பரஜாயேமஹி" *[சாந 6-2-3 4]* *['நான பலவாகக கடவேன, அதற்காகப பிறககககடவேன' என்று அந்தத தேஜஸ் ஸஙகல்பித்தது, . நாஙகள் பலவாக ஆககககடவோம, அதறகாகப பிறககககடவோம என்று அநத அபபுககள ஸஙகலபிததன.]* என்று தேஜஸ முதலானவை தாமே பலவாவதாக ஸங்கலபிககிறதாக ஶருதி கூறுகிறது; இநத ஸஙகலபம 'மஹான' முதலானவற்றுக்கும உளளதாகக கொள்ளவேணடும். அசேதனப பொருளுககு இத்தகைய ஸங கலபம ஒட்டாதாகையால. முந்திய காரணப பொருளகளை ஶரீரமாககொண்ட பரமாதமாவே இப்படி ஸங்கலபிதது ஒவ்வொரு காரயப்பொருளையும நேரே படைககிறுன என்றே இவ்வாகயத்திறகுப பொருள் கொள்ளவேண்டும. இப்படிப பரமாத்மா எலலாப பொருள்களையும ஶரீரமாககொணடு நிறகிறுன எனபதற்கு பரமாணம் உண்டோ? எனில. "ய பருதிவ்யாம திஷ்டந யோऽபஸு திஷ்டந யஸ்தேஜஸி திஷ்டந ..யோ வாயௌ திஷ்டந். ய ஆகாஶே திஷ்டந" என்று அநதர்யாமி ப்ராஹ்மணததில ஸாவேஶவரன பஞ்சபூதஙகளை ஶரீரமாககொண்டு ஒவ்வொன்றிலும அந்தாயாமியாக நிறபதாகக கூறபபடுகிறது. ஸுபால லோபனிஷததில 'யஸய ப்ருதிவீ ஶரீரம" என்று தொடஙகி எலலாக கார்யப் பொருள்களும பரமாத்மாவுககு ஶரீரம் என்று கோஷிககப்படுகிறது. ஆகையால. முநதிய காரணப பொருள்களை ஶரீரமாககொண்ட பரமாதமாவிடமிருந்து ஒவ்வொரு கார்யப பொருளும நேரேயே உணடாகிறது என்று தேறுகிறது.

सि-सू-विपर्ययेण तु क्रमोऽत उपपद्यते च ॥ (२-३-१५)

३४५. "आकाशाद्वायु"रित्यादिपारंपर्यक्रमादतः।
विपर्ययेण सर्वेषां ब्रह्माव्यवहितक्रमः॥

३४६. "एतस्माज्जायते प्राणः" इत्यादिभिरुदाहृतः।
तत्तद्रूपात् ब्रह्मणोऽनः सृष्टेरेवोपपद्यते॥

ஸி-ஸூ:- விபர்யயேண து க்ரமோऽத உபபத்₃யதே ச ॥ 2-3-15 ॥

விபாயயேண—('ஏதஸ்மாஜ்ஜாயதே ப்ராண' என்று தொடங்கும் வேத₃வாக்யத்தில்—வாக்யாந்தரங்களில் அவ்யக்தம், மஹாந், அஹங்காரம், ஆகாஶம் என்று பரம்பரையாக உண்டாவதாகச் சொன்ன க்ரமத்திற்கு) மாறுபட்டு, க்ரம ச—(ப்₃ரஹ்மத்திடமிருந்து எல்லாம் நேராக உண்டாவதாகப் படிக்கப்படும்) க்ரமமும், அத: து—முந்திய தத்துவத்தை ஶரீரமாகக்கொண்ட ப்₃ரஹ்மத்திடமிருந்து நேரே ஒவ்வொரு தத்துவமும் உண்டாவதாகக் கொண்டாலேயே, உபபத்₃யதே—ஒட்டும்.

345—346. ஸித்₃தா₄ந்தம் — பூர்வபக்ஷத்தில் (பக்கம் 166 167)—'ஏதஸ்மாஜ்ஜாயதே ப்ராண' என்று பஞ்ச பூ₄தங்களும் பரம்பொருளிடமிருந்து உண்டாவதாகக் கூறுவதை—அந்த பூ₄தங்களும் ப்₃ரஹ்மத்திடமிருந்து பரம்பரையாக உண்டாவதாகக் கூறியபடியே என்று நிர்வஹித்துவிடலாம் என்று சொன்னது ஒட்டாது. ஏனெனில் மற்ற வேத₃வாக்யங்களில் காட்டப்படும் — அவ்யக்தம், மஹான், அஹங்காரம் ஆகாஶம் என்னும் பரம்பரா க்ரமத்திற்கு மாறுபட்டு, ப்ராணன், மனம், எல்லா இந்திரியங்கள், பஞ்சபூ₄தங்கள் ஆகிய ஒவ்வொன்றும் ப்₃ரஹ்மத்திடமிருந்து நேரே உண்டாவதாக இம்மந்திரத்தில் கூறுவதும்,

सि-सू-अन्तरा विज्ञानमनसी क्रमेण तल्लिङ्गादिति चेन्नाविशेषात्॥
(२-३-१६)

३४७. मध्ये भूतप्राणयोश्चेन्द्रियौघमनसी क्रमात्।
उत्पद्येते ईदृशार्थपरं पूर्वमुदाहृतम्॥

३४८. "एतस्मा"दित्यादिवाक्यं "खं वायु"रिति लिङ्गतः।
अतः पारम्पर्यपरमेवेदमिति चेन्न तत्॥

முற்கூறியபடி முந்திய தததுவத்தை ஶரீரமாககொண்ட ப்₃ரஹ்மததிடமிருநது நேரே ஒவ்வொரு தததுவமும் உணடாவதாகக கொணடாலேயே ஒட்டும. ஆகையால முற்கூறிய பூாவபக்ஷம பொருந்தாது.

ஸி-ஸூ:- அந்தரா விஜ்ஞாநமநஸீ க்ரமேண தல்லிங்க₃ாதி₃தி சேந்நாவிஶேஷாத்॥2-3-16॥

அந்தரா—(பூ₄கப்ராணனகளுககு) நடுவில, **விஜ்ஞாந மநஸீ**—இந்திரியஙகளும மநஸ்ஸும், **கரமேண**—வரிசையாக, (உணடாகின றன.) **தலலிங்க₃ாத்**—பஞ்சபூ₄தஙகள வரிசையாக உண்டாவதைக காட்டியிருககும் அடையாளம உளளபடியால, **இதி சேத**—எனில, **ந**—இது ஒட்டாது, **அவிஶேஷாத**—('ஏதஸ்மாத ஜாயதே' எனனும் பத₃ஙகள 'ப்ராண:' முதலான ஒவ்வொரு பத₃ததோடும அன்வயிபபதில) வாசியிலலாததால.

347-348*. **பூாவபக்ஷம்.** முறகூறிய பூர்வபக்ஷம பொருநதும். எப்படியெனில. "ஏதஸ்மாத்" என று தொடஙகும மந்திரம. எலலாத் தததுவஙகளும பரமாதமாவிடமிருந்து நேரே பிறககினறன என று கூறுவதறகாக எழுந்ததன்று; "**பராண· மந. ஸாவேநத₃ரியாணி. க₂ம் வாயு**. ." என்று ப்ராணனுககும, பஞ்சபூ₄தஙகளுககும் நடுவே மனமும. அறிவுக்கு ஸாத₄நமாகையால விஜ்ஞானம

३४९. "एतस्माज्जायत" इति प्राणादिषु पृथक् पृथक्।
पृथ्व्यन्तेष्वप्यन्वयाविशेषात्तस्मात्परः पुमान्॥

எனததகக எலலா இநதிரியஙகளுமம உணடாகினறன என னுமம கிரமததை (வரிசையை) காட்டுவதறகே எழுநதது. "க₂ம வாயு ஜயோதி ஆப பருதி₂வீ" எனற பகுதியில வேறு ஶ்ருதிகளில காட்டபபட்ட பஞசபூ₄தோதபததி க்ரமம இஙகும காடடபபடுவதைக காணகிறோம. இவ வடையாளததிலிருநதே முன படிககபபட்ட பராணன, மனம இநதிரியஙகள ஆகியவை பஞசபூ₄தஙகளுககுமுன வரிசையாக உணடாகினறன என விளங்குகிறது. இதைக காடடுவதறகே இநத ஶ்ருதி எழுந்தது எனறும தெளி வாகிறது. ஆக இபபடித் தததுவங்களின முனபின கிரமததைக காட்டுவதறகே இந்த வாககியம ஏற்பட்ட தெனறு விளஙகுகையால், 'ஏதஸ்மாத' என்று சொலலபபட்ட ப்₃ரஹமத்திடமிருநது ஒவ்வொரு தததுவ முமம நேரே உணடாகிறைது எனறு சாடட எழுந்ததன்று எனத தெளிவாகிறது. ஆகையால, ப்₃ரஹ்மததிடமிருநது இவையெலலாமம உணடாகினறன எனறு கூறியது மறற வாககியங்களிற கூறியபடி பரமபரையாக உணடாவதைக காடடியபடியே எனறு நிர்வஹித்து விடலாம.

348-350.* ஸித்₃த₄ாநதம. இநதப பூரவபக்ஷம தவறு. "ஏதஸமாத ஜாயதே" [பரமபொருளிடமிருநது உணடா கிறது] எனனும பத₃ங்கள், ப்ராண மந ஸர்வேநத்₃ரி யாணி, க₂ம வாயு, ஜயோதி, ஆப ப்ருதி₂வீ எனனும ஒவ்வொரு பத₃ததோடும வாசியறத தனிததனியே அந வயிககிறபடியால, பரமபொருள் தேஜஸ முதலான ஒவ் வொரு பொருளுககும நேரே காரணம எனறே இநத ஶ்ருதியில் கூறபபடுகிறது எனறு கொள்ளவேணடும. "ப்ருதி₂வ்யபஸு பரலீயதே" [ஸுபா₃ல 2] [பூ₄மி நீரில் ஒடுஙகுகிறது.] எனறு தொடங்கி, 'தம பரே தே₃வ ஏகீ

३५०. तेजआदिसमस्तानां साक्षादेव हि कारणम्।
तत्तच्छरीरकब्रह्मवाचकास्तेजआदयः॥

३५१. लोके तत्तद्वस्तुवाचितया सिद्धैः पदव्रजैः।
ब्रह्माभिधानं भाक्तं स्यादित्याशंक्याह चोत्तरम्॥

सि-सू-चराचरव्यपाश्रयस्तु स्यात्तद्व्यपदेशोभाक्तस्तद्भावभावित्वात्॥
(२-३-१७)

ப₄வதி" [தமஸ்ஸு பரமாத்மாவிடம் ஒன்றுகிறது] என்று லயகரமத்தைச் சொல்லும் ஸுபா₃லோபநிஷத்₃ வாக்யத்தில் ப்ராணனுக்கும் பஞ்சபூ₄தங்களுக்கும் நடுவில் மனமும், இந்திரியங்களும் காணப்படாமையால், அதற்கு முரணாக இந்த ஶ்ருதியில் க்ரமம் விதி₄க்கப்படுகிறது என்று கூறுவது பொருந்தாது. ஆகையால் அவ்யக்தம் முதலானவற்றை ஶரீரமாகக்கொண்ட ப₃்ரஹ்மத்திடமிருந்து நேரேயே எல்லாக் காரியங்களும் உண்டாகின்றன என்றே கொள்ளவேண்டும். 'அக₃்னேராப:' முதலான வாக்யங்கள் தேஜஸ்ஸாகிற அக்₃னி முதலானவற்றிலிருந்தே ஜலம் முதலானவை உண்டானதாகக் கூறுகின்றனவே எனில் அங்கு அக₃்னி ஶப்₃த₃ம் முதலானவை அக₃்னி முதலானவற்றை ஶரீரமாகக்கொண்ட ப்₃ரஹ்மத்தையே குறிக்கின்றனவாகை யாலே விரோத₄மில்லை.

351. அவதாரிகை—உலகில் அக₃்னி முதலான ஶப்₃த₃ங்கள் அக₃்னி முதலான அந்தந்த பொருள்களையே குறிப்பதாக ப்ரஸித்₃தி₄யிருக்க, அந்த ஶப்₃த₃ங்களால் ப்₃ரஹ்மத்தைக் குறிப்பது அமுக்கியமாகுமே என்னும் ஆக்ஷேபத்திற்கு அடுத்த ஸூத்ரம் பதில் உரைக்கிறது.

ஸி-ஸூ:- சராசரவ்யபாஶ்ரயஸ்து ஸ்யாத் தத்₃வ்யபதே₃ஶோப₄ாக்தஸ் தத்₃பா₄வபா₄வித்வாத் ॥ 2-3-17 ॥

३५२. चराचराश्रयास्शब्दाः मुख्या एव परात्मनि।
आत्मत्वेन ब्रह्मभावभावित्वात्तेजआदिषु॥

३५३. सर्वस्य ब्रह्मदेहत्वात्तत्प्रकारत्वतस्ततः।
तत्तद्वाचकशब्दास्ते पर्यवस्यन्ति तत्र हि॥

---

(1) தத₃பா₄வபா₄விதவாத—ப₃ரஹமம (அந்தாயாமி யாக) இருபபதறகுப பிறகு ஏறபடுவதால, சராசரவயா பாஶ்ரய தத₃வ்யபதே₃ஶ து—சராசரஙகளைப் பறறிய சொற களை பரமாத்மபாயநதமாக (வேத₃ாந்த ஜஞானிகள) வழஙகுவது அப₄ாக்த ஸ்யாத—முககியமாகவே ஆகிறது.

(2) தத₃பா₄வபா₄விதவாத—பரகாரியை அறிநத பிறகே பரகாரத்தைச சொலலும சொல பரகாரியையும் வழஙக வலலதாகையால. சராசரவ்யபாஶ்ரய தத₃வயபதே₃ஶ து—சராசரஙகளைப பறறிய (லௌகிகர்களின) அந்தநத வழககு. ப₄ாகத ஸயாத—அமுககியமாகவே ஆகிறது.

352-355. ஸித₃த₄ாநதம முறகூறிய ஶஙகைககுப பதவுரையில காட்டியபடி பதில் இருவகைபபடுகிறது. அவையாவன — (1) அசைவனவும். அசையாதனவுமான பொருள்களைக குறிககும ஶப₃த₃ஙகள் பரமாதமாவிடம முககியமாகவே பிரயோகி₃ககபபடுகினறன. எப்படியெனில "தத₃நுபரவிஶ்ய ஸச்ச தயச்சாப₄வத" [அதை வியாபிதது. சேதநாசேதனஙகளாக ப₃ரஹ்மம ஆயிறறு] எனகிற படியே, அநதாயாமியாக ப₃ரஹ்மம் இருபபதறகுப பிறகு நாமரூபவ்யாகரணம செய்ததாக ஏறபடுவதால, 'தேஜஸ்' முதலான சராசரங்களைப பறறிய ஶப₃த₃ஙகள் பரமாதமா வினிடததில முககியமானவையே. அது எபபடி முககிய மாகும்? எனில் எலலாப பொருள்களும் ப₃ரஹ்மத்திறகு தே₃ஹமாயிருந்துகொண்டு அதறகு பரகாரமாயிருககையால,

३५४. प्रकारवाचिशब्दानां प्रकारिण्यवसानतः।
अभाक्तत्वं गवादौ तु सिद्धं तस्माद्धि लौकिकाः॥

३५५. व्युत्पत्तिशून्या वेदान्त एकदेशे प्रयुञ्जते।
तस्माद्विशिष्टं ब्रह्मैव सर्वकारणमुच्यते॥

॥इति तेजोधिकरणम्॥

அந்தப பொருள்களைச் சொலலும 'தேஜஸ்' முதலான ஶப்₃த₃ங்கள ப்ரகாரியான ப்₃ரஹ்மததைச் சொல்லுவ தாகவே முடிகின்றனவானகயால முககியமாகும. 'கோ₃' முதலான ஶப்₃த₃ங்கள் கோ₃த்வமாகிற ப்ரகாரத் தைச சொலலி அதோடு கூடியதாய், புலப்படுவதாய், பரகாரியான கோ₃வ்யகதியையும முககியமாகவே சொலலு வதை உலகில காண்கிறோமன்றோ.

(2) முற்கூறிய கோ₃த₃ருஷடாந்ததிறபோலே இங்கு ப்ர காரியான ப்₃ரஹ்மம் கண்ணுககுப புலபபடுவதாயிலலாமை யாலும், வேதா₃ந்தத்தைக கேட்ட பினபே அறியபபடுகை யாலும், வேதா₃ந்த ஜ்ஞானமுள்ளவாகளே எலலா ஶப்₃ த₃ங்களும அவற்றுககு பரகாரியான ப்₃ரஹ்மததையும குறிககினறனவென்று அறிவாாகளாகையாலே, அந்த வேதா₃ந்த ஜ்ஞானமிலலாத லௌகிகாகள் ப்ரகாரியான ப்₃ரஹ்மததை அறியமாட்டாாகளாகையாலே தேஜஸ முத லான பரகாரப் பொருள்களை மட்டுமே குறிந்து 'தேஜஸ் முதலான அநதந்த ஶப்₃த₃ங்களை வழஙகு வது அமுககியமேயாகும. ஆகையால ஸூக்ஷ்ம சேதநா சேதந விஶிஷ்டமான ப்₃ரஹமமே ஸர்வஜக₃தகாரணம எனப்படுகிறது.

தேஜோதி₄கரணம முற்றிற்று

॥ आत्माधिकरणम् ॥ (२-३-३)

सि-सू–नात्मा श्रुतेर्नित्यत्वाच्च ताभ्यः॥ (२-३-१८)

३५६. स्वरूपपरिणामाख्यविकारकतयेरितम्।
वियदाद्यचितां ब्रह्मकार्यत्वं न्याययोः पुरा॥

३५७. उत्पत्ति प्रतिषिध्यात्र प्रसक्तां वियदादिवत्।
जीवानां ब्रह्मकार्यत्वमुच्यतेऽन्यप्रकारतः॥

ஆத்மாதி₄கரணம் ॥ 2-3-3 ॥

ஸி-ஸூ:- நாத்மா ஶ்ருதேர் நித்யத்வாச்ச தாப்₄ய: ॥ 2-3-18 ॥

ஆதமா–ஆதமாவானது. ந–உணடாவதிலலை, ஶருதே.–ஶருதி அப்படிக கூறுகையாலும, தாப₄ய:—அந்த ஶருதிகளி லிருநதே நிதயதவாத ச—ஆதமா நித்யமானது என்று ஏறபடுகிறபடியாலும்.

356-357. **அவதாரிகை**—ஆகாஶம. தேஜஸ் முதலிய அசேதனபபொருள்கள் ஸ்வருபபரிணுமமாகிற விகாரததை உடையவையாகையால ப்₃ரஹமததிறகுக காரியமாகினறன எனறு செனற இரணடு அதி₄கரணஙகளால ஸ்த₂ாபிககப் படடது ஆகாஶம முதலான அவைபோல ஜீவனும ப₃ரஹ்மத்திறகுக காரயமாகிறபடியால அவைகளுககுப போலவே ஜீவனுககும உத்பததியை ஒபபுககொள்ள வேணடிவருமே என்னும் ஶஙகையைத தள்ளி ஜீவநித்யத வததை ஸ்த₂ாபிதது ஸவப₄ாவபரிணுமததை ஒபபுக கொண்டு வேறு வகையிலே ஜீவாகளும ப₃ரஹ்மகாரய மாகினறனா எனறு இவ்வதி₄கரணததில கூறபபடுகிறது.

३५८. एकविज्ञानेन सर्वधीप्रतिज्ञानतस्तथा।
सृष्टेः प्राक् परमात्मैकत्वावधारणतोऽपि च॥

३५९. "तोयेन जीवा"नित्यादिजीवोत्पत्तिश्रुतेरपि।
जीवस्योत्पत्तिरस्तीति चेन्न नात्मा प्रजायते॥

३६०. श्रुते"र्न जायते, ज्ञाज्ञा"वित्यादेर्नित्यताऽस्य च।
"नित्योऽजो नित्य" इत्यादिश्रुतिभ्यश्चावगम्यते॥

*358-359**. பூர்வபக்ஷம. ப்₃ரஹ்மம ஒன்றையறிநதால சேதநாசேதனஙகள் அனைத்துமம அறிநததாகுமம என்று ஶ்ருதிகள் கூறுவதிலிருநதும், "ஸதே₃வ ஸோமய என்னும ஶ்ருதியில ஸருஷடிககு முன் ப₃ரஹ்மம் ஒன்றே இருந்ததாகக் கூறுகையாலும். 'தோயேந ஜீவாந வ்யஸஸாஜ பூ₄மயாம" [தை-நா 1-4] [பஞ்சபூ₄தஙகளோடு ஜீவர்களைப பரமாதமா ஸ்ருஷடிததான்] 'பரஜாபதி பரஜா அஸருஜத" [யஜு-அஷ்டக 2] [பரஜாபதியானவர் ப்ரஜைகளை ஸருஷடிததார்.] "யதோ வா இமாநி பூ₄தாநி ஜாயநதே' [தை-ப₄ருகு₃] [எநதப பரம்பொருளிடமிருந்து இந்த பூ₄தங்கள் உண்டாகின்றனவோ] முதலான ஶ்ருதிகளில ஜீவனுக்கு நேரே உத்பததி சொலலபபட்டிருக்கையாலும. ஆகாஶம முதலான அசேதனப் பொருள்களுககுபபோலே ஜீவனுககும உத்பததி உண்டென்று விளங்குகிறது.

359-365* ஸிதா₃நத₄ாந்தம். இப்பூர்வபக்ஷம தவறு. ஜீவன் உண்டாவதிலலை. ஶ்ருதி அபபடிக் கூறுகிறபடியால். எஙகே கூறுகிறது? எனில: "ந ஜாயதே மரியதே வா விபஶ்சித" [கட₂ 2-1-8] [அறிவுள்ள ஜீவன பிறபபது மிலலை; இறப்பதுமிலலை] "ஜ்ஞாஜ்ஞௌ த்₃வாவஜௌ" [ஶ்வே 1-9] [ஸர்வஜ்ஞனை ஸர்வேஶ்வரனும, அஜ்ஞனை ஜீவனும் பிறபபற்றவர்கள்] முதலான ஶ்ருதிகள் ஜீவனுககு உத்பததியிலலை என்று தெளிவாகக கூறுகின்றனவன்றே.

३६१. कार्यहेत्वोरनन्यत्वात्कार्यत्वादात्मनोऽपि च।
एकविज्ञानेन सर्वधीप्रतिज्ञोपपद्यते॥

३६२. कार्यत्वमेकद्रव्यस्यान्यावस्थापत्तिरेव हि।
तद्धीसङ्कोचादिरूपावस्थान्तरममुष्य च॥

மேலும், "நித்யோ நித்யாநாம் சேதநஶ்சேதநாநாம் ஏகோ ப3ஹூநாம் யோ வித3தா4தி காமாந்" [ஶ்வே 6-13] [நித்யர்களான பல சேதனர்களுக்கு, நித்யனான ஒரு சேதனன் விருப்பங்களை அளிக்கிறான்] "அஜோ நித்ய ஶாஶ்வதோऽயம் புராணோ ந ஹந்யதே ஹந்யமாநே ஶரீரே" [கட2 2-18] [பிறப்பற்றவனும் நித்யனும் ஶாஶ்வதனும், பழையோனாயினும் புதியவனாயிருக்கும் இந்த ஜீவன் ஶரீரம் அழியும்போது அழிவதில்லை.] முதலான ஶ்ருதிகளிலிருந்து ஆத்மா நித்யமானவன் என்று ஶாப3த3மாகவே ஏற்படுகிறது. இவ்வண்ணமாக ஜீவன் ப3ரஹ்மகார்யமல்லவாகில், ப3ரஹ்மம் ஒன்றையறிந்தால் ஜீவன் முதலான அனைத்தும் அறிந்ததாகும் என்று கூறுவது எப்படி ஒட்டும்? எனில் — ஜீவனுக்கு உத்பத்தியில்லாவிடினும் ஜீவன் ப3ரஹ்மகார்யமாவதற்கும் குறையில்லையாகையால், காரணமான ப3ரஹ்மத்தை அறிந்தால் கார்யமான ஜீவன் முதலான உலகனைத்தையும் அறிந்ததாகக் கூறத்தட்டில்லை. உத்பத்தியில்லாத ஜீவன் எப்படி ப்3ரஹ்மகார்யமாக முடியும்? எனில், கார்யத்வமாவது, ஒரு த3ரவ்யம் மற்றொரு நிலையை அடைவதேயாகும். ஸ்ருஷ்டியில் அது ஜீவனுக்கும் உண்டு. ஆயினும், ஆகாஶம் முதலான அசித்துக்களுக்கும், ஜீவனுக்கும் கார்யமாவதில் ஒரு வாசியுமுண்டு. அவ்வசேதனப்பொருள்கள் கார்யமாம்போது ஸ்வரூபமே (அதாவது ஸ்வரூபநிரூபகத4ர்மமே) மாறுபடுகிறது. ஜீவனுக்கோவெனில் ஜ்ஞாநாநந்த3ாதி3 ஸ்வரூபத்தில் எம்மாற்றமுமில்லாமல், த4ர்மபூ4தஜ்ஞானத்தில் ஸங்கோசவிகாஸங்கள் (சுருக்கமும்

३६३. जीवस्याप्यस्ति योत्पत्तिर्वियदादिषु दृश्यते।
सा स्वरूपान्यथात्वाख्या जीवे हि विनिवार्यते॥

३६४. ईशस्यैकत्वावधृतिः प्राक् सृष्टेश्चिदचित्तनोः।
नामरूपविभागस्याभावादेवोपपद्यते॥

३६५. उत्पत्तिमृतिवादिन्यः श्रुतयः प्रत्यगात्मनः।
ज्ञानसङ्कोचादिकरदेहयोगादिबोधिकाः॥

॥ इत्यात्माधिकरणम् ॥

பெருக்கமும்) ஆகிற ஸ்வபா4வமாறுபாடே ஏற்படுகிறது. ஆகவிப்படி, ஸ்வபா4வமாறுபாடாகிற நிலை ஜீவனுக்கும் ஸ்ருஷ்டியில் ஏற்படுகிறபடியால் ஜீவதத்துவமும் ப்3ரஹ்ம கார்யமாகிறது. ஆயினும் ஆகாஶாதி3களுக்குப்போல ஸ்வரூப மாறுபாடு ஜீவனுக்கு இல்லாமையால் ஜீவனுக்கு உத்பத்தியில்லை என்றும் கூறப்படுகிறது. ஸ்ருஷ்டிக்கு முன் ப்3ரஹ்மம் ஒன்றே இருந்ததாகக் கூறுகையால் அப்போது ஜீவன் இல்லையென்றும் ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் உண்டாகிறான் என்றும் ஏற்படவில்லையோ? எனில் ஏற்படாது. எப்படியெனில், ப்3ரஹ்மம் எப்போதும் சேதநாசேதநங்களை ஶரீரமாகக்கொண்டே விளங்குகிறது. ஆனால் ஸ்ருஷ்டிக்குப் பின் நாமரூபப்பிரிவுகளை உடைய சேதநாசேதநங்களை ஶரீரமாகக்கொண்டு ஸ்தூ2லசித3சித்3விஶிஷ்டப்3ரஹ்மமாக விளங்குவதுபோல் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன் விளங்காமல், நாமரூபப் பிரிவற்ற சேதநாசேதநங்களை ஶரீரமாகக்கொண்டு ஸூக்ஷ்மசேதநாசேதந விஶிஷ்டப்3ரஹ்மமாய் விளங்குவதாலே ஸ்ருஷ்டிக்கு முன் ப்3ரஹ்மம் ஒன்றே உள்ளது என்று கூறப்படுகிறது. ஆகையால் அதிலிருந்து ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் ஜீவன் படைக்கப்படுகிறான் என்று தேறாது. ஜீவனுக்கு உத்பத்தியையும், விநாஶத்தையும் கூறும் ஶ்ருதிகள், அவனுக்கு த4ர்மபூ4தஜ்ஞானத்தின்

॥ ज्ञाधिकरणम् ॥ (२-३-४)

सू-ज्ञोऽत एव ॥ (२-३-१९)

३६६. जीवस्य ब्रह्मकार्यत्वं प्रागिष्टं ज्ञानधर्मतः ।
तद्धर्मभूतज्ञानं वै नास्त्येत्युक्तिरिहास्तने ॥

पू-३६७. "विज्ञानं यज्ञ"मित्यादिश्रुतेश्चिन्मात्रमात्मनः ।
स्वरूपमथवाऽऽत्मायमागन्तुकमतिर्जडः ॥

ஏறறதகாழவை விளைககும தே₃ஹததோடு சோககையாகிற பிறபபையும அநத தே₃ஹம அழியுபபோது ஏறபடும தே₃ஹவியோக₃மாகிற மரணத்தையுமே கூறுகினறனவாகை யால அவறறிலிருநதும ஜீவனுககு உதபததி ஸித₃தி₄ககாது. ஆகையால அசேதனபபொருளகளைப்போலே ஜீவனுகது உதபததியிலலை

ஆதமாதி₄கரணம முறறிறறு.

ஜ்ஞாதி₄கரணம் ॥ 2-3-4 ॥

ஜ்ஞோऽத ஏவ ॥ 2-3-19 ॥

அத —ஶ்ருதிகளிலிருநதே. ஜ்ஞ ஏவ —(ஆதமா) ஜ்ஞாநததை உடையவனாகவே இருககிறான.

366. அவதாரிகை— த₄ர்மபூ₄தஜ்ஞானததின ஏறறத் தாழவாகிற நிலைகளை அடைவதன மூலம ஜீவன ப₃ரஹ்மத திறகுக காரயபபொருளாக ஆகிறான என்றான முன அதி₄ கரணததில நிரூபிககபபடடது. அநத த₄ர்மபூ₄தஜ்ஞாநமே இவனுககுக கிடையாது எனனும வாத₃ம இவவதி₄கரணத தில தள்ளப்படுகிறது

367-369. பூரவபக்ஷம (1)- "விஜ்ஞாநம யஜ்ஞம தநுதே" [தை-ஆந 5] [ஜ்ஞாநஸவரூபனான ஜீவன யஜ்ஞம செயகிறான்] "யோ விஜ்ஞானே திஷ்ட₂ந' [ப₃ருஹ-காணவ5-7]

३६८. सुषुप्त्यादावात्मनोऽस्य चैतन्यानुपलब्धितः।
इन्द्रियाधीनचैतन्यवत्त्वाज्जाग्रद्दशास्वपि॥

३६९. "न प्रेत्ये"ति च मुक्तस्य चैतन्यप्रतिषेधतः।
किञ्च सर्वत्र कार्योपलब्धेस्सर्वगतश्च सः॥

सू-३७०. इति चेन्नै"ष हि द्रष्टा स्प्रष्टे"त्यादिश्रुतेरतः।
ज्ञातृत्वं ज्ञानरूपत्वमस्य स्वाभाविकं द्वयम्॥

[எவன ஜ்ஞாநஸவரூபனுன ஜீவனிடம நிறகிருனே] என று ஶ்ருதிகள கூறுகையால் ஆதமா ஜ்ஞாநஸ்வரூபனுயிருக கிருனேயொழிய, ஜ்ஞாநததை குணமாக உடையவனலலன. பூாவபக்ஷம (2)—ஆதமா ஜட₃ஸவரூபனுகவும், உணடாகி அழியும அறிவை குணமாக உடையவனுகவுமிருககிருன். ஏனெனில, தூககம, மூாச்சை₂ முதலான காலஙகளில இவ னுககு அறிவு காணபபடுவதிலலே. விழிததிருககுமபோதும இநதிரியஙகளுககு அதீ₄நமாகவே (ஔபாதி₄கமாகவே) இவனுககு அறிவு ஏறபடுகிறது. ஆகையால இவனுககு இயறகையான அறிவு இலலே. "ந பரேதய ஸமஜ்ஞா அஸ்தி" [ப₃ருஹ 6-5-13] [முகதிநிலையில ஜீவனுககு அறிவு இலலே] எனறு ஶ்ருதியும இவனுககு முகதிநிலையில அறிவு அழிந்துவிடுகிறது எனறு கூறுகிறது. மேலும, ஜீவனுககு ஸமப₃ந்த₄ப்படட கார்யஙகள் உலகில எங்கும காணப் படுகையால ஜீவனும எஙகும உள்ளவன என ஏறபடு கிறது. இததகையவனை, இயலவாகவே ஜ்ஞாநஸவரூபனுக ஒப்புககொணடாலும், இயலவான ஜ்ஞாநததை உடைய வனுக ஒபபுககொணடாலும எலலாக காலததிலும் எஙகும அவன தோன்றவேணடிவரும. இந்திரியஙகளும தேவை யில்லாதவையாகும. இககுறைகள் ஏறபடாமைககாக, அவனைக கலலேப்போல ஜட₃ஸவரூபனுகவும, தோனறிமறை யும அறிவுடையவனுகவுமே ஒபபுககொள்ளவேண்டும.

३७१. इति प्रतीयतेऽतोऽयं न चिन्मात्रं च नो जडः।
बद्धमुक्तोभयावस्थ आत्मा ज्ञातैव सर्वदा॥

अव-३७२. स्वाभाविके च ज्ञातृत्वे सर्वगस्यास्य सर्वदा।
सर्वत्र चोपलब्धिस्स्यादित्यत्रोत्तरमुच्யते॥

370-371 ஸித்₃தா₄ந்தம். இ-பூர்வபக்ஷங்கள் இரண்டும் தவறு, இவ்வாத்மா ஜ்ஞாநத்தை ஸ்வரூபமாக உடையவன் மாத்திரமல்லன், ஜ்ஞாநத்தை கு₃ணமாகவும் உடையவனாயிருக்கிறான், ஜட₃ஸ்வரூபனாய், தோன்றி மறையும் அறிவை உடையவனுமல்லன். ஏனெனில் "ஏஷ ஹி த்₃ரஷ்டா ஶ்ரோதா க்₄ராதா ரஸயிதா மந்தா போ₃த்₃தா₄ கர்த்தா விஜ்ஞாநாத்மா புருஷ [ப்ரஶ்ந 6-5] [ஜ்ஞாநஸ்வரூபனான இந்த ஜீவன் காண்டவனாய் கேட்பவனாய், முகர்பவனாய் சுவைப்பவனாய் நினைப்பவனாய் அறிபவனாய் செய்பவனாயிருக்கிறான்] முதலான பல ஶ்ருதிகளில் ஜ்ஞாநஸ்வரூபனாயிருப்பதோடன்றியில், ஞானத்தையே இயல்வான கு₃ணமாக உடையவனாகவுமிருப்பதாக ஜீவன் ஓதப்படுகிறானாகையால், ஜ்ஞாநஸ்வரூபனாயிருக்கையும், ஞானத்தை கு₃ணமாக உடையவனாயிருக்கையுமாகிற இரண்டும் இவனுக்கு இயல்வானது என்று விளங்குகிறது. ஆகையால் இவனை ஜ்ஞாநமாத்ரமாகக்கூறும் பூர்வபக்ஷமும், ஜட₃ஸ்வரூபனாகக்கூறும் பூர்வபக்ஷமும் தவறு, ப₃த்₃த₄நிலையோடு, முக்தநிலையோடு வாசியற எப்போதுமே ஜீவன் அறிபவனாகவேயிருக்கிறான்.

372. அவதாரிகை.— இவ்வண்ணமாக அறிபவனாயிருக்கை இயல்வானதாகில், எங்கும் வியாபித்திருக்கும் இவன் எங்கும் தோன்றவேண்டிவருமே என்னும் முற்கூறிய ஆக்ஷேபத்திற்கு பதில் உரைக்கப்படுகிறது அடுத்த ஸூத்ரத்தில்.

सि-सू–उत्क्रान्तिगत्यागतीनाम्॥ (२–३–२०)

३७३. उत्क्रान्त्यादिश्रुतेरात्माऽणुरेवायं न सर्वगः।
उत्क्रान्तिश्चै"ष आत्मा निष्क्रामती"त्युच्यते श्रुतौ॥

३७४. गतिश्च पठ्यते "ये वै केचास्मा"दिति वाक्यतः।
आगतिः "पुनरेत्यस्मै लोकाये"ति च पठ्यते॥

३७५. विभुत्व एता उत्क्रान्तिमुखास्स्युर्बाधिता भृशम्।

ஸி. ஸூ:- உத்க்ராந்தி க$_3$த்யாக$_3$தீநாம் ॥ 2-3-20 ॥

உதகராநதி க$_3$தயாக$_3$திநாம – (ஶரீரத்திலிருந்து) வெளியேறுதலும் (லோகாந்தரத்திறகுச்) செலலுதலும. (லோகாந்தரததிலிருநது) திருமபிவருதலும் (ஜீவனுககு ஶ்ருதியில) ஓதபபடுவதால (ஆதமா அணுவே.)

373-*375 **ஸித$_3$தா$_4$ந்தம்.** இவ்வாதமா எங்குமவியாபிததிருபபவனலலன, அணுவாயிருபபவனே. ஏனெனில, ஶ்ருதியில இவனுககு உத்கராந்தியும. க$_3$தியும ஆக$_3$தியும கூறபபடுவதால. அதாவது —"**ஏஷ ஆதமா நிஷகராமதி சக்ஷுஷ்டோ வா மூர்த$_4$நோ வா அந்யேப$_4$யோ வா ஶரீர தே$_3$ஶேப$_4$ய** ' [ப்$_3$ருஹ 6-4-2] [இநத ஜீவன கணமூலமாகவாவது. தலைமூலமாகவாவது மறற ஶரீரடபகுதிகளின வழியாகவாவது வெளிச்செலலுகிறான] என்னும ஶ்ருதியில ஜீவனுககு தே$_3$ஹத்தைவிட்டு உதகராந்தி (வெளியேறுதல) ஓதபபடுகிறது. **யே வை கேசாஸ்மாலலோகாத பரயாநதி. சநத$_3$ரமஸமேவ தே ஸாவே க$_3$சச$_2$நதி** ' [கௌஷீதகி 1 2] [இவவுலகிலிருந்து இறபபவர்களெல்லாரும் சநதிரலோகததிறகே செல்கிறார்கள்] என்று லோகாநதரததிறகுச செலவதாகிற க$_2$தியும கூறபபடுகிறது ' **தஸமால லோகாத புநரேதயஸமை லோகாய கர்மணே** ' [ப$_3$ருஹ 6-4-6] [அநத லோகத்திலிருந்து கர்மம செய்வதறகாக இநத லோகததிறகு மறுபடி வருகிறான.] என்று லோகாநதரததிலிருநது இஙகு

सि-सू-स्वात्मना चोत्तरयोः॥ (२-३-२१)

स्थितस्याप्यात्मनस्तस्य कथञ्चिदुपपद्यते॥

३७६. उत्क्रान्तिस्तनुविश्लेषात् न तु गत्यागती उभे।
स्वात्मनैव तयोस्संपाद्यत्वादुत्तरयोर्द्वयोः॥

३७७. तस्मादस्यात्मवर्गस्याऽणुत्वं निश्चितमेव तत्।

सि-सू-नाणुरतच्छ्रुतेरिति चेन्नेतराधिकारात्॥ (२-३-२२)

திரும்பிவருதலாகிற ஆக₃தியும் சொல்லப்படுகிறது. ஜீவன் எங்குமுள்ள விபு₄வாயிருந்தால் இவை மூன்றும் அடியோடு பொருந்தமாட்டா; ஆகையால் ஜீவன் அணுவேயாவான்.

ஸி. ஸூ:- ஸ்வாத்மநா சோத்தரயோ: ॥ 2-3-21 ॥

உத்தரயோ - க₃தி ஆக₃தி ஆகிய பின்னிரண்டும் ஸ்வாத்மநா ச- தன் ஆத்மஸ்வரூபத்தினாலேயே (நடக்க வேண்டியவையாகையால் ஆத்மா அணுவென்பது உறுதி.)

375*-*377 ஜீவன் விபு₄வாய் அசையாமலிருந்தாலும், அவனுக்கு ஶரீரவியோக₃ மேற்படுவதையே உத்க்ராந்தி என்று கூறுவதாக ஒருவாறு நிர்வஹிக்கலாமாயினும், லோகாந்தரத்திற்குச் செல்வதாகிற க₃தி அங்கிருந்து திரும்பிவருவதாகிற ஆக₃தி ஆகிற பின்னிரண்டும் ஆத்மஸ்வரூபம் அசைவதன் மூலமே நடக்கவேண்டியவையாகையால், ஜீவஸமூஹம் அணுவாகவேயிருக்கவேண்டுமென்பது உறுதி.

ஸி. ஸூ:- நாணுரதச்ச்₂ருதேரிதி சேந்ந—இதராதி₄காராத் ॥ 2-3-22 ॥

அதச்ச்₂ருதே — அணுத்வத்திலும் வேறுபட்ட விபு₄த்வம் ஶ்ருதியில் (ஜீவனுக்கு) கூறப்படுகையால், அணு

"योऽयमि"त्यादिना जीवं प्रस्तुत्यै"ष महानजः" ॥

३७८. इति तस्य महत्त्वोक्त्या नाणुरात्मेति चेन्न तत्।
"यस्यानुवित्त" इत्यादिश्रुतौ जीवेतरस्य वै॥

३७९. प्राज्ञस्याधिकृतेस्तस्मान्महत्त्वं तत्स्थमेव हि।

ந—(ஜீவன்) அணுவல்லன். இதி சேத—எனில். இதராதி$_4$ காராத—ஜீவனைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட பரமாத்மாவைப் பற்றிய ப்ரஸ்தாவமுள்ளதால் ந—அவ்விபு$_4$த்வம் ஜீவனுடையதல்ல.

377-*378.* பூர்வபக்ஷம். ப்$_3$ருஹதா$_3$ரண்யகத்தில் "யோऽயம் விஜ்ஞானமய" [6-3-3] என்று ஜீவனை ப்ரஸ்தாவம் செய்து "ஸ வா ஏஷ மஹாந அஜ ஆத்மா" [6-4-25] [அத்தகைய இந்த ஆத்மா பிறப்பற்றவனாய் பெரியவனாய் (விபு$_4$வாய்) இருப்பவன்] என்று இவனுக்கு அணுத்வத்திலும் வேறுபட்ட விபு$_4$த்வத்தை ஶ்ருதியே கூறுகையால் ஜீவன் அணுவென்பது தவறு.

378-*379.* ஸித்$_3$தா$_4$ந்தம். இப்பூர்வபக்ஷம் தவறு. இப்ரகரணத்தில் முதலில் ஜீவனைப் பற்றிப் பேசியிருந்தபோதிலும் "யஸ்யாநுவித்த ப்ரதிபு$_3$த்$_3$த$_4$ ஆத்மா அஸ்மிந் தே$_3$ஹே க$_3$ஹநே ப்ரவிஷ்ட: । ஸ விஶ்வக்ருத ஸ ஹி ஸர்வஸ்ய கர்த்தா" [ப்$_3$ருஹ 6-4-13] [ஸர்வஜ்ஞனாய், அதிஸங்கடமான இந்த தே$_3$ஹத்தில் நுழைந்திருப்பவனான பரமாத்மா அந்த ஜீவனுக்கு ஆத்மாவாய், உபாஸ்யனாயிருக்கிறான். அப்பரமாத்மா ஸர்வஜக$_3$த்காரணனாயிருக்கிறானன்றோ] என்று இடையில் பரமாத்மாவைப்பற்றிப் பேசத் தொடங்கிவிட்டபடியால், "மஹாந அஜ ஆத்மா" [6-4-25] என்று அப்பரமாத்மாவுக்கு விபு$_4$த்வத்தைக் கூறுகிறதேயொழிய, ஜீவனுக்கு விபு$_4$த்வத்தைக் கூறவில்லை. ஆகையால், ஜீவன் அணுவேயாவான்.

सि-स्व-स्वशब्दोन्मानाभ्यां च॥ (२-३-२३)
साक्षादेव श्रूयतेऽणुशब्द "एषोऽणुरि"त्यपि॥
३८०. "वालाग्रशतभागस्ये"त्यादौ जीवस्य कथ्यते।
अणुवस्तूद्धृत्य तत्स्थमानत्वं, तत एव च॥
३८१. बद्धमुक्तोभयावस्थो जीवोऽणुपरिमाणवान्।
(अव) अस्याणुत्वे सर्वदेहव्यापिनी स्यान्न वेदना॥

ஸி. ஸூ:- ஸ்வஶப்₃தோ₃ந்மாநாப்₄யாம் ச ॥ 2-3-23 ॥

ஸ்வஶப்₃தோ₃ந்மாநாப்₄யாம் ச-(ஜீவனைக்குறித்து) அணு ஶப்₃த₃மும் (அணுவஸ்துவை) எடுத்து அதன் அளவும (ஶ்ருதியில) கூறப்படுகையாலும (ஜீவன் அணுவே.)

379-*381* ஸித்₃தா₄ந்தம். 'ஏஷோऽணுராத்மா சேதஸா வேதி₃தவ்யோ யஸ்மிந ப்ராண: பஞ்சதா₄ ஸம்விவேஶ" *[முண்ட₃க 3-1-9] [ஐந்துபடிப்பட்டிருக்கும் ப்ராணன எவனிடத்தில (உபகரணமாக) உள்ளதோ அந்த ஜீவாத்மா அணுஸ்வரூபனுவான.]* என்று ஶ்ருதி நேரே ஜீவனை அணுவென்று கூறுகிறது. மேலும, "வாலாக்₃ரஶதபா₄க₃ஸ்ய ஶதத₄ா கல்பிதஸ்ய ச। பா₄கோ₃ ஜீவ: ஸ விஜ்ஞேய:" *[ஶ்வே 5-9] [நெலநுனியின் நூறில ஒரு பங்கை நூறு கூறிட்ட பகுதியின் ஒரு பா₄க₃மாயிருப்பவன ஜீவன் என்று அறியவேண்டும்]* என்று அணுவையொத்த பொருள் ஒன்றை எடுத்து அதே அளவையுடையவன ஜீவன் என்று மற்றொரு ஶ்ருதியில கூறப்படுகிறது. இவ்விரண்டு காரணங்களாலும் ஸம்ஸாரநிலையிலும, முக்திநிலையிலும ஸ்வரூபத்தில் ஜீவன அணுவே என விளங்குகிறது.

381-*382*. அவதாரிகை:— *இப்படி ஜீவன அணுவாயிருந்தாலுமில. தே₃ஹம் முழுவதிலுமுள்ள உணர்ச்சிகள்*

३८२. इत्यत्र परिहारोऽन्यमतरीत्या प्रदर्श्यते।
सि-सू-अविरोधश्चन्दनवत्॥ (२-३-२४)
यथा देहैकदेशस्थोप्याह्लादं सर्ववर्ष्मसु॥
३८३. बिन्दुरुत्पादयत्याशु चन्दनस्य, तथैव हि।
आत्मा देहैकदेशस्थोप्यखिलाङ्गोत्थवेदनाम्॥
३८४. तदैवानुभवत्येषः न विरोधोऽत एव हि।
सि सू-अवस्थितिवैशेष्यादिति चेन्नाभ्युपगमाद्धृदि हि॥ (२-३-२५)

அவனுக்குத தெரியககூடாதே எனனும ஆக்ஷேபததிறகு மதாந்தரததை அநுஸரிததுப் பரிஹாரம கூறபபடுகிறது.

ஸி. ஸூ:- அவிரோத₄ஶ் சந்த₃நவத் ॥ 2-3-24 ॥

சநத₃நவத-(தே₃ஹததின் ஒரு பகுதியிலுள்ள)சந்த₃னம் (தே₃ஹம முழுவதும் உணர்ச்சியை விளைப்பது) போலே, அவிரோத₄:— விரோத₄மிலலை.

382*-*384. ஸித₃த₄ாந்தம் தே₃ஹததின ஒரு பகுதியில பூசபபெற்ற சந்தனத் துளியானது உடனே தே₃ஹத்தின எலலாப் பகுதியிலும ஆனந்த₃ததை ஏறபடுததுவது போலே. இந்த ஆத்மா தே₃ஹததின ஒரு பகுதியில இருநத போதிலும் எலலா அவயவஙகளிலும உணாச்சிகளை அநுப₄விககிறுன. ஆகையால் ஜீவாத்மா அணுவாயிருபபதில விரோத₄மில்லை.

ஸி. ஸூ:- அவஸ்தி₂தி வைஶேஷ்யாதி₃தி சேந்ந அப்₄யுபக₃மாத் ஹ்ருதி₃ ஹி ॥ 2-3-25 ॥

அவஸ்தி₂தி வைஶேஷ்யாத்—(சந்த₃னததுளி) தே₃ஹத்தின் ஒரு பகுதியில இருப்பதால (தே₃ஹம் முழுவதிலும இனபம் விளைககக குறையிலலை, ஜீவன் அபபடியிலலையே)

देहदेशविशेषावस्थितिवैशेष्यतोऽस्य हि ॥

३८५. चन्दनस्य तथाभावः, आत्मनस्तन्न विद्यते ।
इति चेन्नात्मनोप्यस्य "हृदि ह्यय"मितिश्रुतेः ॥

३८६. देहदेशविशेषान्तर्हृद्गतत्वाववोधनात् ।
(अव) सर्वदेहव्यापिकार्यकरत्वं कुत्रचित्स्थले ॥

இதி சேத—எனில் ந—இவ்வாக்ஷேபம் பொருநதாது; அப்₄யுபக₃மாத்—(ஜீவனுக்கும தே₃ஹததில் ஒரு பகுதியில இருப்பை) ஒப்புக்கொள்வதால; ஹ்ருதி₃ ஹி – ஹ்ருத₃யததிலன்ரோ (ஜீவனுககு இருப்பு ஓகப்படுகிறது).

384*–*385. பூர்வபக்ஷம். சந்த₃னததுளியானது தே₃ஹததின் ஒரு பகுதியில் இருப்பதால தே₃ஹம முழுவதிலும இனபததை விளக்கிறது. ஜீவாதமா அவ்வண்ணமாக தே₃ஹததின ஒரு பகுதியில இருபபதாகக காணவிலலையே. ஆகையால், சந்த₃னத்₃ருஷடாந்தத்தைககொண்டு, ஜீவன தே₃ஹம் முழுவதிலுமுள்ள உணாச்சிகளை அறிவதை நிர்வஹிப்பது ஒட்டாது.

385*–*386. ஸித்₃தா₄ந்தம். ஜீவனுககும தே₃ஹத்தின ஒரு பகுதியில் இருபபை ஒப்புக்கொள்ளுகிறோமாகையால, இப்பூாவபக்ஷம பொருந்தாது. அப்படி எங்கே ஒபபுக்கொள்ளப்படுகிறது எனில: "ஹ்ருதி₃ ஹ்யயமாதமா। ததரைகஶதம் நாடீ₃நாம" [ப்₃ருஹ 6-3] [இவ்வாதமா ஹ்ருத₃யததிலனறோ இருககிறான; அங்கு நூற்றொரு நாடிகள் உள்ளன] என்னும உபநிஷத்₃ வாகயததில தே₃ஹத்தின் ஒரு பகுதியான ஹ்ருத₃யததில ஜீவனுககு இருபபு ஒபபுககொள்ளபபடுகிறதனறோ. ஆகையாலே பூர்வபக்ஷததில கூறிய விரோத₄மிலலை.

३८७. वर्तमानस्य जीवस्य स्वमतेन ब्रवीत्यथ।
सि-सू-गुणाद्वाऽऽलोकवत्॥ (२-३-२६)
ज्ञानेन स्वगुणेनात्मा हृत्स्थो व्याप्याखिलं तनुम्॥
३८८. वर्तते यद्वदालोकः देशे क्वापि सतो मणेः।
(अव) धियस्स्वरूपातिरिक्तगुणत्वं कथमुच्यते॥
३८९. विज्ञानमात्रमेवात्मेत्युक्तं हीत्यत्र कथ्यते।

386-*387.* அவதாரிகை:— தேஹததின ஒரு பகுதியில இருககும ஜீவன தேஹம முழுவதிலுமுள்ள காரியங களைச் செய்வதெபபடி எனபதைத தன மதரீதியிலேயே விளககுகிருர் அடுத்த ஸூத்ரததில ஸூத்ரகாரர்.

ஸி. ஸூ:- குணாத்வாऽऽலோகவத் ॥ 2-3-26 ॥

ஆலோகவத—(ஸூர்யன முதலானவறறின) கிரணங களைபபோலே குணாத வா—குணமான அறிவின மூலம (தேஹம் முழுவதும பரவுகிருன ஜீவன்)

387-*388.* ஸிதத்தாந்தம். ஸூர்யன, விளககு, ரத்தினம முதலானவறறின கிரணங்கள் அவையிருககுமிடததைவிட்டு வெளியிலும பரவிச்சென்று எபபடி வெளிச்சததை உண்டாககுகினறனவோ அதுபோலவே. ஹ்ருதயததிலிருககும ஜீவனின குணமாயிருககும் அறிவு (தர்ம பூதஜ்ஞானம) தேஹம முழுவதிலும வியாபிதது எல்லாக்காரியங்களையும செய்யத்தட்டில்லை.

388–*389.* அவதாரிகை:— "விஜ்ஞானம யஜ்ஞம தநுதே" [தை-ஆந 5] [ஜ்ஞாநஸ்வரூபனுன ஜீவன யஜ்ஞம செய்கிருன்.] முதலான ஶ்ருதிகளில் ஜீவனை ஜ்ஞாநததை ஸ்வரூபமாக மாததிரம் உடையவனுகச் சொல்லியிருகக, ஜ்ஞாநததை குணமாகவும் உடையவனுக அவனைச் சொல்லுவது எபபடி ஒட்டும்? எனனும ஆக்ஷேபததிறகு அடுதத ஸூதரம பதில உரைககிறது.

सि-सू- व्यतिरेको गन्धवत्तथा च दर्शयति॥ (२-३-२७)

व्यतिरेकस्सिद्ध एव जानामीति प्रतीतितः॥

३९०. जीवस्वरूपात् ज्ञानस्य, यथा गन्धवती मही।

इति प्रतीतौ गन्धस्य मह्या भेदः प्रतीयते॥

३९१. श्रुतिश्च दर्शयत्येवं "जानात्येवाय"मित्यसौ।

सि-सू- पृथगुपदेशात्॥ (२-३-२८)

ஸி ஸூ:- வ்யதிரேகோ க₃ந்த வத் தத₂ா ச த₃ர்ஶயதி ॥ 2-3-27 ॥

க₃ந்த₄வத—மணத்திற்கு (அதையுடைய ப்ருதி₂வியைக் காட்டிலும் பே₄த₃ம் ஸித்₃தி₄ப்பது) போலே. **வ்யதிரேக:-** (த₄ர்மபூ₄த ஜ்ஞாநத்திற்கு அதையுடைய ஆத்மாவைக் காட்டிலும்) வேறுபாடு (ஸித₃தி₄க்கிறது.) **தத₂ா ச த₃ர்ஶயதி**- (ஶ்ருதியும்) அவ்வண்ணமே காட்டுகிறது.

389*-*391. ஸித₃த₄ாந்தம். "ப்ருதி₂வீ கந்தவம் மண முடையது' என்னும் அறிவில் கு₃ணமான மணத்திற்கு. அதையுடைய பூ₄மியைக்காட்டிலும் வேறுபாடு ஸித₃தி₄ப் பது போலே 'நான் அறிகிறேன'' என்னும் அறிவில ஜீவஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும், அதில் கு₃ணமாக இருக்கும் அறிவிற்கு வேறுபாடு ஸித₃தி₄க்கவே செய்கிறது. 'ஜாநாத யேவாऽயம் புருஷ '' [ப₃ருஹ 6-3-30] [இப்புருஷன் அறி யவே செய்கிறான்] என்னும் ஶ்ருதியும் ஆத்மஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும். அதன் கு₃ணமான அறிவை வேறாகவே காட்டுகிறது.

ப்ருத₂கு₃பதே₃ஶாத் ॥ 2-3-28 ॥

ப்ருத₂கு₃பதே₃ஶாத— (ஆத்மாவைக் காட்டிலும் ஜ்ஞா நத்தை) வேறாகவே உபதே₃ஶிப்பதால் (ஜ்ஞாநத்திற்கு ஆத்மாவைக் காட்டிலும் வேறுபாடு ஸித்₃த₄ம்).

"नहि विज्ञातु"रित्यादिश्रुत्या विज्ञातुरात्मनः॥
३९२. पृथक्त्वेनैव विज्ञानमुपदिश्यत एव हि।
(अव) कथं "विज्ञानमात्मे"ति वच इत्यत्र कथ्यते॥
सि-सू-तद्गुणसारत्वात्तु तद्व्यपदेशः प्राज्ञवत्॥ (२-३-२९)
३९३. विज्ञानगुणसारत्वादात्मा विज्ञानशब्दतः।
कथ्यते यद्वदानन्दगुणसारत्वतः परः॥

391*-392. ஸித₃த₄ாநதம. 'நஹி விஜஞாதுா விஜஞா தோ விபரிலோபோ வித₃யதே' [ப்₃ருஹ 6-3 30] [அறிப வனுன ஆதமாவினுடைய அறிவுககு அழிவிலலை.] என்று அறிபவனை ஆத்மாவைககாடடிலும அவனுடைய அறிவு வேறுபட்டதாகவே ஶருதியில உபதே₃ஶிககபபடுவதாலும இரணடுககும வேறுபாடு ஸித்₃த₄ம.

392* அவதாரிகை.— 'ஆதமா அறிவாயிருபபது" என்று 'ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளில கூறப்படுவது எபபடி? என னும கேள்விககு பதிலுரைககிறது அடுத்த ஸூத்ரம்.

ஸி. ஸூ:- தத்₃கு₃ண ஸாரத்வாத் து
தத்₃வ்யபதே₃ஶ: ப்ராஜ்ஞவத் ॥ 2-3-29 ॥

தத்₃கு₃ண ஸாரத்வாத து-ஜ்ஞாநகு₃ணத்தை ஸாரமாகக கொண்டிருப்பதாலேயே, தத₃வ்யபதே₃ஶ -(ஆதமா) ஜ்ஞாந மென்று கூறப்படுகிறது; பராஜ்ஞவத—ஸர்வஜ்ஞனை பர மாதமா (ஆநந்த₃கு₃ணததை ஸாரமாக உடையவனுயிருப பதால ஆநந்த₃ம என்று கூறபபடுவது) போலே.

393-*394. ஸித₃த₄ாநதம. யோ விஜஞானே திஷட₂ந" [ப்₃ருஹ 5-7-22] "விஜஞாநம் யஜ்ஞம தநுதே [தை-ஆந 5-1] முதலான ஶ்ருதிகளிலும, "ஜஞாநஸ்வரூபம" [வி-பு 1-2-6] முதலான ஸ்ம்ருதிகளிலும ஆத்மா ஜஞாநமெனறே

३९४. "एष आकाश आनन्द" इत्यानन्दपदेरितः।
सि-सू–यावदात्मभावित्वाच्च न दोषस्तद्दर्शनात्॥ (२-३-३०)
ज्ञानस्यात्मस्वरूपानुबन्धित्वात् ज्ञानशब्दतः॥
३९५. उक्तिर्नदोषो गोत्वादेर्नित्यधर्मत्वकारणात्।
गौरित्युक्तिर्हि खण्डादौ दृश्यतेऽत्र चकारतः॥

கூறப்படுவது அந்த ஜ்ஞாநமாகிற கு₃ணத்தை ஸாரமாக உடைத்தாயிருக்கையால் தான். ஆநந்த₃கு₃ணத்தை ஸார மாக உடைத்தாயிருக்கையால் "ஏஷ ஆகாஶ ஆநந்த₃" [தை ஆந 7-1] "ஆநந்தோ₃ ப்₃ரஹ்ம" [தை ப்₄ருகு₃ 6-1] என்று ஸர்வஜ்ஞனை பரமாத்மா ஆநந்த₃மென்றே வழங் கப்படுவதுபோல், ஜீவனும் ஜ்ஞாந கு₃ணத்தை ஸாரமாக உடையவனாயிருக்கையாலேயே ஜ்ஞாநம் என்று வழங்கப் படுகிறான்.

ஸி. ஸூ:- யாவதா₃த்ம பா₄வித்வாச்ச ந தோ₃ஷஸ் தத்₃த₃ர்ஶநாத் ॥ 2-3-30 ॥

யாவதா₃த்ம பா₄விதவாத ச—ஆத்மா இருக்கும் வரையி லும் (நித்யமாக அறிவும்) இருப்பதாலும், **ந தோ₃ஷ**:-(ஆத்மாவை ஜ்ஞாந மென்பதில்) குற்றமில்லை. **தத்₃த₃ர்ஶநாத்**—(நித்ய த₄ர்மமான கோ₃த்வாதி₃களையிட்டு பசு முதலானவை கோ₃ முதலிய ஶப்₃த₃த்தால்) வழங்கப்படுவதைக் காண்கையால்.

394–396.* **ஸித்₃தா₄ந்தம்.** அறிவாகிற கு₃ணம் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தோடு என்றும் கூடியேயிருப்பது. இக்காரணத் தாலும் அதை ஜ்ஞாநம் என்பதில் குற்றமில்லை; எப்படி யெனில்: பசு முதலானவற்றுக்கு அவையுள்ளவரையில் 'கோ₃த்வம்' முதலான அமைப்புகள் த₄ர்மமாயிருக்கும் காரணத்தால் அவற்றையிட்டு பலவகைப் பசு முதலியவற் றுக்கு "கோ₃" முதலிய வழக்குகள் ஏற்பட்டிருப்பது போல

३९६. आत्मनः स्वप्रकाशत्वात् विज्ञानमिति भाषणे।
न दोष इत्युच्यतेऽतः ज्ञानं ज्ञानगुणश्च सः॥

(अव)३९७.धियस्स्वरूपानुबन्धिधर्मत्वं कथमुच्यते।
सुषुप्त्यादिष्वप्रतीतेरित्याशङ्कात्र वार्यते॥

सि-सू-पुंस्त्वादिवत्त्वस्य सतोऽभिव्यक्तियोगात्॥ (२-३-३१)

நித்யமான ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாநம் நித்யத₄ர்மமாயிருப்பதால், அது ஜ்ஞாநமென்னப்படுகிறது என்று கண்டு கொள்வது. ஸூத்ரத்தில் சகாரம் அநுக்தஸமுச்சயமாய், மற்றொரு ஹேதுவையும் கூட்டுகிறது; அதாவது:— த₄ர்மபூ₄த ஜ்ஞாநத்தைப் போலே ஆத்மாவும் ஸ்வயம்ப்ரகாஶமாயிருப்பதாலும் 'ஜ்ஞாநம்' என்றே வழங்கப்படத்தடையில்லை என்னும் ஹேதுவையும் கூட்டுகிறது. ஆகையால் ஆத்மாவானது ஜ்ஞாந ஸ்வரூபமாயிருப்பதோடன்றியில், ஜ்ஞாநத்தை கு₃ணமாக உடையதாகவும் இருக்கிறது.

397. **அவதாரிகை.** தூக்கம் மூர்ச்சை முதலான காலங்களில் காணப்படாமையால், ஜ்ஞாநத்தை ஆத்மாவுடைய ஸ்வரூபத்தில் சேர்ந்த நித்யத₄ர்மமாகக் கூறுவது எப்படிப் பொருந்தும்? என்னும் ஆக்ஷேபத்திற்கு அடுத்த ஸூத்ரம் பதில் உரைக்கிறது.

ஸி. ஸூ:- பும்ஸ்த்வாதி₃வத் த்வஸ்ய ஸதோऽபி₄வ்யக்தி யோக₃ாத் ॥ 2-3-31 ॥

ஸத: அஸ்ய—(எப்போதும் ஆத்மாவில்) உள்ள இந்த த₄ர்மபூ₄தஜ்ஞாநத்திற்கு, **பும்ஸ்த்வாதி₃வத**— ஆண்மை முதலானவை (மனிதனுக்கு ஒரு காலத்தில் வெளிப்படுவது) போலே, **அபி₄வ்யக்தி யோக₃ாத்**—(விழிப்பு முதலான சில காலங்களில்) வெளிச் செறிப்பு ஏற்படுவதாகக் கொள்ளலாமாகையால் (ஆத்மாவுக்கு அறிவு நித்யத₄ர்மமாகலாம்.)

३९८. सुषुप्त्यादावस्फुरतः सतश्च ज्ञानवस्तुनः।
जागर्यादिष्वभिव्यक्तेर्यावदात्मानुबन्धि तत्॥

३९९. बाल्ये सतोऽपि पुंस्त्वस्यानभिव्यक्तस्य वर्ष्मणः।
यथा युवत्वेऽभिव्यक्त्या कादाचित्कं न तद्भवेत्॥

४००. "न प्रेत्ये"ति श्रुतिर्मुक्ते ज्ञानाभावं न वक्ति हि।
पूर्वानुभूतजन्मादिज्ञानमेव निषेधति॥

४०१.(अव) चिन्मात्रं च विभुश्चात्मेत्यत्र दोषः प्रदर्श्यते।

398-400. **ஸித்3தா4ந்தம்.** தூக்கம் முதலான காலங்களில் காணப்படாவிடினும் எப்போதுமிருக்கும் இந்த த4ர்மபூ4தஜ்ஞானத்திற்கு விழிப்பு முதலான காலங்களிலேயே வெளிச்செறிப்பு ஏற்படுவதால் அது ஆத்மாவோடு கூடியிருக்கும் நித்யத4ர்மமேயாகும். மனிதனுக்குச் சிறு வயதில் ஆண்மை முதலான சில தன்மைகள் வெளிப்படாமலிருந்து, தக்க வயஸில் வெளிப்படுவதால் அவை அவனுக்கு ஸ்வரூபத்தோடு சேராத நித்யத4ர்மமன்று வந்தேறி என்று எப்படி ஆகிவிடாதோ அப்படியே இங்கும் கொள்ளத்தக்கது. "ந ப்ரேத்ய ஸம்ஜ்ஞாऽஸ்தி" [ப்3ருஹ 4-4-12] என்னும் ஶ்ருதியில் முக்தனுக்கு அறிவில்லை என்று கூறப்படுவதாகக் கூறுவதும் தவறு. அந்த ஶ்ருதி ஸம்ஸார த3ஶையில் அவன் அநுப4வித்ததுபோன்ற ப்ராக்ருதமான பிறப்பு இறப்பு முதலானவற்றின் அறிவு அவனுக்கு முக்திநிலையில் இல்லை என்றே கூறுகிறது.

401.* **அவதாரிகை. ஆத்மாவானது ஜ்ஞானஸ்வரூபமாகவும், எங்கும் நிறைந்ததாகவும் உள்ளது என்று கூறும் கபில (ஸாங்க்2ய) பௌ3த்3த4 பக்ஷங்களில் தோ3ஷத்தை (2-3-32) ஸூத்ரத்தில் காட்டுகிறார்.

सि-सू-नित्योपलब्ध्यनुपलब्धिप्रसङ्गोऽन्यतरनियमो वान्यथा॥
(२-३-३२)

आत्मनस्सर्वगत्वे च चिन्मात्रत्वे च सर्वदा॥

४०२. स्यातां सहैवोपलम्भानुपलम्भावथापि वा।
सदोपलब्धिरेव स्यात् तद्विपर्यय एव वा॥

४०३. सर्वगश्चित्स्वरूपोऽसौ हेतुस्स्याल्लोकवर्तिनोः।
आत्मोपलब्ध्यन्ययोश्चोपलब्धेरेव वा तथा॥

***ஸி ஸூ:- நித்யோபலப்₃த்₄யநுபலப்₃தி₄ப்ர-
ஸங்கே₃ாऽந்யதரநியமோ வாऽந்யதா₂॥ 2-3-32 ॥***

அந்யதா₂—ஆத்மாவை எங்கும் நிறைந்ததாகவும், ஜ்ஞாந மாத்ரமாகவும் ஒப்புக்கொள்ளும் பக்ஷத்தில், நித்யோபலப்₃த்₄யநுபலப்₃தி₄ப்ரஸங்க₃:-ஆத்மாவைப்பற்றிய தோற்றமும், தோற்றமின்மையும் எப்போதும் ஏற்படவேண்டி வரும் அந்யதரநியம வா—அல்லது அத்தோற்றம் தோற்றமின்மை எனும் இவ்விரண்டிற்குள் ஏதாவதொன்று எப்போதும் ஏற்படவேண்டிவரும்.

401*-408. ஸித்₃தா₄ந்தம் ஆத்மாவை நாங்கள் ஒப்புக்கொள்வதுபோல அணுவாகவும், ஜ்ஞாதாவாகவும் ஒப்புக்கொள்ளாமல், எங்கும் நிறைந்ததாகவும் ஜ்ஞாநத்தை ஸ்வரூபமாக மட்டும் உடையதாகவும் ஒப்புக்கொள்ளும் ஸாங்க்₂ய பௌ₃த்₃த₄பக்ஷங்களில், ஆத்மாவைப்பற்றிய தோற்றமும் தோற்றமின்மையும் எப்போதும் ஏற்பட வேண்டிவரும். அல்லது அத்தோற்றம், தோற்றமின்மை எனும் இவ்விரண்டிற்குள் ஏதாவதொன்று எப்போதும் ஏற்படவேண்டிவரும். எப்படியெனில், உலகில் ஆத்மா வானது தோன்றுவதையும் காண்கிறோம்; தோன்றாம லிருப்பதையும் காண்கிறோம். ஆத்மாவை ஜ்ஞாநஸ்வரூப னாகவும், எங்குமிருப்பவனாகவும் ஒப்புக்கொள்ளும் பக்ஷத

४०४. तदन्यस्यैव हेतुर्वा हेतुश्चेदुभयस्य सः।
सर्वत्र सर्वदा तस्योभयं तद्वर्तनामथ॥
४०५. उपलब्धेरेव तदाऽनुपलम्भो भवेन्न हि।
केवलानुपलब्धेश्चेदुपलब्धिर्न तु क्वचित्॥
४०६. शरीरस्यान्तरेवावस्थितत्वान्मन्मते सदा।
तत्रैवात्मोपलब्धिस्स्यात् न चान्यत्रेति सिद्ध्यति॥

தில அததகைய ஆத்மாவே முறகூறிய தனது தோற்றத திறகும், தோறறமினமைககும காரணம என்று கூற வேணடும. அவ்வாதமாவானது ஜஞாந ஸ்வரூபமாகவே எஙகும எபபோதும இருககிறபடியால, முற்கூறிய தோறறமும, தோறறமின்மையும எஙகும எபபோதுமே ஏறபடவேண்டிவரும. ஒனறுககொனறு முரண்பட்ட தோறறமும, தோறறமினமையும ஒரே காலத்தில ஒரே இடததில உண்டாகவேணடிவருகையாகிற இநத தோ,ஷத்தைத தவிாபபதறகாக, ஆத்மாவானது எஙகும எபபோதும தனது தோறறததிறகே காரணமாகிறது என்று ஒபபுககொண்டால உலகிறகாணும (ஆத்மாவின) தோறறமினமை பொருநதாமலே போகும. அதுபோலவே. ஆதமாவானது எங்கும எபபோதும தனது தோறற மினமைககே காரணமாகிறது என்று ஒபபுககொணடால. உலகிறகாணும (ஆத்மாவின) தோறறம பொருந்தாமலே போகும். எங்களுடைய மததகில—ஆதமாவானது எலலா விடததிலும் இருப்பது என்று ஒபபுககொள்ளாமல். ஶரீரத்தினுள் ஓரிடததில மாததிரம் இருப்பதாக ஒபபுக கொள்வதால, அங்கு மாததிரமே ஆத்மா தோனறுவதும், மற்ற விடங்களில தோன்ருமலிருப்பதும் நனகு பொருநதி விடுகிறது "எஙகுமிருககும் ஆத்மாவானது ஜட,ஸ்வ ரூபமாயிருககச்செய்தே இநதிரியஙகள் முதலான கரண ஸமயோக,ததிலலே அவ்வபபோது உண்டாகும் அறிவை உடையது" என்று ஒப்புக்கொள்ளும நையாயிகபக்ஷத்தி லும்—எலலா ஆத்மாககளும எபபோதும எஙகுமிருபப

४०७. आगन्तुकज्ञानपक्ष आत्मनां सर्वगत्वतः।
साधारण्याददृष्टादेश्चोक्तदोषः समस्तथा ॥

४०८. आत्मा ज्ञानस्वरूपोऽणुः नित्यज्ञानगुणस्तथा।
इत्यर्थोऽस्यामधिकृतौ स्थापितो मानयुक्तिभिः ॥

॥ इति ज्ञाधिकरणम् ॥

कर्त्रधिकरणम् ॥ (२-३-५)

सि-सू-कर्ता शास्त्रार्थवत्त्वात् ॥ (२-३-३३)

४०९. जीवस्य पूर्वं ज्ञातृत्वमणुत्वं च समर्थितम्।
कर्तृत्वमपि तस्यैव स्थाप्यतेऽधिकृताविह ॥

தாலும், எல்லாக் கரணங்களோடும் கூடிய எல்லா ஆத்மாக்களோடும் அத்3ருஷ்டம் முதலான ஹேதுக்கள் சேர்ந்திருக்கிறபடியாலும் முன் பக்ஷத்தில் சொன்ன உபலப்3த்4யநுபலப்3தி4ப்ரஸங்க3மும், அந்யதராநியமமுமாகிற தோ3ஷங்கள் ஏற்பட்டே தீரும். இத்தால், ஆத்மாவானது அணுவாய், ஜ்ஞாநஸ்வரூபமாய், ஜ்ஞாநத்தை எப்போதும் கு3ணமாகவும் உடையதாயிருப்பது என்னும் பக்ஷமே இவ்வதி4கரணத்தில் ப்ரமாண யுக்திகளாலே ஸ்தா2பிக்கப்பட்டதாயிற்று.

ஜ்ஞாதி4கரணம் ஸம்பூர்ணம்

கர்த்ரதி4கரணம் ॥ 2-3-5 ॥

ஸி ஸூ-கர்த்தா ஶாஸ்த்ரார்த்த2வத்த்வாத் ॥ 2-3-33 ॥

ஶாஸ்த்ரார்த்த2வத்த்வாத்-ஶாஸ்த்ரம் பயனுள்ளதாக ஆக வேண்டுமாகையால் **கர்த்தா**-ஆத்மா கர்த்தாவாகவும்-ஆகிறான்.

409. **அவதாரிகை** முன் அதி4கரணத்தில் ஜீவஸ்வரூபத்துக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வமும் அணுத்வமும் நிரூபிக்கப்பட்டது. இவ்வதி4கரணத்தில் அந்த ஜீவனுக்கே கர்த்ருத்வமும் உண்டு என்று நிலைநிறுத்தப்படுகிறது.

४१०.पू- प्रधानस्यैव कर्तृत्वमात्मनस्तन्न संभवेत्।
"हन्ता चेन्मन्यते हन्तु"मित्यादिकठवाक्यतः॥
४११. हननादिक्रियास्वस्य कर्तृत्वं प्रतिषिध्यते।
"अहङ्कारविमूढात्मा कर्ताहमिति मन्यते॥"

410-413. பூர்வபக்ஷம். ஜீவன் தானே கர்த்தாவாய் (கார்யங்களைச் செய்பவனாய்) இருக்கிறானா அல்லது அவன் தான் அகர்த்தாவாய் (கார்யங்களைச் செய்யாதவனாய்) இருந்துகொண்டே அசேதனங்களான ப்ரக்ருதி குணங்களின் கார்த்ருத்வத்தை (செயல்புரியும் தன்மையை) தன்னிடம் ஏற்றிட்டுக்கொள்கிறானா என்று ஆராயுமளவில், ஆத்மா அகர்த்தாவாயிருக்கிறான் என்னும் இரண்டாவது பக்ஷமே பொருத்தமுள்ளது என விளங்குகிறது. ஏனெனில் ஆத்மா அகர்த்தாவாகவேயிருக்கிறான் என்றும் ப்ரக்ருதி குணங்களுக்கே கர்த்ருத்வம் உள்ளதென்றும் அத்₄யாத்ம ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்படுகிறது. உதா₃ஹரணமாக, கட₂வல்லியில் "ந ஜாயதே ம்ரியதே" [2-18] என்று தொடங்கி ப்ரக்ருதி விகாரமான தே₃ஹத்தின் தன்மைகளான பிறப்பு இறப்பு முதலானவை அனைத்தும் ஜீவனுக்குக் கிடையாது என்று கூறி,

"ஹந்தா சேந் மந்யதே ஹந்தும் ஹதஶ்சேந் மந்யதே ஹதம்।
உபௌ₄ தௌ ந விஜாநீதோ நாயம் ஹந்தி ந ஹந்யதே ॥"
[கட₂ 2-19]

[ஹிம்ஸிக்கிறவன் எதிரியைத் தான் ஹிம்ஸிப்பதாக நினைத்தாலும், ஹிம்ஸிக்கப்படுகிறவன் தன்னை ஹிம்ஸிக்கப்படுபவனாக நினைத்தாலும் அவ்விருவரும் உண்மையை அறியவில்லை, முன்னவன் ஹிம்ஸையைச் செய்யவுமில்லை, பின்னவன் ஹிம்ஸிக்கப்படவுமில்லை.] என்னும் மந்திரத்தில் ஹநநம் (ஹிம்ஸித்தல்) முதலான கிரியைகளில் ஜீவனுக்கு உண்மையில் கர்த்ருத்வம் இல்லை என்று தள்ளப்படுகிறது.

४१२. "नान्यं गुणेभ्यः कर्तार"मित्यादिभगवद्वचः।
स्वरूपमस्याऽकर्तृत्वं व्यामोहः कर्तृतात्मनि॥
४१३. भोक्तृत्वमेव जीवस्येत्येवं वक्ति स्फुटं ह्यतः।
प्रकृतेरेव कर्तृत्वं भोक्तृतैवात्मनो भवेत्॥

'ப்ரக்ருதே: க்ரியமாணானி கு₃ணை: கர்மாணி ஸர்வஶ: ।
அஹங்கார விமூட₄ாத்மா கர்த்தாऽஹமிதி மந்யதே ॥'
[கீ₃தை 3-27]
[அஹங்காரத்தாலே மறைக்கப்பட்ட ஆத்மஸ்வரூபத்தை உடையவன், ப்ரக்ருதியினுடையவையான ஸத்வரஜஸ் தமோ கு₃ணங்களாலே பலவகைகளில் செய்யப்படும் கர்மங்களைக் குறித்து, 'நானே செய்பவன்' என்று மயங்குகிறான்.]
'நாந்யம் கு₃ணேப்₄ய: கர்த்தாரம் யதா₃ த்₃ரஷ்டாऽநுபஶ்யதி''
[கீ₃தை 14-19]
[அறிவாளியானவன் கு₃ணங்களைக்காட்டிலும் வேறு கர்த்தா இல்லை என்று எப்போது காண்கிறானோ (அப்போது என் நிலையை அடைகிறான்.)]
''கார்யகாரணகர்த்ருத்வே ஹேது: ப்ரக்ருதிருச்யதே ।
புருஷ: ஸுக₂து₃:க்கா₂நாம் போ₄க்த்ருத்வே ஹேதுருச்யதே ॥''
[கீ₃தை 13-20]
[சரீரேந்திரியங்கள் செயல் புரிவதில் ப்ரக்ருதியே காரணமாகக் கூறப்படுகிறது. ஸுக₂து₃க்க₂ங்களை அநுப₄விப்பதில் புருஷனே காரணமாகக் கூறப்படுகிறான்.] என்று கீ₃தையில் ப₄க₃வான் தானே—அகர்த்தாவாயிருப்பதே ஜீவனின் ஸ்வரூபமென்றும், தன்னைக் கர்த்தாவாக நினைப்பது மயக்கமென்றும், கர்த்ருத்வம் ஸத்வரஜஸ்தமங்களோடு கூடிய ப்ரக்ருதியினுடையதே என்றும், ஜீவனுக்கு ஸுக₂து₃க்க₂ங்களை அநுப₄விப்பதே உள்ளது என்றும் இவ்வர்த்த₂த்தைத் தெளிவாகக் கூறியிருக்கிறான். ஆகையால், கர்த்ருத்வம் ப்ரக்ருதியினுடைய கு₃ணமே என்றும், ஜீவாத்மாவிற்கு அது பொருந்தாது, போ₄க்த்ருத்வமே பொருந்தும் என்றும் தேறுகிறது.

४१४.सि- इत्यसन्मतमात्मैव कर्ता शास्त्रार्थवत्त्वतः।
शासनादेव शास्त्रं तत् शासनं च प्रवर्तनम्॥

४१५. प्रवर्तकत्वं शास्त्रस्य बोधोत्पादनमार्गतः।
अचेतनं प्रधानं न शक्यं बोधयितुं ततः॥

४१६. शास्त्राणामर्थवत्ताऽस्य भोक्तुश्चैतन्ययोगिनः।
कर्तृत्व एव हि फलं प्रयोक्तर्येव संभवेत्॥

४१७. यदकर्तृत्वमस्योक्तं हननाख्यकृतौ च तत्।
हन्तव्यत्वाभावतोऽस्य नित्यत्वादुपपद्यते॥

---

*414–*420.* ஸித$_3$த$_4$ாந்தம். இப்பூர்வபக்ஷம் தவறு. ஶாஸ்த்ரம் பயனுள்ளதாக ஆகவேண்டுமாகையால், ஆத்மாவே கர்த்தாவாக ஆகிறான். 'ஶாஸநாத் ஶாஸ்த்ரம்" என்கிற வ்யுத்பத்தியின்படி கட்டளையிடுவதாலேயே வேத$_3$ம் முதலானது ஶாஸ்த்ரம் எனப்படுகிறது. 'யஜேத' [யாக$_3$ம் செய்யவேண்டும்] 'உபாஸீத [உபாஸனம் செய்யவேண்டும்.] என்று ஒவ்வொரு காரியத்தில் ஜீவனை ஈடுபடுத்துவதே கட்டளையிடுவதாகும். ஜீவனுக்கு அறிவை உண்டாக்கித்தான் அவனை அவ்வக்காரியங்களில் ஈடுபடுத்த முடியும். அறிவற்றதான ப்ரக்ருதிக்கு அறிவை உண்டாக்கி, அதைக் காரியங்களில் ஈடுபடுத்தமுடியாது. ஆகையால், ஒரு காரியத்தின் ப$_2$லனை அனுப$_4$விக்கும் ஜீவனுக்கே அக்காரியத்தில் கர்த்ருத்வமும் இருந்தால்தான் ஶாஸ்த்ரங்கள் பயன்பெற்றவையாகும். இதையே "ஶாஸ்த்ரப$_2$லம் ப்ரயோக்தரி' [செயல்புரிகிறவனிடத்திலேயே ஶாஸ்திரத்தின் பயன் ஏற்படுகிறது] என்று பூர்வமீமாம்ஸகர்கள் கூறினர். "ஹந்தா சேத" என்று தொடங்கும் மந்திரம் ஆத்மா நித்யமாகையால், அது கொல்லப்படமுடியாதது என்னும் கருத்துடையதேயொழிய ஜீவனுக்கு (ஹநநக்ரியையில்) கர்த்ருத்வம் கிடையாது என்னும் கருத்துடையதல்ல.

४१८. प्रवृत्तिष्वस्य संसारे कर्तृता गुणयोगतः।
अतो गुणानां कर्तृत्ववचनं चोपपद्यते॥
४१९. "कारणं गुणसङ्गोऽस्ये"त्यत्रैवार्थोऽयमुच्यते।
"अधिष्ठानं तथा कर्ते"त्यत्रैवोक्ताऽस्य कर्तृता॥
४२०. अतः कर्ता च भोक्ता च जीवात्मैवेति सिद्ध्यति।

"பரகருதே. கரியமாணாநி கு3ணை" என்ற கீ3தாஸலோகத்தில பரகருதிகு3ணஙகளுசகுக கர்த்ருதவம் சொல்லபபடுவதும, இந்த ஸம்ஸாரத3ஸையில ஜீவன பற்பல முயறசிகளில ஈடுபடுவது பரகருதிகாரயமான தனது ஸரீரததிலுள்ள ஸதவாதி3கு3ணஙகளின் சேர்க்கையாலேயே எனனும கருததுடையதாகும கீ3தையிலேயே "காரணம குணஸங்கோ3ऽஸ்ய ஸத3ஸத்3யோநிஜந்மஸு" [கீ3தை 13-21] [இந்த ஜீவனுககு ஸத்வாதி3கு3ணங்களிலும, அவறறின் காரயமான ஸுக2து3க்க2ஙகளிலும உள்ள பறறுதல புணயபாப கர்மஙகளைச் செய்வித்து நறபிறபபுகளுககும, தீய பிறபபுகளுககும் காரணமாகிறது.] எனனும ஸலோகத்தில கு3ணஙகளில பறறுதல இவனைக கர்மங்களைச் செய்விககிறது எனறு காட்டுவதன் மூலம கர்தருத்வம் கு3ணஸமப3நத4ததால ஜீவனுககே ஏறபடுகிறது எனறு வலியுறுததப்படுகிறது.

"அதி4ஷ்டா2நம தத2ா கர்ததா கரணம் ச பருத2க்3வித4ம் ।
விவித4ா ச பருத2க சேஷ்டா தை3வம் சைவாதர பஞ்சமம் ॥"
[கீ3தை 18-14]

[(1) ஸரீரம், (2) கர்ததாவான ஜீவன, (3) மனத்துடன கூடிய பலவகைபபட்ட கர்மேந்திரியஙகள் (4) பஞ்சவ்ருததிபராணனகள் (5) பரமாத்மா எனனும ஐந்தும கர்மங்களுககுக காரணஙகளாகின்றன.] என்கிற கீ3தாஸ்லோகததில் ஜீவனைக கர்த்தா எனறே எடுததிருபபதும இஙகு குறிககொள்ளததககது ஆகையால் ஜீவனே கர்மஙகளுககுக கர்ததாவாகவும், அவறறின பலனை அநுப4விககும் போ4கதாவாகவும் ஆகிறான் என்று தேறுகிறது.

सि-सू-उपादानाद्विहारोपदेशाच्च॥ (२-३-३४)

"एतान्प्राणान् गृहीत्वा स्वे शरीरे परिवर्तते"॥

४२१. इति प्राणाद्युपादाने विहारे चास्य कर्तृता।
उपदिष्टा ततश्चायमेव कर्ता भवेत्खलु॥

सि-सू-व्यपदेशाच्च क्रियायां नचेन्निर्देशविपर्ययः॥ (२-३-३५)

ஸி. ஸூ:- உபாத₃ாநாத்₃ விஹாரோபதே₃ஶாச்ச ॥ 2-3-34 ॥

உபாத₃ாநாத— *(சரீரேந்திரியங்களைப்) பற்றிக்கொண்டு,* **விஹாரோபதே₃ஶாத் ச**— *(ஜீவன) ஸஞ்சரிப்பதாக உப தே₃ஶிக்கையாலும (ஜீவனே காததா.)*

420-421.* ஸித₃த₄ாநதம். "ஸ யத₂ா மஹாராஜோ ஜாநபத₃ாந் க₃ருஹீதவா ஸவே ஜநபதே₃ யத₂ாகாமம பரிவாத ததே. ஏவமேவைஷ ஏதாந ப்ராணாந க்₃ருஹீதவா ஸ்வே ஶரீரே யத₂ாகாமம பரிவாததே" *[ப்₃ருஹ 4-1-18] [மஹாரா ஜன தன் நாட்டிலுள்ள குடிமக்களைக் கூட்டிக்கொண்டு தனது நாட்டில இஷ்டப்படி எப்படி ஸஞ்சரிக்கிறனே, அப்படியே இந்த ஜீவனும (ஸவப்நகாலததில) இவ்விந் திரியங்களைப பற்றிக்கொண்டு தனது ஶரீரததில இஷ்டபபடி ஸஞசரிக்கிறன.] என்று உபநிஷததில் இநதிரியங்களைப பற றிக்கொள்வதிலும, ஶரீரததில விஹாரம (ஸஞ்சாரம) செய் வதிலும ஜீவனையே கர்த்தாவாக உபதே₃ஶம செய்திருபப தாலும ஜீவனே கர்த்தாவாகிறனன்றே.*

ஸி. ஸூ- வ்யபதே₃ஶாச்ச க்ரியாயாம் ந சேந்நிர்த்தே₃ஶ விபர்யய: ॥ 2-3-35 ॥

க்ரியாயாம வ்யபதே₃ஶாத ச— *(லௌகிக வைதி₃க) க்ரியைகளில (கர்த்தாவாகக) கூறுகையாலும் (ஜீவனே கர்த்தா)* **ந சேத**—*(விஜ்ஞாநஶப்₃த₃ந்தால ஆத்மாவைச)*

४२२. “विज्ञानं तनुते यज्ञं कर्माणि तनुतेऽपि च”।
इति सर्वक्रियास्वस्य कर्तृत्वव्यपदेशतः॥
४२३. कर्ताऽयं, ननु विज्ञानशब्दान्नात्मोच्यतेऽपितु।
अन्तःकरणरूपोक्ता बुद्धिरेवेति चेन्न तत्॥

கூறவில்லையாகில். நித்தே₃ஶ விபர்யய.— (விஜ்ஞாநேந என்று) வேற்றுமை மாறுபாடு ஏற்பட்டிருக்கவேண்டும்.

*422-*425.* ஸித்₃தா₄ந்தம்— “விஜ்ஞாநம் யஜ்ஞம் தநுதே கர்மாணி தநுதேऽபி ச” [தை-ஆந 5-1] [ஜ்ஞாநஸ்வரூபனான ஜீவன் யாக₃ம் முதலான வைதி₃ககிரியைகளைச் செய்கிறான்; பணம் ஸம்பாதி₃த்தல் முதலான லௌகிககார்யங்களையும் செய்கிறான்.] என்று லௌகிகங்களாகவும் வைதி₃கங்களாகவு முள்ள கிரியைகளைச் செய்யும் கர்த்தாவாக ஶ்ருதியில் ஜீவாத்மாவே சொல்லப்படுகிறானாகையாலும் அவனே கர்த்தாவாகிறான். “இந்த வேத₃வாக்யத்தில் ‘விஜ்ஞாந’ ஶப்₃த₃த்தால் ஜீவாத்மா சொல்லப்படவில்லை; அந்த:கரணமான பு₃த்₃தி₄யே விஜ்ஞாநம் எனப்படுகிறது’ என்று பூர்வபக்ஷிகள் கூறுவது பொருந்தாது; ஏனெனில்: அந்த:கரணமானது கிரியைக்கு ஸாத₄நமாயிருப்பது; “விஜ்ஞாயதே அநேந இதி விஜ்ஞாநம்” என்னும் வ்யுத்பத்தியாலே விஜ்ஞாந ஶப்₃த₃த்தாலே ஜ்ஞாந க்ரியா ஸாத₄நமான அந்த:கரணத்தைக் கொள்ளப்பார்த்தால், “கரணே த்ருதீயா” என்னும் வ்யாகரண வழக்கின்படி மூன்றாவது வேற்றுமை வரவேண்டுமாகையால், “விஜ்ஞாநேந யஜ்ஞம் தநுதே” [விஜ்ஞாநமாகிற பு₃த்₃தி₄யால் யஜ்ஞத்தைச் செய்கிறான்] என்றே ப்ரயோக₃ம் ஏற்பட்டிருக்கும். இனி, “விஜ்ஞாயதே அநேந” என்று ஜ்ஞாநவிஷயத்தில் பு₃த்₃தி₄யானது கரணமாயிருந்தாலும், க்ரியா விஷயத்தில் அது கர்த்தாவாகவே யிருக்கையால் மூன்றாவது வேற்றுமை வரவேண்டிய அவஶ்யமில்லை என்று பூர்வபக்ஷிகள் கூறுவார்களாகில்,

४२४. तथा सत्यत्र निर्देशविपर्यासो भवेत्खलु।
विज्ञानेनेति करणविभक्तिः पठिता भवेत्॥
४२५. ततो विज्ञानशब्देन जीवात्मैवोच्यते श्रुतौ।
सि·सू–उपलब्धिवदनियमः॥ (२-३-३६)

அதுவும பொருநதாது. ஏனெனில் ஜ்ஞாதருத்வம், பே₄ாக்த்ருத்வம, கர்தருத்வம ஆகிய மூனறும ஒரே ஆஶ்ரயத்தைப பறறி நிறபவையேயாகையால, பு₃த்₃தி₄யானது ஜ்ஞாநததுக்கும் பே₄ாக₃த்திற்கும் கர்ததாவலலாது கரணமாகவும். கிரியைகளுககு மாததிரம் காத்தாவாகவும் ஆகமுடியாது. ஆகையால் ஜ்ஞாநததுககும, பே₄ாக₃த்துககும் கர்த்தாவான ஜீவனே கிரியைககும் கர்த்தாவாகமுடியும எனபதே ஶ்ருதியின் கருத்தாகும். அந்த:கரணமாகிற பு₃த்₃தி₄யானது கரணமாகவே ஆகுமேயொழியக கர்த்தாவாக ஆகமுடியாது என்று ஶாஸ்த்ரததுககுக கருதது இருப்பதாலேயே "மநஸைவ அநுத₃ரஷடவ்யம" "விஜ்ஞாநேந விஜ்ஞாநம் ஆத₃ாய" "பு₃த₃த₄யா யயா த₄ாரயதே மந: பராணேநத₃ரிய க்ரியா·" என்று எலலாவித₄மான கரியைகளுக்கும பு₃த₃தி₄யைக் கரணமாகவே கருதி ஶாஸ்த்ரமானது மூன்றுவது வேற்றுமையையே பிரயோகி₃த்தது. அதுபோலே "விஜ்ஞாநேந" என்று மூன்றுவது வேறறுமையைப் ப்ரயோகி₃யாமையால, இங்கு 'விஜ்ஞாநம்' என்று ஜீவனே கூறப்படுகிறுன் எனறும் 'அவனே காத்தா' எனறும் தேறிற்று.

ஸி. ஸூ:- உபலப்₃தி₄வத₃நியம: ॥ 2-3-36 ॥

உபலப்₃தி₄வத் — (முன் அதி₄கரணத்தில் கடைசி (2-3-32) ஸூத்ரத்தில் சொலலபபட்ட) உபலப்₃தி₄யைப் போலே. **அநியம.**—(கர்மப₂லபே₄ாக₃த்தில்) நியமமிலலாமற போகும்.

उपलब्धेरनियमः विभुत्वे चात्मनः पुरा॥

४२६. य उक्तस्तद्वदत्रापि ह्यकर्तृत्वेऽस्य चात्मनः।
प्रकृतेश्चापि कर्तृत्वे भोक्तृत्वानियमो भवेत्॥

४२७. प्रकृतेस्सर्वपुरुषसामान्यादखिलाः क्रियाः।
भोगाय स्युः सर्वपुंसां नैव वा यस्य कस्यचित्॥

४२८. अन्तःकरणभेदेऽपि ह्यात्मनां सर्वगत्वतः।
साधारण्यं चानिवार्यं व्यवस्थाऽतो न सिद्ध्यति॥

४२९. ततश्चास्यैव कर्तृत्वं, प्रकृतेर्नहि सर्वथा।

425-*429.* ஸித்தாந்தம். முன் அதிகரணத்தில் கடைசி (2-3-32) ஸூத்ரத்தில், ஆத்மாவுக்கு விபுத்வத்தை ஒப்புக்கொண்டால், ஆத்மா எங்கும் எப்போதும் தோன்ற வேண்டியிருக்கும். அல்லது தோன்றாமலே போகவேண்டியிருக்கும் என்று உபலப்தியின் (தோற்றத்தின்) அநியமம் கூறப்பட்டதுபோலே, இங்கும், ஆத்மாவைக் கர்த்தாவாக ஒப்புக்கொள்ளாமல், ப்ரக்ருதியையே கர்த்தாவாக ஒப்புக்கொண்டால், ப்ரக்ருதியானது எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் பொதுவாயிருக்கையால், ப்ரக்ருதி செய்யும் எல்லாக் க்ரியைகளின் பலனையும் எல்லா ஆத்மாக்களுமே அநுபவிக்க வேண்டிவரும், அல்லது ஓராத்மாவும் அநுபவிக்காமல் போகவேண்டிவரும். "ஒவ்வோராத்மாவுக்கும் அந்த:கரணம் (மனம்) வெவ்வேறாயிருக்கிறபடியால், இந்த அநியமம் ஏற்படாது; எவன் எந்த அந்த:கரணத்தை உடையவனாக எந்தக் கர்மத்தைச் செய்கிறானோ அவன் அந்த அந்த:கரணத்தோடு கூடி அந்தக் கர்மத்தின் பலத்தை அநுபவிக்கிறான் என்று நியமம் கூறிவிடலாம்" என்று பூர்வபக்ஷிகள் கூறுவார்களாகில், இதுவும் பொருந்தாது. ஏனெனில்: ஆத்மாக்கள் விபுவாயிருக்கையால், எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் எல்லா அந்த:கரணங்களோடும் ஸம்பந்தமிருக்கையால், அந்த:கரணங்களைக்கொண்டு கர்மபலபோகநியமம் கூறுவது ஒட்டாது. ஆகையால் ஜீவனுக்கே கர்த்ருத்வம் பொருந்தும்; ப்ரக்ருதிக்குக் கர்த்ருத்வம் எவ்வகையிலும் ஒட்டாது.

सि-सू–शक्तिविपर्ययात्॥ (२–३–३७)

प्रकृतेस्सति कर्तृत्वे तदन्यस्य तु सर्वथा॥

४३०. भोक्तृत्वायोगतस्तस्या एव स्यात् भोक्तृता ततः।

आत्मनो भोक्तृताशक्तिर्न स्यात्सा प्रकृतेरिति॥

४३१. मानं नात्मस्थितौ तस्मात्कर्ता भोक्ता च चेतनः।

सि-सू–समाध्यभावाच्च॥ (२–३–३८)

ஸி. ஸூ:- ஶக்திவிபர்யயாத் ॥ 2-3-37 ॥

ஶக்திவிபர்யயாத் — *(ப்ரக்ருதிக்குக் கர்த்ருத்வத்தை ஒப்புக்கொண்டால் அதற்கே போ₄க்த்ருத்வஶக்தியையும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டிவருகையால், ஆத்மாவிற்கு) போ₄க்த்ருத்வஶக்தி இல்லாமற்போகும்.*

429-*431.* **ஸித்₃தா₄ந்தம்.** *கர்த்தாவாயிருக்கும் தத்துவமே தான் செய்த கார்யங்களின் பலன்களை அநுப₄விக்க வேண்டுமாகையால், பு₃த்₃தி₄யையே கர்த்தாவாக ஒப்புக்கொள்ளும் பக்ஷத்தில் அதற்கே போ₄க்த்ருத்வஶக்தியையும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டிவருமாகையால், ஆத்மாவிற்கு போ₄க்த்ருத்வஶக்தி இல்லாமற்போகும். 'புருஷோऽஸ்தி போ₄க்த்ருபா₄வாத்' [ஸாங்க்₂யதத்வகௌமுதீ₃ 27] என்கிறபடியே, ஸாங்க்₂யர்கள் போ₄க்தாவாகவே ஆத்மதத்துவத்தை ஒப்புக்கொள்வதால், ப்ரக்ருதியே போ₄க்தா என்று தேறிவிட்டபின்பு ஆத்மாவென்னும் தத்துவத்தை ஒப்புக்கொள்வதே அவஶ்யமில்லாமற்போகும். ஆகையால், கர்த்தாவாகவும், போ₄க்தாவாகவும் ஜீவனை ஒப்புக்கொள்வதே சரியானதாகும்.*

ஸி. ஸூ:- ஸமாத்₄யபா₄வாச்ச ॥ 2-3-38 ॥

ஸமாத்₄யபா₄வாத் ச — *(மோக்ஷஸாத₄நபூ₄தமான) ஸமாதி₄ பொருந்தாதாகையாலும் (ஆத்மாவே கர்த்தா).*

कर्तृत्वे प्रकृतेस्तस्याः समाधौ मोक्षसाधने॥

४३२. सा स्यात्कर्त्री समाधिश्च प्रकृत्यन्योस्म्यहन्त्विति।
प्रकृतिः प्रकृतेरन्यास्मीति ध्यातुमलं न हि॥

सि-सू-यथा च तक्षोभयथा॥ (२-३-३९)

४३३. वागादीन्द्रियसम्पन्नोप्यात्मेच्छति यदा तदा।
करोति नेच्छति यदा न करोति तदा यथा॥

431-432.* ஸித்3தா4ந்தம். ப்ரக்ருதியையே கர்த்தாவாக ஒப்புக்கொண்டால், மோக்ஷஸாத4நமான ஸமாதி4யைச் செய்யும் கர்த்தாவும் அதுவேயெனக் கொள்ளவேண்டும். அந்த ஸமாதி4யை 'ப்ரக்ருதியைக் காட்டிலும் வேறாயிருக்கிறேன்' என்னும் அநுஸந்தா4னமாகவே ஸாங்க்2யர்கள் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். 'ப்ரக்ருதியைக் காட்டிலும் வேறாயிருக்கிறேன்' என்னும் அநுஸந்தா4னமாகிற ஸமாதி4 ப்ரக்ருதிக்கு எப்படி ஒட்டும்? ஆக, ஸமாதி4யே பொருந்தாமற்போகவேண்டிவருகிறபடியால், ஆத்மாவே கர்த்தா என்று ஒப்புக்கொள்வதே பொருத்தம்.

ஸி. ஸூ:—யதா2 ச தக்ஷோப4யதா2 ॥ 2-3-39 ॥

யதா2ச தக்ஷா உப4யதா2—(ஆத்மா கர்த்தாவாயிருந்தால் தான்) தச்சனைப்போலே, (இஷ்டமிருந்தால் வேலை செய்கிறான்; இஷ்டமில்லையானால் வேலை செய்வதில்லை என்னும்) இருவித4மான வ்யவஸ்தை2யும் (ஒட்டும்)

433-435. ஸித்3தா4ந்தம். வாக்கு முதலான இந்திரியங்களோடு கூடியிருந்தபோதிலும் ஜீவனானவன் விருப்பமிருக்கும்போதுதான் பேச்சு முதலான செயல்களில் ஈடுபடுகிறான்; விருப்பமில்லையாகில் ஈடுபடுவதில்லை. செதுக்குவது முதலான தன் தொழிலுக்கு உபகரணமான வாளி முதலிய கருவிகளோடு கூடியவனாயிருந்தபோதிலும், தச்சன் தான் விரும்பியபோதே அத்தொழிலைச் செய்கிறான்,

४३४. तक्षा वास्यादियुक्तोपि स्वेच्छयैव करोति च।
न करोति च, कर्तृत्वे प्रकृतेरपि चिन्त्यतथा॥

४३५. वाञ्छादिहेत्वभावाद्धि सर्वदा कर्तृता भवेत्।
तस्मात् कर्तृत्वभोक्तृत्वे जीवस्यैवेति सुस्थितम्॥

॥इति कर्त्रधिकरणम्॥

परायत्ताधिकरणम्॥ (२-३-६)

सि-सू-परात्तु तच्छ्रुतेः॥ (२-३-४०)

४३६. पूर्वं जीवस्य कर्तृत्वं यत् व्यवस्थापितं नयैः।
तत् परात्माधीनमिति स्थाप्यतेऽधिकृताविह॥

இல்லையாகில் செய்வதில்லை என்பதை உலகில் காண்கிறோம். அசேதனமான பு3த்3தி4யைக் கர்த்தாவாக ஒப்புக்கொண்டால், அதற்கு ஜீவனுக்கு உள்ளதுபோலே, விருப்பம், விருப்பமின்மை ஆகிய காரணங்கள் இல்லாமையால், முற்கூறிய வ்யவஸ்தை2 ஏற்படாமல் எப்போதுமே அது கர்த்தாவாகவேண்டிவரும். ஆகையால், கர்த்ருத்வ போ4க்த்ருத்வங்களாகிற இரண்டும் ஜீவனுக்கே உள்ளவை என்பது உறுதியாயிற்று.

கர்த்ரதி4கரணம் முற்றிற்று.

பராயத்தாதி4கரணம் ॥ 2-3-6 ॥

ஸி ஸூ:—பராத்து தச்ச்2ருதே: ॥ 2-3-40 ॥

தத்து—(ஜீவனுடைய) அந்த கர்த்ருத்வமோவெனில், பராத்—பரமாத்மாவாலேயே ஏற்படுகிறது. ஶ்ருதே—ஶ்ருதி அப்படிக் கூறுகிறபடியால்.

436. அவதாரிகை: முன் அதி4கரணத்தில் யுக்திகளைக் கொண்டு ஜீவனுக்கு உள்ளதாக நிலைநிறுத்தப்பட்ட கர்த்ருத்வம் பரமாத்மாதீ4னமானது என்று இவ்வதி4கரணத்தில் நிலைநாட்டப்படுகிறது.

४३७. पू- स्वायत्तमेव कर्तृत्वं न परायत्तमात्मनः।
पराधीनं यदि स्यात्तत् विध्यादेर्व्यर्थताऽऽपतेत्॥

४३८. यः स्वबुद्ध्या प्रवृत्त्यादिशक्तः प्रेर्यस्स एव हि।
तस्माज्जीवस्य कर्तृत्वं स्वातन्त्र्येणेति चेन्न तत्॥

४३९. सि- कर्तृत्वमस्य जीवस्य परात्मायत्तमेव हि।
"अन्तः प्रविष्टश्शास्ता, य आत्मनी"त्यादिवाक्यतः॥

437-438-பூர்வபக்ஷம. ஜீவனுடைய கர்தருத்வம ஸவதநதரமானதா, அலலது பரமாதமாவுககு வஶப்பட்டதா என்று ஆராயுமளவில, ஸ்வதந்த்ரமானது என்றே நிர்ண யிககவேணடியுள்ளது. ஏனெனில்; பரமாத்மாதீநமாக ஜீவன காரியங்களைச் செய்கிறுன என்று ஒபபுககொண்டால் 'இதைச் செய் அதைச் செய்' என்று விதிககும ஶாஸதரங களும். 'இதைச் செய்யாதே; அதைச் செய்யாதே' என்று நிஷேதிக்கும் ஶாஸத்ரங்களும் பயனற்றவையாகும். எவ னொருவன் தன் அறிவைககொண்டு ஒரு காரியததைத தொடங்குவதையோ, அதில நின்றும் கைவாங்குவதையோ தானே செய்கிறுனே. அவனைககுறிததே ஶாஸ்த்ரம ஒரு காரியத்தைச் 'செய்' என்றும, மற்றொரு காரியததைச் 'செய்யாதே' என்றும் ஆணையிடமுடியும். ஆகையால, இப்படி ஆணையிடும் ஶாஸ்த்ரங்கள் பயனற்றவையாகா மைக்காக ஜீவன தன அறிவைககொண்டு ஸவதநதர மாகவே காரியங்களைச் செய்கிறுன் என்று கொள்ள வேணடும.

439-440 ஸிதநதாநதம. ஜீவனுடைய கர்த்ருத்வம பரமாதமாதீனமானதேயாகும். ஏனெனில வேதவாக யங்கள்—'ஜீவன் பரமாத்மாவால் நியமிககபபட்டே காரி யங்களைச் செய்கிறுன்' என்றனவே கூறுகின்றன. எந்த வாக்யங்கள் அப்படிக கூறுகின்றனவெனில,

४४०. “सर्वस्य चाहं”मित्यादिगीतावचनतस्तथा।
अतो जीवस्य कर्तृत्वं परात्माधीनमिष्यते॥

“அநத. பரவிஷட: ஶாஸதா ஜநாநாம் ஸர்வாதமா” [தைத—ஆர 3-11-10] [ஸாவாநதாயாமியான ப$_4$க$_3$வான ஜனஙகளை உளநுழைநது நியமிககிறுன] “ய ஆதமநி திஷட$_1$ந் ஆதம நோऽநதர. யமாதமா ந வேத$_3$ யஸ்யாதமா ஶரீரம் ய ஆத்மாநமநதரோ யமயதி ஸ த ஆத்மாऽந்தாயாம்யமருத.” [ப$_3$ருஹ 5-7-22] [எவனெருவன ஜீவாதமாவின வெளிபபுறம நிறகிருனே, ஜீவனின உடபுறமும இருககிருனே, எவனை ஜீவன அறிவதிலலையோ எவனுககு ஜீவன ஶரீரமோ, எவன ஜீவனை உளநுழைநது நியமிககிருனே மரணமறற அவ வநதாயாமியே உனககு ஆதமாவாகிருன] முதலான ஶருதிகள பரமாதமாவே ஜீவனை எபபோதும நியமிபபதாகக கூறுவதைககாணலாம. ஆகையால ஜீவனுடைய காதருதவம - பரமாதமாதீ$_4$நமேயாகவேணடும “ஸர்வஸய சாஹம ஹருதி$_3$ ஸநநிவிஷட மதத· ஸ்மருதிர் ஜ்ஞாநமபோஹநம ச” [கீ$_3$தை 15-15] [எலலா ஜீவாகளின ஹருத$_3$யததிலும நான வாழகிறேன; எனனுலேயே ஜீவனுககு நினைவு, அறிவு, மறதி முதலியவை அனைததும ஏறபடுகிறது] “ஈஶ்வர: ஸாவபூ$_4$தாநாம ஹ்ருத்$_3$தே$_3$ஶேऽாஜுந திஷ்ட$_2$தி। ப$_4$ராமயந ஸாவபூ$_4$தாநி யந்த்ராருட$_4$ாநி மாயயா॥” [கீ$_3$தை 18-61] [அாஜுனு! ஸாவேஶவரனை வாஸுதே$_3$வன எலலா ஜனஙகளுடைய ஹருத$_3$ய பரதே$_3$ஶததிலும—பரகருதியாகிற யநதிரததில ஏறியிருககும அவறறை ஸதவாதி$_3$ கு$_3$ணமயமான பரகருதி காாயமான ஶரீரேநதிரியஙகளைக கொணடு அநதநத ஸதவாதி$_3$ கு$_3$ணத்திறகு அநுகு$_3$ணமாகச செயலகளில ஈடுபடுததிககொணடு நிறகிருன.] எனறு கீ$_3$தையிலும இவவாதத$_2$மே கூறபபடடது. ஆகையால ஜீவனுடைய காதருதவம பரமாதமாதீ$_4$நமானது எனறே கொளளவேணடும.

सि-सू-कृतप्रयत्नापेक्षस्तु विहितप्रतिषिद्धावैयर्थ्यादिभ्यः ॥ (२-३-४१)

४४१. सर्वक्रियासु जीवेन प्रथमं स्वेच्छया कृतम्।
यत्नं परात्मापेक्ष्याथ तत्रानुमतिदानतः ॥

४४२. प्रवर्तयत्ययं चार्थः विध्यवैयर्थ्यतस्तथा।
निग्रहानुग्रहाभ्यां च ज्ञायतेऽतः परात्मना ॥

ஸி-ஸூ- க்ருதப்ரயத்நாபேக்ஷஸ்து விஹிதப்ரதிஷித்₃த₄ாவையர்த்₂யாதி₃ப்₄ய: ॥ 2-3-41 ॥

க்ருதப்ரயத்நாபேக்ஷ: து-(எல்லாச் செயல்களிலும்) ஜீவனால் செய்யப்பட்ட (முதல்) முயற்சியை எதிர்பார்த்தே (பரமாத்மா அம்முயற்சியை அநுமதித்து அக்காரியத்தைச் செய்விக்கிறான்) (ஏனெனில்) **விஹிதப்ரதிஷித்₃த₄ - அவையாத₂யாதி₃ப₄ய.**— விதி₄நிஷேத₄ ஶாஸ்த்ரங்கள் வீணாகாமலிருக்கவேண்டுகை முதலான காரணங்களால்.

441-446 **ஸித்₃த₄ாந்தம:**—கர்த்ருத்வம் பரமாத்மாதீ₄நமானது என்று கொண்டால், விதி₄நிஷேத₄ ஶாஸ்த்ரங்கள் வீணாகும் என்று பூர்வபக்ஷத்தில் சொல்லப்பட்ட ஆக்ஷேபத்திற்கு இனிப் பரிஹாரம் உரைக்கப்படுகிறது. எல்லாச் செயல்களையும் தொடங்கும்போது, ஜீவன் தன் விருப்பப்படி முதல் க்ஷணத்தில் செய்யும் முயற்சியைப் பரமாத்மா அநுமதிக்காமலும், தடுக்காமலும் உபேக்ஷித்து நிற்கிறான். இரண்டாவது க்ஷணத்திலிருந்து செய்யும் முயற்சிகளை, முதல் முயற்சிக்கு அநுகு₃ணமாகச் செய்ய அநுமதிப்பதன் மூலம் ஜீவனைக் காரியங்களைச் செய்விக்கிறான். ஏன் இப்படி ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும்? எனில் முதல் முயற்சியிலும் ஜீவனைக் காரியம் செய்வதற்குப் பரமாத்மாவே தூண்டி விடுகிறான் என்று ஒப்புக்கொண்டால் 'இதைச் செய், அதைச் செய்' என்று விதி₄க்கும் ஶாஸ்த்ரங்களும், 'இதைச் செய்யாதே; அதைச் செய்யாதே' என்று நிஷேதி₄க்கும்

४४३. प्रवर्तितोऽपि जीवात्मा योग्यो विधिनिषेधयोः।
तस्माज्जीवस्य कर्तृत्वं परायत्तमिति स्थितम्॥
४४४. औदासीन्यानुमन्तृत्वे प्रेरकत्वमितीशितुः।
आकारास्सन्ति तत्राद्यप्रवृत्तौ प्रत्यगात्मनः॥
४४५. औदासीन्यं, द्वितीयादिप्रवृत्तावनुमन्तृता।
तदभावे प्रवृत्तेरप्यात्मनोऽसंभवात्तथा॥

ஶாஸ்த்ரங்களும் பயனற்றவையாகும் தானே தூண்டி விட்ட புண்யபாபச் செயல்களைக்குறித்துப் பரமாத்மா தானே (முறையே) ப்ரீதிகோபங்களைக் காட்டுவதும், அதடியாகப் புண்யம் செய்தவனுக்கு ஸுக₂த்தையும், பாபம் செய்தவனுக்கு து₃க்க₂த்தையும் அளிப்பதும் பொருந்தாமற்போய் விடும் ஆகையால், பரமாத்மாவினால் ஜீவன் காரியங்களைச் செய்விக்கப்படுபவனானாலும், ஜீவன் முதல் முயற்சியில் ஸ்வாதந்த்ர்யம் பெற்றிருக்கையால் அவன் ஶாஸ்த்ரவிதி₄ நிஷேத₄ங்களுக்கும் தகுதி பெற்றவனாகிறான் ஜீவன் செயல்களைப் புரியும்போது (1) உதா₃ஸீநனாய் இருக்கை, (2) அநுமதிப்பவனாயிருக்கை, (3) தூண்டிவிடுபவனாயிருக்கை என்று மூன்று ஆகாரங்கள் பரமாத்மாவுக்கு உண்டு. (1) அவற்றில் ஜீவனுடைய முதல் க்ஷண முயற்சியின் போது பரமாத்மா அதைத் தான் அநுமதிக்காமலும், தடுக்காமலும் ஜீவனை அவன் வழியிலேயே விட்டு அவன் செய்யும் செயல்களில் உதா₃ஸீநனாயிருக்கிறான் (2) ஜீவன் முதல் க்ஷணத்தில் தன் இஷ்டப்படி ஒரு வித₄மாகக் காரியத்தைத் தொடங்கியபின், இரண்டாவது க்ஷணம் முதல் அவன் செய்யும் முயற்சிகளைப் பரமன் அநுமதிக்கிறான் இது எதற்காக? எனில் பரமாத்மாவின் அநுமதியில்லாவிடில் ஜீவனால் தொடர்ந்து காரியத்தைச் செய்யமுடியாதல்லவா, அதற்காக அநுமதிக்கிறான் என்று ஶாஸ்த்ர வசனங்களைக் கொண்டு ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம் பரமாத்மாவின் அநுமதியில்லாமல் முதல் க்ஷணத்திலதான் இவன் எப்படிக்காரியத்தைத் தொடங்கமுடியும்? எனில் விதி₄நிஷேத₄ ஶாஸ்த்ரங்கள் வீணாகிவிடுகை முதலான முற்கூறிய தோ₃ஷங்கள்

ஏறபடாமலிருபபதறகாகப பரமாதமாவே ஜீவனுககு அநத ஸவாதநதாயபு$_3$த$_3$தி$_4$யை அளிதது விடுகிருனுகையால முதல க்ஷணததில ஜீவன தானே காரியததைத தொடஙகக குறையிலலை அரசன முதலானுா தம இஷடபபடி அமைசசா முதலானுாககுச சில விஷயஙகளில ஸவாதநதாயமளிகக, அதைககொணடு அமைசசா முதலானுா தம இஷடபபடி காாயம செயயுமபோது அரசனுடைய ஸவாதநதாயததிறகும, அமைசசருடைய பாரதநதாயததிறகும குறையேறபடாததுபோலே, பரமாதமாவினுல தன இஷடபபடி அளிககபபடட ஸவாதநதாய பு$_3$த$_3$தி$_4$யைககொணடு ஜீவன பூாவகாமததையும எதிாபாராமல, வாஸனையையும எதிாககவலலவனுய முதல முயறசியைச செயயுமபோதும ஈம்வரனுடைய ஸவாதநதாயததிறகோ, ஸாவகாரணதவததிறகோ, காமாநுகு$_3$ண ப$_2$லபரத$_3$தவததிறகோ ஜீவனுடைய பாரதநதாயததிறகோ எககுறையும ஏறபடாது (3) **"ஏஷ ஹயேவ ஸாது$_4$ காம காரயதி யமேப்$_4$யோ லோகேப$_4$ய உந்நிநீஷதி। ஏஷ ஏவ அஸாது$_4$ காம காரயதி தம் யமதே$_4$ா நிநீஷதி"** [கௌஷீதகீ 3-9] [எநத ஜீவனை இநத பராகருத லோகஙகளிலிருநது மேலெடுககப பரமாதமா விருமபுகிருனே, அவனை இவனே நறகருமஙகளைச செயவிககிருன. எநத ஜீவனை இநதப பரமாதமாவே கீழுலகஙகளில தளள விருமபுகிருனே, அவனை இவனே பாபகாமஙகளைச செயவிககிருன.] **"த$_3$த$_3$ாமி பு$_3$த்$_3$தி$_4$யோக$_3$ம் தம யேந மாமுபயாநதி தே"** [கீ$_3$தை 10-11] [எனனை அடைய வழிகாடடும பு$_3$த$_3$தி$_4$யை நானே அவாகளுககு அளிக்கிறேன] **"தாநஹம் த்$_3$விஷத: க்ரூராந் ஸம்ஸாரேஷு நராத$_4$மாந் । க்ஷிபாமயஜஸ்ரமஶுப$_4$ா-நாஸுரீஷ்வேவ யோநிஷு"** [கீ$_3$தை 16-19] [எனனை துவேஷிபபவாகளாய, கொடியவாகளாய, மனிசரில கடையராய, அமஙக$_3$ளமானவாகளான அவாகளை ஸமஸாரக$_3$தியில ஆஸுரயோநிகளில எபபோதும நானே தளளுகிறேன.] என்று பரமாதமாவே ஜீவனைப புணயபாபகாமஙகளில தூணடிவிடடு, அதறகனுகு$_3$ணமான ப$_2$லன்களை அளிப்பதாகச சில ஶ்ருதி ஸமருதி வாகயஙகள் கூறுகின்றதறகுப பொருள என்ன? எனில

४४६. य ईशस्यानुकूल्ये वा प्रातिकूल्येऽथवा पुमान्।
अत्यन्तव्यवसाय्यस्मिन् विषये प्रेरकस्तवान्॥

॥इति परायत्ताधिकरणम्॥

ஈஶ்வரனால் முதல் முயற்சியில் அளிக்கப்பட்ட ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைச் சரியாகப் பயன்படுத்திக்கொண்டு எவர்கள் பரமாத்மாவுக்கு மிகவும் அநுகூலர்களாயிருக்கிறார்களோ, அவர்களை ஈஶ்வரன் நற்கருமங்களை மேலும் மேலும் செய்யத் தூண்டி அவர்கட்கு நற்கதியளிக்கிறான் என்றும், அந்த ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைத் தவறாகப் பயன்படுத்திக்கொண்டு எவர்கள் பரமாத்மாவுக்கு மிகவும் ப்ரதிகூலர்களாயிருக்கிறார்களோ, அவர்களை அவன் தீயகருமங்களை மேலும் மேலும் செய்யத்தூண்டி அவர்கட்குத் தீயக$_{3}$திகளை அளிக்கிறான் என்றும் அந்த ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதிகள் கூறுகின்றன வாகையால் இவையும் ஜீவனுடைய முந்திய முதல் முயற்சிகளின் பலனேயாகும். ஆக, இப்படிப் பின் முயற்சிகளில் பரமாத்மா ஜீவனைக் காரியம் செய்ய அநுமதிப்பது முன் முயற்சியின் ப$_{2}$லனாகையாலும், முதல் முயற்சியிலேயே சிலரைத் தூண்டுவது முந்திய முதல் முயற்சிகளின் ப$_{2}$லனாகையாலும், எக்குறையுமில்லை முதல் முயற்சியில் பரமாத்மாவுக்குக் காரயித்ருத்வமாகிற (செய்விக்கையாகிற) விஶேஷகாரணத்வம் இல்லாவிடினும், ஜீவனுக்கு அந்த ஸ்வாதந்த்ர்யபு$_{3}$த்$_{3}$தி$_{4}$யை அளித்தவன் பரமாத்மாவேயாகை யால், ஜீவகர்த்ருத்வவிஷயத்தில் ஸாமாந்ய காரணத்வம் இருக்கவே செய்கிறது ஆகையால், பரமாத்மாவினுடைய ஸர்வகாரணத்வத்துக்கும் குறையேற்படவில்லை. ஆக, ஜீவனுடைய கர்த்ருத்வம் பரமாத்மாதீ$_{4}$நமே

பராயத்தாதி$_{4}$கரணம் முற்றிற்று

॥ अंशाधिकरणम् ॥ (२-३-७)

सि-सू—अंशो नानाव्यपदेशादन्यथा चापि दाशकितवादित्वमधीयत एके॥ (२-३-४२)

४४७. पूर्वं जीवस्य कर्तृत्वं परायत्तमितीरितम्।
तेन जीवब्रह्मणोश्च राजतद्भृत्ययोरिव॥

४४८. अत्यन्तभेदावगमात् तदभेदार्थकश्रुतेः।
आश्रित्यामुख्यतां प्राप्तो वादोऽत्र विनिवार्यते॥

அம்சாதிகரணம் ॥ 2-3-7 ॥

ஸி-ஸூ. அம்ஶோ நாநாவ்யபதே₃ஶாத் அந்யதா₂ சாபி தா₃ஶகிதவாதி₃த்வம் அதீ₄யத ஏகே ॥ 2-3-42 ॥

அம்ஶ —(ஜீவன ப₃ரஹமததின) அமஶமாயிருபபவனே, **நாநாவ்யபதே₃ஶாத** — (சில ஶ்ருதிகளில ஜீவன ப₃ரஹமத தைக காட்டிலும) வேறுபட்டவன என்று உபதே₃ஶிககை யாலும, **அந்யதா₂ ச (வயபதே₃ஶாத)**—(சில ஶ்ருதிகளில) வேறுவிதமாகவும (அதாவது—ப₃ரஹமததோடு ஒன்றுபட்ட வனாகவும உபதே₃ஶிககையாலும). **தா₃ஶகிதவாதி₃தவம அபி**-(ப₃ரஹமம) தா₃ஶா, கிதவா முதலான தாழநதவராக இருபப தாகவும ஏகே - சில பிரிவினா, **அதீ₄யதே** - ஓதுகினறனா

447-448 **அவ-** முன அதி₄கரணததில ஜீவனுடைய காத ருதவம பரமாதமாதீ₄நமானது என்று கூறபபட்டது. இவ வணணமாக, நியமிககும அரசனும, நியமிககபபடும (அவனது) வேலைககாரனுமபோலே நியமிககும ப₃ரஹமமும, நியமிககபபடும ஜீவனும மிகவும வேறுபட்டவாகள என்று விளஙகுகையால, இருவரையும ஒன்றென்று கூறும அபே₄த₃ஶருதிகளை அமுக₂யமெனறே கொளளவேணடும எனனும (த₃வைதிகளின) வாத₃ம இவவதி₄கரணததில தளளபபடுகிறது.

४४९.पू-जीवः परात्मतोऽत्यन्तभिन्नो "ज्ञाज्ञा"विति श्रुतेः।
अभेदश्रुतयोऽमुख्याः विरुद्धार्थावबोधनात्॥
४५०. भ्रान्तं ब्रह्मैव वा जीवः ब्रह्मात्मत्वोपदेशतः।
"अयमात्मा ब्रह्म, तत्त्वमसी"त्याद्यभिदाश्रुतौ।
४५१. भेदश्रुतिस्तु प्रत्यक्षसिद्धभेदानुवादिनी।
यद्वा ब्रह्मोपाधियुक्तं जीव उक्ताभिदाश्रुतेः॥

---

449 **த₃வைதிகளுடைய பூாவபக்ஷம** —ஜீவன பரமாத மாவைக காட்டிலும மிகவும வேறுபடடவனே. "**ஜ்ஞாஜ ஞௌ த்₃வாவஜா₂ஶீஶநீஶௌ**" [ஶவே 1-9] [ாஶவரனும. ஜீவனுமான இருவரும முறையே ஸாவஜ்ஞனும, அஜஞனு மாகவும, நியமிபபவனும, நியமிககபபடுபவனுமாகவும உளளனா] முதலான ஶருதிகள ஜீவனைப பரமாதமாவைக காட்டிலும மிகவும வேருனவனுகவனறே காட்டுகினறன அவவிருவரையும ஒனருகவும சில ஶருதிகள காட்டுகின றனவே, எனில "**ஆதி₃த்யோ யூப:**" எனறு யூபஸதம ப₄ரதை ஸூாயனுகவே கூறும ஶருதியானது பரதயக்ஷ விருத்₃த₄மாகையால "ஆதி₃தயனைபபோல பிரகாச முடையது யூபஸதமப₄ம" எனறு அதறகு அமுக₂யமாகப பொருளகொளவதுபோல, முறகூறிய பல பே₄த₃ஶருதி களுககு முரணயிருககையால அபே₄த₃ஶருதிகளுககு 'ப₃ரஹ மம ஜீவனுககுப பரதநதரன'எனறு அமுக₂யமாகவே பொருள கொளளவேணடும இலலாவிடில, "**அக₃நிநா ஸிஞசேத**" [நெருபபால நனைககவேணடும] எனனும வாகயமபோலே ஶருதிவாகயஙகள முனனுககுபபின முரணுகிவிடும

450-451 **அத₃வைதிகளுடைய பூாவபக்ஷம்.**-ப₃ரஹமமே மாயையால மயஙகி ஜீவனுகத தோறறமளிககிறது எனறே கொளளவேணடும ஏனெனில "**அயமாதமா ப₃ரஹம**" [ப₃ருஹ 6-5-4] [இநத ஜீவாதமா ப₃ரஹமமே] "**தத தவமஸி**" [சாந 6-10-3] [நீ ப₃ரஹமமேயாகிருய] முதலான அபே₄த₃ ஶருதிகளில ப₃ரஹமமும ஜீவாதமாவும ஒனறு எனறல லவோ உபதே₃ஶிககபபடுகிறது த₃வைதிகள பரமாணமாக

४५२. अस्योपाधेर्भ्रान्तिपरिकल्पितत्वं न संभवेत्।
बन्धमोक्षव्यवस्थायास्सर्वथाऽनुपपत्तितः॥
४५३. भेदश्रुतिस्तु गौण्येव, नेशांशो जीव इष्यते।
एकवस्त्वेकदेशत्वं ह्यंशत्वं नास्य तद्भवेत्॥
४५४. तस्य ब्रह्मैकदेशत्वे तद्दोषौघः परे भवेत्।
न ब्रह्मखण्डो जीवोऽस्य खण्डनादेरसंभवात्॥

எடுககும பே4த3 ஶ்ருதிகள—பரதயக்ஷததிலை தோறறும பே4த3ததை, அபே4த3ஶ்ருதிகளால தளளுவதறகாக அநுவதி3ககினறனவேயொழிய, பே4த3ததை விதி4பபவையலல.

451*-*453. **பே4த3ாபே4த3வாதி3களின் பூாவபக்ஷம**—முறகூறிய இரணடு பக்ஷங்களும தவறு. உணமையான உபாதி4யினலை ப3ரஹமமே ஜீவனாகத தோறறுகிறது எனறே அபே4த3ஶ்ருதிகளிலிருநது விளங்குகிறது பொய யான மாயையினலை ப3ரஹமம மயங்குகிறது எனறு அத்3வைதிகள கூறுவது ஒடடாது பொயயான மாயையால ஸுக2து3 கக2ாநுப4வரூபமான ஸமஸாரப3நத4ம ஏறபடுகிறது எனபதும, பிறகு வாகயாாதத2ஜஞானததால அவவநுப4வம நீங்குகையாகிற மோக்ஷம ஏறபடுகிறது எனபதும பொருந தாதனறே அபே4த3ஶ்ருதிகளுககு முரணாயிருபபதால, பே4த3ஶ்ருதிகள உபாதி4கலபிதமான பே4த3ததைச சொல லுவதாகவே அமுக2யமாகப பொருளகொளளவேணடும

*453-454. **பூாவபக்ஷிகளின ஸித்3த4ாந்ததூ3ஷணம**—ஜீவன ப3ரஹமததின அமஶம எனறு ஸித3த4ாநதிகள கூறுவதும பொருநதாது. ஒரு வஸதுவின ஒரு பகுதியனறே அம்ஶம எனபபடுகிறது அவயவமறறதான ப3ரஹமத தைப பகுதிபகுதியாகப பிரிபபது ஒடடாதாகையால, ஜீவன ப3ரஹமததின ஒரு பகுதியாகிற அமஶமாக முடியாது. மேலும, ஜீவனை ப3ரஹமததின அமஶமெனறு கொணடால ஜீவனின தோ3ஷங்களெலலாம பரமாதமாவினுடையவை யாகவேணடிவரும ஆகையால, ஜீவன ப3ரஹமததின அம்ஶம எனபது பொருநதாது.

४५५.सि- इति चेन्न ब्रह्मणोंशः जीवो भेदोपदेशतः।
अभेदव्यपदेशाच्च, परस्यैके च शाखिनः॥
४५६. "ब्रह्म दाशा" इति श्रुत्या दाशत्वाद्यप्यधीयते।
एतेन सर्वजीवात्मव्यापित्वेनाभिदोच्यते॥
४५७. विशिष्टवस्त्वेकदेशोऽपृथक्सिद्धविशेषणम्।
यत्, तदेव द्रव्यमंशशब्दवाच்यं भवेदिह॥

455-*466 ஸித்₃தா₄ந்தம் இம் மூன்று பூர்வபக்ஷங்களும் தவறு. சில ஶ்ருதிகள் ஜீவப்₃ரஹ்மங்களுக்கு பே₄த₃த்தைக் கூறுகின்றன. சில ஶ்ருதிகள் அவற்றுக்கு அபே₄த₃த்தைக் கூறுகின்றன இவ்விரண்டு ஶ்ருதிகளும் முக₂யமானவை யாகவேண்டுமெனில், ஜீவனை ப₃ரஹ்மத்தின் அம்ஶமாகவே கொள்ளவேண்டும் அத₂ர்வணவேத₃த்தைச் சேர்ந்த ப₃ரஹ்ம ஸூக்தம், "ப₃ரஹ்ம தா₃ஶா ப்₃ரஹ்ம தா₃ஸா ப₃ரஹ்மேமே கிதவா:" என்று தா₃ஶா, கிதவா முதலான தாழ்ந்த வேட ஜாதியைச் சேர்ந்த ஜீவர்களாகவும் ப₃ரஹ்மத்தைக் கூறுகிறது இப்படி எல்லா ஜீவர்களுக்கும், ப₃ரஹ்மத்திற்கும் அபே₄த₃ம் சொல்லப்படுவதால்,அதை-'ஶோகப₃ரஹ்மம்' என்பதுபோலே பெருமையையிட்டு ப₃ரஹ்மம் ஜீவர்களே என்பதாக ஔபசாரிகமாகக்கூட நிர்வஹித்துவிட முடியாது. ஆகையால், பே₄த₃ஶ்ருதிகளும், அபே₄த₃ஶ்ருதிகளுமாகிய இருவித₄மான ஶ்ருதிகளும் முக₂யார்த்த₂ம் பெறுவதற்காக ஜீவன் ப₃ரஹ்மத்தின் அம்ஶம் என்று கொண்டே தீரவேண்டும் பிரிக்க முடியாத விஶேஷணங்களோடு கூடிய பொருள் விஶிஷ்டமாகும். இவ்விஶிஷ்டப் பொருளின் விஶேஷணங்கள் அதில் ஒரு பகுதியாகை

முக்கியமான திருத்தம்·—பக்கம் 215-ல 20, 21 வரிகளில் "ப₃ரஹ்மம் ஜீவனுக்குப் பரதந்தரன்" என்பதை "ப₃ரஹ்மத்துக்கு ஜீவன் பரதந்தரன்" என்று திருத்திக்கொள்ளவும்

४५८. चेतनाचेतनाभ्यां च विशिष्टं ब्रह्म सर्वदा।
जीवस्य ब्रह्मदेहत्वं "यस्यात्मे"त्यादिना श्रुतम्॥
४५९. शरीरं ह्यपृथक्सिद्धद्रव्यभूतविशेषणम्।
अतो जीवस्य पूर्वोक्तमंशत्वं स्यात्परं प्रति॥
४६०. शरीरवाचिशब्दानां देहिपर्यन्तवाचिता।
आकृतिन्यायसिद्धाऽतः शब्दानां जीववाचिनाम्॥

யாலே இஙகு அமஶம எனபபடுகினறன. சேதநப பொருள களும, அசேதநப பொருளகளும ப₃ரஹமததை விடடுப பிரிககமுடியாதபடி எபபோதும அதனோடு சோநதிருககும விஶேஷணஙகளாயிருககையாலே அவை ப₃ரஹமததின அமஶமாகினறன. ஶரீரமானது, ஆதமாவுககு விடடுப பிரிககமுடியாத த₃ரவய ரூபமான விஶேஷணமாயிருககிறது. "**யஸ்யாதமா ஶரீரம**" [ப₃ருஹ 5-7-22] எனறு ஶருதியில ஜீவன, ப₃ரஹமத்தின ஶரீரமாகப படிககபபடுகையால, ப₃ரஹமததின விடடுப பிரிகக முடியாத விஶேஷணமா யிருநதுகொணடு ப₃ரஹமததின அமஶமாகிறுன ஶரீ ரததைச சொலலும ஶப₃த₃ஙகள ஶரீரததையுடைய ஆத மாவையும குறிககும எனபது பூாவமீமாமஸையில ஆகருத யதி₄கரணநயாயத்தாலே ஸித₃தி₄ககிறது ஆக, ஶரீர மான ஜீவனைக குறிககும ஶப₃த₃ஙகள ஶரீரியான பரமாத மாவையும சொலலுகினறன எனறு தேறுகிறது ஆகை யால, "**தத த்வமஸி**" [சாந 6-10-3] [நீ ப₃ரஹமமாகிறுய] முதலான ஶ்ருதிகளில அத₃வைதிகளைப போல 'தத' எனும ஶப்₃த₃ததிலும, 'தவம' எனும ஶப₃த₃ததிலும விஶேஷஙகளையெலலாம விடடு லக்ஷணையாலே நிஷகருஷட ஸ்வரூபத்தைச சொலலுவதாகக கொளளவேணடிய அவ ஶ்யமும, த₃வைதிகளைபபோலே அமுக₂யமாக "ப₃ரஹ்மத துககு ஜீவன வேலைககாரனபோலே பரதந்தரனுகையாலே, இருவரையும ஒனறெனகிறது" எனறு கொளளவேணடிய அவஶ்யமுமிலலாமல, ப₃ரஹமததுககும, ஜீவனுககும அபே₄

४६१. ब्रह्मपर्यन्तवाचित्वात् तत्त्वमस्यादिषु श्रुतम्।
सामानाधिकरण्यं हि मुख्यं स्याल्लक्षणां विना॥

४६२. भेदश्रुतिस्तु सर्वत्र स्वरूपेण स्वभावतः।
जीवेशयोर्मिथो भेदं वक्त्यतोऽस्याश्च मुख्यता॥

४६३. तस्मात्सिद्धान्तिनां सर्वश्रुतेर्मुख्यत्वमक्षतम्।
अतो जीवः परात्यन्तभिन्नः स्यादिति वाक् हता॥

த₃த்தைச் சொல்லும் ஶ்ருதிகள் ஶரீராத்மப₄ாவமாகிற அம்ஶாம்ஶிப₄ாவத்தையிட்டு முக₂யமாகவே ஆகின்றன. ஜீவனை ஶரீரரூபமான அம்ஶமாகவே கொள்ளுகையால், ப₃ரஹ்மம் அவயவமற்றது என்னும் ஶ்ருதியும் நமக்கு முரண் படாது, ஶரீரமான ஜீவனின் தோ₃ஷங்கள் ஶரீரியான ப₃ரஹ்மத்திடம் ஒட்டவும் மாட்டாது. பே₄த₃ஶ்ருதிகள் — பர த்யக்ஷ ஸித்₃த₄மான பே₄த₃த்தை, அபே₄த₃ஶ்ருதிகளாலே தள்ளுவதற்காக அநுவதி₃க்கின்றன என்று அத்₃வைதிகள் கூறுவதும் சரியல்ல. ப₃ரஹ்மம் உலகைப் படைத்தளித் தழிக்கிறது, வியாபித்தது, த₄ரித்தது, நியமிக்கிறது முதலான— ப்ரத்யக்ஷத்தால் ஸித்₃தி₄க்காத பே₄த₃ங்களையுமன்றோ பே₄த₃ ஶ்ருதிகள் உத்₃கோ₄ஷிக்கின்றன. பே₄த₃ஶ்ருதிகள் ஜீவா களுக்கும் ப₃ரஹ்மத்திற்கும் ஸ்வரூபத்திலும், ஸ்வப₄ாவத்திலு முள்ள எல்லா பே₄த₃ங்களையும் சொல்லுகின்றனவாகை யால், நமது பக்ஷத்தில் அவையும் முக₂யமாகின்றன. ஆகையால், ஸித்₃த₄ாந்தத்தில் பே₄த₃ஶ்ருதிகள், அபே₄த₃ ஶ்ருதிகள், ஶரீராத்மப₄ாவமாகிற அம்ஶாம்ஶிப₄ாவத்தைச் சொல்லும் க₄டக ஶ்ருதிகள் ஆகிய எல்லா ஶ்ருதிகளும் குறைவற முக₂யமாகின்றன. ஆகையால், ஜீவாத்மா பரமாத்மாவைக் காட்டிலும் மிகவும் வேறுபட்டவன் என்கக் கூறும் த்₃வைதிகளின் மதம் தள்ளப்பட்டதாயிற்று. எப் போதும் தோ₃ஷமற்றதாய், எல்லாமறிந்ததான பரம் பொருள், மாயையால் மயங்குகிறது என்று கூறுவதும்

४६४. नित्यनिर्दुष्टसर्वज्ञब्रह्मणो भ्रान्ततादशा।
न कदापि भवेत्तस्मात्पक्षोऽयमपि वारितः॥

४६५. परस्य सुखदुःखादेराश्रयत्वप्रसङ्गतः।
तृतीयश्चापि पक्षोऽयं सुदूरं विनिवारितः॥

४६६. तस्माज्जीवो ब्रह्मणोंशः इति पक्षः समञ्जसः।
सि-सू-मन्त्रवर्णात्॥ (२-३-४३)
"पादोऽस्य विश्वाभूतानी"त्यादिपुंसूक्तमन्त्रतः॥

४६७. ब्रह्मांश एव जीवोऽत्र पादशब्दोंऽशवाचकः।

ஒருபோதும ஒடடாது ஆகையால அத₃வைதிகளின பக்ஷமும தளளபபடடதாயிறறு. உணமையான உபாதி₄யினுல ப₃ரஹமமே ஜீவனுகத தோறறுகிறது எனனும பே₄தா₃பே₄த₃வாதி₃களின பக்ஷத்திலும, பரமாதமாவே இனப துனபஙகளை உடையவனுகவேணடிவருமாகையால, அதுவும அடியோடு ஒடடாது ஆகையால, ஜீவன ஶரீரமாயிருநதுகொணடு ப₃ரஹமததின அமஶமாகிருன எனனும பக்ஷமே பொருததமுளளது.

ஸி-ஸூ. மந்த்ரவர்ணுத் ॥ 2-3-43 ॥

மநத்ரவாணுத்—மநதரவாணததினுலும (ஜீவன ப்₃ரஹமத்தின அமஶமே).

466*-*467. ஸித்₃த₄ாந்தம— "பாதே₃ாऽஸ்ய விஶ்வா பூ₄தாநி த்ரிபாத₃ஸ்யாமருதம தி₃வி [எலலா ஜீவராசிகளும இவனுடைய கால பகுதி. பரமபத₃ததில முககால பகுதி உளளது.] எனறு புருஷஸூகததில ஜீவனை ப₃ரஹமததின அமஶமாகவே படிததிருபபதும இவவிஷயததில பரமாணம. பாத₃ஶப்₃த₃ம கால பகுதியைக குறிககுமாகையால அமஶமெனனும பொருள உடையதெனபது தெளிவு.

सि-सू–अपि स्मर्यते ॥ (२-३-४४)
"ममैवांशो जीवलोके जीवभूतस्सनातनः" ॥
४६८. इति जीवस्य गीतायां स्मर्यते हि परांशता ।
सि-सू–प्रकाशादिवत्तु नैवं परः ॥ (२-३-४५)
जीवः प्रकाशादिरिव परमात्मांश उच्यते ॥
४६९. यथा प्रकाशो मण्यादेरंशः स्यात्तद्विशेषणम् ।
तथात्मदेहकत्वात्तद्विशिष्टस्य परात्मनः ॥

ஸி-ஸூ. அபி ஸ்மர்யதே ॥ 2-3-44 ॥

ஸமாயதே அபி—(ஜீவன புருஷோததமனின அமஶமே எனறு) ஸமருதியிலும (கீ₃தையிலும) சொலலபபடுகிறது.

467*-*468. **ஸித்₃த₄ாநதம**–"**மமைவாமஶோ ஜீவலோகே ஜீவபூ₄த: ஸநாதந.**" [கீ₃தை 15-7] [ப₃த₄த₄ஜீவாகள வாழும இவவுலகில அநாதி₃காலமாக உளள ப₃த₃த₄ ஜீவனும எனனுடைய அமஶமாயிருபபவனே] எனறு கீ₃தையில ஜீவன பரமாதமாவின அமஶமாகவே முழஙகபபடுகிறுன இதனுலும ஜீவன ப₃ரஹமததின அமஶமே என விளஙகுகிறது.

ஸி-ஸூ. ப்ரகாஶாதி₃வத்து நைவம் பர: ॥ 2-3-45 ॥

ப்ரகாஶாதி₃வத து—(ஜீவன) ஒளி முதலானவை (மணி முதலானவறறுககுப) போலே (பரமாதமாவுககு அமஶ மெனபபடுகிறுன.) **பர.**—பரமாத்மா, **ந ஏவம**—(ஸவரூப ஸவபா₄ாவஙகளில) ஜீவனைபபோனறவனலலன.

468*-*473 **ஸித₃த₄ாநதம** — ஜீவன பரமாதமாவின அமஶமாலுல ஜீவன ப₃ரஹமததின ஒரு பகுதியே எனறு ஏறபடுவதால, ஜீவனிடம உளள தோ₃ஷஙகள ப₃ரஹமததி

४७०. जीवोंशः स्याद्विशिष्टैकदेशरूपविशेषणम् ।
विशिष्टस्यांश एव स्यादेवं जातिगुणादयः ।।

४७१. विशेषणत्वैकरूपाः द्रव्यांशा एव सर्वदा ।
विशेषणविशेष्याख्यजीवात्मेश्वरयोर्द्वयोः ।।

னுடையவையே ஆகுமே எனனும ஐயம இநத ஸூதரததில் தவிாககபபடுகிறது ஒளி முதலான விஶேஷணஙகள. மணி, ஃபாயன முதலான விஶேஷயஙகளின விடடுப பிரிகக முடியாத அமஶஙகளாக இருககினறன. 'கோ' முதலான விஶேஷயஙகளுககு, கோ ா த வ ம முதலான ஜாதிகள விடடுப பிரிககமுடியாத விஶேஷணஙகளா யுளளன. தேஹததோடு கூடிய தேஹியான (ஜீவனுன) விஶேஷயததிறகு, அவனது தேஹம விடடுப பிரிககமுடி யாத விஶேஷணமாயுளளது. இவைபோலே, ஜீவனும— விஶேஷயமான பரமாதமாவிறகு விடடுப பிரிககமுடி யாத ஶரீரரூபமான விஶேஷணமாயிருபபவனுகையால, அவனே ப்ரஹமததின அமஶம எனறு கூறக குறையிலலை பல விஶேஷணஙகளோடு கூடிய ஒரு பொருளின ஒரு பகுதியாயிருபபது அ ம ஶ ம எனபபடுகிறது. விஶேஷ ணுமஶம, விஶேஷயாமஶம எனனும உலக வழககையும காணகிறோம. ஆகையால கோாதவஜாதி கோாவயகதிககு விஶேஷணரூபமான அமஶமாயிருபபது போலவும, ஒளி யாகிற குணம மணிககு விஶேஷணரூபமான அமஶமா யிருபபது போலவும, ஜீவ ஶரீரம ஜீவனுககு விஶேஷண ரூபமான அமஶமாயிருபபது போலவும, பரமாதம ஶரீர மான ஜீவனும விஶிஷடனுன பரமாதமாவுககு விஶேஷண ரூபமான பகுதியாய, அமஶமாயிருககக குறையிலலை அவ்விடங்களில விஶேஷணங்கள விஶேஷ்யஙகளின அமஶமாயிருந்தபோதிலும், விஶேஷயங்களின ஸவரூப ஸவபாவஙகள், விஶேஷணஙகளின ஸவரூபஸவபாவங களைக கா ட டி லு ம மிகவும வேறுபடடிருபபதுபோலே.

४७२. स्वरूपस्य स्वभावस्यात्यन्तभेदात् परस्परम्।
यत्स्वरूपो यत्स्वभावो जीवो नैवं परो भवेत्॥
४७३. सर्वज्ञस्सत्यसङ्कल्पो निरवद्यः परः पुमान्।
सि-सू-स्मरन्ति च॥ (२-३-४६)
पराशराद्यैरंशत्वं प्रभाया इव चात्मनः॥
४७४. "एकदेशस्थितस्याग्नेर्ज्योत्स्ने"त्यादौ स्मरन्ति च।
"यत्किञ्चित्सृज्यते येने"त्यादिना च परं प्रति॥

அமஶமான ஜீவனின ஸவரூபஸவப4ாவஙகளேககாடடிலும அமஶியான பரமாதமாவின ஸவரூபஸவப4ாவஙகளும மிகவும வேறுபடடிருககவும தடையிலலே இபபடி ஜீவேஶவராகளின ஸவரூபஸவப4ாவஙகள மிகவும வேறுபடடிருபபதால, ஜீவன பரமாதமாவின விஶேஷணரூபமான பகுதியாயிருநதபோதிலும, 'ஜீவனிடமுளள தோ3ஷஙகள பரமாதமாவினுடையவையே ஆகுமோ' எனறு ஐயமுற இடமேயிலலே ஆகையால, அஜஞனய, அஸதயஸஙகலபனய, பல குறறஙகள நிறைநதவனய உளள ஜீவனேபபோலலலாமல, ஸாவஜஞனய ஸதயஸஙகலபனய, குறறமறறவனய விளஙகுகிறன பரமபுருஷன

ஸி-ஸூ. ஸ்மரந்தி ச ॥ 2-3-46 ॥

ஸ்மரந்தி ச — ஸமருதிகளும (இபபடி அமஶாமஶிப4ாவததை ஜீவேஶவராகளுககுக) கூறுகினறன

473*-*475 **ஸித்3த்4ாந்தம.** பராஶரா முதலான பரமரிஷிகளும,

"ஏகதே3ஶஸ்தி2தஸயாக்3நோ ஜ்யோத்ஸநா விஸதாரிணீ யதா2 ।
பரஸய ப3ரஹமண. ஶக்திஸ ததே2த3மகி2லம ஜக3த் ॥ "
[விபு-1-22-56]

[ஓரிடததிலிருககும அக3னியின ஒளி பலவிடஙகளில பரவுவது போலே, இவவுலகனைததும, பரப3ரஹமததின ஶகதியே

४७५. तनुत्वमस्य जीवस्य सुस्पष्टं कथयन्ति हि।
सू-अनुज्ञापरिहारौ देहसंबन्धात् ज्योतिरादिवत्॥ (२-३-४७)
द्विजादिसर्वजीवानां ब्रह्मांशत्वे समेऽपि च॥
४७६. वेदपाठाद्यनुज्ञातन्निषेधौ येषुकेषुचित्।
शुच्यशुच्यात्मविप्रादिदेहयोगकृतौ, यथा॥

யாகும] எனறு ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம முதலான, வேத₃ததை விவரிகக வநத ஸமருதிகளில, அக₃னிககு ஒளிபோலே பரமாதமாவுககுச சேதநாசேதனஙகளனைததும விஶேஷணங கள எனககாட்டினாரகள.

"யத்கிஞ்சித ஸ்ருஜயதே யேந ஸத்வ ஜாதேந வை த்₃விஜ।
தஸ்ய ஸ்ருஜயஸ்ய ஸம்பூ₄தௌ தத ஸர்வம வை ஹரேஸதநு॥"

[அநதணரே! எநத ஜீவராசியால யாதொனறு ஸ்ருஷ்டிககப படுகிறதோ, அது அனைததினுடைய ஸ்ருஷ்டியின் பொருட்டு, அநதக காரணபபொருளகள அனைததும ஹரிககு ஶரீரமாகினறன] எனறு பரமாதமாவுககு ஜீவாகள அனை வரும ஶரீரரூபமான அமஶமாகவே உளளதாகவும காட டினாரகள. ஆகையாலும, ஜீவன பரமாதமாவின அமஶமே

ஸூ-ஸூ. அநுஜ்ஞா பரிஹாரௌ தே₃ஹஸம்ப₃ந்த₄ாத் ஜ்யோதிராதி₃வத் ॥ 2-3-47 ॥

அநுஜ்ஞா பரிஹாரௌ — (வேதமோதுதல முதலான வறறில) (சிலாககு) அநுமதியும, (சிலாககு) விலககும, **தே₃ஹஸமப₃ந்த₄ாத்** — ஶரீரஸமப₃நத₄ததினாலேயே. **ஜ்யோதி ராதி₃வத** — அக₃நி முதலானவை (ஆஶரயததையிட்டுக கொளளவும தளளவுமபடுவது) போலே.

475*-*478. **ஸிதௌ₃த₄ாந்தம்**—இபபடி எலலா ஜீவாகளும ப்₃ரஹமததின அமஶமானால, ப்₃ராஹமணா முதலான சிலா வேதமோதுதல முதலானவறறில அநுமதிககப பட்டிருபபதும, ஶூத்₃ரா முதலான சிலா அவறறில விலககபபட்டிருபபதும எபபடிப பொருநதும? எனில·

४७७. अग्निराह्रियतेऽऽगारात् श्रोत्रियस्य, श्मशानगः।
स परिह्रियते किञ्च यथान्नं श्रोत्रियस्य हि॥

४७८. ग्राह्यं तदभिशस्तादेः त्याज्यं तद्वदिहोच्यते।
सि-सू-असन्ततेश्चाव्यतिकरः॥ (२-३-४८)
जीवानां प्रतिदेहं च भिन्नत्वादणुमानतः॥

४७९. मिथो जीवविभेदाच्च भोगाव्यतिकरो भवेत्।
ब्रह्मैव बद्ध्यतेऽज्ञानोपाधिभ्यामिति पक्षयोः॥

எல்லா ஜீவஸ்வரூபங்களும் ப₃ரஹ்மாம்ஶமாயிருக்கை முதலானவற்றால் ஒருபடிப்பட்டவையானாலும், ப₃ராஹ்மணா முதலான பரிஶுத்₃த₄ ஶரீரத்தை உடையவர்களுக்கு வேதமோதுதல் முதலானவை அநுமதிக்கப்பட்டிருப்பதும், ஶூத்₃ரன் முதலான அபரிஶுத்₃த₄ ஶரீரத்தை உடையவர்களுக்கு அவை விலக்கப்பட்டிருப்பதும் பொருந்துகிறது. அக்₃னி ஒன்றாயிருந்தாலும், அந்தணன் வீட்டிலுள்ள அக்₃னி ஏற்கப்படுவது போலவும், ஶ்மஶானத்திலுள்ள அக்₃னி விலக்கப்படுவதுபோலவும், வேதமோதியவனுடைய அன்னம் ஏற்கப்படுவது போலவும், பதிதனுடைய அன்னம் விலக்கப்படுவது போலவும் இதுவும் பொருந்தும் என்று கொள்ளத்தட்டில்லை.

ஸி-ஸூ. அஸந்ததேஶ்சாவ்யதிகர: ॥ 2-3-48 ॥

அஸந்ததே: ச—(ஜீவர்கள்) அணுவாயிருக்கையாலும், **அவ்யதிகர**—(அவர்களது) போ₄க₃ம் ஒன்றுவதில்லை.

478*-*480. **ஸித்₃தா₄ந்தம்**—ஜீவர்கள் அணுபரிமாண முள்ளவர்களாகையால் ஒவ்வொரு ஶரீரத்திலும் வெவ்வேறாயிருக்கிறபடியாலும், ஜீவர்கள் வெவ்வேறானவர்கள் என்பது ஸகல ப்ரமாண ஸித்₃த₄மாகையாலும் ஜீவர்களில் ஒருவரது அநுப₄வம் மற்றவர்களுடைய அநுப₄வத்தோடு ஒன்றாகாமலிருப்பது பொருந்துகிறது. ப₃ரஹ்மமே அஜ்ஞானத்தால்

४८०. भोगव्यवस्थितिर्नैव स्यादतोऽसाधु तद्द्वयम्।
सि-सू-आभासा एव च॥ (२-३-४९)
सर्वज्ञब्रह्मणोऽज्ञानतत्तिरोधानसाधकाः॥
४८१. आभासा हेतवः, स्याच्च बाधो निर्दोषताश्रुतेः।
अविद्याकल्पितोपाधिभेदवादेऽपि पूर्ववत्॥

மயங்கி ஜீவனாகிறது என்னும் அத்₃வைதிகளின் பக்ஷத்திலும், ப்₃ரஹ்மமே (உண்மையான அல்லது பொய்யான) உபாதி₄யாலே ஜீவனாகிறது என்கக் கூறும் யாத₃வப்ரகாஶ ப₄ாஸ்கர பக்ஷங்களிலும் ஜீவர்களுடைய அநுப₄வம் ஒன்றுகாமலிருப்பது ஒருபோதும் ஒட்டாது. ஆகையால் அப்பக்ஷங்கள் பொருந்தமாட்டா.

ஸி-ஸூ ஆப₄ாஸா ஏவ ச ॥ 2-3-49 ॥

ஆப₄ாஸா ஏவ ச—(ப்₃ரஹ்மத்திற்கு அஜ்ஞானத்தையும் மறைவையும் நிரூபிக்க, அத்₃வைதிகள் கூறும் ஹேதுக்கள்) தோ₃ஷமுள்ளவையாகவும் (ஶ்ருதிவிருத்₃த₄ங்களாகவும்) உள்ளன.

480*-481. ஸர்வஜ்ஞனை பரமாத்மாவுக்கு அஜ்ஞானத்தை நிரூபிக்கவும், அந்த ப்₃ரஹ்மம் அவித்₃யையால் மறைக்கப்படுகிறது என்று நிரூபிக்கவும் அத்₃வைதிகள் கூறும் ஹேதுக்கள் தோ₃ஷமுள்ளவையாகையாலே, உண்மையான ஹேதுக்களாகமாட்டா. **"அபஹதபாப்மா"** [ச₂ாந் 8-7-1] **"அநஶ்நந் அந்ய:"** [முண்ட₃ 2-1-1, ஶ்வே 4-6] என்று ப்₃ரஹ்மம் தோ₃ஷமற்றது எனக்காட்டும் பல வேத₃வாக்யங்களோடும். **"ப்ருத₂க்₃ஆத்மாநம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வா"** [ஶ்வே 1-6] **"ஜ்ஞாஜ்ஞௌ த்₃வௌ"** [ஶ்வே 1-9] முதலான பல பே₄த₃ ஶ்ருதிகளோடும் அவர்களுடைய பக்ஷம் முரண்படுகிறது. அவித்₃யையினால் கற்பிக்கப்பட்ட உபாதி₄பே₄த₃த்தாலே ஜீவர்களிடையே அநுப₄வவ்யவஸ்தை₂ ஸித்₃தி₄க்கலாமே எனில்; அவித்₃யைக்கு, முன் சொல்லப்பட்ட தோ₃ஷங்கள்

४८२.पू-सत्योपाधियुतब्रह्मजीववादेऽप्यदृष्टतः।
उपाधिभेदहेतोस्तद्व्यवस्थेत्यत्र कथ्यते॥
सि·सू-अदृष्टानियमात्॥ (२-३-५०)
४८३. उपाधिहेत्वदृष्टानामाश्रयस्य परस्य च।
एकत्वात्तददृष्टानां नियमासिद्धितस्तथा॥

அவித3யையினால கறபிககபபடட உபாதி4களுககும வரு மாகையால, அத3வைத பக்ஷததில பே4ாக3வயவஸதை2 ஏறபடாது எனனும தோ3ஷம பரிஹரிகக இயலாததாகவே நிறகும.

482. **பூாவபக்ஷம.** யாத3வபரகாஶ பக்ஷததில ஜீவா களுககு பே4ாக3வயவஸதை2 ஏறபடாது எனறது ஒடடாது, எபபடியெனில அநதநத அத3ருஷடததினால, அநதநத உணமையான உபாதி4கள (ஶரீரேநதிரியஙகள) ஏறபடடு, அநதநத ஜீவாகளுககு பே4ாக3வயவஸதை2 ஏறபடுவது பொருநதிவிடுமனறோ.

ஸி-ஸூ. அத்3ருஷ்டாநியமாத் ॥ 2-3-50 ॥

அத3ருஷடாநியமாத் – அத3ருஷடததிறகும வயவஸதை2 இலலாமையால (பே4ாக3ததிறகும வயவஸதை2 இலலை).

483 - 484. **ஸித்3தா4நதம** யாத3வபரகாஶ மதஸத2ா களுடைய முறகூறிய பூாவபக்ஷமும பொருநதாது உபாதி4 களுககு ஹேதுவாகக கூறபபடும அத3ருஷடஙகளும ப3ரஹமம ஒனறையே ஆஶரயிததிருபபதால, அவவத3ருஷ டஙகளுககும "இது இனன ஜீவனுடையது" எனனும நியம மிலலாமையால, அதனால பே4ாக3வயவஸதை2 ஏறபடமுடி யாது. ப3ரஹமததின ஒவவொரு பகுதிககு ஒவவொரு அத3ருஷடததையும, அதனால ஒவவொரு உபாதி4யையும கொணடு ஜீவாகளுககு பே4ாக3வயவஸதை2யைப பொருநத

४८४. उपाधिभिरदृष्टैश्च स्वसम्बन्धात्परस्य हि।
छेदासंभवतश्चापि न स्यात् भोगव्यवस्थितिः॥
सि-स्व-अभिसन्ध्यादिष्वपि चैवम्॥ (२-३-५१)

४८५. अदृष्टहेतुभूतेषु सङ्कल्पादिष्वपीशितुः।
पूर्वोक्तात्कारणादेव तद्व्यवस्था न संभवेत्॥
सि-स्व-प्रदेशभेदादिति चेन्नान्तर्भावात्॥ (२-३-५२)

விடலாமே எனில, அவயவமறறதான ப₃ரஹமததை அத₃ருஷடஙகளாலும, உபாதி₄களாலும பல பகுதிகளாகப பிரிகக முடியாதாகையால, யாத₃வபரகாஶமததிலும பே₄ாக₃ வயவஸதை₂ ஏறபடாது எனறு கூறியது உறுதியாயிறறு

ஸி-ஸூ. அபி₄ஸந்த்₄யாதி₃ஷ்வபி சைவம் ॥ 2-3-51 ॥

அபி₄ஸநத₄யாதி₃ஷு அபி ச—(அத₃ருஷடததிறகுக காரணமாகவும கூறபபடும) ஸஙகலபம முதலானவறறிலும, **ஏவம்**—முறகூறிய தோ₃ஷமே ஏறபடும.

485. **ஸிதத₃த₄ாந்தம**— இதறகு மேல, அத₃ருஷடஙகளுககுக காரணமாண ஸஙகலபம முதலானவறறைக கொணடு பே₄ாக₃ வயவஸதை₂யைப பொருநதவிடலாம எனறு யாத₃வபரகாஶ மதஸத₂ாகள கூறுவதும, அத₃ருஷடததிறதுக காரணமான ஈஶவரஸஙகலபததிலும நியமமில லாமையால, முறகூறிய ரீதியில பொருநதாது.

ஸி-ஸூ. ப்ரதே₃ஶபே₄த₃ாதி₃தி சேந்நாந்தர்ப₄ாவாத் ॥ 2-3-52 ॥

ப்ரதே₃ஶபே₄த₃ாத் — (உபாதி₄ ஸமப₃நத₄ததால ஏற பட்ட) ப₃ரஹம பரதே₃ஶததின பே₄த₃ததால (பே₄ாக₃வய வஸதை₂ ஒட்டும) **இதி சேத்**—எனில, **ந**—ஒட்டாது. **அந்தா ப₄ாவாத்**—(உபாதி₄கள நகருமபோது எலலா ப₃ரஹம பர தே₃ஶமும அவறறில) அடஙகிவிடுகிறபடியால.

५०७. पञ्च श्रोत्रादीनि पञ्च हस्तादीन्येककं मनः।
एकादशेन्द्रियाणि स्युः न्यूनसंख्योक्तिरत्र हि॥

५०८. तत्तद्व्यापारमात्रस्य तत्र तत्र विवक्षया।
योगकाले विशिष्योक्तिः श्रोत्रादेर्मनआदिना॥

५०९. ज्ञानेन्द्रियत्वप्राधान्यात् दशैकं चेन्द्रियाण्यतः।
सप्तैवेत्युक्तिनियमो न स्यान्मानविरोधतः॥

॥इति सप्तगत्यधिकरणम्॥

இந்திரியமாக மனமும் ஆக ஜீவனுக்கு இந்திரியங்கள் பதி ஞென்று] என்று ஶ்ருதியிலும், "இந்த்₃ரியாணி த₃ஶைகம் ச" [கீ₃தை 13-5][இந்திரியங்கள் பதிஞென்றே]முதலான ஸ்ம்ருதி யிலும், ஜீவனுக்கு உபகரிப்பவையாகையாலே முற்கூறிய பதிஞென்றுமே இந்திரியங்களாக எடுக்கப்படுகின்றன "(ஶரீரே) ஸதி₂தே ஹஸ்தாத₃ய" என்று ஸூத்ரகாரர், ஜீவன் ஶரீரத்திலிருக்கும்போது மாத்திரம் காமேந்திரியங் கள் இருப்பதாகக் கூறியிருப்பது—"ஜீவன் ஒரு ஶரீரத்தை விட்டு மற்ருெரு ஶரீரத்திற்குச் செல்லும்போது ஜ்ஞா னேந்திரியங்களே கூடச்செல்கின்றன, காமேந்திரியங் களோவெனில் ஶரீரத்தோடு பிறந்து, ஶரீரம் இருக்கும் வரையில் உபகரித்து, ஶரீரத்தோடேயே அழிகின்றன" என்னும் யாத₃வப்ரகாஶமத்தை ஏற்று, அப₄யுபக₃ம வாத₃ரீதியில் பதிலுரைத்தபடியாம். உண்மையில் காமேந் திரியங்களும், ஞானேந்திரியங்களபோல் ஸ்ருஷ்டி காலத் தில் படைக்கப்பட்டு மஹாப்ரளயகாலம் வரை ஜீவனேடு கூடவே செல்கின்றன — என்பதே ஸித்₃த₄ாந்தம் "யதா₃ பஞ்சாவதிஷ்ட₂ந்தே ஜ்ஞாநாநி" [கட₂ 2-6-10] என்று யோக₃காலத்தில் ஞானேந்திரியங்களே மாத்திரம் சொல்லியிருப்பது ஞானேந்திரியங்களின் ப்ராத₄ாந்யத

४८९. अतः परस्मिन् चिदचिद्विशिष्टब्रह्मणि स्वयम् ।
विशेषणत्वेनांशोऽयं जीव इत्येव सुस्थितम् ॥

॥ इत्यंशाधिकरणम् ॥

॥ इति द्वितीयाध्याये तृतीयः पादः ॥

என்று, வேத₃த்திற்குப் புறம்பானவராய ஸாவயவயாபி ஜீவ வாதி₃களான ஸாங்க்₂யாகளின மதததில சொலலப் பட்ட தோ₃ஷங்கள, வேத₃ததிறகு அவபபொருளுரைககும் ஏகாத்மவாதி₃களான அத்₃வைதிகளுடைய மதததிலும, யாத₃வபரகாஶீயாகளுடைய மதததிலும ஏறபடும என்றுநிரூ பிககபபடடதாயிறறு. ஆக இவவம்ஶாதி₄கரணததால—ஜீவர் கள ப்₃ரஹமததைககாட்டிலும மிகவும வேறுபடடவாகளென றும, ப்₃ரஹமதேதாடு ஸவரூபைகயமுடையவாகள என்றும் கூறும பக்ஷங்கள நிராகரிககபபடடு, சேதநாசேதந விஶிஷ்ட மான பரப்₃ரஹமததில விஶேஷணரூபமான அம்ஶமாகவே ஜீவன இருககிருன் என்று உறுதியாக நிாணயிககபபடடது. இம்மூனரும பாத₃ததில—ஜீவாகள ப்₃ரஹமாதீ₄நமான காதருதவததையும, ஜ்ஞாநாஶ்ரயதவததையும உடையவர் களாய, அசேதநததைப்போலே விகாரமறறவாகளாகை யாலே ஸமஷ்டியில நிாவிகாராகளாயிருநதபோதிலும, வ்யஷ்டியில் ஜ்ஞாநவிகாரததையிட்டும, ஶரீரஸமப₃ந் த₄ததையிட்டும ப்₃ரஹமததிறகுக காாயப் பொருளகளா யிருபபவர்களாகையாலே, சேதநாசேதநங்களடங்கிய எலலா உலகிறகுமே ப்₃ரஹமம காரணமாயிருபபது பொருநதும என்று நிாணயிககபபடடதாயிறறு

அம்ஶாதி₄கரணம் முற்றிறறு.

இரண்டாம் அத்தியாயம் மூன்றும் பாத₃ம் நிறைவுறறது.

॥ द्वितीयाध्याये चतुर्थः पादः ॥

॥ प्राणोत्पत्त्यधिकरणम् ॥ (२-४-१)

पू-सि-सू–तथा प्राणाः ॥ (२-४-१)

४९०. प्रागुक्तं ब्रह्मकार्यत्वं खादेर्जीवात्मनामपि।
अत्रेन्द्रियादिजीवोपकरणानां तदुच्यते॥

पू-४९१. यथा नोत्पद्यते जीवः तथैवेन्द्रियसञ्चयः।
प्राक्सृष्टेरिन्द्रियाणामप्यवस्थानप्रमाणतः॥

இரண்டாம் அத்தியாயம் – நாலாம் பாத₃ம்

ப்ராணோத்பத்த்யதி₄கரணம் ॥ 2–4–1 ॥

பூ-ஸி-ஸூ— தத₂ா ப்ராணா: ॥ 2-4-1 ॥

(பூ-ஸூ) தத₂ா—ஜீவனைப்போலே, ப்ராணா:—ப்ராணன்கள் என்னப்படும் இந்த்ரியங்களும் (நித்யமானவை).

(ஸி-ஸூ) தத₂ா—ஆகாஶம் முதலானவற்றைப்போலே, ப்ராணா —இந்த்ரியங்களும் உண்டாகின்றன.

490 **பாத₃ ஸங்க₃தி** ஆகாஶம் முதலான அசேதநப் பொருள்களுக்கு ஸ்வரூபவிகார ரூபமான ப₃்ரஹ்மகார்யத்வமும், ஸ்வரூபவிகாரமில்லாமையாலே நித்யமான சேதநப் பொருள்களுக்கு ஸ்வப₄ாவவிகாரரூபமான ப₃்ரஹ்மகார்யத்வமும் முன் பாத₃த்தில் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்பாத₃த்தில் ஜீவனுடைய உபகரணங்களான இந்த்ரியங்கள், ப்ராணன் ஆகியவற்றுக்கு ஸ்வரூபவிகாரரூபமான ப₃்ரஹ்மகார்யத்வம் நிரூபிக்கப்படுகிறது.

491-493. **பூர்வபக்ஷம்.** வேத₃ வாக்யங்களிலிருந்து, ஜீவன் எப்படி உண்டாவதில்லையென்று அறியப்படுகிறதோ, அப்படியே வேத₃ வாக்யங்களிலிருந்து இந்த்ரி

४९२. "ऋषयो वाव ते, के ते, प्राणा वावे"ति च श्रुतिः।
प्रलयेऽपि स्थिति तेषां ब्रवीत्युत्पत्तिवादिनी॥

४९३. जीवोत्पत्तिश्रुतिरिव नेयेत्येतन्मतं न सत्।
सि—प्राक् सृष्टेः परमात्मैकत्वावधारणतस्तथा॥

யங்களும உண்டாவதில்லே என்று அறியபபடுகிறது. எநத வாகயததில? எனில. "அஸத்₃வா இத₃மக்₃ர ஆஸீத்। தத₃ாஹு: கிம் தத₃ாஸீதி₃தி। ருஷயோ வாவ தே அக்₃ரே அஸத₃ாஸீத்। தத₃ாஹு: கே தே ருஷய இதி। ப்ராணு வாவ ருஷய:" [ஶதபத₂ப₃ராஹமணம 6-1-1] [இவவுலகம முதலில அஸததாகவே (இல்லாததாகவே) இருநதது. அபபோது என்ன இருநதது? என்று (ஶிஷயாகள) வினவினாகள. 'அஸததான இது ரிஷிகளாகவே இருந்தது' என்று (ஆசாாயன பதிலுரைததான). "யார் அநத ரிஷிகள" என்று (சிஷயாகள) கேட்டனா. "பராணனகளே ரிஷிகள" என்று (ஆசார்யன பதிலுரைததான)] என்று உலகம உண்டாவதறகு முன்னுல இநதிரியஙகள இருநததாகக கூறும வாககியமே இந்திரியஙகளே நித்யமாகக காட்டுகிறது. "ப்ராணு:" என்று பன்மையிருககையாலே, இநத ஶப₃த₃ம் இநதிரியஙகளேயே குறிககிறது எனபது தெளிவு. "வாயுஶ்சாந்தரிக்ஷம் ச; ஏதத₃ம்ருதம்" [ப₃ருஹ 4-3-3] [வாயுவும, அநதரிக்ஷமும ஆகிய இரண்டும அழிவறறவை] "ஸைஷா அநஸ்தமிதா தே₃வதா யத்₃வாயு:" [ப₃ருஹ3-5-22] [வாயு என்பது அழிவடையாத தே₃வதை] முதலான வாக்யஙகளில வாயு, அந்தரிக்ஷம் முதலானவை நீண்ட நாள இருபபதையிட்டு அழிவறறதாகக் குறிககப்படுவதுபோலே, இஙகும கௌ₃ணமாக இநதிரியங்களே நிதயமாகக கூறுவதாககொள்ளலாமே எனில்: "அஸத்₃வா இத₃மக்₃ர ஆஸீத்" என்று தொடஙகி பரளயத்தில் எல்லா உலகும அழிந்தபோது இந்திரியங்கள இருந்ததாகக கூறுகையாலே, அப்படிககொளளமுடியாது இந்திரியங்கள் ஜீவனேப்போலே நிதயமென்றே கொளள

४९४. "एतस्माज्जायते प्राणः" इत्युत्पत्तिश्रुतेस्तथा।
तन्नित्यत्ववचोऽभावाच्चोद्भवन्तीन्द्रियाणि तु॥

४९५. "प्राणा वाव"त्यादिनोक्तः परात्माऽस्यैव संभवेत्।
ऋषिशब्देनावगतं सर्वज्ञत्वं, नचाऽचिताम्॥

வேண்டும், இந்திரியங்களுக்கு உற்பத்தியைக் கூறும் வாக்யங்கள், ஜீவனுக்கு உற்பத்தியைக் கூறும் வாக்யங்களைப் போலே அமுக்₂யம் என்று கொள்ளவேண்டும்.

*493-495 ஸித்₃தா₄ந்தம். இப்பூர்வபக்ஷம் தவறு "ஸதே₃வ ஸோம்யேத₃மக்₃ர ஆஸீத்" [சாந் 6-2-1] "ஆத்மா வா இத₃மேக ஏவாக்₃ர ஆஸீத" [ஐதரேய 1-1-4] முதலான வேத₃வாக்யங்களில் பரமாத்மாவே ப்ரளயகாலத்தில் இருந்த தாகக் கூறப்படுவதால், ஆகாஶம் முதலியவற்றைப்போலே ஸ்வரூபவிகாரமடைந்து, இந்திரியங்களும் உண்டாகின்றன என்றே கொள்ளவேண்டும். "ஏதஸ்மாஜ் ஜாயதே ப்ராணோ மநஸ ஸர்வேந்த்₃ரியாணி ச" [முண்ட₃ 2-1-3] [இப்பரமாத்மா விடமிருந்து ப்ராணனும், மனமும், எல்லா இந்திரியங்களும் உண்டாகின்றன.] என்னும் வேத₃வாக்யத்தில் இந்திரியங்கள் உண்டாவதாகக் கூறப்படுகையாலும், அவை நித்யம் என்று காட்டும் வேத₃வாக்யமில்லாமையாலும் இந்திரியங்கள் ஆகாஶம் முதலானவற்றைப்போலே உண்டாகின்றன என்றே கொள்ளவேண்டும் "ப்ராணா வாவ ருஷய:" என்னும் வாக்யத்தில் ப்ராண ஶப்₃த₃த்தால் சொல்லப்பட்டவன்-முதலில் எடுத்த காரண ஶ்ருதிகளில் கூறப்படும் பரமாத்மாவே என்று கொள்ளவேண்டும் ருஷி ஶப்₃த₃த்தினால் ப்ராண ஶப்₃த₃வாச்யனை ஸர்வஜ்ஞன் என்றனன்றோ அவ்வாக்யம் காட்டுகிறது அசேதநங்களான இந்திரியங்களுக்கு ஸர்வஜ்ஞத்வம் ஒட்டாதே. ஆகையால் அவ்வாக்யத்தில் "ப்ராண"

४९६. अव-"प्राणा ऋषय" इत्यत्र बहूक्तिस्संभवेत्कथम्।
बहुत्वासंभवादत्रेत्याशङ्कैवं निवार्यते ॥
सि सू-गौण्यसंभवात् तत्प्राक्श्रुतेश्च ॥ (२-४-२)
४९७. बहूक्तिरत्र गौणी स्यात् बह्वर्थासंभवात्तदा।
परमात्मन एव प्राक् अवस्थानश्रुतेरपि ॥

எனபபடடவன பரமாதமாவேயாகையால இநதிரியஙகள நிதயஙகளலல.

496 அவதாரிகை. இதறகுமேல, "ப்ராணா வாவ ருஷய:" எனனும வாகயததில 'ப்ராணா' எனனும பனமை-பலவான இநதிரியஙகளுககு ஒடடுமேயொழிய, ஒருவனுன பரமாதமாவுககு ஒடடாதே—எனனும ஐயம மேல ஸூதரத தால தவிாககபபடுகிறது.

ஸி - ஸூ. கௌ₃ண்யஸம்ப₄வாத் தத்ப்ராக்ஶ்ருதேஶ்ச ॥ 2-4-2 ॥

கௌ₃ணீ-(ப₃ஹுவசநஶ்ருதி) அமுக₂யமானது, **அஸம் ப₄வாத**—(எலலாம அழிநதபினபு பல பொருளகள) இருகக முடியாதாகையாலும, **தத்ப்ராக்ஶ்ருதே ச**—ஸருஷடிககு முன (பரமாதமாவே இருநதானெனறு) ஶ்ருதி கூறுகையாலும.

497. **ஸித்₃த₄ாந்தம்.** "**ப்ராணா வாவ ருஷய:**" எனனும வாகயத்தில பன்மை அமுக்₂யமானதே. ஏனெனில எலலாவுலகமும அழிநதபினபு, அழிநத உலகில அடஙகிய இநதிரியங்களாகிற பல பொருளகள இருக்கமுடியாதாகை யாலும், முதலில எடுதத காரண வாகயஙகளில ஸருஷ டிக்கு முன பரமாதமா ஒருவனே இருநதான எனறு சொலலப்படுகையாலும, அந்தப பரமாத்மாவையே கௌ₃ணமாகப் பன்மையால் "பராணா" எனறு கூறுவ தாகவே கொளளவேண்டும.

सि-सू- तत्पूर्वकत्वाद्वाचः ॥ (२-४-३)

४९८. नामधेयस्य सर्वस्य परमात्मान्यवाचिनः ।
वियदादेस्सृष्टिपूर्वकत्वात् प्राणाः परः पुमान् ॥

४९९. प्राक्सृष्टेर्वियदादीनामभावान्नामरूपिणाम् ।
वागादीन्द्रियकार्यस्य तदा कस्याप्ययोगतः ॥

५००. नेन्द्रियाणि तदा सन्ति तदत्र प्राणशब्दिता ।
नैषां, किन्तु परस्यैव, प्रसिद्धिश्चात्र वैदिकी ॥

॥ इति प्राणोत्पत्त्यधिकरणम् ॥

ஸி-ஸூ. தத்பூர்வகத்வாத் வாச: ॥ 2-4-3 ॥

வாச —(பரமாதமாவைத தவிரதத மறற பொருளகளின) நாமதே₄யமானது, தததபூாவகதவாத்—ஸருஷடியை முன னிடடதாகையால (பரளயததில இநதிரியஙகள இலலை)

498-500 **ஸிதா₃ந்தம்.** பரமாதமாவைத தவிர மறற பொருளகளைக குறிககும நாமதே₄யஙகளெலலாம, ஆகாஶம முதலானவறறின ஸருஷடிககுப பிறகே ஏறபடுகையால, அநத ஸருஷடிககுமுன பராணஶப₃த₃ம இநதிரியஙகளைக குறிகக முடியாது ஆகையால "பராண." எனபபடுபவன பரமபுருஷனே. ஸருஷடிககுமுன நாமரூபமுடைய ஆகாஶம முதலான பொருளகள இலலாமையால, வாககு முதலான இநதிரியஙகளின செயலகள எதுவும ஸருஷடிககு முன பொருநதாதாகையால, அபபோது இநதிரியஙகள இலலை எனறே கொளளவேணடும ஆகையால, பராணன எனப படுபவன பரமாதமாவேயொழிய இநதிரியஙகளலல "**ஸா வாணி ஹ வா இமாநி பூ₄தாநி பராணமேவாபி₄ஸம்விஶந்தி**" [சாந 1-11-5] [இநத எலலா பூ₄தஙகளும (பரளயகாலததில) பராணன எனபபடும பரமாதமாவினுள லயமடைகினறன] எனனும வேத₃வாகயததில பரமாதமாவினிடததிலேயே பராண ஶப₃த₃ம பரஸித₃த₄மாயுளளது. ஆகையால, இந திரியஙகள பரமாதமாவிடமிருநது ஆகாஶாதி₃களைபபோலே உணடாகினறன என்பது அசைககமுடியாதபடி தேறிறறு

ப்ராணோத்பத்யதி₄கரணம முறறிறறு

॥ सप्तगत्यधिकरणम् ॥ (२-४-२)

पू-सू-सप्त गतेर्विशेषितत्वाच्च ॥ (२-४-४)

५०१. समस्तानामिन्द्रियाणां कार्यत्वं प्राङ्निरूपितम्।
तेषां सङ्ख्याऽत्राधिकृतौ विचार्य स्थाप्यते नयैः॥

५०२. "सप्त प्राणा"इति श्रुत्या गतिर्जीवात्मना सह।
सप्तानामेवोच्यतेऽथ "यदा पञ्चे"ति वाक्यतः॥

ஸப்தக₃த்யதி₄கரணம் ॥ 2-4-2 ॥

பூ-ஸூ. ஸப்த க₃தேர்விஶேஷிதத்வாச்ச ॥ 2-4-4 ॥

க₃தே:—(ஜீவனோடு கூட) ஸஞ்சாரம் (ஏழு இந்திரியங்களுக்கே) சொல்லப்படுகையாலும், **விஶேஷிதத்வாத் ச**—(ஏழு இந்திரியங்கள் யாவை என்று) குறிப்பிட்டு எடுத்திருக்கையாலும், **ஸப்த**—(இந்திரியங்கள்) ஏழேயாம்.

501. **ஸங்க₃தி**—எல்லா இந்திரியங்களும் ப₃ரஹ்மத்தின் காரியமாயிருப்பவையே என்று முன் அதி₄கரணத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டது அவை எத்தனை என்று இவ்வதி₄கரணத்தில் நியாயங்களாலே ஆராய்ந்து முடிவுகட்டப்படுகிறது.

502-504. **பூர்வபக்ஷம். "ஸப்த இமே லோகா யேஷு சரந்தி ப்ராணா கு₃ஹாஶயா நிஹிதா: ஸப்த ஸப்த"** [முண்ட₃ 2-1-8] [(ஹ்ருத₃ய) கு₃ஹையினுள் வைக்கப்பட்டிருப்பவையாய், இந்த ஏழு லோகங்களிலும் ஸஞ்சரிப்பவையான எவ்வேழு இந்திரியங்கள்] என்னும் வேத₃வாக்யம்—ஜீவன் பிறக்ும்போதும், இறக்கும்போதும் அவனோடு கூட எல்லா உலகங்களிலும் ஸஞ்சரிக்கும் இந்திரியங்களின் எண்ணிக்கையை ஏழு என்றே கூறுகிறது. **"யதா₃ பஞ்சாவதிஷ்ட₂ந்தே ஜ்ஞாநாநி மநஸா ஸஹ। பு₃த்₃தி₄ஶ்ச ந விசேஷ்டேத தாமாஹு: பரமாம் க₃திம்॥"** [கட₂ 2-6-10]

५०३. एनेषामेव योगे च विशिष्य वचनं ततः।
पञ्च श्रोत्रादीनि बुद्धिर्मन एतानि सप्त वै॥

५०४. इन्द्रियाणि, न वागादीन्यात्मना गत्यभावतः।
अल्पोपकारकेष्वेषु प्राणोक्तिस्त्वौपचारिकी॥

[ஐநது ஐஞானேநதிரியஙகளும, மனமும, பு₃த₃தி₄யும எப போது விஷயாநதரஙகளில பறறறறு நிறகினறனவோ, அதுவே மேலான நிலையான யோக₃நிலை எனறு கூறு கினறனா] எனனும வேதவாககியததில, யோக₃நிலையில அடஙகிநிறகும **மெய, வாய, கண, மூககு, செவி** எனும ஐநது ஞானேநதிரியஙகளும, நினைககும இநதிரியமான **மனமும்**, உறுதிகொளளும இநதிரியமான **பு₃த₃தி₄யுமான** இவையே **அநத ஏழு** இநதிரியஙகள எனறு விஶேஷிககப படடும (குறிபபிடடு எடுககபபடடும) உளளது ஆகை யால, இநதிரியஙகள-ஜீவன அறிவதறகு உதவும ஞானேந திரியஙகளான இநத ஏழு மாததிரமே எனறு கொளளத தககது வாக (பேசசுசசு உறுபபான வாககு), பாணி (எடுபபதுககு உறுபபான கை), பாத₃ம (நடபபதறகு உறுபபான கால), பாயு (மலமூதரஙகளைத தளளுவதறகு உறுபபான இநதிரியம), உபஸத₂ம (ஆண பெண சேரக கைககு உறுபபான இநதிரியம) எனறு ஜீவன ஒவவொரு காரியம செயவதறகு உறுபபான ஐநது காமேநதிரி யஙகள—ஆதமாவோடு பிறபபிறபபுகளில முறகூறிய ஏழு ஐஞானேநதிரியஙகளைப போலே கூடசசெலலாமையால இநதிரியஙகள ஆகமாடடா ஜீவனுககு இவவுலகில வாழும போது சிறிது உபகாரம செயவதையிடடு, ஶாஸதரங களில அவை பராணனகள, இநதிரியஙகள எனறு ஔப சாரிகமாக வழஙகபபடுகினறன. ஆக, இநதிரியஙகள முற கூறியபடி ஏழேயாம.

सि-सू-हस्तादयस्तु स्थितेऽतो नैवम्॥ (२-४-५)

५०५. जीवे स्थिते शरीरान्तः, हस्तादीन्यपि पञ्च हि।
तस्योपकरणानि स्युः बोद्धव्यं सप्तैव नेत्यतः॥

५०६. "दशेमे पुरुषे प्राणाः, इन्द्रियाणि दशे"ति च।
श्रुतिस्मृतिभ्यां जीवोपकरणत्वाविशेषतः॥

ஸி-ஸூ. ஹஸ்தாத₃யஸ்து ஸ்தி₂தேऽதோ நைவம் ॥ 2-4-5 ॥

ஸதி₂தே — ஜீவன தே₃ஹததினுள இருககுமபோது, **ஹஸதாத₃ய: து**—கை முதலான காமேநதிரியஙகளுைம (உப காரம செயகையால இநதிரியஙகளே,) **அத.**—ஆகையால, **ந ஏவம**—இநதிரியஙகள ஏழு எனபது பொருநதாது

505-509. **ஸிதₓத₄ாந்தம.** ஜீ வ ன *ஶ*ரீரததினுள இருககையில கை, கால, வாககு, பாயு, உபஸத₂ம என னும் ஐநது காமேந்திரியஙகளும அவனுககு உபகரிககினறன ஆகையால கர்மேநதிரியஙகளுககு க₃தியிலலே எனறு கொணடாலும இநதிரியஙகள் ஏழு எனபது பொருநதாது ஜ்ஞாநேநதிரியங்களும ஏழலல; மெய, வாய, கண, மூககு, செவி எனனும ஐநதும, இநதிரியஙகள அனைததுககும தலைமைபெறற மனமும ஆகிய ஆறேயாம நினைககும நிலையில 'மனம' எனபபடும இநதிரியமே உறுதிகொளளும நிலையில 'பு₃த₃தி₄' எனறும, அபி₄மானம கொளளும நிலையில 'அஹஙகாரம்' எனறும வழங்கபபடுகிறதாகையால பு₃த₃தி₄யோ அஹங்காரமோ தனி இந்திரியமலல, முற கூறிய ஆறு ஞானேநதிரியஙகளும, ஐநது கர்மேநதிரியங களுமாக இந்திரியங்கள பதினொனறேயாம. அதனாலதான, **"த₃*ஶ*மே புருஷே ப்ராணா: ஆத்மா ஏகாத₃*ஶ*:"** [ப₃ருஹ 5-9-4] [ஐநது ஞானேந்திரியஙகளும, ஐநது காமேந்திரியஙகளுமாகப பதது இந்திரியங்களும, இவற்றை நியமிககும பதினொராவது

५०७. पञ्च श्रोत्रादीनि पञ्च हस्तादीन्येककं मनः।
एकादशेन्द्रियाणि स्युः न्यूनसंख्योक्तिरत्र हि॥

५०८. तत्तद्व्यापारमात्रस्य तत्र तत्र विवक्षया।
योगकाले विशिष्योक्तिः श्रोत्रादेर्मनआदिना॥

५०९. ज्ञानेन्द्रियत्वप्राधान्यात् दशैकं चेन्द्रियाण्यतः।
सप्तैवेत्युक्तिनियमो न स्यान्मानविरोधतः॥

॥इति सप्तगत्यधिकरणम्॥

இந்திரியமாக மனமும் ஆக ஜீவனுக்கு இந்திரியங்கள் பதி னொன்று] என்று ஶ்ருதியிலும், "இந்த்₃ரியாணி த₃ஶைகம் ச" [கீ₃தை 13-5][இந்திரியங்கள் பதினொன்றே]முதலான ஸ்ம்ருதி யிலும், ஜீவனுக்கு உபகரிப்பவையாகையாலே முற்கூறிய பதினொன்றுமே இந்திரியங்களாக எடுக்கப்படுகின்றன "(ஶரீரே) ஸதி₂தே ஹஸ்தாத₃ய" என்று ஸூத்ரகாரர், ஜீவன் ஶரீரத்திலிருக்கும்போது மாத்திரம் கர்மேந்திரியங் கள் இருப்பதாகக் கூறியிருப்பது—"ஜீவன் ஒரு ஶரீரத்தை விட்டு மற்றொரு ஶரீரத்திற்குச் செல்லும்போது ஜ்ஞா னேந்திரியங்களே கூடச்செல்கின்றன, கர்மேந்திரியங் களோவெனில் ஶரீரத்தோடு பிறந்து, ஶரீரம் இருக்கும் வரையில் உபகரித்து, ஶரீரத்தோடேயே அழிகின்றன" என்னும் யாத₃வப்ரகாஶமதத்தை ஏற்று, அப₄யுபக₃ம்ய வாத₃ரீதியில் பதிலுரைத்தபடியாம் உண்மையில் கர்மேந் திரியங்களும், ஞானேந்திரியங்களைப்போல் ஸ்ருஷ்டி காலத் தில் படைக்கப்பட்டு. மஹாப்ரளயகாலம் வரை ஜீவனோடு கூடவே செல்கின்றன — என்பதே ஸித்₃த₄ாந்தம் "யதா₃ பஞ்சாவதிஷ்ட₂ந்தே ஜ்ஞாநாநி" [கட₂ 2-6-10] என்று யோக₃காலத்தில் ஞானேந்திரியங்களை மாத்திரம் சொல்லியிருப்பது ஞானேந்திரியங்களின் ப்ராத₄ாந்யத

५३. चोद्यस्य सर्वस्य च लौकिकस्यावकाशहानेः श्रुतिमौलिसिद्धा।
यद्धेतुना चालयितुं न शक्या तद्ब्रह्म वन्दे वरदस्वरूपम्॥

॥ प्रयोजनवत्त्वाधिकरणम्॥ १०॥

५४. लीलाप्रवृत्तत्वत एव सृष्टेः असंभवान्निष्फलतादिवाचाम्।
यद्धेतुना चालयितुं न शक्या तद्ब्रह्म वन्दे वरदस्वरूपम्॥

॥ इति द्वितीयाध्याये प्रथमः पादः॥

டால், ப்₃ரஹ்மம முழுவதும் ஒரே கார்யப்பொருளாகப் பரிணமிக்கவேண்டிவரும. இந்த தோ₃ஷத்தைத் தவிர்க்க அதை அவயவமுளளது எனக்கொண்டால, 'ப₃ரஹ்மம அவயவமற்றது' எனறு கூறும வேத₃வாககியஙகள் முரண படும'' முதலான வாத₃ங்களை ப்₃ரஹமவிஷயத்தில் செயய இடமில்லை. ஆகையால், வரத₃னின் உபாத₃ாநகாரணதவம அசைக்கமுடியாதது.

10. ப்ரயோஜநவத்த்வாதி₄கரணம்

54. எல்லா விருப்பங்களும் நிறைவேறப்பெற்ற அவாப்தஸமஸத காமனுயினும, ஜக₃த்ஸ்ருஷ்டி முதலான வற்றில் லீலையாகிற பயன் அவனுக்கும் உண்டாகையால், வரத₃னுடைய ஜக₃த்காரணத்வத்தைப் பயனற்றது என்று கூறி அசைக்கமுடியாது.

முதற்பாத₃ம் முற்றிற்று.

सि-५१२. "सर्वे प्राणा अनूत्क्रामन्ती"ति गत्युपदेशतः।
सिद्धे सत्यल्पमानत्वे चाप्रत्यक्ष्यतोऽणवः॥
५१३. तदानन्त्यश्रुतिस्तावत् कार्यानन्त्यावबोधिका।
सि-सू—श्रेष्ठश्च॥ (२-४-७)

511*-*513. இப்பூர்வபக்ஷம் தவறு. "ப்ராணமநு உத்க்ராமந்தம் ஸர்வே ப்ராணா அநூத்க்ராமந்தி" [ப₃்ருஹ 6-4-2] [வெளிக்கிளம்பும் ஜீவனைத் தொடர்ந்து செல்லும் முக₂்ய ப்ராணனைத் தொடர்ந்து, எல்லா ப்ராணன்களும் (இந்திரியங்களும்) வெளிச்செல்கின்றன] என்று ஜீவன் மரணமடையும்போது அவனோடு கூட ப்ராணன்கள் எனப்படும் இந்திரியங்களும் வெளிச்செல்லுகின்றன என்று இவ்விந்திரியங்களுக்கு 'க₃தி' (வெளிச்செல்லுதல்) சொல்லப்பட்டிருக்கையால், இவை விபு₄வாயிருக்க முடியாது என்றும், அல்பபரிமாணமுடையவையே என்றும் விளங்கும். இவை வெளிச்செல்லும்போது அருகிலிருப்பவர்கள் கண்ணுக்குப் புலப்படாமையால் இவை அப்ரத்யக்ஷமான அணுக்களே என்றும் விளங்கும். "ஸர்வேऽநந்தா:" [ப₃்ருஹ 3-5-13] என்று இவற்றை அநந்தங்கள் என்று சொல்லியிருக்குமிடத்தில் "அத₂ யோ ஹைதாந அநந்தாநுபாஸ்தே" [ப₃்ருஹ 3-5-13] [எவனொருவன் இவ்விந்திரியங்களை அநந்தங்களென்று உபாஸிக்கிறானோ] என்று இவற்றை அநந்தமாக உபாஸிக்க வேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறபடியால், உபாஸிக்கப்படும் அவற்றின் கார்யங்கள் கணக்கற்றவையாயிருப்பதையிட்டு அவற்றை அநந்தங்கள் என்கிறது என்று விளங்குகிறது. ஆக அநந்த ஶ்ருதியோடும் விரோத₄மில்லை. ஆகையால் இந்திரியங்கள் அணுபரிமாணங்களே.

ஸி-ஸூ—ஶ்ரேஷ்ட₂ஶ்ச ॥2—4—7॥

ஶ்ரேஷ்ட₂: ச — முக₂்யப்ராணனும் (உத்பத்தியுடையதே யாகும்)

पू शरीरस्थितिहेतुत्वात् श्रेष्ठत्वगुणसंयुतः ॥

५१४. प्राणो न जायते सृष्टेः प्राक् स्वकार्यस्थितिश्रुतेः।
जीवस्येवास्य चोत्पत्तिश्रुतिर्नेयान्यथेति चेत् ॥

सि-५१५. मुख्यप्राणोपीन्द्रियवदुत्पद्यत इतीर्यते।
"एतस्माज्जायते प्राण" इत्युत्पत्तिश्रुतेस्तथा ॥

513*-514 **பூர்வபக்ஷம்.** முக்₂யப்ராணனும் இந்திரியங்களு மாகிற ப்ராணன்களுக்கிடையே நடந்ததாக உபநிஷத்தில் படிக்கப்படும் ஸம்வாத₃த்தில், ப்ராணன்களுக்குள்—ஶரீரம் நிலைநிற்பதற்குக் காரணமாயிருக்கையால் ஶ்ரேஷ்ட₂ மானதாகப் படிக்கப்பட்ட முக்₂யப்ராணன் **"ஆநீத₃வாதம் ஸ்வத₄யா ததே₃கம் தஸ்மாத₃த₄ாந்யந் ந பர: கிஞ்சநா஽஽ஸ"** [ருக்-அஷ்டக 8-7-17] [(ப்ரளயகாலத்தில்) வாயுவற்றதாய், தன் ஶக்தியோடு கூடியதான முக்₂யப்ராணனெகிற ஒன்றே மூச்சுவிட்டுக்கொண்டு இருந்தது. அதைக்காட்டிலும் வேறு எதுவுமில்லை] என்று மஹாப்ரளய காலத்தில் அங்கம், ப்ராணன் எனப்படும் தன் கார்யமாகிற மூச்சு விடுதலைச் செய்துகொண்டு இருந்ததாக ருக்₃வேத₃த்தில் படிக்கப்படு கையால், **"ஏதஸ்மாத் ஜாயதே ப்ராண:"** [முண்ட₃ 2-1-3] என்னும் ஶ்ருதியில் அதற்குப் படிக்கப்படும் உத்பத்தி ஜீவனுக்குப் படிக்கப்படும் உத்பத்தியைப் போல கௌ₃ண மானது என்று கொள்ளவேண்டும் ஆகையால், முக்₂ய ப்ராணனுக்கு உத்பத்தி இல்லை.

515-518 — **ஸித்₃த₄ாந்தம்** — இப்பூர்வபக்ஷம் தவறு. இந்திரியங்களைப்போலே முக்₂யப்ராணனும் உத்பத்தி உடையது என்றே கொள்ளவேண்டும். **"ஏதஸ்மாத ஜாயதே ப்ராண: மந: ஸர்வேந்த்₃ரியாணி ச"** [முண்ட₃ 2-1-3] என்னும் வேத₃வாக்யத்தில் முக்₂யப்ராணனுக்கு மற்ற இந்திரியங்களோடுகூட உத்பத்தி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது

५१६. जीवस्येवास्य चोत्पत्तिनिषेधाश्रवणात्तथा।
प्राक्सृष्टेश्च परैकत्वावधारणविरोधतः॥

५१७. "आनीदवात"मित्येषा श्रुतिस्तु प्राणनस्य च।
प्रलये प्राणकार्यस्य सद्भावं न ब्रवीति हि॥

५१८. परब्रह्मण एकस्य वक्ति सा विद्यमानताम्।
अवातमिति तत्रैव वाय्वभावस्य भाषणात्॥

॥इति प्राणाणुत्वाधिकरणम्॥

"ந ஜாயதே" [கட₂ 1-2-18] எனறு ஜீவனுககு உபநிஷததுக களில உதபததி இலலை எனறு கூறபபடடிருபபது போல முகூ₂யபராணனுககு உதபததி இலலை எனறு எநத வாகயததிலும கூறபபடவிலலை. "**ஸதே₃வ**" "**ப₃ரஹம வா**" "**ஆதமா வா**" "**ஏகோ ஹவை நாராயண ஆஸீத்**" எனற ஶருதிகளில பரளயகாலததில ப₃ரஹம மாகிற நாராயணன ஒருவனே இருநததாகவும வேறு எதுவுமிலலை எனறும கூறபபடுவதையொடடி, "**ஆநீத₃ வாதம்**" எனனும ஶருதியிலும, தன ஶகதியோடு கூடிய நாராயணனே சொலலபபடுவதாகக கொளளவேணடு மாகையால, அநத ஶ்ருதியிலிருநது பராணன செயயும மூசசு விடுதல சொலலபபடுவதாகத தேருது. "அவாதம" (வாயுவறறது) எனறு அஙகேயே வாயு இலலை எனறும கூறுகையால, வாயுவிஶேஷமான பராணனும பரளய காலத தில இலலை எனறே ஸித₃தி₄ககும. ஆகையால, முகூ₂ய பராணனும உதபததியுடையதே.

பராணுணுத்வாதி₄கரணம முறறிறறு

॥ वायुक्रियाधिकरणम् ॥ (२-४-४)

सि-सू—न वायुक्रिये पृथगुपदेशात् ॥ (२-४-८)

५१९. मुख्यप्राणोपीन्द्रियवदुत्पद्यत इतीरितम् ।
तस्य स्वरूपं प्राणस्य विचार्यात्र निरूप्यते ॥

पू ५२०. श्रेष्ठप्राणो वायुमात्रं "यः प्राणः स" इति श्रुतेः ।
भूतद्वितीये प्राणत्वप्रसिद्धिर्नेति चेत्तदा ॥

५२१. वायोरुच्छ्वासादिरूपक्रिया वा प्राण उच्यताम् ।
सि इति पक्षद्वयमपि न मानानुगुणं भवेत् ॥

வாயுக்ரியாதி₄கரணம் ॥ 2-4-4 ॥

ஸி-ஸூ— ந வாயுக்ரியே ப்ருத₂கு₃பதே₃ஶாத் ॥ 2-4-8 ॥

ப்ருத₂க உபதே₃ஶாத்—(அவற்றைக் காட்டிலும்) வேறு பட்டதாகச் சொல்லப்படுகையால், **வாயுக்ரியே ந**-(ப்ராணன்) வாயுவோ அதன் க்ரியையோ ஆகமாட்டாது.

519. **அதி₄கரணஸங்க₃தி.** முன் அதி₄கரணத்தில் முக்₂ய ப்ராணனும் இந்த்₃ரியங்களைப்போலே உண்டாகிறது என்று நிரூபிக்கப்பட்டது. அந்த முக்₂யப்ராணனென்னப்படுவது யாது என்று விசாரித்து இவ்வதி₄கரணத்தில் நிஶ்சயிக்கப் படுகிறது.

520-*521. **பூர்வபக்ஷம்.** "**ய: ப்ராண: ஸ வாயு:**" [ப்ராணன் எனப்படுவது வாயுவேயாகும்] என்று ஶ்ருதி யில் சொல்லப்படுகையால், முக்₂யப்ராணன் வாயுவே யாகும். ஐம்பெரும்பூதங்களில் இரண்டாவதான வாயு வைக்குறித்து 'ப்ராணன்' எனும் உலக வழக்கு இல்லையே எனில்: அப்படியானால், மூச்சுவிடுதல் முதலான வாயுவின் கிரியைகளே ப்ராணன் எனப்படுகிறது என்றுகொள்ளலாம்.

५२२. न वायुस्तत्क्रिया वापि प्राणो भवितुमर्हति।
देहादिधृतियोग्यत्वदशावान् वायुरेव सः॥
५२३. "एतस्माज्जायते प्राणो मनस्सर्वेन्द्रियाणि च।
खं वायुरि"ति वायोश्च प्राणस्य पृथगुक्तितः॥
५२४. न वायुमात्रं प्राणः स्यात् तत एव न तत्क्रिया।
क्रियायाः पृथगुक्तिर्न तेजआदिषु दृश्यते॥
५२५. अव-प्राणो वायुविकारश्चेत् तेजो भूतान्तरं यथा।
तथाऽयमप्यन्यभूतं स्यादित्याशंक्य कथ्यते॥

521*-524. **ஸித்₃தா₄ந்தம்.** வாயுவோ, அதன க்ரியையோ ப்ராணன எனபபடுகிறது என்னும இரண்டு பக்ஷங்களும ப்ரமாணங்களுககுப பொருநதமாட்டாவாகையால வாயுவோ, அதன க்ரியையோ ப்ராணனாக மாட்டாது. "**ய: ப்ராண:, ஸ வாயு:**" என்ற ப்ரமாணததை ஒட்டி, தே₃ஹம இந்திரியங்கள முதலானவற்றை த₄ரிககும தகுதிபெற்றதொரு நிலையை அடைநத வாயுவே ப்ராணனாகும. அது வாயுவோ, க்ரியையோ ஆக மாட்டாது என்றதற்கு ப்ரமாணம என்னென்னில்:
**"ஏதஸ்மாத் ஜாயதே ப்ராணோ மந: ஸர்வேந்த்₃ரியாணி ச।
க₂ம் வாயுர் ஜ்யோதிராப: ப்ருதி₂வீ விஶ்வஸ்ய தா₄ரிணீ॥"**
[முண்ட₃ 2-1-3] [இப்பரமாதமாவிடமிருந்து ப்ராணனும், மநஸ்ஸும், எல்லா இந்திரியங்களும், ஆகாஶம முதலான ஐநது பூ₄தங்களும் உண்டாகின்றன.] என்ற உபநிஷத்₃ வாகயத்தில் வாயுவைக் காட்டிலும் வேறாக ப்ராணன படிக்கபபட்டிருககையால் ப்ராணன என்பது வாயுவாக மாட்டாது. அக்₃நி முதலான மற்ற பூ₄தங்களின் க்ரியையைத் தனிததுப படிக்காமையினால வாயுவினுடைய க்ரியையையும இங்கு படிததிருகக முடியாதாகையால, அதுவும ப்ராணனாக மாட்டாது. ஆகையால், முற்கூறியபடி ஓர் நிலையை அடைநத வாயுவே ப்ராணனாகும.

525. **அவதாரிகை.** வாயுவின் ஒரு நிலையே ப்ராணனாகில, வாயுவின ஒரு கார்ய நிலையான அக்₃னி எவ

सि·सू—चक्षुरादिवत्तु तत्सहशिष्ट्यादिभ्यः॥ (२-४-९)

५२६. चक्षुःश्रोत्रादिवत्प्राणो जीवोपकरणं मतम्।
तथोपकरणत्वं च तादृशैरिन्द्रियैस्सह॥

५२७. प्राणसंवादादिकेऽस्य शासनादवगम्यते।
तत्साजात्ये हि सत्येव पाठस्तैस्सह युज्यते॥

५२८. करणेषु विशिष्योक्त्याप्ययमर्थोऽवगम्यते।
तस्मादग्न्यादिवन्नायं प्राणो भूतान्तरं भवेत्॥

வணணம வேருெரு பூ₄தமாகிறதோ, அவவணணமே வாயுவின் மறருெரு நிலையான இதுவும வேருெரு பூ₄த மாகவேணடிவருமே எனனும ஐயம மேல வரும ஸூத ரததில தவிாககபபடுகிறது.

ஸி-ஸூ :— சக்ஷுராதி₃வத்து தத்ஸஹ-
ஶிஷ்ட்யாதி₃ப்₄ய: ॥ 2-4-9 ॥

சக்ஷுராதி₃வத் து—கண முதலானவற்றைப போலே (இது ஓர் உபகரணமே யொழிய பூ₄தமலல). **தத்ஸஹ ஶிஷ்ட்யாதி₃ப்₄ய :**— (உபகரணஙகளான) கண் முதலான வறருேடு படிககப்படடிருககை முதலான காரணஙகளால.

526-528. **ஸித்₃த₄ாந்தம்.** மெய், வாய், கண, மூககு, செவி முதலான இநதிரியஙகளைப் போலே பராணனும ஜீவனுககு உபகரணமாகக கருதபபடுகிறதேயொழிய தனி பூ₄தமாகக கருதபபடவிலலை சா₂ந்தோ₃ாக₃யம முதலான உபநிஷத்துககளில முக்₂யபராணனுககும கண முதலான இநதிரியஙகளுககும ஏறபடட ஸமவாத₃தைச சொல்லும பரகரணததில, பராணனுைது ஜீவோபகரணங களான கண் முதலானவற்ருேடு கூடப படிககபபடுகை யால, பராணனும் ஜீவோபகரணமே யொழிய தனி பூ₄த மல்ல என்று அறியப்படுகிறது. மேலும, உபகரணங களான கண முதலானவறறை ப்ராணனகள என்றும, ப்ராணனை முக₂யபராணன என்று அவறறில முககியமான தாகவும படிககையாலும், இது அவற்ருேடு சேர்ந்த உப

सि सू—अकरणत्वाच्च न दोषस्तथाहि दर्शयति॥ (२-४-१०)

५२९. जीवं प्रत्युपकारात्मक्रियाशून्यत्वतोऽस्य च।
उद्भाव्यते यश्च दोषः न भवेत् स यतः श्रुतिः॥

५३०. "यस्मिन्नुत्क्रान्त" इति च "पापिष्ठतर"मित्यपि।
शरीरेन्द्रियधृत्याख्यक्रियां दर्शयति स्फुटम्॥

५३१. जीवोपकारकत्वेन शरीरादिधृतेरतः।
प्राणस्यैतस्येन्द्रियवत् करणत्वं तदक्षतम्॥

கரணமேயொழிய, அகூ₃நி முதலானவற்றைப் போலே வேறொரு பூ₄தமல்ல என்று விளங்குகிறது.

ஸி-ஸூ:- அகரணத்வாச்ச ந தோ₃ஷஸ் ததா₂ஹி த₃ர்ஶயதி ॥ 2-4-10 ॥

அகரணத்வாத் ச ந தோ₃ஷ·—(ஜீவனுக்கு ப்ராணனால்) உபகாரக்ரியை இல்லையே என்னும் தோ₃ஷமும் இல்லை. **தத₂ா ஹி த₃ாஶயதி**—(ஶரீரேந்திரியங்களை த₄ரிக்கையாகிற) உபகாரத்தை ஶ்ருதி காட்டுகிறதன்றோ.

529—531. **ஸித்₃த₄ாந்தம்.** கண் முதலானவற்றுக்கு-காண்கைக்கு உறுப்பாயிருக்கை முதலான உபகாரக்ரியைகள் தெளிவாக அறியப்படுகின்றன. அதுபோல, முக₂்ய ப்ராணன் ஜீவனுக்குச் செய்யும் ஓர் உபகாரக்ரியை காணப்படவில்லையே என்னும் தோ₃ஷத்தைச் சொல்லுவதும் பொருந்தாது. **"யஸ்மிந் உத்க்ராந்தே இத₃ம் ஶரீரம் பாபிஷ்ட₂தரமிவ த₃ருஶ்யதே ஸ வ. ஶ்ரேஷ்ட₂:"** [சூ₂ாந 5-1-7] [ப்ராணன்களாகிற உங்களுக்குள் எது ஶரீரத்தை விட்டுக் கிளம்பும்போது, இந்த ஶரீரம் மிகவும் அழிவ தாகக் காணப்படுகிறதோ, அதுவே உங்களுள் சிறந்ததாகும்] என்று உபநிஷத₃ வாக்யமே முக₂்ய ப்ராணனுக்கு ஶரீரேந்திரியங்களை த₄ரிக்கையாகிற உபகாரக்ரியையைத் தெளிவாகக் கூறுகிறது இப்படி ஶரீரேந்திரியங்களை த₄ரிக்கையாகிற உபகாரம் இருப்பதால், முக₂்யப்ராணனும், கண் முதலானவற்றைப் போலே ஜீவனுக்கு உபகரணமே என்னத்தட்டில்லை.

सि-सू—पञ्चवृत्तिर्मनोवद्व्यपदिश्यते ।। (२-४-११)

५३२. यथा कामादि मनसः "कामः सङ्कल्प" इत्यतः।
वृत्तितत्कार्ययोर्भेदेऽप्यन्यतत्त्वं न संमतम् ।।

५३३. तथा "प्राणोऽपान" इति गिरा प्राणस्य वै गतः।
वृत्तिभेदमपानादिर्नान्यतत्त्वमिति स्थितम् ।।

।। इति वायुक्रियाधिकरणम् ।।

ஸி-ஸூ:— பஞ்சவ்ருத்திர் மநோவத்₃வ்யபதி₃ஶ்யதே ॥ 2-4-11 ॥

பஞ்சவ்ருத்தி:-ஐந்து தொழில்களை உடைய ப்ராணனே, **மநோவத்** — (பலவித₄மான தொழில்களை உடைய) மனம் போலே, **வ்யபதி₃ஶ்யதே**—(ப்ராணன, அபானன் முதலிய) ஐந்து பெயர்களால் குறிக்கப்படுகிறது.

532-533. **ஸித்₃தா₄ந்தம்.** ப்ராணன், அபானன, வ்யானன, உதா₃னன, ஸமானன் என்று ஐந்து பெயர்களிருப்பதாலும், ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு தொழில் இருப்பதாலும, இவை ஐந்து தத்துவமாகலாமோ? எனில: **"காம: ஸங்கல்போ விசிகித்ஸா ஶ்ரத்₃தா₄ऽஶ்ரத்₃தா₄ த்₄ருதிரத்₄ருதிா ஹ்ரீர்தீ₄ர்பீ₄ரித்யேதத் ஸர்வம் மந ஏவ"** [ப்₃ருஹ 3-5-3] [காமம, ஸங்கல்பம, ஸந்தே₃ஹம, தவரை, தவரையின்மை, தை₄ர்யம, தை₄ர்யமின்மை, லஜ்ஜை, சிந்தை, ப₄யம என்னும எல்லாம மனம் தான்] என்று ஒரு மனத்திற்குப் பல தொழில்களையிட்டுக் காமம முதலிய பல பெயர்கள் இருந்தபோதிலும் காமம முதலானவை மனத்தைக் காட்டிலும வேறுபட்ட தத்துவமாகாததுபோல **"ப்ராணோऽபாநோ வ்யாந உதா₃ந: ஸமாந இத்யேதத் ஸர்வம் ப்ராண ஏவ"** [ப்₃ருஹ 3-5-3] [ப்ராணன, அபானன், வயானன, உதா₃னன், ஸமானன் என்னும் எல்லாம ப்ராணனே] என்ற வாக்யத்திலிருந்து ஐந்து தொழில்களின வேறுபாட்டினால ஐந்து பெயர்களைப் பெற்றதாயினும், ப்ராணன் ஒன்றே என விளங்குகிறது. ஆகையால, அபானன் முதலானவை ப்ராணனைக்காட்டிலும வேறு தத்துவமல்ல.

வாயுக்ரியாதி₄கரணம் முற்றிற்று.

॥ श्रेष्ठाणुत्वाधिकरणम् ॥ (२-४-५)

सि-सू—अणुश्च॥ (२-४-१२)

५३४. अवस्थान्तरमापन्नो वायुर्वै प्राणशब्दितः।
इत्युक्तं पूर्वमस्यात्र परिमाणं निरूप्यते॥

५३५. "प्राणोनूत्क्रामती"त्यादावुत्क्रान्तिश्रवणादयम्।
मुख्यप्राणोपीन्द्रियवदणुरानन्त्यबोधिका॥

५३६. "सम एभिस्त्रिभिर्लोकै"रित्याद्या श्रुतिरस्य च।
तदधीनाखिलप्राणिस्थित्युत्कर्षं ब्रवीति हि॥

॥ इति श्रेष्ठाणुत्वाधिकरणम्॥

ச்ரேஷ்டா₂ணுத்வாதி₄கரணம் ॥ 2-4-5 ॥

ஸி-ஸூ:— அணுஶ்ச ॥ 2-4-12 ॥

அணு: ச — (முக₂யப்ராணன்) அணுவுமாகும்.

534. ஸங்க₃தி — ஓர் நிலையை அடைந்த வாயுவே முக₂யப்ராணன் என்னப்படுகிறது என்று முன் அதி₄கரணத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டது. இவ்வதி₄கரணத்தில், அந்த முக₂ய ப்ராணனின் பரிமாணம் நிரூபிக்கப்படுகிறது.

535-536 ஸித்₃தா₄ந்தம். "தம் உத்க்ராமந்தம் ப்ராணோऽநூத்க்ராமதி" [ப்₃ருஹ 6-4-2] [ஶரீரத்தைவிட்டு வெளிக் கிளம்பும் ஜீவனைத் தொடர்ந்து முக₂யப்ராணனும் வெளிக்கிளம்புகிறது.] என்று ஜீவன் மரணத்தின்போது ஶரீரத்தைவிட்டுச் செல்லுகையில், இந்த₃ரியங்களைப் போலே முக₂யப்ராணனும் ஜீவனைப் பின்தொடர்ந்து செல்லுவதாகக் கூறப்படுகையால், இந்திரியங்களைப் போலே ப்ராணனும் அணுபரிமாணம் என்றே கொள்ளவேண்டும். "ஸம ஏபி₄ஸ் த்ரிபி₄ர் லோகை:" [ப்₃ருஹ 3-3-22] [முக₂ய

॥ ज्योतिराद्यधिष्ठानाधिकरणम् ॥ (२-४-६)

सि-सू — ज्योतिराद्यधिष्ठानं तु तदामननात्प्राणवता शब्दात् ॥ (२-४-१३)

५३७. एवं सप्राणेन्द्रियाणामुत्पत्त्यादि निरूपितम्।
अग्न्यादेस्तदधिष्ठाने निरपेक्षत्वमस्यते॥

ப்ராணனுனது இமமூவுலகோடு ஸமமானது] முதலான ஶ்ருதிகளிலிருநது இது பெரிய பரிமாணமுடையதாக விளஙகுகிறதே எனில இநத ஶ்ருதிகள பரிமாணததைக கூறுபவையலல. உலகில எலலா பராணிகளும பராணு தீ₄நமாக வாழகினறன எனறு பராணனுககுளள பெருமையையே கூறுகினறனவாகையால, உதகராநதி ஶ்ருதியிலிருநது தேறும அணுதவததிறகுக குறையிலலை

ஶ்ரேஷ்ட₂ாணுதவாதி₄கரணம் முற்றிற்று

ஜ்யோதிராத்₃யதி₄ஷ்ட₂ாநாதி₄கரணம்
॥ 2-4-6 ॥

ஸி-ஸூ:- ஜ்யோதிராத்₃யதி₄ஷ்ட₂ாநம் து தத₃ாமநநாத் ப்ராணவதா ஶப்₃த₃ாத் ॥ 2-4-13 ॥

ப்ராணவதா (ஸஹ) **ஜயோதிராத்₃யதி₄ஷட₂ாநம து** — பராணனையுடைய ஜீவனேடு கூட, (பராணனே) அகு₃நி முதலான தே₃வதைகளும அதி₄ஷடி₂பபதும, **தத₃ாமநநாத்**- பரமாதமஸஙகலபததாலேயே; **ஶப₃த₃ாத**—ஶ்ருதியிலிருநது (இது அறியபபடுகிறது)

537. **ஸங்க₃தி.** இவ்வண்ணமாக இப்பாத₃ததில முன அதி₄கரணம வரையில, ப்ராணனேடு கூடிய இநதிரியங களுககு உத்பததி, பரிமாணம முதலானவை நிருபிககப் பட்டன. இவவதி₄கரணததில "அகு₃நி முதலான தே₃வ தைகளும, ஜீவனும இநதிரியஙகளையும முக₂யபராணனே

५३८. जीवस्य चाग्न्यादीनां चेन्द्रियसंघप्रवर्तनम्।
स्वायत्तं नैरपेक्ष्यादित्युक्तिर्मानिनिराकृता ॥

५३९. जीवात्मना सहाग्न्यादेरिन्द्रियादिप्रवர्तनम्।
सङ्कल्पादेवेशितुस्संभवति श्रुतिवाक्यतः ॥

யும அதி4ஷ்டி2ககுமபோது பரமாதமநிரபேக்ஷமாகவே அதி4ஷ்டி2ககினறனா" எனனும பக்ஷம தளளபபடுகிறது.

538-538 **பூர்வபக்ஷம.** "**அக்3நிா வாக் பூ4த்வா முக2ம் பராவிஶத...வாயு. ப்ராணோ பூ4த்வா நாஸிகே பராவிஶத**" [ஐதரேய 1-2-4] [அக3நிதே3வதையானது வாககை அதி4ஷ்டி2தது முக2ததினுள நுழைநதது, . வாயு முக2ய பராணனை அதி4ஷ்டி2தது மூககினுள நுழைநதது] எனறு ஶருதியில, அக3நி முதலான தே3வாகள இநதிரியஙகளாகிற பராணனகளையும, முக2யபராணனையும அதி4ஷ்டி2பபதாகக கூறபபடுகிறது. தனது அநுப4வததுககு ஸாத4னமான இவறறை ஜீவன அதி4ஷ்டி2ககிறுன எனபதும லோக ஸித்3த4ம ; "**ஏவமேவைஷ ஏதாந பராணாந் க்3ருஹீதவா ஸவே ஶரீரே யதா2காமம் பரிவாததே**" [ப3ருஹ 4-1-48] [அவவணணமே இநத ஜீவன இவவிநத்3ரிய பராணனகளை அதி4ஷ்டி2ததுககொணடு தன ஶரீரததில இஷடபபடி ஸஞசரிககிறுன] எனனும ஶருதியிலிருநதும இது தேறு கிறது. இபபடி தே3வாகளும, ஜீவனும பராணனகளை அதி4ஷ்டி2பபதறகுப பரமாதமாவின உதவி தேவையிலலையாகை யால பரமாதம நிரபேக்ஷமாகவே இவாகள பராணனகளை அதி4ஷ்டி2ககிறுாகள எனறு தேறுகிறது

538*-*540. **ஸித்3த4ாந்தம** இபபூாவபக்ஷம பரமாண விருத்3த4மாகையாலே தவறு தே3வாகளும, ஜீவனும இநத்3ரிய பராணனகளை அதி4ஷ்டி2பபது பரமாதம ஸஙகல பததாலேயே ஆகிறது. "**யோऽக3நெள திஷ்ட2ந அக3நே ரநதர:, யமக3நிர் ந வேத3, யஸயாக3நி: ஶரீரம், யோऽக்3நிமந**

५४०. "योऽग्नौ तिष्ठन्, यमयति, स आत्मे"त्यादिका श्रुतिः।
सि-सू—तस्य च नित्यत्वात्॥ (२-४-१४)
परात्माधिष्ठितत्वस्य सर्वेषां नियतत्वतः॥

தரோ யமயதி, ஸ த ஆத்மாऽந்தாயாம்யம்ருத.॥" [ப₃ருஹ 5-7-5] [எவன அகு₃நியின உளளும புறமும நிறகிருனே, எவனே அகு₃னி அறியவிலலேயோ, எவனுககு அகு₃னி ஶரீரமோ, எவன அகு₃னியை உளநுழைநது நியமிககிருனே, அவனே உனககும ஆதமாவாயிருககும அழிவறற அநதாயாமி] எனறு தொடஙகி, "யோ வாயௌ திஷ்ட₂ந்" "ய ஆதி₃தயே திஷட₂ந" "ய ஆத்மநி திஷ்ட₂ந்" "யஶ சக்ஷுஷி திஷட₂ந்" எனறு பாயாயஙதோறும இநத தே₃வாக ளோடு, ஜீவனேடு அவாகளால அதி₄ஷடி₂ககபபடும இநத₃ரியபராணனகளோடு வாசியற எலலாவறறையுமே பரமாதமா அதி₄ஷடி₂தது நிறபதாகக கூறுகையாலும், "பீ₄ஷாஸமாத்₃வாத· பவதே பீ₄ஷோதே₃தி ஸூாய:। பீ₄ஷாஸ மாத₃க்₃நிஶ்சேநத்₃ரஶ்ச ம்ருத்யுர் த₄ாவதி பஞ்சம·॥" [தை-ஆந 8-1] [பரமாதமாவினிடம ப₄யததாலே வாயு வீசுகிருன; ஸூாயன உதி₃ககிருன; அகு₃னி, இநதிரன, யமன ஆகியோரும செயலபுரிகினறனா] எனனும ஶ்ருதி யில, எலலா தே₃வாகளும இவனிடம ப₄யததாலேயே தொழிலபுரிவதாகக கூறுகையாலும, "ஏதஸய வா அக்ஷ ரஸ்ய ப்ரஶாஸநே கா₃ர்க்கி₃ ஸூாயாசநத்₃ரமஸௌ வித்₄ருதௌ திஷ்ட₂த:" [ப₃ருஹ 5-8-9] [காாககி! இபபரமாதமாவின் ஆணேயாலேயே ஸூாயசநதிராகள த₄ரிககபபடடு நிற கினறனா] எனனும ஶருதி பரமாதமஸஙகலபததாலே தே₃வாகள் த₄ரிதது நிற்பதாகக கூறுகையாலும், தே₃வா களும, ஜீவனும இநத₃ரியபராணனகளே த₄ரிதது நிறபது பரமாதம ஸஙகலபததாலேயே எனறு விளஙகுகிறது.

ஸி-ஸூ:— தஸ்ய ச நித்யத்வாத் ॥ 2-4-14 ॥

தஸ்ய — அனேததையும பரமாதமா நியமிககிருன எனபது, நிதயதவாத் ச—நிதயமாயிருப்பதாலும.

५४१. तत्सङ्कल्पादेव तेषामधिष्ठातृत्वमुच्यते।
"तत्सृष्टे"त्यादिनेशस्य नियन्तृत्वेन सर्वदा॥
५४२. चिदचित्सु प्रवेशो हि श्रूयते स्मर्यतेऽपि च।
"विष्टभ्ये"त्यादि, तस्मात्स्यादर्थः प्रोक्तः समञ्जसः॥
॥इति ज्योतिराद्यधिष्ठानाधिकरणम्॥

540*-542 **ஸித்3தா4நதம** எலலாப பொருளகளையுமே பரமாதமா அதி4ஷடி2தது நிறகிருன எனபது, அவனுககு எனறுமிருககும பெருமை, இபபெருமை அவனுககு ஸவரூப நிருபகமாயிருபபதாகையாலே, எபபொருளும அவனுல த்4ரிககபபடாமலிருககமுடியாது ஆகையால, அதி4ஷடி2ககபபடும பராணனகளோடு, அவறறை அதி4ஷடி2தது நிறகும அக3னி முதலானவறறேடு வாசியற எலலாமே பரமாதமாவினுலே அதி4ஷடி2ககபபடுகினறன, ஆகையால அவனது ஸஙகலபததாலேயே அக3னி முதலானவை பராணனகளை அதி4ஷடி2தது நிறகினறன எனறு தெளிவாகிறது **"தத் ஸருஷ்ட்வா ததே3வாநுப்ராவிஶத। தத3நுப்ரவிஶ்ய ஸசச த்யசசாப4வத்॥"** [தை-ஆந 6-2,3] [(பரமபொருளானது) உலகை ஸருஷடிதது, அதையே உள நுழைநது வியாபிததது, அதை வியாபிதத பின விகாரமறறதான சிததாகவும, விகாரமுடைய அசித தாகவுமாயிறறு] எனற *ஶ*ருதியும, ஸாவே*ஶ்*வரன எலலாச சேதநாசேதநப பொருளகளையும நியமிததுக கொணடு எபபோதும வியாபிததிருககிருன எனறு ஓதிறறு கீ3தையாகிற ஸமருதியிலும, **"விஷடப்4யாஹமித3ம க்ருத்ஸநம ஏகாமஶேந ஸ்தி2தோ ஜக3த்"** [கீ3தை 10-42] [இவவுலகனைததையும என *ஶ*கதியில ஒரு திவலையாலே நான த்4ரிதது நிறகிறேன்] எனறு இவவாதத2மே சொலலப பட்டது ஆகையால அக3னி முதலானவை பராணனகளை த்4ரிதது நிறபது பரமாதமாவின ஸஙகலபததாலேயே எனறு கூறியது மிகப பொருநதியதேயாகும.

ஜ்யோதிராத3யதி4ஷடா2நாதி4கரணம முறறிற்று

॥ इन्द्रियाधिकरणम् ॥ (२-४-७)

सि-सू—त इन्द्रियाणि तद्व्यपदेशादन्यत्र श्रेष्ठात् ॥ (२-४-१५)

५४३. श्रेष्ठस्य चक्षुरादेश्च जीवोपकरणत्वतः ।
सर्वेषामिन्द्रियत्वं स्यादिति वादोऽत्र वार्यते ॥

५४४.पू-करणत्वात्प्राणशब्दवाच्यत्वादविशेषतः ।
ते सर्व एवेन्द्रियाणि भवेयुरिति चेन्न तत् ॥

இந்த்₃ரியாதி₄கரணம் ॥ 2-4-7 ॥

ஸி-ஸூ:— த இந்த்₃ரியாணி தத்₃வ்யபதே₃ஶாத₃ந்யத்ர ஶ்ரேஷ்ட₂ாத் ॥ 2-4-15 ॥

ஶ்ரேஷ்ட₂ாத அநயத்ர — முக₂யபராணனை தவிர மறற ப்ராணனகள எவையோ, **தே இநத்₃ரியாணி** — அவையே இநத₃ரியஙகள; **தத₃வ்யபதே₃ஶாத**—(அவறறைக குறிததே) இநதிரியஙகள எனனும வழககு இருககையால.

543. **அவதாரிகை.** "முக₂யபராணனும, கண முதலிய இநதிரியஙகளுமாகிய எலலாமே பராணனெனறு அழைக கபபடுகையாலும, ஜீவனுககு உபகரணமாயிருககையாலும, இவையனைததுமே இநத₃ரியஙகள எனததககவை" எனனும வாத₃ம இவவதி₄கரணததில தளளபபடுகிறது.

544-544 **பூர்வபக்ஷம்.** ஶருதிவாகயஙகளில, முக₂ய ப்ராணனும பராணன எனபபடுகிறது; கண முதலானவை யும பராணன எனபபடுகினறன. அவை இரணடுமே ஜீவ னுக்கு உபகரணமாயிருக்கினறன. எது ஜீவனுககு உப கரணமோ அது இநதிரியம எனத்தககதே. ஆகையால, கண் முதலானவையோடு, முக₂யபராணனோடு வாசியற எல்லாமே இந்த₃ரியஙகளேயாம்.

544*-545. **ஸித்₃த₄ாந்தம்.** இபபூாவபக்ஷம தவறு. முக₂யபராணன தவிாநத மற்ற ப்ராணனகளே இநத₃ரி யஙகளாகும். ஏனெனில்; கண முதலான அவறறைக

५४५. श्रेष्ठातिरिक्ताः प्राणास्त इन्द्रियाण्येषु वै स्फुटम्।
"इन्द्रियाणि दशैकं चे"त्यादिनेन्द्रियतोक्तितः॥
सि सू—भेदश्रुतेर्वैलक्षण्याच्च॥ (२-४-१६)

५४६. "एतस्माज्जायते प्राणो मनस्सर्वेन्द्रियाणि च"।
इत्यादिष्विन्द्रियेभ्योऽस्य प्राणस्य पृथगुक्तितः॥

५४७. इन्द्रियत्वं तदन्येषामेवेति ज्ञायते स्फुटम्।
मनसः पृथगुक्तस्य त्विन्द्रियत्वं प्रमाणतः॥

குறித்தே இந்த₃ரிய ஶப₃த₃ம் பிரயோகி₃க்கப்பட்டுள்ளது "இந்த்₃ரியாணி த₃ஶைகம் ச" [கீ₃தை 13-5] முதலான விடங்களில், மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் ஐந்து ஞானேந்திரியங்கள், வாக், பாணி (கை), பாத₃ம் (கால்), பாயு (மல விஸர்ஜனேந்திரியம்), உபஸ்த₂ம் (குறி) என்னும் ஐந்து கர்மேந்திரியங்கள், இவற்றை நியமிக்கும் மனம் ஆகிய பதினொன்றைக் குறித்தே இந்திரியம் என்று தெளிவாகக் காண்கிறோம் ஆகையால், முக₂யப்ராணன் இந்த₃ரியமல்ல

ஸி-ஸூ:—பே₄த₃ஶ்ருதேர் வைலக்ஷண்யாச்ச ॥ 2-4-16 ॥

பே₄த₃ஶ்ருதே — இந்த₃ரியங்களையும் ப்ராணனையும் வேறுபடுத்தி ஓதுகையாலும், **வைலக்ஷண்யாத் ச** — (இந்த₃ரியங்களைக் காட்டிலும் முக₂யப்ராணன்) வேறு வகைப்பட்டிருக்கையாலும், (முக₂யப்ராணன் தவிர்ந்த மற்ற ப்ராணன்களே இந்த₃ரியங்கள்)

546-549. **ஸித்₃தா₄ந்தம். "ஏதஸ்மாஜ்ஜாயதே ப்ராணோ மந ஸர்வேந்த₃ரியாணி ச"** [முண்ட₃ 2-2-3] [இப்பரம்பொருளிடமிருந்து ப்ராணனும், மனமும், எல்லா இந்திரியங்களும் உண்டாகின்றன.] முதலானவிடங்களில் இந்திரியங்களைக் காட்டிலும் ப்ராணனுக்கு வேறாகப் படிக்கப்படுகையால், முக₂யப்ராணன் தவிர்ந்த மற்ற ப்ராணன்களே இந்த₃ரியங்களாகும் என விளங்குகிறது இந்த₃ரிய

५४८. श्रेष्ठस्य चक्षुरादेश्च वैलक्षण्याच्च नास्य तत् ।
सुषुप्तौ वृत्तिरस्यास्ति नेन्द्रियाणां हि दृश्यते ॥

५४९. समनश्चक्षुरादेस्तु कार्यं ज्ञानादिकं भवेत् ।
देहेन्द्रियधृतिस्त्वस्य तस्मान्नेन्द्रियताऽस्य हि ॥

॥ इतीन्द्रियाधिकरणम् ॥

மான மனம தனிததுபபடிககபபடடபோதிலும, **"மநஷ் ஷஷ்டா₂ாநீந்த்₃ரியாணி"** [கீ₃தை 15-7] [மனததை ஆருவ தாககொணட ஐநது ஜ்ஞாநேநத்₃ரியஙகளை] முதலான விடஙகளில மனமானது மறற இநத்₃ரியஙகளை நியமிககும இநத்₃ரியமாகவே படிககபபடடிருககையால, அதுவும இநத்₃ரியமெனறே கொளளபபடுகிறது அபபடி பராணனை எஙகும இநத்₃ரியமாகப படிககவிலலையாகையால, அது இநத்₃ரியமாகக கொளளபபடுவதிலலை. மேலும, கண முதலான இநத்₃ரியங்களைக காட்டிலும முக₂யபராண னுககுப பலவித₄மான சிறபபுகள காணபபடுகினறன மனிதன தூங்குமபோது கண முதலானவை செயலபடுவ திலலை. முக₂யபராணன செயலபடுகிறது. இநத்₃ரியங களில ஜ்ஞாநேநத்₃ரியஙகள ஜ்ஞாநஸாத₄னமாகவும, காமேநத்₃ரியஙகள கரியாஸாத₄னமாகவும உளளன; மனம இவறறை நியமிககிறது முக₂யபராணனேவெனில எலலா நிலையிலும, ஶரீரம, இநத்₃ரியஙகள ஆகிய அனைததையும த₄ரிதது நிறகையாகிற அரிய செயலைச செயகிறது (முக₂ய) பராணனால த₄ரிககபபடுகையாலேயே இநத்₃ரியங கள் பராணன எனபபடுகினறன. **"த ஏதஸ்யைவ ஸாவே ரூபமப₄வந தஸமாதே₃த ஏதேந ஆக்₂யாயந்தே"**[ப₃ருஹ 3-5-21] [அநத பராணனகள (இநத்₃ரியஙகள) அனைததும இநத முக₂யபராணனுககு ஶரீரமாக (த₄ரிககபபடுபவையாக) ஆயின. அதனாலேயே இநத்₃ரியஙகள பராணன எனப படுகினறன.] எனறு ஶருதியிலும இவவிஷயம சொலலப படடது. ஆகையால முக₂யபராணன தவிாந்த மறற பராணனகளே இநத்₃ரியஙகள எனறதாயிறறு.

இநத்₃ரியாதி₄கரணம் முற்றிறறு.

॥ संज्ञामूर्तिक्लृप्त्यधिकरणम् ॥ (२-४-८)

सि-सू—संज्ञामूर्तिक्लृप्तिस्तु त्रिवृत्कुर्वत उपदेशात् ॥ (२-४-१७)

५५०. समष्टिसृष्टिर्ब्रह्मैककृतेति प्राङ्निरूपणात् ।
निश्चितं ब्रह्मकार्यत्वं महाभूतेन्द्रियादिषु ॥

५५१. देवादिव्यष्टिसृष्टिर्या चतुर्मुखकृतैव सा ।
इति शङ्कापनोदेन देवमर्त्यादिदेहिनाम् ॥

ஸம்ஜ்ஞாமூர்த்திக்லுப்த்யதி₄கரணம்

॥ 2-4-8 ॥

ஸி-ஸூ:— ஸம்ஜ்ஞாமூர்த்திக்லுப்திஸ்து த்ரிவ்ருத்குர்வத உபதே₃ஶாத் ॥ 2-4-17 ॥

ஸம்ஜ்ஞாமூர்த்திக்லுப்தி: — நாமரூப வ்யாகரணம், **த்ரிவ்ருத்குர்வத: து** — த்ரிவ்ருத்கரணம் செய்யும் பரம்பொருளுடையதேயாம்; **உபதே₃ஶாத்** — (அப்பரம்பொருளுக்கே நாமரூப வ்யாகரணம்) உள்ளதாக ஓதப்படுகையால்.

550-*552. **ஸங்க₃தி** – அண்ட₃ஸ்ருஷ்டியாகிற ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டியானது ப்₃ரஹ்மத்தாலேயே செய்யப்படுவது என்று இதுவரையில் நிரூபித்ததன்மூலம், பஞ்சபூ₄தங்கள் இந்திரியங்கள், ப்ராணன் முதலானவை ப்₃ரஹ்மத்தின் கார்யப்பொருள்களே என்று அறுதியிடப்பட்டது. தே₃வர் முதலானோரை ஸ்ருஷ்டிப்பதாகிற வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டியானது, அண்ட₃த்தில் ப்₃ரஹ்மத்தால் படைக்கப்பட்ட நான்முகன் செய்வதேயாகும் என்னும் ஐயத்தைத் தவிர்ப்பதன்மூலம் தே₃வர் மனிதர் முதலான எல்லா ஜீவர்களும் ப்₃ரஹ்மத்தின் கார்யப்பொருள்களே என்று இவ்வதி₄கரணத்தில் நிர்ணயிக்கப்படுகிறது.

५५२. तत्कार्यतानिश्चयाय प्रवृत्तेयमधिक्रिया।
पू—नामरूपव्याक्रियात्मप्रपञ्चव्यष्टिसर्जनम्॥

५५३. समष्टिजीवरूपस्य धातुरेव क्रिया भवेत्।
"अनेन जीवेने"त्यादिव्यतिरेकश्रुतेस्तथा॥

५५४. अत्र "व्याकरवाणी"ति ह्युत्तमोक्तिः कथञ्चन।
जीवात्मनः परांशत्वात् उपपद्यत एव च॥

552*-*555 **பூர்வபக்ஷம.** உலகில எலலாப பொருள களுககும நாமரூபஙகளை அளிததலாகிற வயஷடிஸருஷடி, ஸமஷடிஜீவரூபனான நானமுகனுடைய செயலேயாகும. **"அநேந ஜீவேந ஆத்மநாऽநுப்ரவிஶ்ய நாமரூபே வ்யாகர வாணி"** [சா₂ந 6-3-2] [என அமஶமான இநத (நான முகன எனும) ஜீவனைககொணடு உள நுழைநது நான நாமரூபஙகளை அளிககககடவேன] எனனும உபநிஷத₃ வாகயததில "இந்த ஜீவனைககொணடு" என்று தனனிலும வேருக நானமுகனை எடுததது, அவனைக கொணடனரே நாமரூப வயாகரணததைச செயவதாக ஶ்ருதி சொலலு கிறது. ஆகையால, "ஒறறனைககொணடு அரசன வேவு பார்க்கிருன" எனனுமிடததில அரசனது நியமனததைக கொணடு ஒற்றன வேவுபார்ககும தொழிலைச செயவதாக விளஙகுவதுபோலே, ப₃ரஹமத்தின நியமனததைக்கொணடு நானமுகன நாமரூப வயாகரணததைச செயகிருன என விளஙகுகிறது. அநத ஶ்ருதியில **"நாமரூபே வ்யாகரவாணி"** எனறு தானே நாமரூப வயாகரணச் செயலைச் செயவதாக ப₃ரஹ்மததால சொல்லபபட்டுள்ளதே; இது எபபடி ஒட்டும? எனில: நானமுகனுகிற ஜீவன் பரப₃ரஹமததின அம்ஶமாகையால், ப்₃ரஹமம தானே செயவதாகக கூறி யிருபபதாக ஒருவாறு நிரவஹிக்கலாம. ஆகையால, நான முகனே நாமரூப வயாகரணமாகிற வயஷ்டிஸருஷடியைச செயகிருன் எனறு தேறிற்று.

५५५. तस्मादेतद्व्याकरणं धातुरेवेति चेन्न तत्।
सि—त्रिवृत्कुर्वत एवैतद्व्याकृतेरुपदेशतः॥

५५६. नामरूपव्याकरणव्यष्टिसृष्टिः परात्मनः।
त्रिवृत्करणमेतत्तु धात्रा कर्तुं न शक्यते॥

५५७. चतुर्मुखजनिर्ह्यण्डसृष्ट्यनन्तरभाविनी।
त्रिवृत्कृतैरेव तेजोबन्नैस्तत्सृष्टिसंभवः॥

५५८. "तस्मिन् जज्ञे स्वयं ब्रह्मा सर्वलोकपितामहः।
समेत्यान्योन्यसंयोगमण्डमुत्पादयन्ति ते॥"

---

*555-563 **ஸித₃த₄ாந்தம.** இபபூாவபக்ஷம தவறு முன எடுதத ஶருதிவாகயததை அடுதது, **"தாஸாம தரிவ்ருதம் த்ரிவருதம ஏகைககாம கரவாணி"** [சு₂ாந 6-3-2] எனறு - தீ, நீா, பூ₄மி எனனும மூனறு பூ₄தங்களையும ஒனறேடொனறு சோபபதாகிற தரிவருதகரணததைச செயவதாக ஓதப படும ப₃ரஹமமே நாமரூப வயாகரணததையும செயவதாக விளஙகுகையால, நாமரூப வயாகரணமாகிற வயஷடி ஸருஷடி பரமாதமாவின செயலே என விளஙகுகிறது. எபபடியெனில : **"நாநாவீர்யா: ப்ருத₂க₃பூ₄தாஸ ததஸதே ஸமஹதிம விநா। நாஶக்நுவந் ப்ரஜா. ஸரஷ்டும அஸமாக₃ம்ய க்ருத்ஸநஶ:॥ ஸமேத்யாநயோநய ஸம்யோக₃ம் பரஸபர ஸமா ஶரயா.। மஹத₃ாதி₃விஶேஷாந்தா ஹயண்ட₃முத்பாத₃யநதி தே"**॥ [வி-பு 2-2-52,53] [மஹாந தொடககமாக பூ₄தங்களீருக அனைததும தனிததனியேயிருந்து ஒனறு சேராமையால பரஜைகளை ஸருஷடிகக முடியவிலலை ; ஆகையால, ஒனறே டொனறு சேர்நது பரஸபரம வலிமை பெறறவையாய அணட₃ததை உணடாககுகினறன] எனகிறபடியே, தரிவருதகரணம செயயபபடட பூ₄தங்களிலிருநதுதான அணட₃ம உணடாகிறது **"தஸமிந ஜஜ்ஞே ஸவயம் ப்₃ரஹமா ஸாவலோக பிதாமஹ:"** [மநு 1-9] [அவவணட₃த

५५९. इत्यादि स्मर्यतेऽतो वै चतुर्मुखशरीरकात्।
परमात्मन एवैषा व्यष्टिसृष्टिरितीर्यते॥

५६०. श्रुतौ "व्याकरवाणी"ति निर्देशश्च सुसङ्गतः।
"अनेन जीवेने"त्यादि व्यतिरेकवचोऽपि तत्॥

५६१. जीवात्मदेहकेनात्मनेत्यर्थाद्धि सुसङ्गतम्।
जीवशब्दस्तेजआदिशब्दवज्जीवदेहकम्॥

தில, எலலா உலகிறகும பிதாமஹனன பிரமன உண டானன] எனறு அவவணடமும உணடான பினபே அதில நானமுகன உணடானதாகவும விளஙகுகிறது ஆகையால தரிவருதகரணததை அவன செயதிருகக முடியாது. பரஹமமே செயதிருககமுடியும ஆகையால தரிவருதகரணததைச செயத பரஹமமே நாமரூப வயா கரணததையும செயததென விளஙகுகிறது அபபடி யானல, "அநேந ஜீவேந" [இநத ஜீவனைக கொணடு] எனறது எபபடிப பொருநதும? எனில "ஆத்மநா ஜீவேந" எனறு ஜீவனுகிற நானமுகனைத தனனேடு ஒரே வேறறுமையில படிககையால, ஜீவனை ஶரீரமாகக கொணட பரஹமமே ஜீவஶபதததால படிககபபடுகிற தென விளஙகுகிறது. "தத் தேஜ ஐக்ஷத . ...தத்போऽஸ்ரு ஜத .... தா ஆப ஐக்ஷந்த .. . தா அந்நமஸ்ருஜநத" [சாந 6-2-3,4] எனனும ஶருதியில — அகநியானது ஸஙகல பித்து ஜலததையும, ஜலமானது ஸஙகலபிதது பூமியை யும ஸருஷ்டிதததாகச சொனனது – அகநி, ஜலம முத லானவறறை ஶரீரமாகக கொணட பரஹ்மம ஸஙகல பிதது ஸருஷடிதததையே கூறுகிறதெனறு ஏறகனவே நிரணயிககப்பட்டதுபோலே, இஙகும ஜீவஸமஷடியாயிருக கும் நானமுகனை ஶரீரமாககொணட பரஹமமே நாம ரூப வ்யாகரணத்தைச செயவதாகக கொளளவேணடும

५६२. ब्रह्म वक्ति ततो जीवेनात्मनेति श्रुतौ श्रुतम्।
सामानाधिकरण्यं च मुख्यं निर्दिष्टयोरिह॥

५६३. प्रवेशव्याकरणयोरेककर्तृकतापि च।
नामरूपव्याकरणं क्रियाऽतः परमात्मनः॥

இப்படிக்கொள்வதால், "**ஜீவேந ஆத்மநா**" [சா₂ந் 6-3-2] [ஜீவனாகிற என்னாலே] என்று ஜீவனாகிற நான்முகனையும் தன்னையும் ஒரே வேற்றுமையில் படி₂த்திருப்பதும், ஶரீர ஶரீரிபா₄வத்தையிட்டு முக்₂யமாகவே ஆகிறது "**அநேந ஜீவேந**" [சா₂ந் 6-3-2] [இந்த ஜீவனால்] என்று நான்முகனைத் தன்னைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவனாகப் பரமாத்மா சொல்லியிருப்பதும், "இந்த நான்முகனை ஶரீரமாகக்கொண்ட என்னால்" என்றே பொருள்படுவதால் பொருந்திவிடுகிறது நாமரூபவ்யாகரணமும், அநுப்ரவேஶமும் பரமாத்மா ஒருவனே செய்கிறான் என்று கூறியிருப்பதும் பொருந்தி விடுகிறது மேலும், "உள் நுழைந்து நாமரூபங்களை அளிக்கக்கடவேன்" [சா₂ந் 6-3-2] என்று பரம்பொருள் தானே நாமரூபங்களைச் செய்வதாகத் தன்மையில் பேசியிருப்பதும் இப்படிக்கொண்டால்தான் முக்கியமாகவே பொருந்துகிறது. நான்முகன்ஸ்ருஷ்டியைக்கூறும் ப்ரகரணத்தில் நாமரூப வ்யாகரணத்தைச் செய்வதாகக் கூறியிருப்பது ப்ரகரண விருத்₃த₄மாகாதோ? எனில், நான்முகனை ஶரீரமாகக்கொண்ட பரமாத்மாவே ஸ்ருஷ்டிப்பதால் ப்ரகரண விரோத₄மும் இல்லை. ஆகையால், நாமரூபங்களைச் செய்வது பரமாத்மாவின் தொழிலே என்று தேற்றறு

564-*566 **அவதாரிகை.** இனி, முற்கூறிய ஸித்₃தா₄ந்தத்தின்மேல் பின்வருமாறு பூர்வபக்ஷம் செய்யப்படுகிறது – (1) அண்ட₃ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னாலேயே த்ரிவ்ருத்கரண மாகையாலே, அது பரமாத்மா செய்வதாகவேயிருக்க

५६४. अत्र-त्रिवृत्कारप्रकारोऽत्र वेधस्सृष्टेषु वस्तुषु।
प्रदर्श्यतेऽ"न्नमशितं त्रेधे"त्याद्यैरतश्च सः॥

५६५. वेधःकृतस्त्रिवृत्कारः तत एवोपपद्यते।
"नामरूपे व्याकरो"दित्ये"कैकामकरो"दिति॥

வேணடும என்று கூறியது பொருநதாது அணட₃ஸருஷடிக குபபின சதுர்முக₂ஸருஷடி பரகரணததில, "**அந்நமஶிதம த்ரேத₄ா விதீ₄யதே, தஸய ய· ஸ்த₂விஷடே₂ாப₄ாக₃ஸ் தத புரீஷம் ப₄வதி, யோ மத₄யமஸ் தநமாமஸம, யோऽணிஷ்ட₂ஸ் தந்மந:**" [ச₂ாந 6-5-1, 2, 3] [(பராணிகளால) சாபபிடபபடட அநநம மூனருகப பிரிககபபடுகிறது; அதில ஸதூ₂லமான பகுதி மலமாகிறது; (ஸதூ₂லமும, மிகஸூக்ஷமமுமலலாத) நடுபபகுதி மாமஸமாகிறது, மிக ஸூக்ஷ்மமான பகுதி மனத தைப போஷிககிறது] என்று தொடங்கி தரிவருதகரணம சொலலபபடுகையால, அதுவும சதுர்முக₂னை ஜீவன செயவதேயாகும. (2) இதறகு முநதியதொரு வாகயததில, "**யத₃க்₃நே ரோஹிதம் ரூபம் தேஜஸஸ் தத்₃ரூபம், யச்சு₂க்லம தத₃பாம், யதக்ருஷ்ணம் தத₃நநஸய**" [ச₂ாந 6-4-7] [அக₃நி யின வடிவததில் சிவபபாயிருககும பகுதி தேஜஸஸின வடிவமாகும; வெளுபபாயிருககும பகுதி நீரினுடையது, கறுபபாயிருககும பகுதி பூ₄மியினுடையது.] என்று தொடங்கி, நானமுகனுல படைககபபடட அக₃நி முதலான பொருளகளில த்ரிவருதகரணம் காடடபபடடுளளதும, அது நான்முகனுல செயயபபடடதெனபதை வலியுறுததுகிறது (3) "**நாமரூபே வ்யாகரோத், தாஸாம் தரிவ்ருதம் தரிவருதம ஏகைகாம் அகரோத்**" [ச₂ாந 6-3-33] என்று நாமரூபவயா கரணத்துக்கு அடுததபடியே த்ரிவருதகரணம சொலலப படுகிறதாகையால, தரிவருதகரணததிறகுப் பினபே நாம ரூப வ்யாகரணம் என்று ஸித்₃த₄ாந்தத்தில கூறியதும பொருந்தாது. இமமூன்று காரணஙகளாலும, நாமரூப வயாகரணததைச செயயும ஜீவனை நான்முகனே தரி

५६६. पौर्वापर्यमपीत्येतद्वचोऽत्र विनिवार्यते।
सि-सू—मांसादि भौमं यथाशब्दमितरयोश्च॥ (२-४-१८)
अन्नमित्यादिना नात्र त्रिवृत्करणमुच्यते॥
५६७. भुक्तान्नादेः त्रिप्रकारः परिणामोऽत्र कथ्यते।
"यः स्थविष्ठो भाग"एवमादिपर्यायतः क्रमात्॥
५६८. पुरीषं मांसमनसी विकारा अन्नवस्तुनः।
मूत्रासृजी प्राण इमे परिणामा जलस्य च॥

வருதகரணததைச செயகிருன என்றும, அணட₃ஸ்ருஷ்டிக காக, அதறகு முனபே பரமாதமாவால தரிவருதகரணம செயயபபடுகிறது என்று கூறியது தவறு என்றும விளங்கு கிறது ஆக, ஜீவஞன நானமுகனே நாமரூப வயாகரணத தையும செயகிருன என்று தேறிறறு இவவணணமாக எழுநத பூாவபக்ஷம அடுதத ஸூதரததில தளளபபடுகிறது.

ஸி-ஸூ:— மாம்ஸாதி₃ பௌ₄ மம்
யதா₂ஶப்₃த₃மிதரயோஶ்ச ॥ 2-4-18 ॥

யதா₂ஶப்₃த₃ம்—"**அநநமஶிதம**" எனனும வேத₃வாகயத தினபடி, **மாமஸாதி₃**—மாமஸம, மனம எனனும இரணடுமே (மலததைபபோல) **பௌ₄மம** — பூ₄மியின விகாரமே, **இதரயோ ச** — "**ஆப: பீதா**" "**தேஜோऽஶிதம**" எனனும வேத₃வாகயஙகளிலும இபபடியே

566*-579 **ஸிதா₃ந்தம.** அவதாரிகையில காடடபபடட பூாவபக்ஷம தவறு. ஏனெனில "**அநநமஶிதம**" "**ஆப· பீதா:**" "**தேஜோऽஶிதம்**" என்று தொடஙகும வாகயஙகளில தரிவருத கரணம சொலலபபடவிலலை. அனைவரும சாபபிடும அனனம, நீா, தேஜஸ ஆகிய மூனறும ஒவவொன்றும் மும்மூனருகப பரிஞமமடைவதே கூறபபடுகிறது "ஸதூ₂லமான பகுதி மலம; நடுபபடட பகுதி மாமஸம, மிக ஸூக்ஷமமான பகுதி மனம" என்று மலமாமஸ மனஙகள அநநமெனும பருதி₂வீ

५६९. अस्थिमज्जावाच इति विकारास्तेजसोऽपि च।
यदीह तेजोबन्नानां त्रिवृत्करणमुच्यते॥

५७०. तर्हि भौमात् पुरीषाद्धि मांसस्य मनसः क्रमात्।
अणुत्वादाप्यताणीयस्त्वाच्च तैजसताऽऽपतेत्॥

५७१. पृथिव्यप्तेजसामत्रिवृत्कृतानां यतः क्रमात्।
स्थविष्ठत्वाणुताणीयस्त्वस्वभावो हि संमतः॥

५७२. आपः पीतास्तथा तेजोऽशितमित्याद्युपक्रमात्।
तयोः पर्याययोश्चैवमाप्यतैजसते क्रमात्॥

பூ₄தமாகிற ஒரு பொருளின பரிணமமாகவே கூறபபடுகினறன இவவணணமாகவே மேல வாகயஙகளிலும மூத்ரம, அஸருக (ரததம), பராணன எனனும இம மூன்றும நீர் எனனும பூ₄தததின பரிணமமாகவும, எலும்பு, மஜஜை (தசை), வாக எனனும இமமூனறும தேஜஸ எனனும பூ₄தததின பரிணமமாகவுமே கூறபபடுகினறன. இவவாகயஙகள ஒவவொனறிலும தீ, நீர, பூ₄மி எனனும பூ₄தஙகளுககு த்ரிவருதகரணமே கூறபபடுகிறதாகில, அப போது முதல வாகயததில, பூ₄மிவிகாரமான மலததைக காடடிலும ஸூக்ஷமமான மாமஸம நீரின விகாரமாகவும, அதைக காடடிலும ஸூக்ஷமமான மனம தீயின விகாரமாக வும சொலலபபடுகிறதாக வேண்டிவரும. ஏனெனில: தரி வருதகரணம செயவதற்கு முனபு பூ₄மி ஸதூ₂லமானதாக வும, நீர அதைவிட ஸூக்ஷ்மமானதாகவும, தீ அதைவிட ஸூக்ஷ்மமானதாகவும ஒபபுக்கொள்ளபபடுகையால. இதே காரணததால, இரணடாவது வாகயததில், மூதரம பூ₄மி விகாரமாகவும, பராணன தீயின விகாரமாகவும, மூனறுவது வாகயததில எலும்பு பூ₄மியின் விகாரமாக வும, தசை நீரின விகாரமாகவும சொலலபபடுகிறதாக வேண்டிவரும இது பொருநதாதாகையால இஙகு முறகூறியபடி தரிவருதகரணம சொலலபபடவிலலை, உண வின் பரிணமமே சொலலபபடுகிறது எனத தேறுகிறது.

५७३. उच्येते हि यथाशब्दं वाक्यशेषस्तथैव हि।
"आपोमयः प्राण" इति "वाक् च तेजोमयी"ति च॥

५७४. प्रागुक्तोऽत्र त्रिवृत्कारप्रकारो यदि कथ्यते।
स्थविष्ठत्वादणीयस्त्वात्तन्मूत्रप्राणयोः क्रमात्॥

५७५. भौमतैजसते चापि प्रसज्येते यथाक्रमम्।
तथास्थिमज्जयोश्चापि भौमता चाप्यताऽऽपतेत्॥

ஏன பொருநதாது? எனில **"அநநமஶிதம்"** [சா₂நா 6-5-1] எனறு தொடஙகும முதல வாகயததில, மல மாமஸ மநங களை மூனறுமே பூ₄மிவிகாரமாகச சொலலபபடுகையாலும், **"ஆப. பீதா:"** [6-5-2] எனறு தொடஙகும இரணடாம வாகயததில, மூதர ரகத பராணஙகள மூனறுமே நீரின விகாரமாகச சொலலபபடுகையாலும, **"தேஜோऽஶிதம"** [6-5-3] எனறு தொடஙகும மூன்ரும வாகயததில, அஸதி₂ மஜஜாவாககுகள மூனறுமே தேஜோவிகாரமாகச சொல லபபடுகையாலும, ஒவவொரு வாகயததிலும மூனறு பூ₄தஙகளின விகாரங்களும சொலலபபடுவதாககொள வது பொருநதாது எனபது வெளிபபடை. இமமூன்று வாகயஙகளேயும விவரிககும வாக்யஶேஷமாகிற அடுதத வாகயத்தில, **"அந்நமயம் ஹி ஸோம்ய மந:, ஆபோமய: ப்ராண:, தேஜோமயீ வாக்"** [6-5-4] [குழநதாய! மனம அநநம எனபபடும பருதி₂வியின் விகாரமே; பராணன நீரின விகாரமே, வாககு தேஜஸஸின விகாரமே] எனறு கூறி யிருபபதும் இதை வலியுறுததுகிறது. **"நாநாவீர்யா:"** [வி. பு. 1-2-52, 53] எனறு தொடஙகும் ஸ்ரீவிஷ்ணு புராண ஶலோகததில, தரிவருத்கரணம செயயபபடாத பூ₄தஙகள ஒனறுகூடிக் காரியஙகளே உணடாகக முடியாது எனறு சொலலியிருபபதை முனனமே காட்டினேம ஆகையால, அணட₃ஸருஷடிககுமுன தரிவருதகரணம

५७६. अतस्त्रिवृत्कृतस्यैव प्रागन्नादेरिहोच्यते।
त्रेधा परिणतिस्तस्मात् त्रिवृत्कारोऽत्र नोच्यते॥

५७७. त्रिवृत्कृतिर्नामरूपव्याकृतेः पूर्वभाविनी।
बलीयोर्थक्रमेणात्र पाठरीतिस्तु बाध्यते॥

५७८. "यदग्ने रोहित"मिति त्रिवृत्कारप्रदर्शनम्।
अण्डस्थाग्न्यादिषु, श्वेतकेतोरण्डस्थितत्वतः॥

செய்யபபடட பூ₄மி முதலானவை உணவாக ஜீவராசிக ளால உடகொளளபபடுமபோது, மூமமூனறு வித₄மாகப பரிணமிககும வகையே இநத நானகு மநதிரஙகளாலும சொலலபபடுகிறது என விளஙகுகிறது ஆக, இவ வளவால, பூாவபக்ஷததில சொலலபபடட முதல காரணத திற்கு ஸமாத₄ாநம கூறபபடடதாயிறறு. "**நாமரூபே வ்யாகரோத், தாஸாம த்ரிவ்ருதம் தரிவ்ருதம் ஏகைகாம அகரோத**" [ச₂ாந 6-3-4] எனறு நாமரூபவயாகரணததிற குபபிறகு த்ரிவருதகரணததை வேத₃வாகயம படி₂ததிருந்த போதிலும, முறகூறிய ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண ஶ்லோகததில சொனன ரீதியில தரிவருத்கரணம செயயப்படாத பொருள் களைக்கொணடு ஸ்ருஷடிசெயது, நாமரூபவயாகரணம செயவது முடியாதாகையாலே, பாட₂க்ரமததைககாடடிலும அாதத₂கரமம வலியது எனனும நியாயததை ஒட்டி, இநத உபநிஷத₃ வாகயததில படிதத கரமததை மாறறி, நாமரூப வயாகரணததிறகு முறபட்டதாக தரிவருத்கரணத்தைக கொளளவேணடும. ஆக இத்தால், பூாவபக்ஷததில எடுத்த மூன்ருவது காரணததிறகும் ஸமாத₄ானம சொலலபபட்ட தாயிற்று. "**யத₃க்₃நே: ரோஹிதம் ரூபம்**" [ச₂ாந 6-4-7] எனறு தொடங்கும் வாகயங்களில் அக₃னி, ஆதி₃த்யன் முதலான வற்றில் த்ரிவருதகரணம் காட்டப்படுவதிலும விரோத₄ மில்லை. ஏனெனில: இஙகு தரிவ்ருதகரணததைப பறறிக கேட்கும் ஶிஷ்யனுன ஶ்வேதகேது அணட₃ததினுள்

५७९. तस्मै बहिर्वस्तुषु तद्बोधनासंभवादतः।
त्रिवृत्कृतानां कार्येषु क्रियते तत्प्रदर्शनम्॥

सि·सू—वैशेष्यात्तु तद्वादस्तद्वादः॥ (२-४-१९)

५८०. अन्नमापस्तेज इति पदानां शुद्धवाचिनाम्।
त्रिवृत्कृतपृथिव्यादिपरत्वं चात्र युज्यते॥

இருப்பவனாகையால், அண்ட₃த்துக்கு வெளியிலுள்ள வஸ்துக்களில் த்ரிவ்ருத்கரணத்தை இவனுக்குக் காட்ட முடியாதாகையால், இவனுடைய அறிவுக்கு எட்டும்படி, த்ரிவ்ருத்கரணம் செய்யப்பட்ட பொருள்களான அண்ட₃த்தி னுள்ளிருக்கும் அக்₃நி, ஆதி₃த்யன் முதலானவற்றில் த்ரிவ்ருத்கரணம் காட்டப்படுகிறது ஆக, இத்தால் பூர்வ பக்ஷத்தில் எடுத்த இரண்டாவது காரணத்திற்கும் ஸமா த₄ானம் சொல்லப்பட்டதாயிற்று ஆகையால், நாமரூப வ்யாகரணம் பரமாத்மா செய்வதேயொழிய நான்முகன் செய்வதல்ல என்பது உறுதியாயிற்று.

ஸி-ஸூ:— வைஶேஷ்யாத்து தத்₃வாத₃ஸ் தத்₃வாத₃: ॥ 2-4-19 ॥

வைஶேஷ்யாத் து — (ஒவ்வொரு பூ₄தப்பகுதி) விஞ்சி யிருப்பதால், **தத்₃வாத₃:** — ஒவ்வொன்று ஒவ்வொரு பூ₄த மாகக் கூறப்படுகிறது.

580-581. **ஸித்₃த₄ாந்தம்.** த்ரிவ்ருத்கரண முறைப்படி ஒவ்வொரு பூ₄தத்திலும், மற்ற பூ₄தப்பகுதிகள் கலந்திருக்கிற தாகில், ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வொன்றே இருப்பதுபோலே பூமி, அப்பு, தேஜஸ் என்று ஒவ்வொரு பூ₄தத்தை வழங்கு வதற்குக் காரணமென்ன? எனில் பூ₄மி என்று வழங்கப் படுவதில் மற்ற இரண்டும் கலந்திருந்தாலும், பூ₄மிப் பகுதி அதி₄கமாகையாலே அது 'பூ₄மி' என வழங்கப்படு

५८१. एकैकस्य हि बाहुल्यादेकैकस्मिन्नथ त्रिषु ।
अन्नादिवाक्, पदाभ्यासोऽध्यायपूर्तेः प्रदर्शकः ॥

॥ इति संज्ञामूर्तिक्लृप्त्यधिकरणम् ॥

॥ इति द्वितीयाध्याये चतुर्थः पादः ॥

॥ इति द्वितीयाध्यायः ॥

॥ श्रीरस्तु ॥

॥ श्रीमते श्रीराघवार्यमहादेशिकाय नमः ॥

॥ अस्मद्गुरुपरम्परायै नमः ॥

கிறது. இவவாறே நீாபபகுதி அதி₄கமாகையாலே நீர் (அபபு) எனறும, தீப்பகுதி அதி₄கமாகையாலே தீ (தேஜஸ) எனறும வழககு ஏறபடடிருககிறது.

"ததுவாதுः" எனனும பதத்தை இருமுறை படித்த திருபபது அதயாயம முடிகினறதைக் காடடுகிறது.

ஸமஜ்ஞாமூர்த்தி கலுப்த்யதி₄கரணம் முற்றிறறு

(இரண்டாமத்தியாயம்) நாலாம்பாதம் நிறைவுற்றது.

ஸ்ரீகருஷண ஸவாமிதாஸ விரசிதமான
சாரீரககாரிகாவளீ விவரணத்தில்
இரண்டாம அத்தியாயம் நிறைவு பெற்றது

श्री :

॥ श्रीशारीरकाधिकरणमुक्तावली॥

॥ अथ द्वितीयाध्याये प्रथमः पादः ॥

॥ स्मृत्यधिकरणम् ॥ १ ॥

३९. वेदान्तगूढार्थविबोधनैकप्रवृत्तमन्वादिकृतिप्रसिद्धा ।
यद्धेतुता चालयितुं न शक्या तद्ब्रह्म वन्दे वरदस्वरूपम् ॥

॥ योगप्रत्युक्त्यधिकरणम् ॥ २ ॥

४०. वेदान्तशास्त्रार्थविरुद्धयोगस्मृत्यापि धातुः निगमप्रवक्तुः ।
यद्धेतुता चालयितुं न शक्या तद्ब्रह्म वन्दे वरदस्वरूपम् ॥

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம

ஸ்ரீ சாரீரகாதி4கரணமுக்தாவளீ விவரணம்

இரண்டாம் அத்தியாயம் - முதற்பாதம்

1. ஸ்ம்ருத்யதி4கரணம்

39 வேத3ாநதஙகளில பொதிநதுளள ப3ரஹமகாரண வாத3ததையே விளகக ஏறபடட மநு முதலானரின ஸமருதிகளில பிரஸித்3தி4பெறற எவனுடைய ஜக3தகாரணதவம கபிலஸமருதியினலே அசைககமுடியாததாய விளஙகுகிறதோ, வரத3ருபியான அநத ப3ரஹமததை வணஙகுகிறேன

2. யோக3ப்ரத்யுக்த்யதி4கரணம்

40. வேத3ாநத ஶாஸதரஙகளின அாதத2ததோடு முரணபடடதான—மறைநானகையும பரவசனம செயயும நானமுகனுடைய யோக3ஸமருதியினலும எவனுடைய ஜக3தகாரணதவம அசைககமுடியாததாய விளஙகுகிறதோ, வரத3ருபியான அநத ப3ரஹமததை வணஙகுகிறேன

॥ विलक्षणत्वाधिकरणम् ॥ ३ ॥

४१. द्रव्यैकतायामपि कार्यहेत्वोर्नैवात्र साजात्यमतिप्रसङ्गात् ।
ततोऽचिदाद्यङ्गपरस्य कार्यहेतुत्वतश्चेश्वरहेतुवादे ॥

४२. सिद्धत्वतो ब्रह्मण एव चान्तर्यामिश्रुतौ सर्वशरीरितायाः ।
ब्रह्मापृथक्सिद्धजगत्यदःप्रत्यङ्गोक्तलक्ष्मस्फुरणाच्च नित्यम् ॥

४३. अनन्वयाच्चापि शरीरनिष्ठदोषस्य देहिन्यखिलस्य नित्यम् ।
यद्धेतुता चालयितुं न शक्या तद्ब्रह्म वन्दे वरदस्वरूपम् ॥

---

3 விலக்ஷணத்வாதி₄கரணம்

41-43. காாயகாரணஙகள ஒரே த₃ரவயமாயிருககவேணடும எனனும நியமம உணடேயொழிய, இரணடும ஒருவகைபபடடதாயிருககவேணடும எனனும நியமமிலலை, ஈ முதலானவறறிலிருநது, அவறறிலும மிகவும வேறுவகைபபடட புழு முதலானவை உணடாகினறனவனறோ ப₃ரஹம காரணவாத₃ததில காாயகாரணஙகள வேறுவகைபபடடதாயினும, சேதநாசேதந ஶரீரகமான ப₃ரஹமமே காரணமாகவும, காாயமாகவும ஆகிறபடியால காாயகாரணஙகளுககு த₃ரவயைகயமுளளது. சேதநாசேதநஙகள ப₃ரஹமததிறகு ஶரீரம, ப₃ரஹமம அவறறுககு ஆதமா எனபது அநதாயாமி ப₃ராஹமணததிலிருநது தேறுகிறது. ப₃ரஹமததை விடடுபபிரியாத விஶேஷணமாயிருககும சேதநாசேதனஙகளுககு ஶரீர லக்ஷணமும உளளது ஶரீரததின ஜரை (கிழததனம) முதலிய தோ₃ஷஙகள ஆதமாவில ஒடடாததுபோல, சேதநாசேதனஙகளின எநத தோ₃ஷமும பரமாதமாவிடம ஒடடாது. ஆகையால வரத₃னுடைய உபாதா₃நகாரணதவம தாககததால அசைககவொணணாதது *

---

* இனி, அதி₄கரணததின ஆததூம மாததிரம கொடுககபபடுகிறது. ஒவவொரு அதி₄கரணாததூ ஶலோகததின இறுதியில வரும **"தத் ப்₃ரஹ்ம வந்தே₃ வரத₃ஸ்வரூபம"** எனனும பகுதிககு முதலிரணடு ஶலோகஙகளிறபோலே பொருளைக கணடுகொளளவது

|| शिष्टापरिग्रहाधिकरणम् || ४ ||

४४. कणादमुख्याभिहिताणुहेतुवादेषु चान्योन्यविरोधतोऽपि ।
यद्धेतुता चालयितुं न शक्या तद्ब्रह्म वन्दे वरदस्वरूपम् ॥

|| भोक्त्रापत्त्यधिकरणम् || ५ ||

४५. अकर्मवश्येशितुरप्रसक्तेः परात्मनः कर्मकृतार्त्तितायाः ।
यद्धेतुता चालयितुं न शक्या तद्ब्रह्म वन्दे वरदस्वरूपम् ॥

| आरम्भणाधिकरणम् || ६ ||

४६. वाचादिदृष्टान्तपराच्च वाक्यात् दार्ष्टान्तिकाच्चापि तदैक्षतादेः ।
सामन्युपादानपरात्मनश्चोपादेयविश्वस्य तथैकतोक्त्या ॥

---

4. ஶிஷ்டாபரிக்₃ரஹாதி₄கரணம்

44 ஒனறோடொனறு முரணபடும நிலைநிலலாத தாககததை அடிபபடையாககொணடு, கணாத₃ர, அக்ஷபாத₃ர முதலானோர செயயும பரமாணுகாரணவாத₃ஙகள வரத₃னுடைய ஜக₃ததகாரணதவததை அசைககமாடடா

5. போ₄க்த்ராபத்த்யதி₄கரணம்

45 காமததினுல ஏறபடும ஸுக₂து₃ககா₂நுப₄வம, காமவஶபபடாத ப₃ரஹமததிறகு ஏறபட இடமிலலாமையால, வரத₃னுடைய ஜக₃ததகாரணதவததை அசைகக முடியாது

6. ஆரம்ப₄ணாதி₄கரணம்

46-47 ஸாமவேத₃ததைச சோநத ச₂ாநதே₃ாக₃யததில **"வாசாரமப₄ணம் விகாரோ நாமதே₄யம மருததிகேதயேவ ஸதயம"** [6-1-4] எனறு மணணின காரயகாரண நிலைகளைக காட்டிசசொலலும த₃ருஷடாநத வாகயததாலும, **"ததை₃க்ஷத"** எனறு ப₃ரஹமததின காரயகாரண நிலைகளைசசொலலும த₃ாரஷடாநதிக வாகயததாலும உபாத₃ாநகாரணமான பரமாதமாவுககும, உபாதே₃யமான

४७. विखण्डितत्वाच्च बहुप्रमाणविरुद्धतर्कोद्गतदुर्मतानाम् ।
न यस्य विश्वप्रकृतित्वहानिः तद्ब्रह्म वन्दे वरदस्वरूपम् ॥

॥ इतरव्यपदेशाधिकरणम् ॥ ७ ॥

४८. जीवेशयोस्तत्त्वमसीति वाचां देहात्मभावार्थविबोधकत्वात् ।
स्रष्टृत्वसृज्यत्वयुगीशजीवभेदस्य नित्यं दुरपह्नवत्वात् ॥

४९. ईशस्य जीवाहितसर्जनेऽपि स्वानिष्टकर्तृत्ववचोऽप्रसक्तेः ।
निमित्तता यस्य दृढाऽप्रकंप्या तद्ब्रह्म वन्दे वरदस्वरूपम् ॥

(காரியமான) உலகிற்கும் ஒன்றுயிருக்கும் தன்மை ஓதப் படுகிறது. பல ப்ரமாணங்களோடு முரண்பட்ட தர்க்கத்தை அடிப்படையாகக்கொண்டு காரியகாரணங்கள் வெவ்வேறு என்று சொல்லும் து₃ர்மதங்கள் இதனால் க₂ண்டி₂க்கப் பட்டபடியால், வரத₃னுடைய ஜக₃து₃பாத₃ாநகாரணத்வம் நிலைநாட்டப்பட்டதாகிறது

7. இதரவ்யபதே₃ஶாதி₄கரணம்

48-49 "தத் த்வமஸி" [ச₂ாந் 3-8-7] முதலான வாக்யங்கள் ஜீவேஶ்வரர்கள் முறையே ஶரீரமாகவும், ஆத்மாவாகவுமிருக்கையையிட்டு அவர்களை ஒன்றாக வழங்குகின்றன. பல ஶ்ருதிகளில் ஈசனைப் படைப்பவனாகவும், ஜீவனைப் படைக்கப்படுபவனாகவும் ஓதுகையால் அவர்களிடையே வேறுபாட்டை எப்போதும் மறைக்கவும், மறுக்கவும் முடியாது. ஆகையால், ஈஶன் ஜீவனுக்குத் தீங்குசெய்தபோதிலும், ஒன்றெனக்கூறும் வாக்யங்களைக் கொண்டு 'ப்₃ரஹ்மம் தனக்குத்தானே நல்லதைச் செய்து கொள்ளவில்லை, தீயதைச்செய்து கொள்கின்றது' என்னும் தோ₃ஷங்களை ஶங்கிக்க இடமில்லையாகையால், வரத₃னுடைய நிமித்த காரணத்வம் அசைக்கமுடியாதபடி உறுதியாகிறது.

॥ उपसंहाराधिकरणम् ॥ ८ ॥

५०. सहायवस्त्वन्तरनैरपेक्ष्यात् क्षीरं च दध्यात्मकतामुपैति ।
एवं स्वसङ्कल्पत एव सर्वजगन्मयत्वं भजतीश्वरोऽसौ ॥

५१. तस्मात्परस्याखिलहेतुतायां दोषप्रसङ्गस्य कदाप्यभावात् ।
यद्धेतुता चालयितुं न शक्या तद्ब्रह्म वन्दे वरदस्वरूपम् ॥

॥ कृत्स्नप्रसक्त्यधिकरणम् ॥ ९ ॥

५२. येन प्रमाणेन यथैव सिद्ध्येत् यद्वस्तु तद्वस्तु तथैव सर्वैः ।
स्वीकार्यमेकं बहु निष्कलं स्यात् ब्रह्मेति चार्थे निगमैकसिद्धे ॥

---

8. உபஸம்ஹாராதி₄கரணம்

50-51 வேறொரு துணையை எதிர்பாராமலே பால் தயிராக மாறுகிறது. இவ்வண்ணமாகவே விசித்ர ஶக்தியை யுடைய ப₃்ரஹ்மமும் வேறொரு துணையை எதிர்பாராமல் தன் ஸங்கல்பத்தினாலேயே எல்லா உலகமுமாகிறது. ஆகையால், வரத₃னுடைய ஜக₃த்காரணத்வத்திற்கு எக்காலத்திலும் எக்குறையும் ஏற்பட இடமில்லை.

9. க்ருத்ஸ்நப்ரஸக்த்யதி₄கரணம்

52-53 எந்த ப்ரமாணத்தாலே எந்த வஸ்து எவ்வண்ணமாக ஸித்₃தி₄க்கிறதோ, அந்த வஸ்து அவ்வண்ணமாகவே அனைவராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்படவேண்டும். ப₃்ரஹ்ம விஷயத்தில் த₄ர்மிக்₃ராஹக ப்ரமாணமான வேத₃ம் ப₃்ரஹ்மத்தை அவயவமற்றது என்றும், உலகிற்கு உபாதா₃நகாரணம் என்றும் ஓதுகிறது. ஆகையால், அவயவமற்ற ஒரே பொருளான அதுவே பலவாகிறது என்று கொள்ளவேண்டும் என்று தேறுகிறது. ஆகை யால் லௌகிக வஸ்துக்களுக்குப் பொருந்தும் நியாயத்தைக் கொண்டு—“ப₃்ரஹ்மம் உபாதா₃நகாரணம் எனக்கொண்

५३. चोद्यस्य सर्वस्य च लौकिकस्यावकाशहानेः श्रुतिमौलिसिद्धा।
यद्धेतुना चालयितुं न शक्या तद्ब्रह्म वन्दे वरदस्वरूपम्॥

॥ प्रयोजनवत्त्वाधिकरणम्॥ १०॥

५४. लीलाप्रवृत्तत्वत एव सृष्टेः असंभवान्निष्फलतादिवाचाम्।
यद्धेतुना चालयितुं न शक्या तद्ब्रह्म वन्दे वरदस्वरूपम्॥

॥ इति द्वितीयाध्याये प्रथमः पादः॥

டால, ப₃ரஹமம முழுவதும ஒரே காாயபபொருளாகப பரிணமிககவேணடிவரும இநத தோ₃ஷததைத தவிாகக அதை அவயவமுளளது எனககொணடால, 'ப₃ரஹமம அவயவமறறது' எனறு கூறும வேத₃வாககியஙகள முரண படும'' முதலான வாத₃ஙகளை ப₃ரஹமவிஷயததில செயய இடமிலலை ஆகையால, வரத₃னின உபாதா₃நகாரணதவம அசைககமுடியாதது

10. ப்ரயோஜநவத்த்வாதி₄கரணம்

54. எலலா விருபபஙகளும நிறைவேறபபெறற அவாபதஸமஸத காமனுயினும, ஜக₃தஸருஷடி முதலான வறறில லீலையாகிற பயன அவனுககும உணடாகையால, வரத₃னுடைய ஜக₃தகாரணதவததைப பயனறறது எனறு கூறி அசைககமுடியாது.

முதறபாத₃ம் முற்றிற்று

॥ अथ द्वितीयाध्याये द्वितीयः पादः ॥

॥ रचनानुपपत्त्यधिकरणम् ॥ १ ॥

५५. न दृश्यते ज्ञात्रनधिष्ठितानां दार्वादिकानामचितां रथादेः ।
कार्यस्य चारम्भकता ततश्च जगत्समारम्भकताऽचितो या ॥

५६. सांख्यैः प्रधानस्य समीरिता तदसंभवाद्वेदशिरस्सु सिद्धा ।
यद्धेतुता स्यात् सुदृढाऽनवद्या तद्ब्रह्म वन्दे वरदस्वरूपम् ॥

॥ महद्दीर्घाधिकरणम् ॥ २ ॥

५७. निरंशका यद्यणवो भवेयुः तेषां मिथो मेलनमेव न स्यात् ।
ततोऽणुभिस्तैर्द्व्यणुकोद्भवो नो, सांशा भवेयुर्यदि ते तथैषाम् ॥

இரண்டாம் அத்தியாயம்-இரண்டாம் பாத3ம்

1. ரசநாநுபபத்த்யதி4கரணம்

55-56. ஒரு சேதநனால் அதி4ஷ்டி2க்கப்படாவிட்டால், மரம் முதலான அசேதநப்பொருள்கள் ரத2ம் முதலானவையாகத் தாமே மாறமாட்டா என்பதை நாம் உலகில் காண்கிறோம். ஆகையால், அசேதநமான ப்ரதா4நம் ஈஶ்வரனால் அதி4ஷ்டி2க்கப்படாமல் தானே உலகமாக மாறுகிறது என்று ஸாங்க2யர்கள் கூறுவது பொருந்தாது. ஆகையால் வேதா3ந்தங்களிலிருந்து தேறும் வரத3னுடைய ஜக3த்காரணத்வம் குறையற உறுதியாகிறது.

2. மஹத்3தீ3ர்க்க4ாதி4கரணம்

57-58 பரமாணுக்கள் அவயவமற்றவையாகில், அவை ஒன்று சேர்ந்து அவற்றிலும் பெரிய த்2வ்யணுகம் முதலானவற்றை உண்டாக்குவது பொருந்தாது. இக்குறையைத் தவிர்ப்பதற்காகப் பரமாணுக்களை அவயவமுள்ளவையாக ஒப்புக்கொண்டால், அவை மேலும் பல அவயவங்களாகப் பிரிக்கத்தக்கவை என்றும், அவை

५८. सांशत्वमेवेत्यनवस्थया तद्वैशेषिकोक्तेरपि दोषवत्त्वात् ।
यद्धेतुता स्यात्सुदृढाऽनवद्या तद्ब्रह्म वन्दे वरदस्वरूपम् ॥

॥ समुदायाधिकरणम् ॥ ३ ॥

५९. मतेऽपि बौद्धे परमाणुवर्गस्यानुक्षणं ध्वंसत एव तैश्च ।
असिद्धितस्तत्समुदायकस्य तस्याप्यसिद्धौ तनुसिद्धिहानेः ॥

६०. जगत्समारंभकवस्त्वसिद्ध्या दुःस्थत्वतो बौद्धमतस्य चास्य ।
यद्धेतुता स्यात्सुदृढाऽनवद्या तद्ब्रह्म वन्दे वरदस्वरूपम् ॥

மேலும் பல அவயவங்களாகப் பிரிக்கத்தக்கவை என்றும் இப்படி ஒரு நிலைநில்லாமல் ஒப்புக்கொண்டே செல்வதாகிற அநவஸ்தா₂தோ₃ஷம் வரும் ஆகையால் வைசேஷிகர்கள் கூறும் பரமாணுகாரணவாத₃ம் பொருந்தாது. ஆகையால் வரத₃னுடைய ஜக₃த்காரணத்வம் குறையற்ற உறுதியாகிறது.

3. ஸமுத₃ாயாதி₄கரணம்

59-60 பௌ₃த்₃த₄மதத்தில், (வைபா₄ஷிக ஸௌத்ராந்திகர்கள்) அணுக்களிலிருந்து பூ₄மி முதலான பூ₄த ஸமுதா₃யம் உண்டாவதாகக் கூறுமிடத்திலும், பூ₄மி முதலான வற்றிலிருந்து தே₃ஹம் இந்திரியம் முதலான பௌ₄திக ஸமுதா₃யம் உண்டாவதாகக் கூறுமிடத்திலும், அணு, பூ₄மி முதலியவை எல்லாமே ஒரே க்ஷணத்தில் அழியும் க்ஷணிகப்பொருள்களாக ஒப்புக்கொள்ளப்படுகையால், அவை ஒன்று சேர்ந்து ஸமுதா₃யமான தே₃ஹம் முதலிய காரியத்தை உண்டாக்குவது பொருந்தாது இவ்வண்ணமாக உலகம் அணுக்களிலிருந்து உண்டாவது ஒட்டாதாகையால் பௌ₃த்₃த₄மதம் பொருந்தாது ஆகையால் வரத₃னுடைய ஜக₃த்காரணத்வம் குறையற்றுத் தேறுகிறது.

॥ उपलब्ध्यधिकरणम् ॥ ४ ॥

६१. सर्वत्र धीतद्विषयाश्रयाणां प्रत्यक्ष एतत्त्रितयस्य भाने।
तुल्येऽप्यबाधे विषयाश्रयौ तौ त्यक्त्वैकधीवस्तुनि सत्यतोक्त्या॥

६२. अत्यन्तदुष्टत्वत एव योगाचारीय(रोक्त)पक्षस्य कुयुक्तिकस्य।
यद्धेतुता स्यात्सुदृढाऽनवद्या तद्ब्रह्म वन्दे वरदस्वरूपम्॥

॥ सर्वथानुपपत्त्यधिकरणम् ॥ ५ ॥

६३. सर्वार्थशून्यत्वमते प्रमाणसत्त्वेऽप्यसत्त्वे निजवादनस्य।
स्वरूपसद्भावसुदुर्लभेन स्वस्यैव च स्वव्यवघातकत्वात्॥

---

4. உபலப்3த்4யதி4கரணம்

61-62. “நான் க4டத்தை அறிகிறேன்” என்று ப்ரத்யக்ஷமான அறிவு ப்ரகாசிக்கும் இடங்களிலெல்லாம், அறிபவன், அறிவு, அறியப்படும் பொருள் ஆகிய மூன்றும் தனித்தனியே ஒருபடியாகத் தடையறப் பிரகாசிக்கையில், ‘அறிவு மாத்திரமே உள்ளது; மற்ற இரண்டும் இல்லை’ என்று கூறும் யோகா3சார பௌ3த்3த4னின் மதம் குயுக்தியை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகையால் மிகவும் தோ3ஷமுடையது. ஆகையால் வரத3னுடைய ஜக3த்காரணத்வம் குறையறத் தேறுகிறது.

5. ஸர்வதா2நுபபத்த்யதி4கரணம்

63-64. “எல்லாம் ஶூந்யம்” என்று ஸாதி4க்கப் பார்க்கும் மாத்4யமிக பௌ3த்3த4னின் மதத்தில் ஏதேனும் ஒரு ப்ரமாணத்தைக்கொண்டே அதை ஸாதி4க்கவேண்டும். அந்த ப்ரமாணம் உண்மையானதெனில், ‘எல்லாம் ஶூந்யம்’ என்னும் தன் வார்த்தைக்கே அது முரணுகையால், ‘எல்லாம் ஶூந்யம்’ என்றது பொய்யாகும். அந்த ப்ரமாணம் பொய்யானது எனில்: ‘எல்லாம் ஶூந்யம்’

६४. सर्वात्मना माध्यमिकीयपक्षस्यात्यन्तदुःस्थत्वत एव तस्य।
यद्धेतुता स्यात्सुदृढाऽनवद्या तद्ब्रह्म वन्दे वरदस्वरूपम्॥

॥ एकस्मिन्नसंभवाधिकरणम्॥ ६॥

६५. अस्तित्वनास्तित्वमुखस्य धर्मद्वयस्य तेजस्तमसोस्समस्य।
मिथो विरुद्धस्य च सर्ववस्तुन्यङ्गीकृतत्वात् युगपन्मतेऽस्मिन्॥

६६. देहोपमात्माकृतिभाषणाच्च दुष्टत्वतो जैनमतस्य तस्य।
यद्धेतुता स्यात्सुदृढाऽनवद्या तद्ब्रह्म वन्दे वरदस्वरूपम्॥

॥ पाशुपताधिकरणम्॥ ७॥

६७. निमित्तहेतुर्जगतां पशूनां पतिस्तथाऽसावनुमानगम्यः।
अवेदसिद्धस्त्रिगुणं च विश्वोपादानमित्यादिकुकल्पनस्य॥

எனறு ஸாதி4ககும பரமாணம பொயயானதாகையால எலலாம உணமை எனறே ஸித்3தி4ககும இபபடி எலலாப படியாலும மாத்4யமிகபக்ஷம மிகபபொருநதாததாகையால வரத3னுடைய ஜக3தகாரணததவம குறையறத தேறுகிறது

6. ஏகஸ்மிந்நஸம்ப4வாதி4கரணம்

65-66 ஒளியும இருளுமபோலே ஒனறுககொனறு முரணபடடவையான அஸதிதவம (உளளதாயிருககை), நாஸதிதவம (இலலாததாயிருககை) முதலான பரஸபர விருத3த4த4ாமஙகளை எலலாப பொருளகளிலும ஒரே காலததில இமமததததில ஒபபுககொளவதாலும, ஆதமாக கள தாமிருககும தே3ஹததின பரிமாணததை உடையவை எனறு ஒப்புககொளவதாலும ஜைந மதம தோ3ஷமுளள தாகும். ஆகையால வரத3னுடைய ஜக3தகாரணதவம குறையறத் தேறுகிறது.

7. பாஶுபதாதி4கரணம்

67-68. "உலகிற்கு நிமிததகாரணம பஶுபதியாகிற சிவன். அவன வேத3ததாலனறியே அநுமானததாலேயே

६८. दुष्टत्वतः पाशुपतस्य पक्षस्यानन्तवेदान्तविदूरगस्य।
यद्धेतुना स्यात्सुदृढाऽनवद्या तद्ब्रह्म वन्दे वरदस्वरूपम् ॥

॥ उत्पत्त्यसंभवाधिकरणम् ॥ ८ ॥ (पाञ्चरात्राधिकरणम्)

६९. "संकर्षणो...जायत" एवमादौ संकर्षणाद्यात्मकदेहकस्य।
जीवाभिमानित्वयुजः परस्य प्रोक्तत्वतः श्रुत्यविरुद्धभावे॥

७०. श्रीपाञ्चरात्राभिधसत्प्रमाणतन्त्रे च संसिद्धतया परोक्ते।
यद्धेतुता स्यात्सुदृढाऽनवद्या तद्ब्रह्म वन्दे वरदस्वरूपम्॥

॥ इति द्वितीयाध्याये द्वितीयः पादः ॥

அறியபபடுபவன. முககுணமயமான மூலபரகருதியே உலகிறகு உபாத$_3$ாநகாரணம" முதலான தவறான கற பனைகள நிறைநதிருககையாலும, எலலா வேத$_3$ாங்தங்களுக கும புறபபாயுளளதனாலும. பாஶுபத (ஶைவ) மதம தே$_3$ாஷமுளளதாகையால, வரத$_3$னுடைய ஜக$_3$த்காரண தவம குறையறத தேறுகிறது.

8. உத்பத்த்யஸம்ப$_4$வாதி$_4$கரணம் (பாஞ்சராத்ராதி$_4$கரணம்)

69-70. **"ஸஙகர்ஷணோ நாம ஜீவோ ஜாயதே"** முதலான பாஞசராதர வாககியஙகளில, ஜீவன முதலானோருககு அபி$_4$ மானியான ஸஙகாஷணன் முதலான வயூஹத் திருமேனி களையுடைய எமபெருமானின அவதார ரூபமான பிறப்பே சொலலபபடுகிறது ஜீவன முதலானோரின பிறபபு சொலலப படவிலலை. ஆகையால ஶ்ருதியை ஒட்டியுளளதும, பரமபுருஷனால் உபதே$_3$ஶிககப்பட்டதுமான ஆக$_3$மமான பாஞசராதரததில ஶ்ருதி விரோத$_4$மிலலை. ஆகையால அதில ஸித$_3$தி$_4$ககும வரத$_3$னுடைய ஜக$_3$தகாரணத்வம குறையற உறுதியாகிறது.

இரணடாம் பாத$_3$ம் முற்றிறறு.

॥ अथ द्वितीयाध्याये तृतीयः पादः ॥

॥ वियदधिकरणम् ॥ १ ॥

७१. ब्रह्मैकविज्ञानत एव सर्वमिदं जगत् ज्ञातमितीरणस्य।
भङ्गप्रसक्तेर्वियतः परस्मादुत्पत्त्यभावेऽभ्युपगम्यमाने॥

७२. किञ्च श्रुतौ जन्मनिषेधवाचोऽभावाच्च विश्वान्यतमस्य खस्य।
यत्कार्यता चालयितुं न शक्या तद्ब्रह्म वन्दे वरदस्वरूपम्॥

॥ तेजोऽधिकरणम् ॥ २ ॥

७३. ब्रह्मैव नानात्वतदर्थजन्मसङ्कल्पतस्स्वस्य जगत्ससर्ज।
सिद्ध्यैवमुत्पन्नमिदं च वायुरूपाच्च तस्मादपि वह्निरूपम्॥

இரண்டாம் அத்தியாயம் - மூன்றும் பாதம்

1. வியத3தி4கரணம்

71-72. ஆகாஶம பரப்3ரஹமததிடமிருநது உணடாக விலலை எனறு கொணடால, (காரணமான) ப்3ரஹமம ஒனறை அறிநதால (அதன காாயமாயிருககும) மறற எலலாப பொருளகளையும அறிநததாகும எனறு வேதம ஓதியது பொருநதாமறபோயவிடும. மேலும, உலகில உளள பொருளகளில ஒனறுன ஆகாஶததிறகு உதபததி யிலலை எனறு கூறும வேத3வாகயமும கிடையாது ஆகையால ஆகாஶம வரத3ன உணடாககிய பொருளே என்பதை அசைககமுடியாது.

2. தேஜோऽதி4கரணம்

73-74. "ப்3ரஹமமே தான பலவாகவேணடுமெனறும, அதறகாகப பிறககககடவேனெனறும ஸங்கலபிதது உல கனைததையும படைததது" எனறு ஸித்3தி4பபதால, "வாயுவை உருவமாககொணட ப்3ரஹமததிடமிருநதே அக்3னியை உருவமாககொணட ப்3ரஹமம உணடா

७४. साम्न्येवमर्थावगतेः, सुसिद्धा सर्वस्य चान्यश्रुतिवाक्यतश्च।
उत्पत्तिरद्धारत एव यस्मात् तद्ब्रह्म वन्दे वरदस्वरूपम्॥

॥ आत्माधिकरणम् ॥ ३ ॥

७५. जीवस्य जन्मप्रतिषेधतश्च श्रुतत्वतस्तस्य च नित्यतायाः।
नोत्पत्तिरेतस्य तथापि सर्वज्ञानप्रतिज्ञानसमन्वयार्थम्॥

७६. एतस्य संकोचविकासरूपावस्थाश्रयज्ञानगुणप्रणाड्या।
यत्कार्यता चालयितुं न शक्या तद्ब्रह्म वन्दे वरदस्वरूपम्॥

யிற்று" என்னும் அர்த்த₂த்தையே "ஸதே₃வ" [சா₂ந் 6-2-1] என்று தொடங்கி ஸாமவேத₃த்தைச் சேர்ந்த சா₂ந் தோ₃க்₃ய உபநிஷத் சொல்லுகிறது "ஏதஸ்மாஜ்ஜாயதே க₂ம் வாயு: ஜ்யோதி" [முண்ட₃ 2-1-3] என்னும் உபநிஷத்₃ வாக்யமும் இதையே வலியுறுத்துகிறது ஆகையால் தேஜஸ்ஸையும் நேரே வரத₃னே படைக்கிறுன் என்று தேறுகிறது.

3. ஆத்₃மாதி₄கரணம்

75-76. ஜீவன் உண்டாவதில்லை என்று "ந ஜாயதே ம்ரியதே வா" [கட₂ 2-18] என்னும் வாக்யம் ஓதுகிறது "நித்யோ நித்யாநாம்" [ஶ்வே 6-13] என்னும் வாக்யம் ஜீவன் நித்யமானவன் என்றும் ஓதுகிறது ஆகையால் ஜீவனுக்கு ஆகாஶாதி₃களைப் போலே உத்பத்தி இல்லை யென்றே கொள்ளவேண்டும். ஆயினும், "ப₃ரஹ்மத்தை அறிந்தால் மற்ற எல்லாவற்றையும் அறிந்ததாகிறது" என்று உபநிஷத் ஓதுகையால், ஆத்மாவையும் ப₃ரஹ்ம கார்யமாகக் கொள்ளவேண்டிவருகையால், ஜீவாத்மாவை விட்டுப்பிரியாத த₄ர்மபூ₄த ஜ்ஞானத்தின் மலர்ச்சி நிலையும், சுருக்க நிலையும் ப₃ரஹ்மத்தால் ஏற்படுவதையிட்டு ஜீவனை யும் ப₃ரஹ்மகார்யமாகக்கொள்ளக் குறையில்லை. ஆகை யால் ஜீவனும் வரத₃னுடைய கார்யப்பொருளேயாவான்

॥ ज्ञाधिकरणम् ॥ ४ ॥

७७. न ज्ञानमेव श्रुतिसिद्ध आत्मा ज्ञातृत्वमात्रप्रमितोऽपि नाऽसौ ।
ज्ञानस्वरूपत्वममुष्य वेदः विज्ञातृतां चाप्यसकृद्ब्रवीति ॥

७८. तस्माच्च पूर्वेरितधर्मभूतज्ञानाभिधद्वारत आत्मनां च ।
यत्कार्यता चालयितुं न शक्या तद्ब्रह्म वन्दे वरदस्वरूपम् ॥

॥ कर्त्रधिकरणम् ॥ ५ ॥

७९. यस्याज्ञया कर्मसु संप्रवृत्तेष्वशेषयागादिषु सर्वशास्तुः ।
आत्मैव कर्तेदृशपक्ष एव यज्यादिशास्त्रस्य तदात्मनश्च ॥

८०. प्रवर्तकत्वं फलभोक्तृता च सिद्ध्यत्यसंदिग्धतयैव कर्तुः ।
कर्मव्रजोपास्तिभिरर्चनीयं तद्ब्रह्म वन्दे वरदस्वरूपम् ॥

---

4. ஜ்ஞாதி$_4$கரணம்

77-78 வேத$_3$ஸித$_3$த$_4$ஞன ஜீவாதமா ஜஞாநமாதரமா யிருபபவனலலன. அவவணணமே ஜஞாதாவாக (அறி பவஞக) மாததிரமிருபபவனுமலலன. வேத$_3$ம, இவனுடைய ஸவரூபம ஜஞாநமயமாயிருககிறது என்றும, அதோடு இவன அறிபவஞகவும இருககிருன என்றும பலகால ஓது கிறது. ஆகையால முன அதி$_4$கரணததில சொலலபபடட த$_4$ாம பூ$_4$தஜஞாநததின மூலம ஆதமாககள வரத$_3$னுககுக காாயமாகவேஆகினறனா எனபதை அசைகக முடியாது.

5. கர்த்ரதி$_4$கரணம்

79-80. எநத வரத$_3$னுடைய ஆஜஞையிஞல உண டான யாக$_3$ம, த$_3$ானம முதலான காமஙகளில ஜீவனே காத தாவாகிருனே. இபபடி ஜீவனைக காததாவாகக கொணடால தான 'யஜேத' என்று அவனைககுறிததுக காமஙகளை ஶாஸதரஙகள விதி$_4$பபதும, அககாமஙகளின பயஞக அவன ஸவாகக$_3$ாதி$_3$ப$_2$லனகளை அநுப$_4$விபபதும ஐயமறப

॥ परायत्ताधिकरणम् ॥ ६ ॥

८१. सर्वेषु कर्मस्वपि कर्तृतायाः जीवस्य तस्या यदधीनतोच्चैः ।
उद्घुष्यतेऽन्तर्यमनादिवाक्यैः तद्ब्रह्म वन्दे वरदस्वरूपम् ॥

॥ अंशाधिकरणम् ॥ ७ ॥

८२. प्रभादिरर्कप्रभृतेर्यथैवं जीवोंऽश इत्यागममौलिसिद्धम् ।
यस्यापृथक्सिद्धविशेषणत्वात् तद्ब्रह्म वन्दे वरदस्वरूपम् ॥

॥ इति द्वितीयाध्याये तृतीयः पादः ॥

பொருந்தும் ஆகையால் கர்த்தாவான ஜீவனால் கர்மங்களாலும், உபாஸநத்தாலும் ஆராதிக்கப்படுபவன் அந்த வரதனே

6. பராயத்தாதிகரணம்

81 எல்லாக்கர்மங்களிலும் ஜீவாத்மாவின் கர்த்ருத்வம் எந்தப்பரமாத்மாதீநமே என்று **"ய ஆத்மாநம் அந்தரோ யமயதி"** [ப்ருஹ 5-6-22] **"அந்த: ப்ரவிஷ்ட: ஶாஸ்தா ஜநாநாம ஸர்வாத்மா"** [தை-ஆர 3-11-10] முதலிய பல வேத வாக்யங்கள் முழங்குகின்றனவோ இப்படி ஜீவனின் ஸர்வ ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளுக்கும் காரணமாயிருக்கிறன் வரத ரூபியான அந்த பரமன்.

7. அம்ஶாதிகரணம்

82. ஒளி முதலானவை ஸூர்யன் முதலானவற்றுக்கு விட்டுப் பிரிக்கமுடியாத விஶேஷண ரூபமான அம்ஶமாயிருப்பதுபோலே, ஜீவனும் வரதனுக்கு விட்டுப் பிரிக்கமுடியாத விஶேஷணமாயிருப்பதன்மூலம் அம்ஶமாயிருக்கிறன் என்று வேதாந்தங்களிலிருந்து தேறுகிறது.

மூன்றும் பாதம் நிறைவுற்றது

॥ अथ द्वितीयाध्याये चतुर्थः पादः ॥

॥ प्राणोत्पत्त्यधिकरणादीनि पञ्च ॥ १...५ ॥

८३. जीवोपकारात्करणात्मकानामेकादशानामणुरूपिणां च ।
द्व्यात्मेन्द्रियाणामणुकस्य मुख्यप्राणस्य भिन्नस्य च वायुतोऽपि ॥

८४. जीवीयदेहेन्द्रियधारकस्य यस्माज्ज्ञनिर्वेदशिरश्श्रुताऽतः ।
यत्कार्यता चालयितुं न शक्या तद्ब्रह्म वन्दे वरदस्वरूपम् ॥

॥ ज्योतिराद्यधिष्ठानाधिकरणम् ॥ ६ ॥

८५. अग्न्यादिकानामपि देवतानां जीवैस्सहाधिष्ठितिरिन्द्रियादौ ।
यदीयसङ्कल्पविशेषजन्या तद्ब्रह्म वन्दे वरदस्वरूपम् ॥

இரண்டாம் அத்தியாயம் - நாலாம் பாத$_3$ம்

1-5. ப்ராணோத்பத்த்யதி$_4$கரணம் தொடங்கி ஶ்ரேஷ்டா$_2$ணுத்வாதி$_4$கரணமீறாக ஐந்து அதி$_4$கரணங்கள்

83-84. ஜீவனுககு அறிவதறகும, செயலபுரிவதறகும உபகரிககும ஜஞாந காமேநதிரியஙகள பதினொனறும அணுஸவருபமானவை. வாயுவைககாடடிலும வேறுபடடதாய, ஜீவனுடைய தே$_3$ஹேநத$_3$ரியஙகளை த$_4$ரிபபதான முக$_2$யபராணனும அணுவாயிருபபது இவையெலலாம வரத$_3$னிடமிருநதே உணடாவதாக வேதா$_3$நதஙகள முழஙகுவதால வரத$_3$னுடைய காரியமாயிருபபவையே இவை எனபதை அசைககமுடியாது

6. ஜ்யோதிராத்$_3$யதி$_4$ஷ்டா$_2$நாதி$_4$கரணம்

85 இநத$_3$ரிய பராணனகளை அக$_3$னி முதலானவையும, ஜீவனும த$_4$ரிதது நிறபது பரமாதம ஸஙகலபததினாலேயாகையாலே, வரத$_3$னுடைய ஜக$_3$தகாரணதவம அசைககமுடியாதது

|| इन्द्रियाधिकरणम् || ७ ||

८६. वागादिकानां मनसस्तथैव चक्षुर्मुखानामपि चेन्द्रियत्वम् ।
येनैव लीलामनुजेन गीतं तद्ब्रह्म वन्दे वरदस्वरूपम् ॥

|| संज्ञामूर्तिक्लृप्त्यधिकरणम् || ८ ||

८७. तेजोजलोर्वीत्रितयस्य चाण्डसृष्ट्यै विमिश्रीकरणं मिथो यत् ।
तत्कर्तुरेवाखिलनामरूपव्याकर्तृतां वेद उदीरयन् वै ॥
८८. सन्दर्शयन् व्यष्टिसृजेस्तथैव वेधश्शरीरेश्वरकृत्यतां च ।
ब्रवीति तद्व्याकरणं यदीयं तद्ब्रह्म वन्दे वरदस्वरूपम् ॥

|| इति द्वितीयाध्याये चतुर्थः पादः ||
|| इति द्वितीयाध्यायः ||

---

7. இந்த்3ரியாதி4கரணம்

86 'வாக்' முதலான கர்மேந்திரியங்கள் ஐந்து, 'கண்' முதலான ஜ்ஞாநேந்திரியங்கள் ஐந்து, இவ்வனைத்தையும் நியமிக்கும் மனம் ஆகிய இப்பதினொன்றுக்கு மாத்திரமே வரத3ன் க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் அருளிச்செய்த கீ3தையில் இந்திரியத்தன்மையை அருளியிருக்கிறான்; (முக்2யப்ராணனுக்கு அருளவில்லை)

8. ஸம்ஜ்ஞாமூர்த்திக்லுப்த்யதி4கரணம்

87-88 'தேஜஸ், ஜலம், பூ4மி' என்னும் மூன்று பூ4தங்களையும், அண்ட3த்தை உண்டாக்குவதற்காக ஒன்றோடொன்று சேர்ப்பதாகிற த்ரிவ்ருத்கரணம் செய்பவன் எவனோ, அவனே நாமரூபவ்யாகரணம் செய்கிறான் என்று வேத3ம் ஓதுகிறது. பரமாத்மாவான இந்த வரத3னே நான்முகனை ஶரீரமாகக்கொண்டு வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டியையும் செய்கிறான் என்றும் அவ்வேத3மே ஓதுகிறது. ஆகையால், வரத3னே நாமரூபவ்யாகரணம் செய்பவன் என்று தேறுகிறது. அவ்வரத3னை வணங்குகிறேன்.

நாலாம் பாத3ம் நிறைவுபெற்றது.

இரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஆழ்வாராசார்யர்களின் அருளிச்செயல்களுக்கு எளிய தமிழ் விரிவுரைகளுடன் வெளிவரும் சிறந்த

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மாதப்பத்திரிகை

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்

வேதம், ஸ்மிருதிகள், இதிஹாஸங்கள் முதலியவற்றிலிருந்து ஸ்ரீமந்நாராயணனின் பெருமையை விளக்கும் விஷ்ணுசித்தவிஜயம் என்னும் சிறந்த கிரந்தமும், தமிழில் கீதா வ்யாக்யானமும், திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கு எளிய விவரணங்களோடு கூடிய பூர்வாசார்ய வ்யாக்யானங்களும், விசிஷ்டாத்வைத ப்ரகரணக்ரந்தமான விவரண ஸஹித சாரீரககாரிகாவளியும், விவரணஸஹித ப்ரபந்நாம்ருதமும் மற்றும் பல விஷயங்களும் வெளிவருகின்றன.

ஆசிரியர்:—

ஸ்ரீ S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்,
அட்வகேட்,
3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-17.

வருடச் சந்தா ரூ. 8-00.

ஸர்வஜித் மார்கழி 28௳ (12—1—1948) முதல் தொடர்ந்து நடைபெறுகிறது.

ஸ்ரீஸூக்திமாலா வெளியீடுகள்

பதவுரை, அரும்பதவுரை, ப்ரமாணத்திரட்டு
முதலானவற்றோடு கூடிய பெரியவாச்சான்பிள்ளை முதலான
பூர்வாசார்யர்களின் க்ரந்தங்கள்

க்ரந்தங்கள்	விலை	தபால்
1. பரந்த ரஹஸ்யம் முதலிய எட்டு ரஹஸ்யங்கள்	1-50	-40
2 ஸ்தோத்ரரத்நசது:ஸ்லோகீ ஜிதந்தே வ்யாக்யானங்கள் [அச்சில்]		
3. திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்யானம்	1.50	-40
4. முதல் திருவந்தாதி வ்யாக்யானம்	1-88	-50
5 பெருமாள் திருமொழி வ்யாக்யானம் [அச்சில்]		
6. திருமாலை வ்யாக்யானம் [அச்சில்]		
7. திருவாசிரியம் பெரிய திருவந்தாதி வ்யாக்யானம்	1-63	-45
8 சதுஸ்லோகீ வ்யாக்யானம் [நாயனாராச்சான்பிள்ளை]	1-50	-40
9. கத்ய வ்யாக்யானங்கள் [அச்சில்]		
10. நாச்சியார் திருமொழி வ்யாக்யானம் [அச்சில்]		
11 திருச்சந்தவிருத்த வ்யாக்யானம்	3-00	-65
12. நான்முகன் திருவந்தாதி வ்யாக்யானங்கள் (விவரணத்துடன்)	5.00	-75
13 ஸ்ரீராமாயண தனிச்லோகம் [விவரணத்துடன்] part I	3-50	-75
ஷை இரண்டாம் பாகம் [விவரணத்துடன்]	7.00	1-35
14. திருப்பள்ளியெழுச்சி வ்யாக்யானம்	0.50	-20
15. பாசுரப்படி ராமாயணம் [விலையில்லை தபால்கூலி 0-10]		
16 அமலனாதிபிரான் வ்யாக்யானங்கள் [அச்சில்]		
17. கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு வ்யாக்யானம்	2.75	-70
18 சிறியதிருமடல் வ்யாக்யானம் (விவரணத்துடன்)	3.00	-65
19 முமுக்ஷுப்படி வ்யாக்யானம்	3-00	-65
20 பெரியதிருமடல் வ்யாக்யானங்கள் (விவரணத்துடன்)	5.00	-75
21. முதல் திருவந்தாதி, அப்பிள்ளையுரை [விவரணத்துடன்]	3-00	-65
22. இரண்டாந்திருவந்தாதி வ்யாக்யானம் [விவரணத்துடன்]	4.00	-85
23. ஆறாயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம்	12.00	1-50
24. ஸ்ரீவசநபூஷண வ்யாக்யானம் 4-அரும்பதவுரைகளுடன் முதல் பாகம்	6-00	1-20
25 மூன்றாந்திருவந்தாதி வ்யாக்யானம் [விவரணத்துடன்]	4.00	-85
26. அருளிச்செயல் ரஹஸ்யம் [பூஷணத்துடன்]	2-50	-65
27. திருவெழுகூற்றிருக்கை வ்யாக்யானம் [விவரணத்துடன்]	1-00	-35
28. கைசிகபுராணம்	1.00	-35
29. பகவத்விஷயம் (முதலிரண்டு திருவாய்மொழிகள்)	25-00	5-00
30 உபயவேதாந்த ஐககண்ட்யம்	2-00	-75

P. T. O.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம் வெளியீடுகள்

(ஸுத3ர்ஶன பத்ரிகையில் வெளிவந்த எளியநடை நூல்கள்)

1.	திருப்பாவை வ்யாக்யானம்	4-00	-85
2.	[போதாயந] ஸந்த்யாவந்தநம் பதவுரையுடன்	0-50	-20
3	[போதாயந] உபாகர்மவிதி	0-50	-20
4	புருஷஸூக்த வ்யாக்யானம்	0-75	-35
5.	நாராயணஸூக்த வ்யாக்யானம்	0-75	-35
6.	ஸ்ரீஸூக்த வ்யாக்யானம்	2-00	-50
7	பூநீளா விஷ்ணுஸூக்த வ்யாக்யானங்கள்	1-75	-45
8.	தே3ஹளீஶ ஸுப்ரபாதம்	0-25	-20
9	ராமாநுஜதேசிக ஸ்தோத்ரங்கள்	1 00	-40
10	விசிஷ்டாத்வைதவிஜயம் [முதல் பாகம்]	10-00	1-50
	ஷை இரண்டாம் பாகம்	5-00	1-00
11	சாதிமத ஆராய்ச்சி [முதல்பாகம்]	2-00	-50
12	ஸ்ரீலக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹஸ்தவம்	0-50	-20
13.	ஸ்வமதகாரிகாவளீ	1-75	-45
14	விஷ்ணுசித்தவிஜயம் முதல் பாகம்	5-00	1-00
	ஷை இரண்டாம் பாகம்	7-00	1-50
15	கம்பனின் சமயம் முதல் பாகம்	1-00	-40
16.	சாரீரககாரிகாவளீ முதல் பாகம்	3-00	-65
	ஷை இரண்டாம் பாகம்	5-00	-75
17.	பெரியாழ்வார் ப்ரபாவம்	4-00	-85
18	ஸாத்விகவிஜய ஸர்வஸ்வம் [தபால் உள்பட]	0-75	—
19.	ஸந்த்4யாவந்த3நபா4ஷ்யம்	3-00	-75
20.	திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்யானம்	2-00	-50
21	மகரநெடுங்குழைக்காதர் பாமாலையந்தாதி	1-50	-45
22.	ஸ்ரீகேசவமணிமாலை	0-75	-35
23.	மாமுனிகள் அறுநூறாவது ஆண்டு மலர்	1-50	-50
24.	சங்கரரும் வைணவமும் [தபால் உள்பட]	0-75	—
25.	ஸித்3தோ4பாய விஜயம் [ஸ்ரீரங்கராஜ விஜயம்]	3-00	-80
26.	திருப்பாவை, திருப்பள்ளியெழுச்சி மூலம் மட்டும்	0-20	-10
27.	க3த்யத்ரயம் மூலம் மட்டும்	0-25	-15
28	கீ3தா வ்யாக்2யானம் முதல் ஷட்கம்	10-00	1-50
29	அக்நிஹோத்ரியும் வைணவமும்	2-50	-65
30.	காட்டுமன்னார்கோவில் வீரநாராயணப்பெருமாள், நாதமுனிகள், ஆளவந்தார் வைபவம்	0-50	-20
31.	சோலைமலைக்குறவஞ்சி	3-50	-75

கிடைக்குமிடம் -

ஸ்ரீ S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், அட்வகேட்,
3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-17.